ANDREW
TAYLOR

JUDECATA STRĂINILOR

TRILOGIA ROTH
volumul 2

virtual-project.eu

ANDREW TAYLOR

Seria Roth

Volumul 2

JUDECATA STRĂINILOR

Original: *The Judgement of Stranger* (2001)

Traducere din limba engleză:
LUCIA OSTAFI-ILIESCU

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2011

Blestemat fie cel care prejudiciază judecata străinului, a orfanului și a văduvei.

Rugăciunea Amenințarea cu Pedeapsa Divină,
din cadrul slujbei de Miercurea Cenușii,
în *Cartea de Rugăciuni*

Conacul din Roth nu este menționat în Cartea Domesday…

Audrey Oliphant, *Istoricul localității Roth*
Richmond, tipărit pe cheltuială proprie, 1969, p. 1

Apoi s-a făcut întuneric; și șoaptele au întinat
Judecata străinului, a văduvei și a copilului…

……

Cu carnea în flăcări, cu stigmatele arzând.
Ca tămâia la rai, sufletul se întoarce.

Din „Judecata străinilor” de reverendul
Francis St. J. Youlgreave, în *Jocul de-a destinul*
(Gasset & Lode, Londra, 1896)

Nota autorului

Judecata străinilor este cel de-al doilea roman din Trilogia Roth, care se ocupă, rând pe rând, cu istoria familiilor Appleyard și Byfield. Fiecare carte poate fi citită separat, conținând o narațiune de sine stătătoare. Totuși, între cele trei romane există o legătură, cu toate că pot fi citite în orice ordine.

Subiectul primului roman, *Jocul de-a destinul*, se desfășoară în Londra, la mijlocul anilor ’90. Acțiunea celui de-al treilea roman, *Slujbă pentru morți*, se petrece în Rosington, orașul catedralei, cu zece ani înainte de întâmplările descrise în *Judecata străinilor*.

1

Am descoperit cadavrul mutilat al lordului Peter în dimineața de joi, 13 august 1970. A fost prima victimă a unui șir de evenimente care au început spre sfârșitul verii trecute, când am cunoscut-o pe Vanessa Forde, sau chiar mai înainte, începând cu Audrey Oliphant și *Istoricul localității Roth*.

Fiecare parohie are o Audrey Oliphant – uneori, chiar mai multe. Viețile lor se desfășoară în jurul bisericii parohiale și, într-un anumit fel, Biserica Anglicană gravitează în jurul lor. Era deci inevitabil ca ea să fie un oaspete obișnuit al vicariatului și mi-e rușine să spun că nu întotdeauna am primit-o atât de călduros cum ar fi trebuit. De asemenea, mă enerva faptul că motanul de la Tudor Cottage[1] considera vicariatul cea de-a doua casă a lui, înfruntând traficul de pe șoseaua principală pentru a ajunge aici.

— Practic, domnișoara Oliphant locuiește aici, remarcă fiica mea, Rosemary, după o vizită deosebit de lungă. Și, dacă nu vine ea, își trimite pisica în loc.

— Face o treabă strașnică pentru noi, am subliniat eu. Și pentru parohie.

— Dragă părinte, încerci și reușești să găsești ce este mai bun în fiecare, nu-i așa? Rosemary se uită la mine și zâmbi. Dar aș vrea să ne lase în pace. E mult mai plăcut când suntem numai noi doi.

Audrey avea aproape cincizeci de ani și nu era măritată. A locuit în Roth toată viața. Casa ei, Tudor Cottage, se afla pe pajiște – în partea din nord, între minimarketul lui Malik și Queen's Head. Grădina din fața casei, de mărimea unui pat mai mare, era despărțită de trotuar printr-un grilaj de fier. Dincolo de poartă se afla o firmă vopsită proaspăt în fiecare an.

CEAINĂRIA „LA BĂTRÂNUL TUDOR"
(înființată în 1931)
PROPRIETAR: dra A.M. Oliphant
Telefon: Roth 6269
Cafea matinală – Mâncăruri ușoare – Ceai cu frișcă

[1] Casa Tudor (în lb. engleză, în original).

Cunoșteam locul de zece ani și, în acest timp, afacerea, deși niciodată prea înfloritoare, a decăzut constant. Acest fapt îi oferea lui Audrey ocazia de a citi cantități uriașe de romane polițiste și de a se implica în problemele parohiei.

Într-o seară din primăvara anului 1969, a apărut la ușa mea fără să-și anunțe sosirea.

— Mi-a venit cea mai minunată idee.

— Adevărat?

— Nu te-am întrerupt de la nimic, nu-i așa? întrebă apoi, declanșând astfel ritualul schimbului de amabilități, refrenul și răspunsurile clasice.

— Nu, deloc.

— Ești sigur?

— Nimic care să nu poată aștepta.

Îi datoram această născocire politicoasă. Tocmai eram gata să iau o pauză, am completat.

Am condus-o în camera de zi și, făcând din necesitate o virtute, i-am oferit un pahar cu sherry. Audrey era o femeie scundă, destul de durdulie, cu o față ale cărei trăsături păreau turtite, ca și cum țeasta ei, când încă mai era maleabilă, fusese strivită într-o menghină – totuși, ar fi fost bine proporționată dacă ochii, pomeții și colțurile gurii n-ar fi fost atât de înghesuiți unul în altul.

Luă o gură de sherry, lăsând licoarea să-i zăbovească în gură înainte de a-l înghiți.

— În după-amiaza aceasta, am fost la bibliotecă, unde au venit niște școlari și au întrebat-o pe doamna Finch dacă nu are vreo carte cu istoria locului. Și s-a dovedit că există numeroase cărți despre orașele și satele învecinate. Dar foarte puține despre Roth.

Făcu o pauză pentru o nouă înghițitură. Eu mi-am aprins o țigară, ghicind ce va urma.

— Așa m-a străfulgerat ideea, adăugă ea. Maxilarul ei masiv tremura de emoție. De ce să nu scriu eu o istorie a localității Roth? Sunt sigură că multor oameni le-ar plăcea să citească așa ceva. Și, în zilele noastre, aici trăiește multă lume care habar n-are cum este *adevăratul* Roth.

— Ce idee interesantă! Trebuie să-mi spui dacă există ceva ce aș putea să fac eu. Registrele parohiale, poate? Mă întreb dacă lady Youlgreave ar avea ceva material folositor. Ea…

— Sunt atât de încântată, mă întrerupse Audrey. Am sperat că vei accepta să mă ajuți. De fapt, mă gândeam la o colaborare. Mi se pare că ne-am potrivi de minune.

— N-aș spune…

— În afară de asta, se grăbi ea, istoria satului nu poate fi separată de cele ale bisericii și parohiei. Am putea să scriem un capitol și despre locuitorii faimoși din trecut. Francis Youlgreave, de exemplu. Ce părere ai?

— Nu sunt sigur că aș putea să-ți fiu de ajutor. La urma urmei, tu ești cea care are cunoștințe despre aceste locuri. Apoi, e problema timpului…

Am văzut cum entuziasmul dispare de pe fața lui Audrey la fel cum se golește apa dintr-o cadă. Mi-a fost rușine de mine însumi și totodată eram enervat pe ea. De ce insistă să-i spună sat localității Roth? Este o suburbie a Londrei, asemănătoare în fond cu o duzină de altele. Cei mai mulți dintre locuitori își trăiesc viețile adevărate în altă parte. În Roth, își rezolvă mai mult nevoile fizice, uitându-se la televizor, jucând golf duminicile sau spălându-și mașinile Ford Cortina.

— Am înțeles. Audrey își privea fix paharul gol. A fost doar o idee.

— Mă întreb, am continuat eu, încercând să micșorez senzația de vinovăție care mă cuprinsese, mă întreb dacă ar fi de ajutor să arunc o privire pe prima ta ciornă?

Își ridică privirea, cu fața strălucind.

— Da, te rog.

Hotărârea fusese luată. Dacă Audrey nu s-ar fi decis să scrie istoricul localității Roth, nimic din ceea ce a urmat nu s-ar fi întâmplat. E tentant să o învinovățesc pe ea – să învinovățesc pe oricine altcineva, dar nu pe mine. Însă destinul are modul lui de a-și găsi executanții: dacă Audrey nu s-ar fi oferit să fie mâna providenței, ar fi făcut-o altcineva.

Audrey își termină cărticica la începutul lunii august 1969. Tulburată de emoție, îmi aduse manuscrisul care era scris aproape ilizibil, cu creionul. Slavă cerului că era scurt, în special din cauză că Roth avea o istorie relativ scurtă. Din Evul Mediu,

parohia trăise în umbra vecinilor ei mai mari. Era prea departe de Tamisa și, mai târziu, prea departe de calea ferată.

Totuși, judecând după vechile fotografii pe care le-a găsit Audrey, Roth fusese un loc frumos și rămăsese remarcabil de bine conservat, în ciuda faptului că era la numai la 21 de kilometri de Charing Cross. Toate acestea s-au schimbat în 1930, când a fost construit Rezervorul Jubiliar: 700 de pogoane din parohie și partea de nord a satului au fost inundate de 28 de miliarde de litri de apă, sacrificată pentru a potoli nesfârșita sete a locuitorilor Londrei.

Am descoperit repede că ortografia și gramatica lui Audrey lăsau de dorit. Textul era un ghiveci de speculații – „Cine știe? Poate că Henric al VIII-lea a stat la Old Manor House[2] în drum spre Hampton Court” – și citate luate adesea greșit din cărțile pe care le găsise la bibliotecă. Am convins-o să bată manuscrisul la mașină și am reușit – sper cu diplomație – să aranjez cu dactilografa să încorporeze în mod tacit unele dintre corecturile mele. Apoi, împreună cu Audrey, am parcurs ciorna dactilografiată și am revizuit-o încă o dată. Între timp, începuse luna septembrie.

— Trebuie să găsim un editor, spuse Audrey.

— Poate că ai putea să o tipărești pe cheltuiala ta?

— Dar sunt sigură că i-ar interesa pe cititorii din toată țara, răspunse ea. În multe feluri, istoria localității Roth este istoria Angliei.

— Într-un sens, da, dar…

— Și, David, mă întrerupse ea. Vreau ca toate drepturile bănești să intre în fondul de restaurare. Până la ultimul bănuț. Așa că trebuie să găsim un editor corespunzător, care să ne dea bani buni. De ce nu vii mâine, la mine, la cină, să discutăm despre toate astea? Mi-ar plăcea să-ți pregătesc ceva bun, ca să-ți mulțumesc pentru toată munca depusă. Mă bătu în glumă cu palma pe braț. Arăți ca și cum ai avea nevoie de o mâncare bună.

— Din păcate, mâine nu sunt disponibil. Familia Trask m-a invitat la cină. Poate altă dată.

— Altă dată, repetă ea.

Am fost ușurat că familia Trask îmi oferise o atare scuză perfectă. Și, ca o consecință a faptului că am acceptat invitația

[2] Vechiul conac (în lb. engleză, în original).

lor, două persoane au murit, a treia a ajuns la închisoare și a patra a fost internată într-un ospiciu.

2

Cei doi Trask locuiau într-un prezbiteriu cu arhitectură complicată, față în față cu o biserică victoriană, tot atât de complicată. Știam din vizitele precedente că și biserica, și casa erau calde și primitoare. Ronald făcuse o treabă foarte bună. Parohia lui era considerabil mai mare decât media.

Am parcat în curtea pietruită din fața casei. Alte două mașini erau deja acolo: un Austin Cambridge și un Daimler verde-închis. Ușa din față se deschise înainte de a ajunge la ea. Ronald îmi zâmbi. Eu eram îmbrăcat în ținuta mea de cleric, cu tradiționalul guler alb, însă el purta un costum scump, de culoare închisă, care îl făcea să pară mai zvelt decât era, cu o cravată în dungi. Era mai scund decât mine, dar mult mai robust și dădea impresia că nu mergea niciodată pe jos, nici când avea timp. În această seară, totul la el strălucea, de la pantofii negri până la părul blond. O boare de vânt purtă parfumul aftershave-ului către mine.

— David! Mă bătu pe spate și mă pofti în casă. Ce plăcere să te văd! Vino să-i cunoști pe ceilalți.

Holul era plin de flori și mirosea puternic a ceară de parchet. Ronald mă conduse în salon, care se afla în spatele casei. Era o seară caldă. Ușile franțuzești erau deschise, și un grup de oameni se afla deja pe terasă.

Cynthia Trask veni în întâmpinarea mea. Era voinică și îngrijită, la fel ca fratele ei, și purta o rochie sobră, albastră, ca o uniformă. În timp ce Ronald îmi aducea un pahar de sherry, ea mă conduse spre ceilalți oaspeți.

Unul dintre cupluri îmi era cunoscut – Victor și Mary Thurston. El făcuse o grămadă de bani vânzând șalupe cu cabine, pentru navigația pe râu, iar acum împreună cu soția lui „serveau comunitatea” cum le plăcea să afirme, ceea ce însemna că făceau parte dintr-o multitudine de comitete: ea prefera cauzele filantropice, el se concentra asupra celor politice. Thurston era consilier și făcea parte din Comitetul Cadastral, având o putere considerabilă.

Pe celălalt cuplu nu-l cunoșteam. Se dovedi a fi: el – director la unul dintre liceele locale, iar soția lui – unul dintre epitropii lui Ronald.

Primul lucru pe care l-am observat în legătură cu cea de-a cincea invitată a fost părul – ondulat și de culoare castanie strălucitoare. Când se întoarse spre mine, soarele serii o lumină din spate, învăluindu-i capul într-o aureolă înflăcărată. Purta o rochie lungă, un bumbac subțire, cu mâneci lungi și guler plisat. Pentru o clipă, soarele coborât spre apus îi făcu rochia aproape transparentă. Trupul i se profila mai întunecat. I-am zărit picioarele și coapsele. Rochia nu mai ascundea nimic.

— Iată-ne, David! Ronald se afla lângă mine, cu un pahar de sherry în mână. Vanessa, nu cred că îl cunoști pe David Byfield. David, ea e Vanessa Forde.

Ne-am strâns mâinile. În momentul acela, am devenit nervos din cauza dorinței bruște ce se stârnise în mine. Era ceva obișnuit. De-a lungul anilor, am învățat să-mi stăpânesc senzațiile, așa cum un surfer stăpânește valul, până când forța dorinței se diminua. Un mod de a evita să mă las copleșit de această senzație era să mă concentrez cu putere asupra unui lucru. Astfel, în câteva secunde, am constatat că Vanessa avea o față plăcută, mai curând atrăgătoare decât frumoasă, cu o culoare încântătoare și un nas acvilin.

— Lasă-mă să-ți mai aduc o băutură. Ronald apucă paharul gol din mâna Vanessei. Gin cu lămâie?

Ea dădu din cap zâmbind. Ronald se îndreptă spre măsuța rulantă pentru băuturi, care se afla în salon. Era ceva foarte tineresc în el, în această seară. Astfel, am reușit să întrezăresc adolescentul care trebuie că a fost odată; și, ca să fiu cinstit, aș adăuga că preferam ceea ce vedeam acum, în locul clericului în vârstă care devenise.

I-am oferit Vanessei o țigară. Ea a acceptat-o, aplecându-se să i-o aprind. Am văzut că purta verighetă. Pentru o clipă, i-am simțit parfumul. Îmi amintea de unul pe care obișnuia și soția mea să-l folosească. Am început să vorbim amândoi deodată, plonjând în conversație ca înotătorii când se dă startul.

— Locuiești aici?

— Ai o parohie…?

Am zâmbit unul altuia și orice stânjeneală a dispărut.

— După tine, doamnă Forde.

— Vanessa, te rog! Și, pentru a-ți răspunde la întrebare, locuiesc în Richmond.

Am observat că spusese locuiesc, nu locuim.

— Și, pentru a răspunde și eu, sunt vicarul din Roth.

— O, așa!

— Cunoști localitatea?

— Puțin. Se uită la mine și zâmbi. Te surprinde?

I-am zâmbit și eu.

— Identitatea lui tinde să fie sufocată de vecini. O mulțime de oameni cred că numele le este familiar, dar nu au idee unde se află.

— M-am dus acolo acum câțiva ani, pentru a vizita biserica. Destul de interesantă. În altar, aveți un panou pictat, nu-i așa? Judecata de Apoi?

— Adevărat. Cu scene din viața lui Hristos, dedesubt.

— A sosit ginul cu lămâie! l-am auzit pe Ronald materializându-se lângă Vanessa și întinzându-i paharul, cu o expresie triumfătoare. Mai avea în mână un pahar asemănător, pe care-l ridică: Noroc! Se aplecă spre mine: David, Cynthia vrea să schimbe o vorbă cu tine, în legătură cu Rosemary.

— Fiica mea, i-am explicat Vanessei.

— Nepoata noastră a fost pe aici, săptămâna trecută, continuă Ronald. A plecat de la școală după terminarea ultimului trimestru și ne-a adus un sac de lucruri cu care să facem ce vrem. Îmbrăcăminte, presupun. Cred că este și o crosă de hochei acolo. Cynthia se întreabă dacă n-ar putea să fie ceva și pentru Rosemary.

Am zâmbit și i-am mulțumit. A fost o vreme când aș fi refuzat să primesc dovada filantropiei celor doi Trask, dar acum devenisem mai înțelept. Mândria e un lux, iar copiii devin din ce în ce mai costisitori, pe măsură ce cresc. În clipa aceea, Cynthia ni se alătură, aducând boluri cu alune și măsline.

— Am auzit cumva numele lui Rosemary? întrebă ea. Ce fată adorabilă! A ajuns să-i placă școala?

— Mult mai mult, cred. M-am întors spre Vanessa. Când Rosemary a sosit la Roth, i-a displăcut foarte mult școala. De fapt, a încercat să fugă de două ori. Dar, în ultimul an, pare că s-a potolit.

— Vara viitoare va primi calificativul A, interveni Cynthia cu o urmă de interogație în voce, ce indica o presupunere mai mult decât o afirmare a realității.

M-a luat de lângă Vanessa și Ronald și mi-a vorbit o clipă sau două despre Rosemary. Am hotărât – sau, mai curând, Cynthia a hotărât – că îl va trimite pe Ronald la mine, cu hainele, săptămâna viitoare. Orice nu îi este de trebuință lui Rosemary va merge la următorul târg de binefacere. Rezolvând astfel problema, m-a condus și mai departe de Vanessa și Ronald, care stăteau de vorbă la capătul celălalt al terasei, și, cu măiestrie, m-a implicat în conversația dintre Victor Thurston și soția lui.

O vreme, n-am mai avut ocazia să vorbesc cu Vanessa. În timp ce mă aflam pe terasă, am aruncat o privire sau două în direcția ei și a lui Ronald, care continuau să discute cu fețele încordate. La un moment dat, am văzut-o pe ea dând din cap.

Până la urmă, ne-am dus în sufragerie, și Cynthia ne-a condus la locurile noastre din jurul mesei rotunde. Vanessa se afla vizavi de mine. În mijlocul mesei exista un aranjament floral bogat, așa că am zărit-o doar întâmplător. Ședeam între Cynthia și soția directorului.

Ronald a spus rugăciunea. Mâncărurile care au urmat erau neobișnuit de elaborate. Pepenele cu șuncă de Parma a deschis drumul spre *coq au vin*. Ronald, ca de obicei, cea mai grijulie gazdă, continua să ne umple paharele cu un rose portughez ucigător. Soția directorului a încercat, în mod delicat, să-mi pună întrebări despre Ronald. Și, în curând, deveni evident că îi cunoștea pe cei doi Trask mai bine decât mine. Până la urmă, a renunțat și i s-a adresat Cynthiei, peste mine.

— Draga mea, totul e minunat. Cum naiba reușești să pregătești o masă ca aceasta și să mergi și la serviciu?

— Nu lucrez decât diminețile. Am descoperit că am destulă vreme, dacă sunt suficient de bine organizată.

— Nu știam că ai un serviciu, am intervenit eu.

— Lucrez pentru Vanessa. Adevărul e că sunt secretara ei. Ceva foarte interesant.

Mă întrebam dacă aceasta explica efortul special pe care îl făceau cei doi Trask acum. Oare Cynthia spera o promovare?

— Presupun că îți petreci cea mai mare parte a timpului ocupându-te de autori și ceva de genul acesta, mai zise soția

directorului. Trebuie că e minunat. Aveți multe cărți care se vând bine?

Cynthia dădu din cap.

— Tindem să scoatem titluri cât se poate de specializate, nu beletristică. De fapt, cred că, la Royston-și-Forde, cel mai bine vândut a fost ceva ce se numea *Mari motoare ale anului 1920*!

Ronald și Thurston au vorbit cu Vanessa cea mai mare parte a cinei. Când ne-am ridicat de la masă, Mary Thurston l-a apucat pe soțul ei de brat, ca pentru a-și restabili drepturile asupra lui. Ronald a plecat la bucătărie să facă niște cafea.

— Ronald a cumpărat un espressor, când a fost în Italia acum un an, ne lămuri Cynthia. Îi place să-l folosească atunci când avem oaspeți. Mi-e teamă că este prea complicat pentru mine. Apoi, adăugă ca un gând apărut ulterior. O cafea super!

Ne-am dus înapoi în salon, pentru a aștepta cafeaua. Vanessa veni spre mine.

— Nu-mi dau seama dacă ai putea să-mi mai oferi o țigară, ai putea? Le-am rătăcit pe ale mele. Ce proastă! Îmi zâmbi. Deși, în acel moment, mi-a trecut prin cap că Vanessa nu putea fi nicidecum proastă. Putea fi multe altele, dar nu proastă. Se așează pe sofa și îmi făcu semn să stau și eu.

— Ești – cum se spune? – în zona lui Ronald?

— Da, e arhidiaconul meu. Așa că, într-un sens, e șeful meu direct.

— Nu vreau să vorbesc despre Ronald. Ne-am înțeles destul de bine, dar avem prea puține în comun, și amândoi știm asta.

— Cynthia mi-a spus că ești editor.

Își strânse pleoapele pentru o clipă, ca și cum i-ar fi intrat fumul în ochi.

— În lipsă.

— Pardon?

— A fost firma soțului meu. Se uită la țigară. A fondat-o cu un prieten de la Oxford. N-a făcut niciodată prea mulți bani, pentru niciunul dintre ei, dar îi plăcea.

— Regret. Nu mi-am dat seama.

— Am… am crezut că Ronald ți-a zis. Nu există niciun motiv să fi știut… Charles a murit acum trei ani. Tumoare pe creier. Unul dintre acele lucruri înfiorătoare, care apar din senin. Am preluat partea lui din afacere. De fapt, de nevoie. Îmi trebuia o slujbă.

— Îți place?

Dădu din cap.

— Întotdeauna l-am ajutat pe Charles la partea editorială. Acum, învăț o mulțime și despre producție. Îi zâmbi Cynthiei, care era adâncită într-o discuție cu soția directorului. Cynthia are grijă ca totul să fie în ordine.

— La masă, Cynthia a spus că are impresia că *Mari motoare ale anului 1920* a fost cartea voastră care s-a vândut cel mai bine.

— Are perfectă dreptate. Totuși, am speranțe și în ce privește *Grădina vilei englezești*. S-a vândut în mod constant, de anul trecut, când a apărut. Trase din țigară. De fapt, cel mai bine vândut ca număr de exemplare este probabil unul dintre ghidurile orașului nostru. *Ghidul Oxford*. Facem destul de multe ghiduri – de acolo vine grosul încasărilor.

În acel moment, Ronald apăru în ușă, ducând o tavă mare de argint.

— Cafea pentru toată lumea, anunță el cu o voce de stentor. Regret că v-am făcut să așteptați.

Înaintă în cameră, căutând-o din ochi pe Vanessa.

— Una dintre enoriașele mele a scris o carte, m-am adresat eu ei.

Vanessa se uită precaută la mine.

— Ce fel de carte?

— E o istorie a parohiei. Nu chiar o carte. Aș spune că este vorba cam de zece mii de cuvinte.

— Ce interesant!

Îmi aruncă din nou o privire și mi se păru că o scânteie de amuzament reciproc se aprinse între noi. Știa cum să spună ceva și să înțeleagă altceva.

— Caută un editor!

— Zahăr, Vanessa? bubui Ronald. Frișcă?

— Din experiența mea, cea mai mare parte a autorilor fac asta. Îi zâmbi lui Ronald. Doar un pic de frișcă, te rog, Ronnie.

Ronnie?

— Ea crede că îi poate interesa pe cititorii din toată țara, am continuat eu. Nu numai pe cei care cunosc localitatea Roth.

— Cei câțiva fericiți?

Am zâmbit. Era o noutate să vorbesc cu cineva care mi se adresa ca unei persoane obișnuite, nu ca unui preot.

— Ai putea să-i recomanzi un editor căruia să i-o trimită? I-am privit brațul și am observat firicele aurii, aproape invizibile, care îi crescuseră pe piele. Pe cineva care să se uite la carte și să-și dea o părere de profesionist. Îmi imaginez că tu nu ai timp să te uiți peste niște manuscrise oarecare.

— Vanessa se uită întotdeauna peste manuscrise oarecare, rosti Ronald și râse. Dacă nu chiar le caută.

— S-ar putea să am disponibile câteva minute, mi se adresă ea cu voce apatică.

Își aruncă încă o dată privirea spre mine și iarăși scânteia de amuzament se aprinse între noi.

— Vrea cineva coniac? întrebă Ronald. Sau ce ați spune de un lichior?

Restul serii, Vanessa a vorbit mai mult cu Ronald, Cynthia și Victor Thurston. Eu am plecat primul.

3

Lunea următoare, am căutat Royston-și-Forde în cartea de telefon și i-am telefonat Vanessei la birou. A răspuns Cynthia Trask. Destul de ciudat, dar m-a luat prin surprindere. Uitasem complet că lucrează acolo.

— Bună dimineața, Cynthia! La telefon, David Byfield.

— Bună, David!

După o scurtă pauză, am adăugat:

— Mulțumesc foarte mult pentru vinerea trecută.

— Pentru nimic. Mie și lui Ronald ne-a făcut plăcere.

Mă întrebam dacă n-ar fi trebuit să-i trimit flori sau așa ceva.

— Nu știu dacă Vanessa ți-a spus, dar una dintre enoriașele mele a scris o carte. Iar ea s-a oferit să se uite puțin prin manuscris.

— Să văd dacă este liberă, rosti Cynthia.

O clipă mai târziu, Vanessa intră pe fir. Fu destul de rece cu mine, vocea ei auzindu-se mult mai ascuțită la telefon. Îi era teamă că va fi ocupată cea mai mare parte a zilei, dar s-ar putea să fiu liber pentru prânz? Nouăzeci de minute mai târziu, stăteam unul în fața celuilalt în cafeneaua de lângă podul Richmond.

Rochia lungă, care i se lipea de trup și pe care o purtase vineri, la frații Trask, îi dădea un aspect voluptuos. Acum, era altă femeie, îmbrăcată cu un taior închis la culoare și cu părul strâns la spate: mai zveltă, mai tăioasă, mai dură.

Manuscrisul dactilografiat al *Istoricului localității Roth* se afla pe masa dintre noi, într-un plic mare, cafeniu. Îl luasem de la Audrey, în drumul meu spre Richmond („Așa de amabil din partea ta, David. Îți sunt recunoscătoare!”)

Vanessa nu atinse plicul. În schimb, își luă în primire sendvișul. Între noi se așternu tăcerea și, pe măsură ce se prelungea, mă simțeam din ce în ce mai dezolat. Intimitatea prietenească, înfloritâ atât de repede între noi, vineri seara, dispăruse. Pe de altă parte, descopeream că m-am gândit cu prea multă ușurință la ea, ca la o femeie demnă de a fi dorită.

Am fost nebun să vin aici. Și eu, și ea ne pierdeam timpul degeaba. Ar fi trebuit să trimit manuscrisul prin poștă.

— Vizitezi multe biserici? am întrebat-o eu pentru a face conversație. Vineri, ai menționat panoul nostru pictat.

Vanessa își făcea de lucru cu una dintre firimiturile de pe farfuria ei.

— Nu realmente. Am vrut să văd Roth-ul din cauza legăturii lui cu Francis Youlgreave.

— Poetul? Vocea mea răsună nefiresc de puternic. Este îngropat în cripta de sub altar.

— Merită câteva paragrafe aici. Vanessa bătu cu palma peste plicul conținând manuscrisul. Un personaj senzațional, după cum se spune.

— Audrey îl menționează, dar este foarte circumspectă în legătură cu ceea ce zice.

— De ce?

— Există o membră a familiei lui, care încă mai trăiește la Roth. Cred că soțul acesteia a fost strănepotul poetului. Audrey nu vrea să le inducă oamenilor o idee greșită despre el.

— Să le întineze judecata, indiferent care e ea. Vanessa îmi zâmbi peste masă. Apoi, cită două versuri din poemul care își găsise locul în nenumărate antologii. De fapt, era singurul lui poem pe care-l citise cineva.

> „*Apoi s-a făcut întuneric*; *și șoaptele*
> *Au întinat judecata străinului, a văduvei și a copilului*..."

— Chiar așa.

— Își aduce cineva din sat aminte de el?

— Roth nu este acest gen de loc. N-au mai rămas multe persoane care au trăit acolo înainte de ultimul război. Iar Francis Youlgreave a murit înainte de Primul Război Mondial. Ai un motiv deosebit să întrebi asta?

Ridică din umeri.

— Am citit o mulțime dintre versurile lui, când am fost la Oxford. Nu era un poet foarte bun, ca să fim cinstiți – toate acele ritmuri sacadate pot fi mai curând obositoare. Este interesant mai mult pentru cine a fost și pentru cei pe care i-a cunoscut decât pentru ceea ce a scris.

— La urma urmei, n-a fost un om drăguț. Un dezechilibrat.

— Da totuși fascinant. Se uită la ceas. Regret îngrozitor, David, dar trebuie să mă grăbesc.

Mi-am ascuns dezamăgirea. Am plătit consumația și am condus-o înapoi la birou, unde îmi lăsasem mașina.

— Vrei să-mi telefonezi mâine? întrebă ea. Poate voi avea timp să mă uit pe manuscris până atunci.

— Desigur. La birou?

— Probabil că îl voi citi acasă, de fapt.

— Ce oră ți-ar conveni?

— Pe la șapte?

Îmi dădu numărul. I-am spus la revedere și am șofat înapoi spre Roth, simțindu-mă profund decepționat. Mă prostisem în mai multe feluri, nu în unul singur. Mă așteptasem la mai mult, mult mai mult, de la prânzul meu cu Vanessa, deși nu știam de ce. Eram conștient că era absurd din partea unui văduv de vârstă mijlocie să reacționeze în felul în care o făcusem eu. Era clar că ea vedea în mine o cunoștință oarecare și că a se uita prin manuscris nu era decât o dovadă a inimii ei bune, bunătate pe care ne-o oferea mie și lui Audrey.

„Totuși, am reflectat eu, cel puțin am un motiv să-i telefonez mâine-seară.”

De fapt, nu i-am telefonat Vanessei marți seara. Și asta din cauză că marți după-amiază am primit vizita neașteptată și neplăcută a Cynthiei Trask.

4

Cynthia a venit după-amiază târziu, fără să se anunțe.

— Sper că nu te deranjez, rosti ea cu asprime. Dar s-a întâmplat să trec pe aici și m-am gândit că poate e o ocazie bună să-ți aduc mărunțișurile astea de la nepoata mea.

În portbagajul Mini Travellerului erau două valize și un sac militar de voiaj decolorat, care conținea crosa de hochei și alt echipament sportiv. Le-am cărat în casă și am chemat-o pe Rosemary care citea în camera ei. Se pare că nu m-a auzit.

— Dacă nu te superi, nu vreau să o deranjez, am spus eu. Muncește din greu în vacanța asta. Nu dorești puțin ceai? Ar fi fost nepoliticos din partea mea să nu-i ofer Cynthiei un ceai, dar am fost cam surprins că a acceptat imediat. M-a urmat în bucătărie care, ca și restul casei, era înghesuită, fără personalitate și modernă.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Totul e sub control, mulțumesc.

— Este prima oară când mă aflu în noul vicariat. Trebuie că ești foarte mulțumit.

— Categoric, locul poate fi încălzit și întreținut mai ușor decât vechea casă.

Parțial, influenței lui Ronald i se datora faptul că fostul vicariat – o casă tip regina Anna, mare, grațioasă și total nepractică – fusese demolat anul trecut. Noul vicariat era un cub cu încălzire centrală și patru dormitoare. Grădina aferentă ocupa locul unde fusese vechiul teren de tenis și fosta grădină de legume. Pe restul grădinii și pe locul unde fusese vechea casă se aflau acum o fundătură curbă și încă șase cuburi, mai spațioase chiar decât noul vicariat.

— Desigur, nici nu ai nevoie de atâta spațiu. Tu și Rosemary probabil că v-ați fi simțit mai bine într-o baracă.

— Dar o baracă elegantă, am subliniat eu. Dorești zahăr?

Am dus tava cu ceaiul în camera de zi. Când ai un străin în casă, o vezi cu alți ochi și rezultatul e arareori liniștitor. Mi-am imaginat că probabil Cynthia a observat mobila uzată, pânzele

de păianjen din colțurile tavanului și grătarul căminului nemăturat.

— Este mult mai intimă, comentă Cynthia aprobator, ca și cum ea însăși era răspunzătoare cu asta. Ai pe cineva care vine să te ajute la curățenie?

Am dat din cap, iritat de lecția ce mi se dădea.

— Una dintre enoriașele mele se ocupă de menaj. I-am întins Cynthiei o cană cu ceai. Și casa ta este destul de mare, am zis eu, încercând să schimb subiectul, și totuși întotdeauna a părut un adevărat cămin.

Ea zâmbi gânditoare.

— Da, mi-a plăcut să locuiesc acolo.

— Vă mutați?

— Aproape sigur.

— Ce minunat! Am simțit un brusc fior de invidie. Trebuie că ești foarte mândră de Ronald.

Cynthia se încruntă.

— Mândră?

— Bănuiesc că ai vrut să spui că a fost promovat. Pe merit, sunt sigur.

Cynthia roși. Ședea în propriul meu fotoliu, roșie și robustă.

— Nu, n-am vrut să spun că a fost promovat. Am vrut să spun că, atunci când Ronald se va căsători, eu va trebui, în mod normal, să mă mut. Va fi timpul să-mi fac și eu propriul cămin. N-ar fi cinstit pentru niciunul dintre noi să rămân.

— Nu mi-am dat seama că intenționează să se căsătorească. Îmi închipuiam că ea și fratele ei locuiesc împreună de aproape douăzeci de ani, pentru că mi-am amintit că am auzit că prima soție a lui Ronald a murit curând după căsătorie. Mă întrebam ce simte Cynthia în legătură cu perspectiva de a fi dezrădăcinată din casa ei. Sper că vor fi foarte fericiți, am adăugat.

— Nu s-a făcut încă anunțul oficial. Nu au căzut de acord asupra datei. Ronald a intenționat să spună ceva vineri seara, dar au hotărât că ar fi mai bine să aștepte.

O bănuială îmi încolți în minte. Deodată, totul începu să aibă sens.

— Se potrivesc de minune, adăugă Cynthia repede. Vanessa a fost așa pierdută când a murit Charles. Este genul de femeie care are realmente nevoie de un soț.

— Da, da, desigur.

Cynthia puse ceașca și farfurioara pe masă și se uită la ceas.

— Cerule, atât e ceasul? Categoric, trebuie să plec.

Am condus-o pe Cynthia la mașină. Cred că am spus ce trebuia în legătură cu donația caritabilă pe care mi-o făcuse. Am întrebat-o dacă ar vrea să-i restitui valizele, dar nu-mi amintesc ce mi-a răspuns.

În sfârșit, a plecat. M-am târât înapoi spre casă și am dus tava la bucătărie. „A fost o copilărie”, mi-am zis. Și nici măcar nu realizasem că nutream niște speranțe nebunești în legătură cu Vanessa Forde, până când Cynthia nu mi-a făcut cunoscut atât de clar că proiectele mele erau fără speranță. Eram singur de zece ani – inițial, de nevoie, mai târziu, deliberat – și nu exista niciun motiv să nu rămân celibatar tot restul vieții.

În după-amiaza aceea, gânduri nedemne mi-au trecut prin minte. Gelozia și dorința frustrată sunt o combinație tulburătoare. Îl respectam pe Ronald Trask sau, mai curând, respectam unele dintre realizările lui. Într-o zi, probabil că va ajunge episcop. Nu am găsit acest lucru ușor de acceptat. Am fost șocat să-mi dau seama că am descoperit și mai puțin acceptabil gândul că el și Vanessa vor fi căsătoriți în curând.

Dincolo de atracția sexuală, mi-a plăcut ce am văzut la Vanessa. Ronald era o persoană plictisitoare. Un plictisitor bogat, totuși, plictisitor. Vanessa merita ceva mai bun. Dar, desigur, nu puteam face nimic în legătură cu asta. În orice caz, dacă Ronald și Vanessa se hotărăsc să se căsătorească, asta nu avea nimic de-a face cu mine.

Să găsești niște argumente raționale este ceva. Să le accepți din punct de vedere emoțional este însă altceva. Am intrat în biroul meu și am încercat să-i scriu o scrisoare finului meu, Michael Appleyard. Dar s-a dovedit o treabă prea grea, așa că m-am înapoiat la socotelile parohiei, ceea ce a fost și mai rău. În permanență, în mintea mea, se cuplau imaginile lui Ronald și ale Vanessei. Se cuplau fizic, vreau să spun. Era ca și cum mă aflam sechestrat într-un cinematograf, unde, pe ecran, rula un film pe care nu voiam să-l văd.

Timpul continua să se târască. Rosemary încă mai lucra în camera ei. La ora șase și jumătate, am hotărât să mă duc la biserică și să țin slujba de seară. Apoi, am să o sun pe Vanessa, în legătură cu cartea lui Audrey. Am ieșit pe hol.

— Rosemary?

Niciun răspuns. Am urcat și am bătut la ușa camerei. La ea în odaie nu era dezordine. Chiar de copil, a avut o măiestrie formidabilă în organizarea mediului ei înconjurător. Acum, ședea la masă, cu un vraf de cărți în față și un creion în mână. Îmi aruncă o privire inexpresivă.

— A sosit deja ora cinei?

— Nu, încă nu. Mă duc la biserică pentru o vreme. Nu prea îndelungată.

— Bine.

— Vei fi în regulă, draga mea?

Îmi adresă un zâmbet plin de condescendență, care spunea: „Sigur că o să fiu în regulă. Nu mai sunt copil”.

— Mă apuc să pregătesc cina în aproximativ cincisprezece minute.

— Mulțumesc.

Rosemary își întoarse privirea la cartea ei. Îi invidiam seninătatea. Aș fi vrut să-i spun ceva, dar, ca atât de adesea, n-am găsit cuvintele. În loc de asta, am închis ușa încet în urma mea, am coborât și am ieșit din casă în lumina înserării.

Vicariatul se află lângă curtea bisericii, despărțit de aceasta printr-un zid înalt, din secolul al XVIII-lea, din cărămidă sfărâmicioasă. Am traversat mica grădină spre poarta noastră privată, o relicvă a vechiului vicariat, care permitea accesul de pe terenul acestuia în curtea bisericii. Când am deschis poarta, biserica apăru imediat în fața ochilor mei, încadrată de arcadă.

Cea mai mare parte a exteriorului bisericii Sfânta Maria Magdalena era din cărămidă aparentă și, în această lumină, arăta deosebit de frumoasă: cărămizile mai vechi ale clădirii din secolul al XVI-lea ajunseseră de culoare mov din cauza intemperiilor, în timp ce cele din secolul al XVIII-lea erau de un roșcat contrastant și, împreună, aceste culori făceau ca biserica să strălucească și să vibreze blând, profilată pe albastrul cerului. Prigorii săgetau în jurul turnului.

Am închis poarta în urma mea. Traficul huruia pe șoseaua principală, la câțiva metri spre stânga, și în aer se simțea un miros puternic de gaze de eșapament. Am zărit o umbră strecurându-se prin iarbă, între poartă și șosea. M-am uitat tocmai la timp pentru a-l vedea pe motanul lui Audrey furișându-se în spatele unei pietre de mormânt.

Am continuat să merg încet spre partea de est a bisericii, apoi către ușa din cealaltă parte, de la sud. În drumul meu, am trecut de treptele ce coborau spre cripta Youlgreave, de sub altar. Ușa de fier ruginise, iar treptele erau crăpate și acoperite de buruieni. Nimeni nu mai fusese înmormântat acolo de aproape cincizeci de ani. Ultimul Youlgreave care a murit, Sir George, a fost ucis în Pacific, în 1944, și corpul lui a fost dat mării. Am observat că existau niște pene cenușii împrăștiate pe treapta de sus a scării, imediat în fața ușii de fier, unde nu creșteau buruieni. M-am întrebat dacă motanul lui Audrey nu-și făcuse obiceiul să-și sfâșie prada aici.

Am intrat în portal. Ușa nu era încuiată – biserica rămânea deschisă în timpul zilei –, dar, după două jafuri ce avuseseră loc, noaptea, o încuiam. Înăuntru, aerul mirosea a ceară de lustruit, a flori și – foarte ușor – a tămâie, pe care o foloseam de două sau de trei ori pe an. Biserica era mică, aproape intimă, cu două naosuri și un altar scund. Deasupra arcului altarului se afla panoul pictat, cu culorile lui întunecate; picturile arătau ca și cum ar fi fost învăluite în fum. M-am îndreptat încet spre locul meu din strană. M-am așezat și am început să rostesc slujba de seară.

De obicei, însăși clădirea avea un efect calmant asupra mea, dar nu în această seară. De câteva ori, am descoperit că gândurile mele se îndepărtau de cuvintele slujbei și a trebuit să fac un efort pentru a mă concentra. După aceea, pur și simplu, am rămas acolo, privind plăcuțele comemorative de pe peretele din fața mea. Era ca și cum voința mea cedase.

„Vanessa și Ronald”, mă gândeam iarăși și iarăși. Mă întrebam dacă voi fi invitat la nuntă și, în caz afirmativ, dacă voi accepta. Până atunci, poate că nu va mai conta. Desigur, îmi dădeam seama că exageram. După două scurte întâlniri, era greu să pretind că am devenit profund atașat de Vanessa. Problema reală era că, deși fără intenție, stârnise în mine nevoi îndelung reprimate. Și, în nefericirea mea, exista și un sentiment de profundă insatisfacție față de mine însumi.

Vremea trecea. Încet, lumina se strecură afară din biserică. Nu era în niciun caz întuneric – mai curând, mai puțină strălucire decât înainte. Plăcuțele comemorative erau din marmură albă și luceau printre umbre. Încet, mi se strecură în suflet senzația că sunt privit.

M-am uitat din ce în ce mai concentrat la plăcuța din fața mea, care îi aparținea lui Francis Youlgreave, bietul poet-preot nebun. Totul mă purta înapoi spre Vanessa. Ce ciudat să fie interesată de el! Mi-am adus aminte versurile pe care le citase ea la dejunul luat împreună. Nu puteam să-mi amintesc exact cuvintele, ceva despre întuneric, am gândit eu și despre șoapte care întinau judecata.

„Întinau.” Deodată, mi s-a părut că eu însumi eram iremediabil întinat, nu numai de evenimentele din ultimele câteva zile, ci și de hotărârea dârză a cuiva sau a ceva din afara mea.

În acel moment, am auzit râsul.

Era un sunet înalt, slab, ca un foșnet de hârtie sau un fluierat fără melodie. Am crezut că este vântul printre frunze ori niște aripi ce se zbăteau, ca ale gâștelor acelea cu ciocul lung, pe care le văzusem când eram copil zburând foarte sus, deasupra terenurilor mlăștinoase din Essex. Mă cuprinse tristețea. M-am luptat împotriva ei, dar, în curând, s-a transformat în dezolare și apoi în ceva și mai întunecat.

— Nu! Stop! Te rog, oprește-te!

Eram în picioare. Imobilitatea dispăruse. M-am poticnit prin biserică. Sunetul mă urmărea. Mi-am pus palmele pe urechi, dar n-am putut să-l opresc. Biserica nu mai era un loc de pace. Am transformat-o într-o caricatură a ceea ce fusese. „Întinat.” Întinasem biserica, așa cum mă întinasem și pe mine însumi.

M-am luptat cu zăvorul de la ușa dinspre sud. Eram într-o asemenea stare, încât mi se părea că era reținută de cineva din cealaltă parte. În sfârșit, am reușit să-l smulg și să-l trag din lăcașul lui. Aproape că am căzut în portalul din spatele ei.

Ceva se mișcă în dreapta mea. „Motanul lui Audrey, am gândit vreme de o fracțiune de secundă, nenorocitul ăla de motan!” Apoi, mi-am dat seama că greșeam: cineva stătea pe banca din colțul de lângă avizierul bisericii. Am avut impresia confuză a unor haine deschise la culoare și a unui abur auriu în jurul capului, ca un halou. Silueta s-a ridicat în picioare.

— Bună, tată, mi s-a adresat fiica mea Rosemary. Vocea ei era schimbată, plină de îngrijorare. S-a întâmplat ceva?

5

În dimineața următoare, la nouă și jumătate, cineva a sunat la ușă. Eram singur acasă. Rosemary luase autobuzul spre Staines, pentru a merge la cumpărături. Reușisem să mă bărbieresc, dar mic dejunul pe care am putut să-l iau a constat într-o țigară și o ceașcă de cafea.

Am găsit-o pe Audrey în prag, gata să intre în hol, la cea mai mică încurajare. Mi-am ținut mâna pe clanță și am încercat să-mi strâmb gura într-un zâmbet.

— Iartă-mă că te deranjez, David. Mă întrebam doar care a fost verdictul?

— Ce verdict?

— Râzi de mine, rosti ea cu glas ridicat. Verdictul privind cartea, desigur.

— Regret. Și într-adevăr regretam, deși nu pentru motivele pe care și le închipuia Audrey. N-am fost în stare să vorbesc deocamdată cu doamna Forde despre carte.

Își scoase în afară buza inferioară, care era deja mușcată și proeminentă, ceea ce-i accentuă asemănarea cu un copil dezamăgit.

— Am crezut că trebuia să-i telefonezi aseară.

— Da, așa am sperat, dar… dar a apărut o problemă.

— O, văd!

— Încerc să vorbesc cu ea astăzi. Am zâmbit în încercarea de a îmblânzi efectul cuvintelor. Îți telefonez imediat ce aflu ceva, bine?

— Da, te rog. Se întoarse să plece. Făcuse doar vreo doi pași spre șosea, când se opri și se întoarse spre mine. David?

— Da?

— Mulțumesc pentru tot ce faci.

Conștiința mea se zbuciumă neplăcut. Audrey zâmbi și plecă. M-am întors în birou și am început să mă uit prin hârtii. Concentrarea cere un efort prea mare. Dormisem prost, cu vise care ajunseseră la limita coșmarului, dar, până la urmă, n-au depășit-o. Unul dintre ele se petrecuse într-o versiune a Rosingtonului, unde eu și Rosemary am locuit înainte de a veni

la Roth – pe vremea când soția mea, Janet, trăia. Nu visasem despre Rosington de ani de zile. Vanessa m-a întors pe dos, distrugând scuturile de apărare pe care mi le construisem atât de laborios. (și totuși am fost atât de dornic să fie distruse.)

Vizita lui Audrey mi-a amintit că exista problema contactării Vanessei. Ar fi trebuit să-i telefonez – așa cum aranjasem, seara trecută –, dar am stat mai mult timp la biserică decât am intenționat. Când m-am întors la vicariat, ultimul lucru pe care l-aș fi dorit era să vorbesc cu cineva, nu mai spun de Vanessa, și m-am convins fără prea multă greutate că era prea târziu pentru a-i telefona.

Pe de altă parte, nu puteam să fug în permanență de Vanessa, cel puțin nu până nu voi rezolva problema nenorocitei ăleia de cărți a lui Audrey. Totuși, nu voiam să-i telefonez la birou, deoarece asta ar fi însemnat să dau peste cerberul ei, Cynthia. Apoi, mi-am amintit că ea lucrează doar dimineață. „În acest caz, am reflectat eu, îi voi telefona Vanessei în această după-amiază."

Acum, că luasem o hotărâre, m-am simțit puțin mai bine. M-am întors la socotelile pe care le abandonasem seara trecută. Dar n-am ajuns prea departe, când soneria de la ușă răsună din nou. În vreme ce mă îndreptam spre hol, am înjurat în barbă. Am deschis ușa. Era chiar Vanessa.

Am privit-o fix, luptând împotriva unui val crescând de neîncredere. Era îmbrăcată cu costumul închis la culoare și ținea strâns la piept plicul conținând manuscrisul lui Audrey.

— Bună, David!

— Vanessa, intră!

— Nu te întrerup de la ceva, nu-i așa?

— Numai de la niște socoteli. Și, oricum, tocmai intenționam să fac niște cafea. Dar sper că n-ai bătut tot acest drum pentru a-mi aduce cartea?

Clătină din cap.

— A trebuit să merg la o librărie din Staines, în dimineața asta. Sunt pe drumul de întoarcere.

M-a urmat în hol, și eu am condus-o până în camera de zi.

— Regret că n-am telefonat aseară.

— E în regulă. Se uita pe fereastră, nu la mine. Nu m-am așteptat să-mi răspunzi la telefon atât de târziu.

— Pardon?

Se întoarse de la fereastră și se uită la mine.

— N-ai primit mesajul meu?

— Ce mesaj?

— Ți-am telefonat noaptea trecută. Apoi, am mai avut o convorbire telefonică și am crezut că probabil n-ai reușit să mă prinzi. Deci ți-am lăsat un mesaj prin care te anunțam că am telefonat.

— Nu l-am primit.

M-am gândit la Rosemary așteptându-mă în portalul bisericii.

— Trebuie că ai vorbit cu fiica mea. Probabil că i-a ieșit din cap.

Ea zâmbi.

— Tinerii au lucruri mult mai importante la care să se gândească decât să transmită mesaje telefonice.

— Da. Nu știam ce să mai spun. Știam că trebuie să fac cafeaua, dar nu voiam să o părăsesc pe Vanessa. Mi-am dres glasul. Am văzut-o ieri după-amiază pe Cynthia. Mi-a adus lucrurile acelea pentru Rosemary.

— Știu. Mi-a zis... Cred că te-a indus în eroare, în legătură cu ceva. M-am uitat la ea. Încă mai stătea în mijlocul camerei. Apoi, își culese o scamă de pe mânecă. Cred că ți-a dat de înțeles că eu și Ronnie suntem logodiți, continuă ea.

Am dat afirmativ din cap.

— Ei bine, nu este adevărat. Nu e chiar exact, adăugă după aceea.

M-am bătut cu palma peste buzunarele hainei, căutându-mi țigările pe care le lăsasem în birou.

— Nu era nevoie să-mi spui asta. Nu e treaba mea.

— Cynthia și Ronnie au fost foarte buni cu mine, când a murit Charles.

— Sunt sigur că au fost.

— Nu înțelegi! Când se întâmplă ceva de genul acesta, te simți pustiit. Și poți deveni dependent de cei care te ajută. Emoțional, vreau să zic.

— Înțeleg. Chiar destul de bine.

— Regret. Își mușcă buza. Ronnie mi-a vorbit despre soția ta.

— E în regulă. A fost cu mult timp în urmă.

— Unii se cufundă în ei înșiși.

— Știu.

— Ascultă, acum două săptămâni, Ronnie m-a cerut în căsătorie. N-am spus da, dar nici n-am spus nu. Am spus că am nevoie de timp. Dar el a crezut că până la urmă voi accepta. Pentru a fi cinstită, și eu m-am gândit să spun da. Într-un fel, simțeam că merită așa ceva. Țin la el... Și, în afară de asta, nu-mi place să trăiesc singură.

— Îmi dau seama. Nu vrei să stai jos?

Nu eram sigur dacă îmi vorbea în calitate de bărbat sau de preot – nu e o problemă neobișnuită în Biserica Anglicană. Când ne-am așezat, amândoi am ales sofaua. Aceasta era joasă – incomodă pentru mine. Și a făcut ca fusta Vanessei să se ridice destul de mult deasupra genunchilor. Ce vedeam mă distrăgea. Își deschise geanta cu o pocnitură și scoase un pachet de țigări pe care mi-l oferi. Am găsit niște chibrituri în buzunar. Aprinsul țigărilor ne-a apropiat foarte mult. Acum, nu mai era nicio îndoială: în ce mă privea, bărbatul o luase înaintea preotului.

— Ronnie a sperat să anunțe logodna noastră vineri seara, reluă ea. Cred că de aceea a organizat dineul – să mă prezinte. N-am vrut asta. Scoase un fuior de fum, ca un dragon furios. Și nici nu mi-a *plăcut*. M-a făcut să mă simt ca un trofeu sau ceva asemănător. Și apoi, în dimineața asta, Cynthia mi-a spus că a venit la tine să te vadă și că ți-a zis. Am fost furioasă. *Nu sunt* logodită cu Ronnie și, în orice caz, asta nu are nimic de-a face cu ea.

— Fără îndoială, a avut intenții bune, am rostit eu, agățându-mă automat de scuza salvatoare a bunelor intenții.

— Cu toții avem intenții bune, se repezi Vanessa. Dar uneori nu e destul.

Am fumat în tăcere câteva clipe. I-am privit picioarele îmbrăcate în ciorapi negri și lucioși și repede m-am uitat în altă parte. Își făcea de lucru cu țigara, rulând-o între arătător și degetul mare.

— Cartea, am spus eu cu voce puțin răgușită. Ce crezi despre ea?

— Da. Ținuse plicul ca pe un colac de salvare. Conține multe lucruri interesante. Mai ales dacă știi bine localitatea Roth. Dar mi-e teamă că nu se potrivește cu editura noastră.

— Dar merită să încerce în altă parte?

— Cinstit, nu. Nu cred că vreun editor de pe piață ar dori-o. Nu este o carte pentru consum general.

— Prea scurtă, am spus eu încet, și prea specializată. Fără să fie totuși o scriere savantă.

Zâmbi.

— Nu tocmai. Dacă autoarea vrea să o tipărească, probabil că va trebui să plătească pentru acest privilegiu.

— M-am gândit că s-ar putea să zici asta.

— Probabil că îmi va blama lipsa de inteligență, continuă Vanessa veselă. O mulțime de autori par să creadă că nu există cărți proaste, doar editori proști.

— Ce ai sfătui-o?

— Nu este cazul să-i alimentăm speranțele. Spune-i doar că nu cred că este o propunere comercială și că eu o sfătuiesc să investească niște bani, pentru a fi tipărită pe cheltuiala proprie. Ar putea să o vândă la biserică și în magazinele locale. Poate că există o societate istorică locală care să contribuie la cheltuieli.

— Există o tipografie pe care ai putea să i-o recomanzi?

— Ai putea să încerci la noi, dacă vrei. Avem propria noastră tipografie. Desigur, am putea să vă facem o ofertă de prețuri.

— Adevărat? Asta ar fi foarte amabil.

Simultan, ne-am întors și ne-am uitat unul la altul. În acel moment, se zări o mișcare bruscă la fereastră. Amândoi am întors capetele ca trași de o forță invizibilă, ca și cum am fi fost conștienți că am făcut ceva rău. Am simțit o izbucnire de furie împotriva intrusului care ne-a distrus intimitatea. Motanul lui Audrey se afla pe pervaz, împungând geamul cu botul.

— Ăsta… ăsta e *al vostru*, întrebă Vanessa?

— Nu… îi aparține lui Audrey, de fapt… persoana care a scris cartea.

— Ohooo! Părea ușurată. Mamei mele îi era frică de pisici. Totdeauna afirma că sunt nesănătoase. Că aduc în casă microbi, ca și orice altceva ce vânează. Se uită pieziș la mine. Crezi că astfel de treburi sunt ereditare?

— Fobiile?

— O, dar nu e o fobie. Doar că nu-mi plac în mod deosebit. Totuși, ăsta este destul de spilcuit. Arată ca și cum ar purta rochie de seară.

Avea dreptate. Motanul era negru, cu excepția unei pete albe, triunghiulare pe gât și mai mult alb pe labe. În vreme ce îl priveam, căscă gura, o cavernă roz cu alb, și mieună, sunetul ajungând la noi prin oberlihtul deschis.

— Îl cheamă Lord Peter, am spus eu.

— De ce?

— Ca în Dorothy L. Sayers. Audrey citește o mulțime de romane polițiste. Predecesorul acestuia se numea Poirot. Și înaintea lui au mai fost doi – era înainte să o cunosc: unul se numea Brown, după Părintele Brown, și primul din șir a fost Sherlock.

— Nu pot spune că am prea mult timp pentru romane polițiste.

— Nici eu.

Mi-am reprimat amintirea neplăcută a momentului când Audrey mi-a împrumutat *Cei nouă croitori* de Sayers în ideea că nu era o literatură prea grozavă, dar conținea portretul minunat de convingător al unui vicar. M-am ridicat, m-am dus la fereastră și i-am făcut semn cu mâna lui Lord Peter, încercând să-l alung. În general, nu-mi displac pisicile, dar pe aceasta nu o agream. Vizitele ei permanente mă enervau și o consideram vinovată de puternicul miros de felină din garaj. Ignorând mișcările mele, mai mieună o dată. Mi-a trecut prin minte că, față de Lord Peter, simt ceea ce simțeam adesea față de Audrey: că, fără încetare, încearcă să violeze intimitatea vicariatului.

— David?

M-am întors spre Vanessa, matură și drăguță, uitându-se la mine de pe sofa.

— Ce este?

— Ca să revin la… la Ronnie. Fapt este că nu sunt sigură că aș fi persoana potrivită pentru a se mărita cu un cleric.

— De ce?

— Nu frecventez cu regularitate biserica. Nici nu știu dacă măcar cred în Dumnezeu.

— Asta nu contează, am spus eu, știind că nu era chiar așa, dar poate că nu în felul în care gândea ea. În orice caz, credința în Dumnezeu are forme diferite.

— Dar parohia lui, episcopul…

— Sunt sigur că Ronald s-a gândit la toate astea. Nu vreau să zic că s-a rugat, dar, în mod cert, i-a trecut prin minte, când te-a cerut în căsătorie.

Ea dădu din cap.

— A spus că Dumnezeu va găsi o cale.

S-a așternut tăcerea. Lord Peter își frecă de geam trupul îmblănit și aș fi vrut să arunc în el cu o scrumieră. Am simțit o undă de furie împotriva lui Ronald, care s-a alăturat celorlalte emoții ce se învârtejeau prin camera de zi. Dacă mai rămân aici, mă vor doborî.

M-am îndreptat spre ușă.

— O să fac o cafea. Nu va dura decât un minut.

M-am strecurat din încăpere, fără să-i dau timp să răspundă. În hol, am descoperit că fruntea îmi era acoperită de sudoare. Casa părea lipsită de aer, un sicriu din cărămidă aparentă, cu prea puține ferestre. Am intrat în bucătărie și am deschis ușa din spate. În vreme ce așteptam să fiarbă apa, m-am uitat la grădina mea cea mică acum.

Atunci a fost momentul când ideea mi s-a rostogolit prin minte ca un șarpe, conturându-se în mod clar pentru prima oară: dacă e să se însoare cineva cu Vanessa Forde, de ce să nu fiu eu acela?

6

Vanessa nu pierdu prea mult timp cu cafeaua. Parcă devenise brusc nerăbdătoare să plece. N-am făcut niciun aranjament să ne revedem. În după-amiaza aceea, am sunat la Tudor Cottage și i-am comunicat autoarei părerea Vanessei în legătură cu *Istoricul localității Roth*. Reacția lui Audrey m-a surprins.

— Dar tu ce crezi, David?

— Cred că părerea Vanessei este demnă de a fi luată în seamă. La urma urmei, e meseria ei. Și e adevărat că *Istoricul localității Roth* e prea scurt pentru o carte.

— Probabil că are dreptate. Poate că ar fi mai simplu să fie tipărită pe cheltuială proprie. Și, în felul acesta, nu va trebui să împărțim veniturile cu editorul. Mă întreb cât ar costa.

— Nu știu.

— Te deranjează să o întrebi pe doamna Forde, în numele meu? Mi-e cam neplăcut să o întreb eu însămi. Nici măcar nu o cunosc.

Audrey continua să o facă pe Cupidon-inocentul. După ce discută cu mine toate aspectele pro și contra, încredință lui Royston-și-Forde misiunea de a tipări *Istoricul localități Roth*. M-a rugat – chiar cuvintele ei – „să mă îngrijesc de tipărire” în locul ei. Manuscrisul ne-a oferit mie și Vanessei un motiv de a ne revedea, pe de o parte, fără nicio altă obligație sau sentiment de vinovăție și, pe de alta, cu certitudinea că ea își făcea meseria, iar eu îmi ajutam o prietenă. Am petrecut nenumărate seri redactând manuscrisul și chiar mai multe citind șpalturile. De obicei, lucram la ea în apartament.

În acest răstimp, Vanessa mi-a făcut de două ori de mâncare. Altă dată, am scos-o la un restaurant din Richmond, pentru a-i răsplăti ospitalitatea. Îmi amintesc lumânarea dintr-o sticlă de Chianti acoperită cu ceară, flacăra ei dansând în ochii Vanessei, o față de masă în dungi roșii și albe și farfurii cu spaghete bolognese aburind ușor.

— Păcat că nu există mai mult material despre Francis Youlgreave, mi-a spus ea în seara aceea. Și de ce e așa de pornită Audrey să evite ofensarea cuiva?

„Pentru că e o mironosiță și o snoabă.”

— În copilăria ei, familia Youlgreave era una dintre mărimile locale, am zis cu voce tare.

— Deci trebuie să tratezi și oile negre cu respect? Asta o fi fost adevărat cândva, dar este nevoie să fie la fel de reținută și acum?

Am ridicat din umeri.

— Este cartea ei, presupun.

— Am recitit poemele lui Francis. Ar fi un subiect interesant pentru un medic psiholog. Sau pentru un biograf. Aceasta ar fi realmente ceva comercial.

— Cu toate hidoșeniile lui?

Vanessa îmi rânji peste masă.

— Dacă înlături hidoșeniile, nu mai rămâne mare lucru. Oricum, nimic interesant.

Întâlnirile noastre nu erau motiv de dezamăgire. Vanessa nu l-a mai menționat niciodată pe Ronald, și nici eu. Mi-am dat seama că logodna lor nu mai făcea parte din peisaj. Cei doi Trask știau că eu și Vanessa lucram împreună la *Istoricul localității Roth*. Ce gândea Cynthia despre asta nu știu, dar, în privința lui Ronald, mi-am dat seama fără prea mare greutate.

— Și cum merge treaba la carte? m-a întrebat el la una dintre ședințele comitetului, pe care atât de des le convoca. Zâmbea, și dinții lui albi au sclipit. Mi-a vorbit Vanessa despre asta. De fapt, sunt încântat. Se mai vede și cu alt cleric, într-o împrejurare laică, așa ca asta. Este așa de ușor să-i faci pe oameni să creadă că nu suntem decât niște tipi cu zgardă și cu sentimente pioase.

Când doi oameni lucrează împreună pentru un scop comun, se poate crea un puternic sentiment de intimitate. Eu și Vanessa nu ne grăbeam și astfel cărticica a beneficiat de toată atenția noastră. A fost o perioadă fericită, deoarece am descoperit că multe dintre gusturile noastre coincid: cărți, pictură, umor. Să fii preot paroh poate fi o funcție singuratică și prietenia ei a devenit prețioasă pentru mine. Două luni mai târziu, pe la mijlocul lunii noiembrie 1969, am hotărât să o cer în căsătorie.

Nu a fost o hotărâre la care am ajuns fără să chibzuiesc sau în grabă. Mi se părea că există o mulțime de motive în favoarea ei. Vanessa era o femeie inteligentă și cultivată, era o plăcere să fii cu ea. Eu eram un singuratic. Rosemary nu va avea decât

avantaje dacă exista în familie o femeie matură. Vicariatul avea nevoie de căldura pe care Vanessa putea să i-o dea. Soția unui preot paroh poate fi ochii și urechile soțului. Ultimul, dar nu cel mai puțin important, voiam să mă culc urgent cu Vanessa.

Eram foarte calm. „Cum s-au înrăutățit lucrurile, mă gândeam eu îngâmfat, de când m-am gândit ultima oară la căsătorie!" Înainte de a-i face Vanessei propunerea, mi-am discutat intenția cu duhovnicul meu, Peter Hudson. Era un prieten vechi, care m-a ajutat să depășesc zilele acelea negre, de după plecarea din Rosington.

Peter era cu câțiva ani mai mare decât mine și acum era episcop auxiliar în dioceza vecină Oxfordului. Pe atunci, locuia la Reading, ceea ce însemna că puteam destul de ușor să mă duc cu mașina până la el.

Familia Hudson avea o casă modernă, pe o moșie. Soția lui Peter, June, m-a întâmpinat cu un sărut de bun-sosit, ne-a dat amândurora câte o cană cu cafea și ne-a gonit sus, în micul lui birou. Aerul era încețoșat de fum de pipă.

— Arăți bine, mi se adresă el. Mai bine decât acum câtva timp, când te-am văzut.

— Mă simt mai bine.

— Despre ce vrei să discuți cu mine?

— Mă gândesc să mă însor din nou.

Peter tocmai își aprindea pipa. Ridică o sprânceană, prin fum.

— Înțeleg.

— Numele ei este Vanessa Forde. E văduvă și asociata unei mici edituri din Richmond. Are treizeci și nouă de ani.

Fumul se ridica din pipă, dar Peter nu zise nimic. Era un bărbat scund, viguros, cu un surplus cam mare de grăsime. Fața lui durdulie avea oase mici și era relativ fără riduri, sprâncenele groase țâșnindu-i anarhic, ca două încâlceli gemene de sârmă ghimpată. Era singura persoană din lume care știa ce bolnav sunt din cauza abstinenței mele.

— Spune-mi mai multe.

I-am relatat cum am întâlnit-o pe Vanessa și cum munca la *Istoricul localității Roth* ne-a apropiat. Am subliniat motivele pentru care am s-o cer în căsătorie.

— Realizez că poate părea egoist din partea mea, am zis eu, dar știu că nu vrea să se mărite cu Ronald. Și, în mod cinstit,

cred că aș putea să o fac fericită. Și ar putea și ea să mă facă fericit, din aceleași motive.

— O iubești?

— Sigur că da. Nu pretind că e marea pasiune – sunt de vârstă mijlocie, pentru numele Cerului! Dar, fără îndoială, există dragoste, plăcere și sentimente pe care le împărtășim amândoi, afecțiune…

— Și atracție sexuală, cel puțin în ce te privește.

— Da… și de ce nu? Nu este acesta unul dintre scopurile căsătoriei?

— Și nu permiți acestui fapt să-ți deformeze judecata? Zece ani e un timp îndelungat. Trebuie că s-a adunat multă tensiune.

M-am gândit la plăcuta soție a lui Peter și m-am întrebat repede dacă nu s-a adunat tensiune și în căsnicia lor.

— Plătesc pentru asta.

Am tăcut preț de o clipă. Sunetul televizorului se ridica până la noi.

— Alte lucruri mă îngrijorează, a rostit el până la urmă. Se pare că există pericolul real ca aceasta să provoace neplăceri între tine și Ronald Trask.

— Ea și Ronald nu au fost niciodată logodiți.

— Nu aceasta e problema, David.

— El a interpretat situația complet greșit. Cineva ar putea să argumenteze că s-a folosit de vulnerabilitatea ei emoțională de după moartea lui Charles. Fără să-și dea seama, desigur.

— Spre deosebire de tine?

— Nu-mi propun să am niciun avantaj asupra ei. Nici ea asupra mea. La urma urmei, soțul Vanessei a murit acum trei ani. Destul timp să ajungă în aceeași situație ca și mine.

— Soția ta a murit cu peste zece ani în urmă. Simți că ai fi fost într-o situație asemănătoare după doar trei ani?

— A fost altfel.

— Văd.

— Ronald va înțelege, am afirmat eu cu optimism. Dar nu mă simțeam așa. Voi face toate eforturile pentru a vorbi cu el. N-aș vrea să las problema nerezolvată, desigur.

— Ți-a trecut prin cap că este posibil să-ți construiești fericirea pe suferința altuia?

— Este oare mai rău decât dacă suntem toți trei nefericiți?

Peter dădu din cap fără să încuviințeze argumentația și trecu la următoarea problemă.

— Și ai avut în vedere că, dacă un preot se căsătorește, trebuie să aleagă pe cineva care-i împărtășește credința. Altfel, asta ar provoca o tensiune intolerabilă în căsnicie.

— Vanessa a fost confirmată în adolescență. Nu e atee sau ceva de genul acesta. Pur și simplu, nu frecventează regulat biserica. Am inspirat adânc. Și, în afară de orice altceva, cred că asta poate fi o cale să o aduc înapoi la biserică.

— Am să mă rog să ai dreptate.

— Nu pari prea plin de speranță.

— Mai curând, vreau să spun că, dacă aș fi în locul tău, aș avansa cu mare prudență. Din experiența mea, un preot trebuie să fie soț pentru soția sa. Dacă încearcă să fie și preot, se pot ivi dificultăți. Este ca un medic care-și tratează propria familie. Sunt două seturi de priorități și pot apărea conflicte.

— Ți-am înțeles punctul de vedere. N-am să fiu prea dur în legătură cu asta. Dar Vanessa este genul de persoană care ar putea foarte bine să aprecieze partea intelectuală a teologiei de după război. Tillich, Bultmann, Bonhoeffer – oameni ca aceștia. Ar putea să-i ofere o cale de revenire. Mă îndoiesc să fi citit *Cinstit față de Dumnezeu*. Știu că noi doi nu am avut ochi…

— David?

— Iartă-mă! Am divagat, nu-i așa?

— Ai discutat această idee cu Rosemary?

— Încă nu. Am ezitat, știind că Peter se aștepta la mai mult. În regulă. Presupun că am să-i spun. Aș putea să-i menționez situația când va veni acasă, la jumătatea anului.

— În mod clar, ți-a intrat în cap să o ceri pe Vanessa de soție, zise el încet. Foarte bine. Dar, în acest caz, cred că ar trebui să-i spui lui Rosemary cât mai repede posibil. S-ar putea să o supere. Iar dacă află noutățile de la altcineva, îți dai seama cât de rănită ar fi.

— Ai dreptate, desigur.

— Ai putea chiar să descoperi că Rosemary este geloasă.

Am zâmbit.

— Categoric nu.

Chiar în timp ce vorbeam, mi-am amintit seara de septembrie când am trecut prin ceva neplăcut, starea aceea tulbure din biserică: sentimentul că sunt întinat, aripile de gâște zburând

deasupra mlaștinilor unui estuar. În seara aceea, Vanessa a telefonat la vicariat și i-a lăsat lui Rosemary un mesaj pentru mine. N-am aflat nici până acum de ce nu mi l-a transmis. Mă întreb dacă realmente a uitat. Dar ce alt motiv ar fi putut să aibă?

•

Seara următoare, m-am dus la apartamentul Vanessei din Richmond. M-a condus în camera de zi. Pe măsuța de cafea se afla un pachet.

— Cartea e gata, mi-a spus ea. Am adus primele exemplare, pentru tine și pentru Audrey.

— Dă-o încolo de carte, am intervenit eu. Vrei să te măriți cu mine?

Se încruntă, ridicând privirea.

— Nu știu.

— Nu vrei?

— Nu este asta. Dar nu sunt sigură dacă sunt potrivită pentru tine.

— Ești. Eu sunt sigur.

— Dar n-aș fi bună ca soție de vicar. Pur și simplu, nu am înclinația necesară. Și nici nu vreau să o am.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu o potențială soție de vicar. I-am atins brațul și i-am văzut ochii licărind, ca și cum i-aș fi transmis un mic șoc electric. Dar nu s-a depărtat de mine. Vreau să mă însor cu *tine*.

Am rămas așa pentru moment. Ea tremura. Mi-am strecurat brațul în jurul ei și am sărutat-o pe obraz. Mă simțeam la fel de stângaci ca un adolescent în fața primei lui prietene. S-a retras. Cu mâinile în șolduri, s-a uitat la mine cu prefăcută furie.

— Dacă aș fi știut că această carte nenorocită va duce la…

— Vrei să te măriți cu mine? Vrei?

— În regulă. Fața ei se destinse într-un zâmbet. Atâta timp cât nu va trebui să fiu soție de vicar! Aș vrea să primesc asta în scris.

Am înconjurat-o cu brațele și ne-am sărutat. Trupul meu a reacționat cu un entuziasm previzibil. M-am întrebat cât naiba voi putea să mă mai abțin, să o țin mai departe tot așa, până la căsătorie.

După aceea, Vanessa a adus o sticlă de coniac și am băut pentru viitorul nostru. Ca doi adolescenți, stăteam unul lângă

altul pe sofa, ținându-ne de mână și vorbind aproape în șoaptă, ca și cum ar fi existat pericolul să ne audă cineva și să ne invidieze fericirea.

— Nu-mi vine să cred că ai acceptat, am spus eu.

— Eu nu înțeleg cum ai reușit să stai singur atâta vreme. Ești mult prea arătos pentru un cleric, să nu mai vorbim de unul necăsătorit. Se uită la mine, apoi chicoti: Ai roșit!

— Nu sunt obișnuit să primesc complimente de la femei frumoase.

Am ridicat paharele simultan. Cred că eram amândoi cam stânjeniți. Micile discuții dintre îndrăgostiți sunt dificile, când nu ai practică.

Vanessa își clătină paharul în mână.

— M-ai făcut să-mi dau seama cât de singură am fost, zise ea încet. M-am distrat cu tine, în ultimele două luni, mai mult decât în toți cei trei ani luați la un loc.

— Distrat?

Degetele ei le-au strâns pe ale mele.

— Când locuiești în orașul ăsta, nu ai prea multe ocazii să te distrezi. Și nici dispoziție. Sau să ieși la un restaurant. Nu ți-ai dat seama?

„Să nu-mi fi dat seama? Nu, nu mi-am dat.”

— Da. Dar, în mod cert, Ronald…

— Ronald e amabil. Este un om bun. Îmi place de el. Am încredere în el. Îi sunt recunoscătoare. Aproape că m-am măritat cu el. Dar nu e prea amuzant.

— Nu știu dacă, la urma urmei, eu sunt, m-am simțit obligat să afirm. Nu mereu.

— O să vedem ce va fi în viitor. Întoarse capul și se uită la mine. Știi ce iubesc în realitate la tine? Mă faci să simt că ar fi posibil să mă *schimb*.

•

Eram înclinat să anunț logodna noastră imediat. Îmi producea o mare bucurie și voiam să o împărtășesc și altora. Totuși, Vanessa considera că trebuie să o ținem secretă până după ce le vom spune lui Ronald și lui Rosemary.

Dorința ei de a amâna să-i comunice lui Ronald aproape că m-a înnebunit. Nu puteam să simt că este logodită cu mine, până ce nu-i spunea clar lui Ronald că nu se va logodi cu el niciodată. Nu i-a mărturisit asta decât după zece zile de la consimțământul

de a se mărita cu mine. Au ieșit împreună la un prânz, în restaurantul italian unde discutaserăm noi despre tarele lui Francis Youlgreave.

Vanessa nu mi-a relatat ce și-au spus unul altuia, iar eu n-am întrebat. Dar următoarea dată când l-am văzut pe Ronald, cu ocazia unei adunări a diocezei, a fost rece până la punctul de îngheț. N-a adus vorba despre Vanessa, și nici eu; i-am spus lui Peter că ar fi trebuit să vorbesc cu Ronald, dar, când am ajuns în acest stadiu, n-am găsit nimic de zis. Era politicos și dedicat treburilor, dar am simțit că orice urmă de prietenie pe care o simțise pentru mine se evaporase.

Sora lui, Cynthia, a fost mai puțin reținută. Eram la Londra, într-o după-amiază, și am întâlnit-o din întâmplare, în stația Waterloo, în drumul meu de întoarcere acasă. Ne-am zărit unul pe altul în același timp. Ne îndreptam spre gară, și drumurile noastre urmau să se intersecteze în câteva secunde. Își ridică bărbia și strânse din buze. Apoi, își schimbă direcția. După câțiva pași însă, se răzgândi și se întoarse spre mine.

— Bună ziua, Cynthia. Ce mai faci?

Își apropie fața de mine. Obrajii ei erau de un roșu violent.

— Cred că este demn de dispreț ceea ce ai făcut. Să profiți astfel! Avea lacrimi în ochi. Sper să plătești pentru asta!

Se întoarse și, cu capul plecat, intră într-un grup de călători și dispăru din vedere. Mi-am spus că e irațională, că faptul că Vanessa a ales să se mărite cu mine a fost propria ei voință și că nu avea niciun motiv să fie dezamăgită de asta.

7

În parohie activitatea continua. În mod normal, aș fi privit acest lucru cu încântare. Săptămână de săptămână, succedarea ritmică a slujbelor din biserică devenise o activitate familiară în viața mea, un răspuns public la rugile mele personale. Căsătoriile, botezurile și funeraliile întregeau rutina.

Exista o satisfacție în modul cum se continua o tradiție care se dezvoltase timp de aproape două mii de ani – că totuși ritualurile bisericii constituiau o punte între prezent și eternitate. Mai puțin satisfăcătoare era partea pastorală a muncii de paroh – școlile și casele de bătrâni, vizitarea bolnavilor și participarea la nenumăratele comitete, pe care un preot paroh nu le poate evita.

Pe vreme aceea, Roth Park, cândva casa mare a satului, încă mai era cămin de bătrâni. Îl conducea familia Bramley, care era și proprietara, ceea ce însemna că oaspeții acesteia îmbătrâneau, ajungând mai mult sau mai puțin decrepiți. Deci activitatea familiei Bramley avea un efect indirect și asupra mea. În lunile de iarnă 1969-1970, a existat un șir întreg de morți la Roth Park, care, până la urmă, au devenit deprimante. Uneori, când mergeam pe jos sau conduceam mașina spre casă, mă simțeam ca și cum eram absorbit de un gol întunecat, de un fel de gaură neagră spirituală.

În vacanța de Crăciun, Rosemary a revenit de la școală. Era din nou schimbată. Școala-internat avea acest efect: de fiecare dată când venea acasă era ca o străină. Eram părtinitor desigur, dar pentru mine părea că devine din ce în ce mai frumoasă, felul acela de clasică frumusețe englezească: păr blond, ochi albaștri, frunte înaltă și trăsături regulate.

În prima ei seară acasă, i-am spus despre Vanessa, în timp ce spălam vasele de la cină. Cât am vorbit, n-am putut să-i văd fața, deoarece ținea capul aplecat peste sertarul cu tacâmuri. Și nici n-a zis nimic. Aranja lingurile în sertar, una după alta.

— Ei bine? am întrebat eu.

— Sper… Făcu o pauză. Sper să fii fericit.

— Mulțumesc, draga mea.

Cuvintele ei fuseseră formale, chiar prețioase, dar erau mai bune decât de ce-mi fusese frică.

— Când vă căsătoriți?

— După Paști. Înainte de a te întoarce tu la școală. Vorbind despre asta, eu și Vanessa ne întrebam dacă nu ți-ar plăcea să te transferi undeva mai aproape pentru ultimul an. Așa, ai putea să vii acasă zilnic.

— Nu.

— Hotărârea îți aparține în întregime. Poate simți că ar fi mai simplu să rămâi unde ești. Unde ești obișnuită cu profesorii, printre prietenii tăi și așa mai departe.

Rosemary adună un teanc de farfurii și se ghemui lângă bufet. Una câte una, cu o regularitate de metronom, le puse înăuntru. Încă nu putusem să-i văd fața.

— Rosie, am reluat eu. Știu că nu este ușor pentru tine. Am fost doar noi doi atât de mult timp, nu-i așa?

Nu făcu niciun comentariu.

— Însă Vanessa nu va fi un fel de mamă vitregă rea, am adăugat. Nimic nu se va schimba între mine și tine. În mod sigur, draga mea.

Continua să nu spună nimic. M-am ghemuit lângă ea și i-am pus mâna pe umăr.

— Deci, am îndemnat-o eu, ce crezi?

În sfârșit, mă privi. Spre oroarea mea, am văzut că ochii îi erau plini de lacrimi. Fața îi era roșie. Pentru o clipă, a părut urâtă. Prosopul de vase îi căzu din mână.

— Ce mai contează? rosti ea. Până la urmă, voi face tot ce vrei tu. Întotdeauna așa am făcut.

•

Crăciunul a venit și a trecut. Eu și Vanessa ne-am anunțat logodna, provocând zâmbete și șoapte în congregația mea. De asemenea, am căzut de acord asupra datei nunții: prima sâmbătă de după Paști, cu puțin înainte ca Rosemary să fie nevoită să se întoarcă la școală, pentru trimestrul de vară.

— Nu s-ar putea să o facem mai curând? am întrebat-o eu pe Vanessa când am discutat despre dată.

— Eu cred că și așa am grăbit destul lucrurile.

I-am aruncat o privire. Dorința poate produce o senzație asemănătoare cu foamea, un gol care țipă să fie umplut.

— Aș fi vrut să nu mai trebuiască să așteptăm. Mi-ar plăcea să te sărbătoresc. Sună absurd?

Ea îmi zâmbi și îmi atinse mâna.

— Apropo, am avut o discuție cu Rosemary. A fost bine... pare foarte bucuroasă pentru noi.

— Sunt așa de fericit!

— „Sper că tu și părintele meu veți fi fericiți”, a spus ea. Vanessa se încruntă. Întotdeauna îți spune „părinte”? Sună atât de oficial.

— Este alegerea ei, din câte îmi amintesc. Întotdeauna a făcut asta, chiar de la început.

— Poate pentru că ești preot. E foarte interesată de semnificațiile religiei. Nu-i așa?

— Probabil, din cauză că a crescut în parfumul sfințeniei.

Vanessa râse.

— Am crezut că preoții nu fac glume în legătură cu religia.

— De ce nu? Dumnezeu ne-a dăruit simțul umorului.

— Pentru a reveni la Rosemary: a fost de acord să fie domnișoară de onoare.

Nunta urma să aibă loc la Richmond, și Peter Hudson a fost de acord să oficieze. Celelalte persoane pe care le-am invitat erau doi prieteni de la Oxford ai Vanessei și o pereche cu numele Appleyard, pe care am cunoscut-o în perioada cât am stat în Rosington. Imediat după Anul Nou, eu și Vanessa am petrecut câteva zile cu această familie.

— Par niște oameni normali, îmi spuse ea în timp ce ne întorceam cu mașina spre Richmond. Nicio zgardă la orizont. Îi cunoști de mult?

— De ani de zile. Henry a închiriat o cameră la noi, când locuiam în Rosington.

— Deci au cunoscut-o pe Janet?

— Da.

Am condus în tăcere câteva clipe. Îi spusesem Vanessei despre Janet, prima mea soție. Nu totul, desigur, dar tot ce conta pentru Vanessa și pentru mine.

— Michael e drăguț, continuă ea. Câți ani are?

— Cam unsprezece, cred.

— Îl iubești, nu-i așa?

— Da. După o pauză, am adăugat: este finul meu, ceea ce nu explica de ce îmi plăcea de el. Eu și Michael arareori aveam să

ne spunem ceva, dar ne simțeam bine împreună, chiar de când fusese un țânc.

— Vin mereu la Roth?

— Din când în când.

— Trebuie să-i invităm să stea la noi.

I-am aruncat o privire.

— Mi-ar plăcea.

Îmi întoarse zâmbetul.

— E ciudat, rosti ea. Nu numai noi ne căsătorim, dar și prietenii, și cunoscuții noștri.

În ianuarie, Rosemary se înapoie la școală. Vanessa petrecu următoarele sâmbete cu mine. Acum, când aveam casa la dispoziția noastră, voiam să plănuim schimbările pe care ar trebui să le facem când se va muta Vanessa. Am considerat că ar fi lipsit de tact să discutăm asta în timp ce Rosemary se afla cu noi. După prânz, cineva sună la ușă. N-am fost surprins să o văd pe Audrey Oliphant în prag.

Purta un costum gros, de tweed, puțin cam prea mic pentru ea, și un fulgarin semitransparent, din plastic, care îi conferea un aspect bolnăvicios, aproape fantomatic.

— Regret că vă deranjez, zise ea. Mă întreb dacă l-ați văzut de curând pe Lord Peter.

Vanessa ieși din bucătărie și o salută.

— Lord Peter, motanul meu, îi explică Audrey. Mă îngrijorează așa mult! Consideră vicariatul a doua lui casă.

M-am sprijinit nonșalant de ușă, pentru a o împiedica să intre în hol.

— Mi-e teamă că nu l-am văzut.

— Ceainicul este pe foc, rosti Vanessa. Ai vrea o ceașcă?

Audrey se strecură pe lângă mine și o urmă în bucătărie.

— Pentru a ajunge aici, Lord Peter trebuie să traverseze șoseaua principală. Traficul este din ce în ce mai aglomerat, mai ales de când au început să lucreze la autostradă.

— Pisicile sunt maestre în a-și purta de grijă, rosti Vanessa.

— Sper că nu v-am deranjat. Fără îndoială că, accidental, Audrey încerca să insinueze ceva cam indecent, mișcându-și ușor sprâncenele când făcu afirmația. Sunt sigură că erați în curs de ceva.

— Nimic care să nu poată aștepta până după ceai, zise Vanessa. Cum se vinde cartea?

— Splendid, mulțumesc! Am vândut șaizeci și trei de exemplare de Crăciun. Știam că oamenilor le va plăcea.

— De ce nu-i iei fulgarinul lui Audrey? îmi sugeră Vanessa.

— Oamenilor le place să știe totul despre propriul lor sat, continuă Audrey în timp ce-mi permitea să-i iau fulgarinul de plastic. Știu că au existat schimbări, dar Roth încă este realmente un sat.

Schimbări? Un sat? M-am gândit la rezervorul uriaș din nord, la proiectata autostradă din partea de sud a parohiei și la marea de case suburbane, care înconjurau pajiștea. Am dus tava cu ceai în camera de zi.

— N-a mai rămas mult din el, zise Vanessa. Din sat, vreau să spun.

Audrey o privi.

— O, greșești. Lasă-mă să-ți arăt. Îi făcu semn Vanessei spre fereastra care dădea spre aleea de acces, șosea și pajiște. *Acesta* e satul. Făcu un semn cu capul spre stânga, către casele de lângă Vicarage Drive[3]. La dreapta este Sfânta Maria Magdalena și, în spatele ei, porțile spre Roth Park și râu. Apoi, dacă traversezi podul de piatră și continui să mergi pe șosea, ajungi la Old Manor House, unde locuiește Lady Youlgreave.

— Trebuie să te duc să o cunoști pe Lady Youlgreave, m-am adresat eu Vanessei în încercarea de a stăvili potopul de cuvinte al lui Audrey. Într-un sens, este angajatoarea mea.

N-a folosit. Audrey se întoarse spre pajiște și arătă spre minimarketul lui Malik, care se afla chiar lângă șoseaua principală, la capătul vestic al părții de nord a pajiștii.

— Aici era fierăria satului pe vremea când eram copil. Râse, un sunet înalt și enervant. Vocea ei căpătă vaga cadență a unui cântec. Desigur, s-a schimbat puțin de atunci, dar oare nu ne-am schimbat cu toții? Și alături e mica mea căsuță, Tudor Cottage – m-am născut acolo, la etaj, să știi. Fereastra din stânga. Apoi există și Queen's Head[4]. Cred că o parte din pivnițele lor sunt mai vechi decât Tudor Cottage.

Ne-am uitat cu toții la Queen's Head, o clădire ce fusese modernizată de atâtea ori în ultimul secol, încât pierduse orice urmă din înfățișarea inițială. Bodega avea acum și un restaurant, unde se serveau fripturi, cartofi prăjiți și vin ieftin. În

[3] Drumul Vicariatului (în lb. engleză, în original).

[4] Capul reginei (în lb. engleză, în original).

week-end-uri, discoteca de la subsol atrăgea tineretul de la kilometri depărtare și provoca veșnice reclamații – în special din partea lui Audrey – în legătură cu zgomotul.

— Refugiul din stația de autobuz nu era acolo când eram eu fată, continuă Audrey. Exista unul mult mai frumos, cu acoperiș de stuf.

Stația de autobuz se afla pe pajiște, vizavi de bodegă. Era o cavernă rău mirositoare, folosită în principal drept cartier general, pe timp de vreme rea, de către adolescenții care locuiau pe proprietatea primăriei Manor Farm.

— Și desigur Calea Manor Farm a suferit și ea una sau două transformări. Audrey arătă drumul de pe proprietatea primăriei, ce se afla în colțul de nord-est al pajiștii, și se cutremură teatral. Obișnuiam să ieșim la picnic, lângă pârâul din spatele hambarului, murmură ea confidențial. Primăvara înfloreau acolo minunate flori sălbatice.

Hambarul dispăruse demult, și pârâul fusese sistematizat. Dar Audrey dădea impresia că pentru ea totul era încă viu, într-un fel în care proprietatea primăriei nu era. Pentru ea, trecutul popula prezentul și îi dădea o semnificație.

Degetul i se mișcă spre partea de est a pajiștii, către un șir indescriptibil de vile din 1930, sfidător de suburbane, până la bibliotecă și la dărăpănata sală de festivități a bisericii.

— Acolo a existat un șir de case adorabile, din secolele al XVI-lea și al XVII-lea.

Ochii Vanessei îi întâlniră pe ai mei. Am deschis gura, dar a fost prea târziu. Capul lui Audrey se întoarse spre partea de sud, către cele patru case stil Edward, ale căror grădini coborau până la râul Rowan aflat în spate. Două dintre ele au fost împărțite în apartamente, una era închiriată pentru birouri și în a patra locuia doctorul Vintner cu familia, tot acolo având și cabinetul.

— Un colonel în retragere din Lăncierii Bengalului locuia în cea din capătul cel mai îndepărtat. În a doua stătea un avocat simpatic. Iar doamna din a treia este un fel de verișoară cu familia Youlgreave.

Blana neagră se strecură de-a lungul pervazului. O lăbuță lovi geamul. Lord Peter voia să ni se alăture.

— O, priviți! rosti Audrey. Nu-i așa că e deștept? Se aplecă la nivelul capului lui Lord Peter. Știai că mami vine să te caute? Așa că, în loc de asta, ai venit tu să o cauți pe mami.

8

În februarie, Lady Youlgreave ceru să o vadă pe Vanessa. Ne-a invitat să bem un pahar de sherry împreună cu ea, după slujba de duminică.

Când i-am spus Vanessei, fața i s-a luminat.

— O, Doamne!

— Aș fi vrut să aleagă o altă dată. Duminica e ziua mea cea mai aglomerată.

— Vrei să vezi dacă nu putem să schimbăm data?

— Ar fi mai diplomatic să mergem, am zis eu. Nu are niciun sens să o supărăm.

— Am să te scot la un prânz, după aceea. Drept răsplată.

— De ce ești atât de dornică să te întâlnești cu ea?

— Nu chiar dornică. Doar interesată.

— Din cauza rudeniei ei cu Francis Youlgreave?

Vanessa dădu din cap.

— Nu în fiecare zi ai șansa să cunoști pe cineva din familia unui poet mort. Se uită la mine, cu o căutătură răutăcioasă. Sau pe omul care are grijă de bunurile lui pământești.

— Fără îndoială, a fost singurul motiv pentru care ai vrut să te măriți cu mine.

— Cerșetorii n-au de ales. Oricum, vreau să o întâlnesc pe Lady Youlgreave de dragul ei. Nu este ea șeful tău?

Bătrâna era protectorul celor vii, ceea ce însemna că, la plecarea unui protopop, ea avea dreptul să-l numească pe următorul. Practica supraviețuia de pe vremea când un astfel de protectorat reprezentase un mod convenabil de a-i sprijini financiar pe cei tineri. În realitate, astfel de protectori privați delegau de obicei episcopului numirea. Dar Lady Youlgreave alesese să-și exercite dreptul când m-a numit pe mine. Astfel se perpetua un străvechi drept de proprietate. Totuși, venea rar la biserică, dar am auzit că, nu o dată, s-a referit la mine ca la „vicarul meu”.

Duminică, bine îmbrăcați, eu și Vanessa am părăsit vicariatul. Am trecut braț la braț dincolo de grilajul bisericii și am traversat drumul de acces spre Roth Park. Porțile mari, din fier forjat

fuseseră deschise pentru noi, dintotdeauna. Fiecare poartă purta litera Y în cadrul unei rame ovale. În vârful stâlpului din stânga se afla o piatră pe care se rotea un pumnal, emblema familiei Youlgreave. Pe stâlpul din dreapta nu era nimic altceva decât o țepușă de fier.

— Ce s-a întâmplat cu celălalt pumnal? întrebă Vanessa.

— După spusele lui Audrey, l-au doborât niște huligani în ajunul Anului Nou. Asta înainte de a veni eu.

Vanessa se opri, privind în susul drumului, fâșia lată de iarbă și buruieni dintre două făgașuri de noroi și pietriș, ce se întindea pe sub o boltă formată din copaci care aveau nevoie să fie tunși. Casa nu putea fi văzută din drum.

— Totul arată așa de trist, zise ea.

— Familia Bramley nu a cheltuit prea mulți bani pe acest loc. Am presupus că încearcă să-l vândă.

— A mai rămas mult teren?

— Doar o fâșie de-a lungul drumului, plus puțin lângă casă. Cea mai mare parte a fost vândută pentru a se construi case.

— Uneori, totul pare atât de lipsit de sens. Să risipești atâția bani și timp pe un loc ca acesta!

M-am uitat la porți.

— Câți ani crezi că au?

— Cam de la începutul secolului? În mod evident, sunt făcute să dureze generații.

— Menite să impresioneze. Și, implicit, casa și parcul să rămână în mâinile descendenților pentru totdeauna.

— De aceea e așa de trist, rosti Vanessa. Au construit pentru eternitate și, șaptezeci de ani mai târziu, eternitatea a luat sfârșit.

— Eternitatea a fost chiar mai scurtă decât atât. Familia Youlgreave a trebuit să vândă prin 1930.

— Îmi amintesc. Informația se află în cartea lui Audrey. Și nu fuseseră aici de foarte mult timp, nu-i așa? Mai ales în termeni dinastici.

Am traversat podul. Un autocamion ce se îndrepta spre nord, prin gropile cu pietriș, mă stropi cu noroi pe pardesiu. Vanessa se uită la apele mâloase de mai jos. Rowan nu mai era acum decât un pârâu, dar în acest loc era totuși adânc și relativ lat.

Ne-am îndreptat spre Old Manor House, o clădire lungă și joasă, separată de șosea printr-un șir de stâlpi cu lanțuri. În

partea aceasta, casa avea o fațadă din două nivele, cu șase arcade. Ferestrele erau mari, tip epoca regilor George. Cândva, fațada fusese tencuită și vopsită într-un verde-albastru pal, acum decolorat și cojit de trecerea timpului. Pe pereți existau pete mai întunecate, acolo unde apa de ploaie se scursese din streșinile stricate.

Între stâlpi și casă se afla o pajiște circulară, înconjurată de aleea de acces. Iarba era înaltă și rară, iar lângă casă existau grămezi de frunze. Buruienile ieșeau prin crăpăturile asfaltului. În mijlocul pajiștii se afla o măsuță din lemn pentru hrănit păsărelele, sub care Lord Peter stătea la pândă. Auzind pașii noștri, motanul se uită spre noi și o luă din loc fără să se grăbească. Se strecură printre barele porții aflate într-o parte a casei și dispăru în spatele pubelelor de gunoi.

— Pisica asta este peste tot, rosti Vanessa. Nu ți se pare cam sinistru?

I-am aruncat o privire.

— Nu. De ce?

— Fără motiv. Se uită în altă parte. Nu cumva e cineva care ne face semne de la fereastră? Cea din capăt?

Într-adevăr, un braț făcea încet semne din spatele ferestrei din stânga, de la parter. Ne-am îndreptat spre ușa din față.

— Apropo, cum te simți în prezența câinilor?

— Bine. De ce?

— Lady Youlgreave are doi.

Am încercat să deschid ușa din față. Era încuiată. Dincolo de ea izbucni o rafală de lătrături. Am simțit-o pe Vanessa retrăgându-se.

— E în regulă, am liniștit-o eu. Sunt legați. Va trebui să ocolim, să intrăm prin spate.

Am făcut înconjurul casei, am trecut de pubele și am intrat în curtea din spate. Nu era nici urmă de Lord Peter. Cheia de rezervă se afla ascunsă sub un ghiveci de flori răsturnat, lângă ușă.

— Puțin cam evident, nu-i așa? întrebă Vanessa. Este primul loc unde ar căuta cineva.

Am intrat într-o spălătorie care dădea într-o bucătărie ce mirosea infernal și ne-am îndreptat spre lătrăturile din hol.

Beauty și Beast erau legați cu lesele de stâlpul de la piciorul scării în spirală. Beauty era un lup alsacian, așa de bătrân, încât

de abia putea să se țină pe picioare și aproape orb. Beast era o cățea dog danez, chiar mai bătrână, deși își păstrase multe dintre însușirile specifice rasei. Dar și ea avea probleme: o tumoare ca un cârnat atârna sub burta ei, până aproape de pământ. Când mergea clătinându-se, parcă avea cinci picioare.

La venirea mea în Roth, câinii și stăpâna lor erau mult mai activi și puteau fi întâlniți adesea toți trei mărșăluind de-a lungul cărărilor ce se intersectau prin ceea ce mai rămăsese din Roth Park. Acum, activitatea lor se restrânsese. Câinii nu mai erau în stare să păzească și nici să atace. Mâncau, dormeau, defecau și lătrau.

— Pe aici, m-am adresat eu Vanessei, ridicând vocea, pentru a fi auzită dincolo de zgomot.

Își încreți nasul și îngână:

— Întotdeauna miroase așa îngrozitor?

Am dat din cap. Doris Potter, una dintre cei cărora le dădeam împărtășania, venea de două ori pe zi în timpul săptămânii, iar în week-end-uri venea o asistentă de la o agenție. Dar nu puteau să facă mai mult decât să o îngrijească pe Lady Youlgreave însăși.

Holul era în formă de T, cu scări în spate. Ne-am croit drum spre brațul drept al literei T și am bătut la o ușă din capătul coridorului.

— Intră, David!

Vocea era ascuțită, ca de copil.

Camera fusese odată sufragerie. Când am sosit eu în Roth, Lady Youlgreave m-a invitat la masă și am mâncat la lumina lumânărilor, unul în fața celuilalt, la capetele unei mese uriașe, de mahon. Atunci, ca și acum, cea mai mare parte a mobilierului era victorian și destinat unei încăperi mult mai mari. Am mâncat ceva din conserve și am băut o sticlă de vin roșu, sec, care trebuie că fusese destupată cu cinci ani în urmă.

Pentru o clipă, am văzut camera din nou, așa cum o vedea Vanessa. Am observat pânzele groase de păianjen din colțuri, un cuib de pasăre în cenușa din cămin și praf pe fiecare suprafață orizontală. Timpul făcuse culorile să pălească și distrusese materialul covorului turcesc, lăsând pe dușumea doar o prezență spectrală. Pereții erau încărcați de tablouri – niciuna dintre picturi deosebit de veche și cele mai multe valorând mai puțin decât ramele grele, aurite. Excepție făcea un Sargent de

deasupra căminului, ce înfățișa un bărbat solid, cu fața roșie, în haine de tweed: socrul lui Lady Youlgreave, stând lângă Rowan, cu casa mare și roșie drept fundal și un copoi spaniol la picioare.

Gazda noastră ședea într-un fotoliu aflat lângă fereastră. Acesta era locul unde își petrecea de obicei toată ziua. Nopțile, dormea în camera de alături, care odată fusese biroul soțului ei; nu mai folosea scările. Avea o pătură pusă pe picioare și o măsuță lângă fotoliu. Un cadru Zimmer se afla la îndemnă. Pe măsuță, existau cărți și un carnet liniat pe o planșetă cu clamă. Pe un scăunel la îndemna ei era o cutie de metal cu capacul ridicat.

Pentru moment, Lady Youlgreave se uită la noi cum ezitam în prag. Ca și cum uitase ce căutam acolo. Câinii continuau să latre în spatele nostru, dar cu mai puțină convingere decât înainte.

— Închideți ușa și scoateți-vă hainele, zise ea. Puneți-le jos. Nu contează unde.

Lady Youlgreave fusese o femeie micuță, iar acum vârsta înaintată o micșorase și mai mult. Ochii negri ne priveau din orbitele adânci. Era îmbrăcată cu o rochie dintr-un material rigid, cu guler înalt; rochia era prea largă pentru ea acum și capul îi ieșea dintre pliurile gulerului, ca al unei broaște-țestoase din carapace.

— Ei bine, rosti ea. Asta este chiar o surpriză!

— Îmi face plăcere să v-o prezint pe Vanessa Forde, logodnica mea. Vanessa, doamna este Lady Youlgreave.

— Bună ziua! Trageți-vă unul dintre scaunele alea mai aproape și așezați-vă, în așa fel să vă pot vedea.

Am aranjat două dintre scaunele de sufragerie pentru Vanessa și pentru mine. Toți trei stăteam într-un mic semicerc în fața ferestrei. Vanessa se afla cel mai aproape de cutie și am observat că și-a aruncat privirea înăuntru.

Lady Youlgreave o studia pe Vanessa cu o curiozitate arogantă.

— Așa! Dacă mă întrebi pe mine, David este mai norocos decât merită.

Vanessa zâmbi și dădu politicoasă din cap.

— Menajera mi-a spus că ești editoare.

— Da – doar din întâmplare.

— Cred că o să abandonezi treaba după ce te măriți.

— Nu. Vanessa se uită la mine. E munca mea. În orice caz, venitul este important.

Lady Youlgreave își strânse buzele. Apoi, se relaxă și zise:

— Pe vremea mea, un soț își întreținea soția.

— Presupun că am crescut obișnuită să mă întrețin singură.

— Iar o soție își sprijinea soțul în alt mod. Făcând din casa lui un cămin. Pe neașteptate, râse – un șuierat bolborosit din fundul gâtului. Iar în cazul unei soții de vicar, de obicei, ea administra parohia. Vei avea o mulțime de treabă aici, fără să te mai duci la serviciu.

— E alegerea ta, Vanessa, desigur, am intervenit eu. Apropo, cum vă simțiți?

— Îngrozitor. Afurisitul de doctor continuă să-mi dea medicamente, dar nu fac decât să mă amețească și să-mi provoace coșmaruri. Arătă cu o mână cafenie și tremurătoare spre cutia de pe scăunel. Azi-noapte, am visat despre asta. Am visat că am găsit înăuntru o pasăre moartă. O gâscă. Și i-am spus fetei că o vreau prăjită la prânz. Apoi, am văzut că mișuna de viermi. Izbucni iarăși în râs. Asta se întâmplă când mă apuc să răscolesc trecutul.

— Asta făceați? întrebă Vanessa. Cu acea cutie?

— Trebuia să fac ceva. N-am realizat niciodată că poți să fii obosit, îndurerat și plictisit – toate deodată. Fata mi-a spus că femeia Oliphant a scris o istorie a localității Roth. Așa că i-am spus să cumpere un exemplar. Nu este așa de prost cum am crezut eu că o să fie. Se uită la mine. Presupun că a fost și contribuția ta.

— Da, eu și Vanessa am editat-o, iar Vanessa s-a ocupat și de tipărire.

— Așa am crezut și eu. Oricum, mi-a stârnit curiozitatea. Știam că există o mulțime de gunoaie în pod. Hârtii și altele. George le-a pus acolo, când ne-am mutat din cealaltă casă. A spus că vrea să scrie o istorie a familiei. Dumnezeu știe de ce. Literatura nu era deloc una dintre înclinațiile sale. Nu era în stare să facă diferența între capătul unui creion și celălalt. Oricum, n-a mai avut ocazia. Așa că tot gunoiul se află încă acolo, sus.

Vanessa se aplecă înainte.

— Credeți că ați putea să scrieți chiar dumneavoastră ceva?

Lady Youlgreave ridică mâna dreaptă.

— Cu degetele astea? Își lăsă mâna să-i cadă în poală. În afară de asta, ce mai contează? Totul este de domeniul trecutului. Toți sunt morți și îngropați. Cui îi pasă ce au făcut sau de ce au făcut?

Se uită pe fereastră, la măsuța păsărelelor. Mă întrebam dacă morfina nu-i afecta judecata. James Vintner îmi spusese că, recent, i-a mărit doza. Ca și casa, și câinii ei, proprietara aluneca încet în decrepitudine.

— Vanessa, am afirmat eu, a citit o mulțime dintre versurile lui Francis Youlgreave.

— Am un exemplar din *Cele patru lucruri*, declară Vanessa. Cel care conține „Judecata străinilor”.

Lady Youlgreave o privi o clipă.

— Mai există încă două culegeri, *Limbile îngerilor* și *Ultimele poeme*. A publicat *Ultimele poeme* când mai era încă la Oxford. Ce neghiob! Așa pretențios! Ochii i se îndreptară spre mine. Dă-mi caietul acela, ceru ea. Cel negru din colțul mesei.

I-am dat carnetul *in-cvarto*, cu coperte tari. Secundele treceau în timp ce-l deschise și încerca să găsească pagina pe care o dorea. Eu și Vanessa ne-am uitat unul la altul. În carnet, am văzut pagini îngălbenite, neliniate și pătate de umezeală, acoperite cu rânduri neregulate, scrise de mână cu cerneală cafenie.

— Aici, rosti până la urmă Lady Youlgreave, punând carnetul deschis pe masa de lângă ea și întorcându-se pentru a se uita la noi. Citiți!

Scrisul de mână era o încâlceală de pete și corecturi. Totuși două rânduri mi-au sărit în ochi, deoarece erau singurele care nu aveau nicio modificare sau pată:

> *Apoi s-a făcut întuneric*; *și șoaptele au întinat*
> *Judecata străinului, a văduvei și a copilului*.

— E scrisul *lui*? întrebă Vanessa cu voce încordată.

Lady Youlgreave dădu din cap.

— Acesta este un exemplar din jurnalul lui. Martie 1894, când încă mai era la Londra. Buzele i se strânseră. Era vicar la St Michael, în Beauclerk Place. Cred că asta a fost prima ciornă. Își ridică privirea către fețele noastre pasionate, apoi închise încet carnetul. Conform acestui jurnal, a fost o producție la comandă.

Vanessa ridică din sprâncene.

— Nu înțeleg.

Lady Youlgreave trase carnetul spre ea și îi dădu drumul în poală.

— A scris prima jumătate din prima ciornă în ritmul frenetic al inspirației, în primele ore ale dimineții. Tocmai primise o vizită îngerească. A crezut că îngerul i-a spus să scrie poemul. Din nou, buzele i se strânseră și privi de la mine la Vanessa. Era deja intoxicat la ora aceea, desigur. Fuma opium dis-de-dimineață. Obișnuia să patroneze o fundație din Leicester Square. Capul i se legănă. O fundație care se pare că făcea aprovizionarea pentru o varietate de gusturi.

— Există mai multe jurnale? întrebă Vanessa. Sau manuscrise ale poemelor? Sau scrisori?

— Doar câteva. Nu am avut timp să parcurg încă totul.

— După cum știți, sunt editor. Nu pot să nu mă întreb dacă nu aveți material pentru o biografie a lui Francis Youlgreave.

— S-ar putea. De exemplu, jurnalul lui prezintă o imagine foarte diferită a scandalului Rosington. De la botul calului, așa cum a fost. Buzele i se strâmbară și scoase un șuierat. Necazul este că acest cal n-a fost întotdeauna un martor demn de încredere. Așa obișnuia să spună tatăl lui George – dar nu trebuie să vă las să așteptați în felul acesta. Încă nu ați primit puțin sherry. Sunt sigură că avem așa ceva pe undeva.

— Nu contează, am spus eu.

— Fata știe de unde să-l ia. Dar a întârziat. Trebuia să-mi aducă prânzul.

Pleoapele grele, ca de cauciuc dens și colorat, îi căzură peste ochi. Degetele se mișcară, dar nu dădură drumul jurnalului lui Francis Youlgreave.

— Cred că poate ar fi mai bine să plecăm, am zis eu. Să vă lăsăm să luați prânzul.

— Ați putea să-mi dați întâi medicamentele. Ochii îi erau acum complet deschiși și brusc în alertă. Este sticluța de pe polița căminului.

Am ezitat.

— Sunteți sigură că este timpul?

— Întotdeauna iau medicamentul înainte de prânz, se repezi ea. Așa a spus doctorul Vintner. Acum e înainte de prânz, nu-i

așa? Iar fata întârzie. Se presupune că trebuie să-mi aducă prânzul.

Existau un pahar curat și o linguriță alături de sticluța de pe polița căminului. Am măsurat o doză și i-am întins paharul. Îl luă cu ambele mâini și-l dădu pe gât. Apoi, se lăsă pe spate, continuând să țină paharul în mână. O picătură de lichid i se prelinse pe bărbie.

— Am să las o notiță, am spus eu. Să-i comunic că v-ați luat deja medicamentul.

— Dar nu este nevoie să scrii nimic. Am să-i zic lui Doris eu însămi.

— Nu va veni Doris, am subliniat eu. E week-end, așa că va veni asistenta.

— O proastă! Crede că sunt surdă. Crede că sunt senilă. Oricum, repet: am să-i comunic eu însămi.

Dar și eu eram încăpățânat. Am mâzgălit câteva cuvinte cu creionul pe o pagină ruptă din agenda mea și i-am lăsat-o asistentei, sub sticluță. Lady Youlgreave de abia ne dădu atenție când i-am spus la revedere. Dar, când am ajuns aproape de ușă, se agită:

— Veniți să mă vedeți din nou, curând, porunci ea. Amândoi. Poate că v-ar plăcea să vă uitați printre unele dintre lucrurile unchiului Francis. Era foarte interesat de sex, să știți. Scoase un nou șuierat, felul ei de a-și exprima veselia. Exact ca tine, David.

9

Eu și Vanessa ne-am căsătorit într-o sâmbătă ploioasă din aprilie. Henry Appleyard a fost cavalerul meu de onoare. Michael ne-a dat un cadou, o ediție franceză din secolul al XVII-lea a *Ecleziastului*, uzată, dar frumoasă; conform paginii de gardă, cândva aparținuse bibliotecii Colegiului Teologic Rosington.

— A fost ideea lui, mi-a șoptit mama sa. Și banii tot ai lui. O coincidență – în privința Rosingtonului, vreau să spun.

— Sper că nu a fost prea scumpă.

— Cinci șilingi. A găsit-o într-o prăvălie de vechituri.

— Am fost foarte norocoși în privința cadourilor, rosti Vanessa. Rosemary ne-a dat un splendid recipient pentru cafea. Porțelan englezesc.

Abia atunci am realizat că Rosemary asculta atentă conversația. Mai târziu, am observat-o examinând cartea și smucind paginile ca și cum o enervau.

În aceeași după-amiază, eu și Vanessa am zburat spre Italia. Ea a organizat totul, inclusiv acea *pensione* din Florența, unde urma să stăm. Am crezut că, dacă va fi să avem o lună de miere, o vom petrece în Anglia. Florența a fost ideea Vanessei și era atât de surescitată în legătură cu asta, încât n-am avut inima să încerc să-i schimb hotărârea. Planul ei a primit sprijin neașteptat: când i-am spus lui Peter Hudson, el a replicat:

— Are dreptate. Să vă depărtați de orice altceva. V-o datorați unul altuia.

•

Și în Florența ploua. Nu că asta ar fi contat. Nu mi-ar fi păsat nici dacă orașul ar fi fost îngropat sub o pătură de zăpadă.

Am cinat într-un mic restaurant. Vanessa arăta ispititoare într-o rochie neagră, care îi punea în evidență părul. Am vorbit mai mult despre Rosemary decât despre noi. M-am trezit uitându-mă pe furiș la ceas. N-am mâncat prea mult, deși, de băut, am băut mai mult decât porția mea obișnuită de vin.

În timp ce vorbeam, am permis imaginației mele să zburde liberă pentru prima oară în zece ani. Mă simțeam ca un școlar la

terminarea trimestrului sau ca un condamnat la sfârșitul detenției.

Pe măsură ce vremea trecea, vorbeam din ce în ce mai puțin. Între noi se instală o stânjeneală. Gândurile mele goneau aiurea, de parcă aș fi avut febră. O dată sau de două ori, Vanessa mă privi și păru gata să spună ceva.

Chelnerul ne-a întrebat dacă dorim cafea. Eu voiam să merg în cameră, dar Vanessa a comandat cafea și ceva tărie. Când băuturile au sosit, își bău alcoolul în câteva secunde.

— David, trebuie să admit că mă simt puțin cam nervoasă.

M-am plecat spre ea să-i aprind țigara.

— De ce?

— În legătură cu noaptea aceasta.

Pentru moment, niciunul dintre noi n-a mai spus nimic.

— O să ne obișnuim, am zis eu. Îndrăznesc să spun că amândoi găsim asta ceva cam ciudat. Dorința creștea cu impetuozitate în mine. Am atins mâna Vanessei. Draga mea – să știi că nu există niciun motiv să nu fie ceva plăcut.

Își plimbă degetul pe marginea paharului.

— Charles nu părea… nu dorea prea mult. Nu știu de ce. Desigur, s-a întâmplat destul de des la începutul căsniciei, dar apoi s-a rărit.

— Nu trebuia să-mi zici asta.

— Vreau să-ți explic. Charles obișnuia să stea treaz, citind ore întregi, iar adesea eu eram adormită când venea în pat. Pur și simplu, se pare că n-au existat prea multe ocazii.

— Draga mea, am rostit eu, nu fi îngrijorată.

Gura i se strâmbă.

— Va fi totul în regulă la noapte, nu-i așa?

— Categoric. Apoi, va deveni din ce în ce mai bine. Să fac plata?

Ne-am întors la *pensione* calmi – braț la braț. Exista o parte din mine care voia să facă dragoste cu ea chiar acolo și atunci: să o trag într-o alee, să o lipesc de un perete și să-mi caut drumul pe sub îmbrăcăminte, iar în tot acest timp, ploaia să ne picure pe capete și pe umeri, felinarele să se reflecte în bălți, uruitul și claxoanele traficului să fie ca o muzică sălbatică și îndepărtată.

La *pensione*, ne-am luat cheia și am urcat. Am încuiat ușa în urma noastră. M-am întors și am găsit-o stând în mijlocul camerei, cu brațele de-a lungul trupului.

— Vanessa, vocea mea sună ca a unui străin. Ce adorabilă ești!

Mi-am scos haina și am pus-o pe un scaun. M-am îndreptat spre ea, mi-am pus mâinile pe umerii ei, apoi m-am oprit și am sărutat-o blând pe buze. Buzele ei s-au mișcat sub ale mele. I-am scos haina și am lăsat-o să cadă pe dușumea. I-am ciugulit gâtul într-o parte. Degetele mele au găsit fermoarul rochiei. Am scos-o de pe ea. Stătea acolo, în lenjerie, dezbrăcată și vulnerabilă. Brațele ei îmi înconjurară strâns gâtul.

— Mi-e frig. Nu s-ar putea să mergem în pat?

Eram puțin dezamăgit: așteptam de luni întregi să-i scot încet îmbrăcămintea și să ating cu gura cât mai mult puteam din trupul ei. Dar toate acestea puteau să aștepte. Îmi permise să o ajut să-și scoată repede și restul îmbrăcămintii. Se urcă în pat și mă privi în timp ce mă dezbrăcăm în viteză. Excitarea mea era evidentă.

— Geanta. Am acolo o bonetă.

— Eu am un prezervativ. Mi-am aruncat portofelul pe noptieră și m-am furișat în pat, lângă ea.

Brațele ei aveau pielea de găină. Era greu să mă mișc, pentru că mă ținea atât de strâns! Dar, într-un fel, această imobilitate îmi mări excitarea. I-am sărutat frenetic părul.

— Te doresc, am murmurat eu. Lasă-mă în tine.

Își slăbi strânsoarea. M-am rostogolit într-o parte și am găsit prezervativul din portofel. Degetele mele erau de două ori mai neîndemânatice decât de obicei. În sfârșit, am scos prezervativul din foiță, l-am derulat pe penis. Vanessa era întinsă pe spate, cu picioarele ușor depărtate, privindu-mă. În urechile mele, auzeam un zgomot ca de valuri.

— Acum, iubito, am rostit eu. Acum, acum!

M-am urcat pe ea și mi-am folosit genunchii pentru a-i îndepărta și mai mult picioarele. Am abandonat orice încercare de rafinament. Voiam un singur lucru, și îl voiam acum. Vanessa se uită la mine și își puse mâinile pe umerii mei. Fața ei era foarte serioasă. M-am aplecat și am pătruns puternic în ea. Gâfâi și încercă să se răsucească, dar mâinile mele se aflau acum pe umerii ei și nu putea să se miște. Am țipat, un strigăt

care zăcea în mine de zece ani. Și apoi, cu o rapiditate jenantă, totul s-a terminat.

Tremurând, stăteam lungit peste ea, ca un mort. Într-o clipă, tremurul meu s-a transformat în suspine.

Din nou, mâinile ei se strânseră în jurul meu.

— Taci, taci acum. Totul este în regulă. S-a terminat.

Se terminase, dar nu pentru amândoi și nu era deloc în regulă. Două ore mai târziu, am dorit-o din nou. Eram încă treji, vorbind despre viitor. Vanessa era de acord cu mine că, în mod evident, va trece o vreme până când ne vom potrivi sexual. Asta era de așteptat. A doua oară, totul se petrecu mai încet. Stătea acolo, întinsă, în timp ce eu îi exploram cu gura adânciturile și curbele trupului. M-a lăsat să fac tot ce voiam, și așa am făcut.

— Dragul meu David, murmură ea nu o dată, ci de mai multe ori.

După ce am avut-o din nou, am întrebat-o dacă există ceva pe care aș putea să-l fac pentru ea și mi-a răspuns că nu, nu de această dată. Intră în mica noastră baie. Am aprins o țigară și am ascultat zgomotul apei curgând. Când s-a întors, purta o cămașă de noapte și fața îi era roz, de cât de mult fusese frecată. În curând, am stins lumina și ne-am pregătit să dormim. Am rămas cu un braț peste ea. Am simțit cum mă prinde de mână.

— Ce este? am întrebat-o. A fost foarte dureros?

— Sunt puțin inflamată.

— Regret. Ar fi trebuit…

— Nu contează. Am vrut să te fac fericit.

— Și ai reușit.

Am stat la Florența șapte zile. Am privit tablouri, am ascultat muzică și am poposit prin cafenele. Și am făcut dragoste. În fiecare noapte, se întindea pe pat și-mi permitea să fac tot ce doream; și așa am făcut. În a șaptea seară, am descoperit-o în baie plângând.

— Iubito, ce s-a întâmplat?

Și-a ridicat spre mine fața udă de lacrimi, o imagine pe care am găsit-o curios de erotică.

— Nimic. Sunt obosită, asta-i tot.

— Spune-mi!

— E puțin cam dureros. Sunt inflamată.

Am zâmbit.

— De fapt, și eu sunt la fel. Neobișnuiți cu aceste exerciții, îndrăznesc să spun că, în curând, vom deveni mai rezistenți. Este ca mersul pe jos fără încălțăminte. E nevoie de practică.

Încercă să zâmbească, dar nu prea reuși.

— Mă dor și sânii. Bănuiesc că este vorba de ciclu.

— Nu e nevoie să facem nimic diseară, am spus eu, înăbușindu-mi temporar dezamăgirea, din dorința de a fi amabil.

Am rămas în pat, citind. Ea a fost prima care a stins lumina. Seara părea incompletă. Am stat întins pe spate și am privit în întuneric.

— Vanessa? am rostit blând. Ești trează?

— Da.

— Ce părere ai, dacă am face dragoste și când ești la ciclu? Brusc, îmi deveni clar că s-ar putea să treacă o mulțime de zile înainte de a avea ocazia să o mai facem. Aș spune că mie nu-mi pasă, am adăugat.

— Dar pentru mine este foarte dureros. Mi-e foarte greu atunci. Regret.

— Nu-ți bate capul. M-am întors și am luat-o în brațe. Nu contează. Somn ușor. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Ca de obicei, m-a apucat de mână. Stăteam întins acolo, cu penisul într-o asemenea stare de erecție, de parcă era un ofițer din gardă la paradă, ascultând zgomotul respirației ei.

10

După întoarcerea din Italia, eu și Vanessa am intrat într-o nouă rutină, a vieții noastre comune. Eram chiar fericiți, în mod fragmentar, așa cum sunt oamenii fericiți. Deși ceea ce ne era rezervat era înrădăcinat în noi înșine – în personalitățile și trecutul nostru –, nu am bănuit sub nicio formă ce va urma. Așa cum fac oamenii în general, ne-am ținut secretele pentru noi înșine, și unul, și celălalt.

Spre sfârșitul lunii mai, Peter și June Hudson au venit la noi, la cină. Erau primii oaspeți adevărați. Masa a fost festivă. Peter fusese promovat. Deși încă nu fuseseră făcute anunțurile oficiale, el urma să fie viitorul episcop de Rosington.

— Este îngrozitor, a comentat June placidă. Nu mai pot să rămân în umbră. Nicio relație cu chiuveta din bucătărie. Va trebui să fiu o minunată Doamnă Episcop și să strâng mâini tot timpul.

— Ai putea să fii o Doamnă Mândrie, sugeră Vanessa. Să conduci dioceza soțului tău cu mână de fier.

— Sună destul de atractiv. Îi zâmbi soțului. Sunt sigură că lui Peter nu i-ar păsa. Asta îi va da o îndeletnicire femeiuștii aici de față.

Noutățile mă dădură peste cap. Nu eram gelos pe promovarea lui Peter, deși, în trecut, probabil că aș fi fost. Dar, inevitabil, perspectiva ca el să plece la Rosington îmi trezi amintiri.

După masă, June și Vanessa și-au băut cafeaua în camera de zi, în timp ce eu și Peter am spălat vasele.

— Când plecați la Rosington? l-am întrebat eu.

— La toamnă. Probabil, în octombrie. Am să-mi iau o lună liberă în august și am să încerc să mă pregătesc.

Am turnat o urmă de lichid de spălat într-o farfurie de friptură.

— O să-mi lipsești. Și June de asemenea.

— Tu și Vanessa trebuie să veniți în vizită. În mod sigur, vom avea o mulțime de spațiu.

— Nu știu. Să te întorci de unde ai plecat nu este întotdeauna o idee prea bună.

— Uneori, să stai departe e una și mai rea.

— Fir-ar să fie, Peter! Nu ușurezi deloc lucrurile, nu-i așa?

Șterse un pahar cu precizia cu care făcea totul. Am continuat să lucrăm în tăcere, un moment. Era o seară înăbușitoare și brusc am simțit o nevoie disperată de aer. Am deschis ușa din spate pentru a scoate gunoiul. Lord Peter se strecură în bucătărie.

Dacă aș fi fost numai eu, l-aș fi alungat. Dar nu voiam ca Peter – prietenul meu, nu motanul – să mă creadă mai dezechilibrat decât eram. Când m-am întors de la pubele, am descoperit că acei doi Peter se admirau reciproc.

— N-am știut că-ți plac pisicile.

— O, da. Asta e a voastră?

— Aparține uneia dintre enoriașele mele.

Motanul toarse. Peter, care era ghemuit lângă el, cu pipa în gură, se uită la mine.

— Nu-ți place niciuna prea mult, nu-i așa?

— Este o femeie bună. E epitrop.

— Acesta e un răspuns?

— Este tot ce vei obține.

— Îmi vor lipsi întâlnirile noastre regulate.

— Și mie.

— Când am să plec la Rosington, vei avea nevoie de alt duhovnic.

— Așa presupun și eu.

— O schimbare îți va face bine. Vocea lui Peter devenise brusc aspră, și motanul se depărtă de el. Poate că ne cunoaștem prea bine unul pe celălalt. Un nou duhovnic ți-ar putea fi de mai mare folos.

— Mai bine, aș continua cu tine.

— Asta n-ar fi deloc practic. Vom fi mult prea departe unul de altul. Ai nevoie să vezi pe cineva în mod regulat. Nu ești de acord?

— Da, dacă spui tu.

Vocea mea era posacă, aproape iritată.

— Chiar asta spun. Ca un motor de înaltă performanță, ai nevoie permanent de reglare. Îmi zâmbi. Altfel, te defectezi.

11

Dacă ar fi fost vorba numai despre sex, sau mai curând despre lipsa lui, eu și Vanessa probabil că încă am fi împreună. Între noi exista o prietenie reală și multă tandrețe. Umpleam amândoi ceva din golurile existenței noastre. O căsnicie semi-indiferentă? Poate. În acest caz însă, aranjamentul ne convenea amândurora. Vanessa avea munca ei, eu, pe a mea.

Unul dintre lucrurile pe care le iubeam cel mai mult la ea era simțul umorului care era așa de sec, că uneori de abia îl sesizam. Cu o asemenea ocazie, aproape că a făcut-o pe Audrey să plângă – de furie –, sugerându-i că ar trebui să invităm grupul pop, care cânta sâmbătă noaptea la Queen's Head, să cânte și la vecernie.

— Asta i-ar încuraja pe tineri să vină la biserică, nu crezi?

Cu altă ocazie, într-o după-amiază de august devreme, eu și Vanessa ne aflam în mica bibliotecă sătească de pe pajiște. Vanessa își pusese cărțile pe birou, pentru a fi înregistrate de doamna Finch, bibliotecara. Audrey stătea înțepenită, ca un uliu gata să se repeadă, în fața standului cu cărți polițiste.

— De asemenea, aș vrea să fac rezervare pentru o carte ce va apărea la toamnă, rosti Vanessa cu o voce clară, penetrantă: *Femeia-eunuc* de Germaine Greer.

Am ridicat ochii la timp pentru a vedea o privire de adâncă jignire schimbată între doamna Finch și Audrey.

Doamna Finch închise ultima dintre cărțile alese de Vanessa, o puse deasupra celorlalte și împinse teancul peste birou. Apoi, băgă fișele în clasorul al cărui carton se umflă și se îndoi sub apăsarea ei. Își revărsa veninul pe obiectele neanimate, deoarece, la urma urmei, era prea timidă ca să-l direcționeze spre oameni.

În timp ce Vanessa completa fișa de rezervare, m-am alăturat ei la biroul de eliberări, pentru a înregistra și cărțile alese de mine. Audrey se năpusti asupra noastră; astăzi, culoarea ei era mult mai violentă, poate din cauza căldurii.

— Sunt încântată că v-am prins, zise ea cu ochii trecând de la mine la Vanessa. Aș avea o vorbă de spus despre serbare.

N-am îndrăznit să mă uit la Vanessa. Serbarea anuală a bisericii era un subiect delicat. Se desfășura în grădina mea, în ultima sâmbătă a lunii august. În ultimii nouă ani, fusese organizată de Audrey. Totuși, deși considera că organizarea serbării bisericii este de fapt treaba soției vicarului, a rezistat la orice încercare de a o despovăra de această responsabilitate. Ne făcuse cunoscut acest lucru destul de clar, atât Vanessei, cât și mie, în diverse feluri, în ultimele câteva săptămâni.

Pe de altă parte, Vanessa era hotărâtă să nu activeze ca ajutor de paroh fără salariu cu nicio ocazie, iar eu i-am respectat hotărârea. Am căzut de acord asupra acestui lucru înainte de căsătorie. Ea avea munca ei solicitantă, cu program întreg și prea puțin timp liber: nu mă așteptam ca, dintr-odată, să-și mai asume și altă sarcină, chiar dacă ar fi vrut.

Anul acesta, mai aveam și altă problemă de care să ne ocupăm. Ne aflam într-o suburbie, așa că mulți dintre clienții noștri veneau cu mașinile. În ultimii ani, familia Bramley ne dăduse voie să folosim fostul lor padoc – spațiul pentru antrenat caii, un teren ce se afla imediat în spatele bisericii și al vicariatului – pentru a parca mașinile. Din păcate, aceștia părăsiseră brusc Roth Park, la începutul lunii iunie. Au vândut casa și terenurile fără să spună nimănui nimic. Nici facturile nu fuseseră plătite. Existau zvonuri – transmise de Audrey – că era de așteptat un litigiu.

Noul proprietar de la Roth Park nu se mutase încă, așa că nu aveam pe cine să întrebăm dacă mai putem să folosim padocul. Și nu era ușor să găsim altă alternativă.

— Timpul începe să galopeze, ni se adresă Audrey. Trebuie realmente să ne punem capetele la lucru.

— Poate că s-ar putea parca pe Manor Farm Lane, am sugerat eu.

— Dar, în felul acesta, vor trebui să vină pe jos kilometri întregi. Și, în afară de asta, nu este un loc prea sigur pentru a-ți lăsa mașina. Trebuie să facem față realității: fără padoc, suntem paralizați. Am sunat și la agenții imobiliari. Dar nu ne sunt de niciun ajutor.

— Mai avem câteva săptămâni. Și, dacă se dovedește că totul merge prost, poate că am putea să ne descurcăm fără parcare.

— Imposibil, se repezi Audrey. Dacă oamenii n-au unde să-și parcheze mașinile, nu vor veni, pur și simplu.

Nu era ce a spus, ci modul în care a spus-o. Tonul ei era aproape vindicativ. În tăcere, Audrey se uită de la Vanessa la mine. Fața ei era udă și rozalie. Doamna Finch ne studie pe toți, de pe locul din spatele biroului de eliberare. În bibliotecă era o liniște deplină. O viespe cu trupul lung și galben cu negru intră prin ușile deschise și se așeză pe marginea unui coș metalic, de gunoi. Camioanele își vedeau de drum pe șoseaua principală. Acolo, zgomotul era insuportabil.

Audrey fornăi, un zgomot ca aburul care iese printr-o valvă, eliberând presiunea din cazanul ei invizibil. Se întoarse și puse romanele pe care le căra pe o masă mobilă pentru cărți returnate.

— Mă doare capul, zise ea. Nu că pe vreunul dintre voi l-ar interesa. Așa că mă duc acasă să mă odihnesc.

Doamna Finch și Vanessa începură să vorbească amândouă deodată.

— Mama spunea întotdeauna că o compresă rece și o cameră întunecoasă… începu doamna Finch.

— Regret. E ceva ce am putea…? interveni și Vanessa.

Ambele femei se opriră din vorbă la jumătatea propozițiilor, deoarece Audrey, în mod clar, nu asculta și nici nu avea intenția să asculte. Ieși foarte repede din bibliotecă. Am observat că avea rochia pătată de transpirație la subraț. Într-o clipă, în ușă nu se mai afla nimeni. M-am uitat afară, la pajiștea din jur, la șoseaua principală, la turnul bisericii și la stejarii din Roth Park. Am auzit sunetul slab, de neconfundat, al unui fluierat admirativ. M-am întrebat dacă nu cumva unul dintre tineri o agăța pe Audrey, în timp ce aceasta ocolea pajiștea în grabă, spre sanctuarul ei, Tudor Cottage.

— Asta va costa un șiling, doamnă Byfield. Doamna Finch întinse mâna după fișa de rezervare. Cinci pence. Vom face tot ce putem desigur, dar nu pot garanta nimic. Responsabilul cu aprovizionarea hotărăște ce cumpărăm. S-ar putea să considere că această carte nu este potrivită.

Vanessa îi zâmbi doamnei Finch și rezistă tentației de a-i răspunde. O clipă mai târziu, ne îndreptam spre vicariat, de-a lungul laturii sudice a pajiștii.

— Audrey este întotdeauna așa? întrebă ea.

— E foarte implicată în această serbare. Am simțit că trebuie să-i explic atitudinea lui Audrey și chiar să mă scuz pentru

comportamentul ei. Pentru ea, este cel mai important moment al anului.

— Mă întreb de ce? îmi aruncă Vanessa o privire. Spune-mi, este în mod obișnuit așa de irascibilă?

M-am simțit prost.

— Pare puțin cam țâfnoasă.

— Mă întreb câți ani are. Spre cincizeci? Nu crezi că a intrat în menopauză?

— Presupun că e posibil. De ce?

— Asta ar explica multe.

— Da. De fapt, îmi era neclar, ce schimbări ar putea aduce asta în viața unei femei. Am grăbit pașii, ca și cum încercam să scap de acest subiect ușor neplăcut. Dar s-a purtat chiar atât de neobișnuit? am întrebat eu. A spus doar că o doare capul.

— David! Vanessa îmi puse mâna pe braț, silindu-mă să mă opresc și să mă uit la ea. O cunoști pe Audrey de atâta vreme, încât nu cred că-ți dai seama cât de ciudată este.

— Categoric, nu.

Ne-am continuat drumul pe șoseaua principală. Am așteptat o breșă în trafic.

— Ar fi bine să mă ocup puțin de ea în seara asta, am zis eu. Să văd ce are.

— Eu n-aș face-o. Combustibilul alimentează flacăra.

— Flacăra? Nu fi caraghioasă!

În liniște, am traversat șoseaua și am intrat pe aleea de acces spre vicariat.

— Nu că aș *vrea* să o văd în această seară, am continuat eu, întrebându-mă dacă nu cumva Vanessa este geloasă. Dar oamenii ca Audrey sunt atribuția mea.

Vanessa introduse cheia în broasca ușii din față.

— Uneori ești așa de *încrezut*.

Am privit-o. Acesta a fost momentul în care am ajuns cel mai aproape de o ceartă între noi. Era prima oară când unul îl critica pe celălalt.

Vanessa deschise ușa. Din birou se auzea telefonul sunând. Când am ridicat receptorul, veștile pe care le-am primit au pus mult în umbră atât problemele lui Audrey, cât și ciorovăiala mea cu Vanessa.

12

Când eram copil, am avut un joc-mozaic cu aproape o mie de piese cu forme foarte complicate. Unele dintre ele fuseseră decupate sub formă de obiecte care nu aveau nicio legătură cu subiectul tabloului.

Îmi amintesc un pahar cu cocteil răsturnat pe fundalul albastru al cerului și o barză stând cu capul în jos, în coroana unui stejar. O pușcă prevăzută cu obiectiv telescopic era pitită lângă o ușă. Și nici măcar n-am știut de la început că există o ușă sau că barza se afla într-un stejar. Problema era că mozaicul nu era un tablou ce trebuia completat. De abia asamblând piesele, putea cineva să descopere care era subiectul. Deoarece cea mai mare parte a imaginii era formată din cer, copaci, iarbă și șosea, până într-un stadiu relativ avansat al asamblării, nu realizai că mozaicul reprezenta o simplă diligență ce ieșea dintr-un han de țară, cu acoperiș de paie.

Analogia poate părea laborioasă, dar ceva foarte asemănător s-a întâmplat la Roth, în 1970. Una după alta, piesele se îmbucau la locul lor. De exemplu: căsătoria mea cu Vanessa. *Istoria localității Roth*. Pregătirile pentru serbare. Plecarea bruscă a familiei Bramley din Roth Park. Promovarea lui Peter Hudson. Neputința lui Lord Peter de a sta departe de vicariat. Interesul întârziat al lui Lady Youlgreave pentru rudele soțului ei. Interesul de lungă durată al Vanessei pentru poezia lui Francis Youlgreave.

Toate acestea și altele. Încet, tabloul sau, mai bine zis, componentele sale se întregea, iar una dintre aceste piese a fost finul meu, Michael.

În după-amiaza aceea de august, am primit un telefon de la Henry Appleyard. I se oferise șansa unui turneu de conferințe de patru săptămâni, în Statele Unite, în locul unui vorbitor care se retrăsese în ultimul moment.

— Zbor într-acolo poimâine, de pe Heathrow, zise el. Mă întreb dacă aș putea să vin la voi, la prânz.

— Sigur că poți. Când ai avion?

— Seara.

— Veniți cu toții?

— Mi-e teamă că numai eu.

Organizatorii se oferiseră să suporte cheltuielile de voiaj și pentru soția lui, am înțeles eu, dar ea trebuia să rămână să aibă grijă de Michael.

— Nu poți să-l lași la cineva?

— Este un interval atât de scurt pentru pregătiri. Colegii lui de școală sunt și ei în vacanță.

— Ar putea să stea la noi. Dacă n-ar găsi asta prea plictisitor.

— Este mai mult decât o pedeapsă pentru voi.

— De ce? E finul meu. Dar oare nu se va simți singur?

— Asta nu m-ar preocupa. E un băiat independent.

— Rosemary va fi acasă în câteva zile, așa că măcar va avea pe cineva apropiat de vârsta lui. Iar medicul nostru are și el un băiat de unsprezece ani.

— Totuși, mi se pare prea mult să vă rog asta.

— De ce nu mă lași să vorbesc cu Vanessa și apoi să te sun eu?

Henry fu de acord. Am pus receptorul în furcă și am intrat în bucătărie, să discut cu Vanessa. Ea a ascultat în tăcere, iar, când am terminat, a zâmbit:

— Este o idee minunată!

— Sunt încântat că-ți place. Dar de ce asemenea entuziasm?

— Va fi mai ușor pentru Rosemary, când se întoarce acasă. Atât pentru ea, cât și pentru mine. Îmi atinse brațul și am știut că gâlceava noastră a luat sfârșit. În afară de asta, și ție îți face plăcere, nu-i așa?

Două zile mai târziu, familia Appleyard sosi la prânz.

— Îmi pare rău că a fost un anunț așa de pripit, zise Henry pe când fumam o țigară pe alee.

— Nu contează. Michael e bine-venit. Sunt încântat că Vanessa e aici. Pentru binele lui, vreau să spun.

Henry era gata să spună ceva, dar se opri, deoarece ușa din față se deschise, și Michael veni să ni se alăture. Băiatul avea unsprezece ani, părul blond și era zvelt. Rămase lângă Henry. Nu știau ce să-și spună unul altuia.

În acel moment, o mașină bleumarin rulă încet pe șoseaua principală, spre podul de peste Rowan. Avea o capotă lungă, iar locul pentru șofer era minuscul. Arăta mai mult ca un vehicul spațial decât ca o mașină. Geamurile erau fumurii și, în interior,

n-am putut să zăresc decât siluetele vagi a două persoane. A încetinit, a semnalizat dreapta și a intrat pe aleea de acces spre Roth Park.

— Formidabil! rosti Michael cu fața extrem de animată pentru prima oară de când venise. Un Jaguar E-Type!

Sosise o altă piesă a mozaicului.

•

În aceeași seară, i-am telefonat lui Audrey să văd ce face. Nu o mai întâlnisem de la izbucnirea ei din bibliotecă. La telefon, vocea îi era slabă.

— Mă doare capul, îmi spuse ea. O să mă simt bine într-o zi-două. Odihna este cel mai bun medicament. Asta a spus doctorul Vintner.

— Ai fost la consultație?

— De fapt, el a venit la mine. Eu n-am fost în stare să ies.

M-am simțit vinovat, așa cum probabil și intenționase ea să mă simt.

— Pot să fac ceva pentru tine?

— Nu. O să-mi fie bine. Ei bine, de fapt ar exista ceva. Se pare că, la Roth Park, s-au mutat noii proprietari. Ai putea să mergi să-i întrebi de padoc? M-aș simți mult mai fericită dacă s-ar rezolva asta. Mi s-ar lua o piatră de pe inimă.

Mi-am amintit Jaguarul.

— Când au venit?

— Cândva în cursul zilei de azi. Domnul Malik i-a spus asta lui Charlene, când s-a dus după-amiază la băcănie. Și-au deschis la el un cont. Numele lor este Clifford.

— Sunt o familie?

— Domnul Malik n-a cunoscut decât un tânăr. Probabil că este fiul.

I-am promis că am să mă duc să-i văd în dimineața următoare. O clipă mai târziu, am închis telefonul și m-am dus la ceilalți, în camera de zi. Michael renunțase la privirea aceea de gheață, pe care o arborase când părinții lui au plecat. Vorbea cu Vanessa despre școală. Amândoi au ridicat privirile când am intrat. Apoi, am fost de acord să joc împreună cu ei „Inimile”. N-am mai jucat cărți de ani buni. Spre surpriza mea, mi-a plăcut.

A doua zi, m-am dus la Roth Park. Vanessa era la serviciu și am aranjat ca Michael să petreacă ziua cu fiul doctorului, Brian. Nu mai fusesem la Roth Park din mai, când ultimii pacienți ai

familiei Bramley s-au mutat la alt cămin. În ce mă privește, nu avusesem niciodată prea mult timp pentru domnul și doamna Bramley, un cuplu cu fețe roșii și voci bubuitoare, pe care-i suspectam că se poartă urât cu pacienții lor.

Era o zi frumoasă. Cu un exemplar din revista parohiei sub braț, am mers agale pe șosea și am trecut de biserică. Traficul era deja aglomerat. În ultimii treizeci sau patruzeci de ani, casele apăruseră precum ciupercile de-a lungul șoselelor și drumurilor secundare din Roth. Ciupercile se răspândiseră și în afara șoselelor și drumurilor, devorând terenurile dintre ele. Se pare că toți ocupanții acestor case noi posedau cel puțin o mașină.

Am cotit pe aleea de acces. În dreapta, se afla zidul de sud al curții bisericii. În stânga, apele tulburi ale râului Rowan se întrezăreau printr-un paravan de crengi, urzici și frunze. Era cam pe la jumătatea dimineții și deja foarte cald. Prea cald pentru a mă grăbi.

Nu eram în forma cea mai bună. Seara trecută, dorisem să fac dragoste, dar, când am ajuns în pat, Vanessa dormea. Sau poate – am presupus eu nemilos – se prefăcea că doarme.

După aproximativ șase metri, aleea se bifurca, străjuită de două rânduri de stejari. Aici era mai răcoare și am mai zăbovit. La vremea aceea, a fost ca o binefacere. Acum, când privesc în urmă, pare că totul ținea de inocența mea. O cărare ducea spre dreapta, mărginind partea vestică a curții bisericii, trecea prin padocul din spatele grădinii vicariatului – pe care speram să-l folosim ca parcare pentru mașini în timpul serbării – și continua spre nord-vest, către ceea ce fuseseră pământurile fermierilor, înecate acum în Rezervorul Jubiliar.

Mi-am continuat drumul. Odată trecut de stejari, parcul s-a deschis. Înspre sud era Rowan, acum – o dungă argintie, care, de la distanță, părea fermecător. Proprietățile pe care apăruseră casele erau ceea ce fusese odată izlazul din sudul râului. La dreapta, se zăreau acoperișurile altor proprietăți, aflate la sud de rezervorul ce depășea limitele terenurilor din nord.

Cărarea, ce se îndepărtase de râu, își schimbă direcția și formă o buclă largă, ce se îndrepta spre stânga, înconjurând poalele unui delușor. Acolo, adăpostită de deal și cu fața spre sud, se afla clădirea de la Roth Park.

Privind-o cu un ochi nepărtinitor, casa nu avea un aspect prea frumos. Mulțumită cărții lui Audrey, acum știam că focul cel mare din 1874 distrusese cea mai mare parte din conacul din secolul al XVII-lea târziu. Pe același loc, proprietarul moșiei, Alfred Youlgreave, a construit, un cub simplu și urât, din cărămidă aparentă, cu un turn italian complet nepotrivit atașat în capătul vestic.

Când casa a apărut înaintea mea, s-au întâmplat două lucruri. În primul rând, am avut impresia, fondată sau nu, că eram privit, că în spatele uneia dintre nenumăratele ferestre pustii se afla cineva. Am avut senzația unui rău tainic. Desigur, știam că este foarte posibil să greșesc, că impresia nu avea nicio legătură cu realitatea, că de fapt îmi proiectam dificultățile proprii asupra lumii din afară. Dar toate acestea nu făcură experiența mai puțin neplăcută.

Alt sentiment a fost și mai puternic. Aș fi vrut să fug de acolo. Aș fi vrut să mă întorc și să alerg în josul aleii, cât de repede puteam. La drept vorbind, n-a fost o premoniție. Nu eram în stare de alertă. Pur și simplu, eram speriat. Și nu știam de ce. Tot ce știam era că voiam să fug de acolo.

Dar n-am făcut-o. Am petrecut cea mai mare parte a vieții mele învățând cum să-mi stăpânesc emoțiile. În afară de asta, îmi aduc aminte că m-am gândit ce ciudat ar fi părut, dacă într-adevăr exista un martor, când el sau ea ar fi văzut un cleric de vârstă mijlocie, într-o haină de pânză ezitând în fața casei și apoi luând-o la goană. Demnitatea este foarte prețioasă aproape pentru oricare dintre noi, iar frica de a-ți pierde prestanța reprezintă o motivație extrem de puternică, pe care multe persoane nu și-o pot imagina.

M-am îndreptat spre casă. În dreapta se aflau niște tufișuri supradimensionate. Lângă casă, părăsită într-o mare de prundiș acoperit cu bălării, exista o urnă de piatră, pătată de licheni galbeni. Pe soclu – tot după spusele lui Audrey – se afla o inscripție ce comemora vizita reginei Adelaide făcută strămoșilor Youlgreave, în 1839. M-am oprit lângă urnă, prefăcându-mă că examinez literele aproape șterse. De fapt, doream o ocazie de a mă uita la casă din apropiere.

N-am reușit să văd pe nimeni la ferestre, dar asta nu dovedea nimic. Clădirea nu era la fel de impozantă cum părea de la distanță. Multe plăci de ardezie lipseau de pe acoperișul din

partea de est. Pe o lungă porțiune, jgheaburile se desprinseseră și atârnau. Exista un baldachin mare deasupra ușii din față, un adăpost din fier forjat sprijinit pe piloni ruginiți, tot din fier, ce dădeau casei aspectul unei gări de provincie.

Parcat sub baldachin se afla Jaguarul E-Type al familiei Clifford, mașina care stârnise admirația lui Michael. Am urcat treptele puțin înalte spre ușa din față și am tras de cordonul clopoțelului. Era imposibil de spus ce efect a avut, dacă avusese vreunul. Am observat iritat că degetele mele lăsaseră pete de transpirație pe coperta bleu-pal a revistei parohiei.

N-a răspuns nimeni. Am sunat din nou. Am așteptat. Tot nu s-a întâmplat nimic. Nu știam dacă să fiu ușurat sau iritat. Am plecat de lângă ușă și am făcut câțiva pași pe alee. Părea o retragere. Nu-mi plăcea ideea că s-ar putea să fug de ceva. Apoi, am auzit muzică.

M-am oprit să ascult. Era suficient de slabă pentru a fi dificil de auzit. Un fel de muzică pop, am reflectat eu și deodată am ghicit unde se aflau cei doi Clifford. Era o dimineață frumoasă și prima dimineață în noua lor locuință. Erau probabil în grădină.

Eram familiarizat cu planul general al locului, de pe vremea anilor în care vizitasem familia Bramley și pe pacienții lor. Am luat-o pe cărarea care trecea printre tufele din partea casei dinspre terenul de crichet, ce se afla mai jos de terasa estică. Terenul era acum o aglomerare de iarbă înaltă până la genunchi și buruieni. Pe terasă, cu un metru și ceva mai sus, se aflau două persoane pe șezlonguri, cu un radio-tranzistor mic și albastru între ei. O voce de bărbat fredona pe fondul unei muzici discordante și ritmice. M-am îndreptat spre teren și mi-am ridicat pălăria panama.

— Bună dimineața! Sper că nu vă deranjez. Numele meu este David Byfield.

Două chipuri golite de orice expresie, ca niște măști, se întoarseră spre mine; uimirea șterge mult din aparenta individualitate a unei persoane. Dacă diavolul în persoană ar fi apărut în fața lor învăluit în fum, efectul ar fi fost foarte asemănător.

Dar clipa de uluire a trecut. Tânărul opri radioul și se ridică. Era slab, cu silueta pusă în evidență de cămașa de denim strâmtă și de jeanșii coborâți pe șolduri și prinși cu o centură. Avea un nas ca un cioc și ochi strălucitori, de un albastru-

deschis. Părul era des și blond, cu ceva urme de roșcat și cobora în onduleuri pe umeri. „Un hipiot, am gândit eu, sau poate ceva mai bun.” Dar trebuia să admit că părul lung îi stătea bine.

— Bună dimineața! Cu ce putem să te ajutăm?

Am făcut un pas mai aproape.

— În primul rând, aș vrea să vă urez bun venit în Roth! Eu sunt vicarul.

Bărbatul aruncă țigara din mână într-un tufiș de lavandă ce se întindea până la o urnă din capătul terasei.

— Este vorba despre biserica din spatele acelor porți? Coborî treptele și-mi întinse mâna. Sunt Toby Clifford. Bună ziua! Ne-am strâns mâinile. Am realizat că era puțin mai în vârstă decât am crezut la început – cam în jur de treizeci de ani. Aceasta e sora mea, Joanna. Toby se întoarse spre ea. Jo, vino și spune-i bună ziua vicarului!

Am ridicat ochii spre terasă. Pe celălalt șezlong am observat agitația unor picioare. O tânără se ridica. Purta un tricou lăbărțat, care-i ajungea până la jumătatea coapselor și – mi-a fost imposibil să nu văd, când s-a adunat de pe șezlong – un șort verde. Părul scurt încadra o față triunghiulară.

— Vicarul! rosti ea și chicoti. Regret. N-ar fi trebuit să râd. Nu este nimic nostim.

Am întins mâna.

— E vorba despre zgarda de la gât. Adeseori, are acest efect asupra oamenilor.

Ochii ei se măriră de surpriză. Am ghicit că era cu un an sau doi mai mică decât fratele ei.

— Nu dorești puțină cafea? întrebă Toby. Tocmai intenționam să o pregătim.

— Mulțumesc. Dacă nu e prea mare deranjul.

Toby o bătu pe Joanna pe umăr. Ea se târî în casă prin ușile franțuzești. Toby mă așeză într-unul dintre șezlonguri și se duse să aducă un al treilea. Se așeză cu prudență.

— N-am încredere în scaunele astea, zise el. Le-am găsit în fostul grajd. Arată ca și cum ar fi de pe vremea lui tata Noe.

— V-am adus o revistă a parohiei.

— Mulțumesc. Ar trebui să ne abonezi, pentru a primi regulat un exemplar.

Am discutat câteva minute. Aspectul lui Toby era înșelător. Am hotărât că avea maniere decente și știa cum să poarte o

conversație – de fapt, era chiar mai bun decât mine în această privință. În timp ce vorbeam, mă întrebam cum ar fi mai bine să aduc în discuție problema părinților lui. Existau sau nu?

— Cine ar fi crezut că ar putea să fie atâta liniște la marginea Londrei? rosti Toby.

În acel moment, un avion cu reacție străbătu cerul spre aeroportul Heathrow, iar el răsuflă puternic și amuzat.

— Oricum, uneori.

— Ce planuri aveți cu casa? am întrebat. După standardele moderne, este cam mare.

Se uită la mine cu o privire rapidă și cercetătoare, în contradicție cu zâmbetele de mai înainte, cu conversația ușoară și felul atât de neglijent în care stătea întins pe șezlong.

— Într-un viitor îndepărtat, nu sunt sigur. Dar, pentru moment, eu și Jo avem nevoie de un loc unde să stăm. Și amândurora ne place să avem spațiu mult. S-a aplecat spre mine și a coborât vocea. Între noi fie vorba, Jo are nevoie de puțină liniște și pace. Nu se simte prea bine.

Am schimbat subiectul cu discreție.

— Deci nu sunteți decât voi doi?

Toby dădu din cap.

În acel moment, Joanna se înapoie, aducând o tavă cu trei cești cu cafea, o sticlă cu lapte pe jumătate goală și un pachet cu zahăr. Tot mai purta tricoul, dar își trăsese pe ea o pereche de jeanși. În curând, toți trei stăteam înșirați cu fața spre terenul în paragină, fiecare cu câte o ceașcă în mână și o țigară în cealaltă.

— Dumnezeule, ce căldură! zise Joanna.

— Va fi mai bine după ce vom reface piscina, rosti Toby. Mâine vine un om pentru asta.

— Nu va fi cam dificil? am întrebat eu. Nu cred ca familia Bramley să o fi folosit de ani întregi.

— Eu nu știu să înot, interveni Jo.

Toby făcu un gest de nerăbdare cu țigara.

— Ai să înveți curând. Cu o piscină în grădina din spate, totul este altfel.

— Vorbind despre grădina din spate, am spus eu. Vreau să vă solicit o favoare.

Toby zâmbi, dar nu spuse nimic.

— Este vorba despre serbarea bisericii, am continuat eu. Familia Bramley avea obiceiul să ne împrumute padocul lor, pentru a parca mașinile. Mă întreb dacă ați putea fi așa de amabili să faceți la fel.

— Un padoc? chicoti Joanna. Avem un *padoc*?

— N-am știut să fi existat cai pe aici, am spus eu. Îmi imaginez că numele este moștenit de pe vremea de dinaintea familiei Bramley. E terenul de lângă curtea bisericii.

Toby dădu din cap.

— Când e serbarea?

— Ultima sâmbătă din august.

— Nu văd de ce n-ar trebui să-l aveți. Pentru noi este o plăcere. Nu-i așa, Jo?

Sora lui nu zise nimic.

Curând după aceea, mi-am părăsit șezlongul și am spus la revedere. Toby mă conduse printre tufișuri, înapoi la aleea de acces. Totuși, în dreptul tufișurilor, m-am întors cu intenția de a-i face un semn de rămas-bun Joannei. Continua să stea pe șezlong. Se uită la mine cu mare concentrare, cu fața nu atât posacă, cât serioasă. Nu-mi făcu cu mâna și nici eu.

Am înaintat doar câțiva pași pe alee, când mi-am dat seama că pălăria mea panama rămăsese alături de șezlongul pe care stătusem. M-am întors printre tufe. Toby vorbea cu voce blândă, plăcută. N-am putut să nu aud ce spunea.

— E cazul să te aduni, Jo. Vrem ca localnicii să ne placă.

Ca răspuns, ea rosti ceva ce n-am putut să aud.

— Vei face așa cum am spus, continuă el. Acum, nu te mai afli în nenorocita aia de Chelsea.

13

Aș fi putut să-i telefonez lui Audrey, ca să-i comunic vestea cea bună despre padoc, dar am hotărât că ar fi mai bine să mă duc să o văd. Puteam să sacrific douăzeci de minute. Nu trebuia să uit că era o ființă omenească și era necesar să o tratez ca atare.

Ușa din față de la Tudor Cottage era deschisă larg. Înăuntru, holul pătrat era cu câteva zeci de centimetri mai jos de nivelul străzii. Locul era răcoros chiar și într-o zi caldă de august. Mirosul de umezeală pătrundea dincolo de miresmele amestecate, ce proveneau dintr-un bol de pe masa de stejar. Demisolul vilei era aproape în întregime destinat cafenelei. Camera lungă din stânga holului, care se întindea pe toată lungimea casei, era încăperea destinată ceaiului. Bucătăria se afla în spatele casei, spre grădina înconjurată de zid, unde, în zilele frumoase, erau puse mese și scaune. În dreapta era cămăruța lambrisată pe care Audrey o folosea ca birou.

M-am uitat în ceainărie. La masa de la fereastră, două femei cu trei țânci la remorcă vorbeau cu voci stridente. Judecând după sacoșele din jurul lor, își făcuseră cumpărăturile la minimarketul lui Malik. Charlene Potter ședea lângă casa de marcaj de pe tejghea, lustruind cu indiferență o parte din numeroasele obiecte de alamă care atârnau în jurul căminului și se bălăbăneau agățate de grinzi. Era o fată grasă, cu părul galben sârmos, cu un ten pătat și cu plombe cenușii în gură. Când am intrat, ridică ochii și zâmbi. Avea unul dintre cele mai calde zâmbete pe care le văzusem vreodată, genul acela care te face să-ți închipui că persoana care-ți zâmbește este cu adevărat încântată că te vede. Cele două femei cu cei trei copilași se opriră din discuție și se uitară la mine.

— Dacă vreți să o vedeți pe domnișoara Oliphant, zise Charlene, e în birou.

— Mulțumesc. Apropo, cum se simte tatăl tău?

Zâmbetul străluci din nou.

— Și-a luat un serviciu. Muncește la cariera de pietriș. E ca nou.

— Transmite-le lui și mamei tale cele mai bune urări.

Mama lui Charlene, Doris, era o persoană care venea regulat la biserică, ceea ce constituise unul dintre motivele pentru care Audrey îi oferise lui Charlene acest post. Celălalt motiv era că mama ei avea grijă de Lady Youlgreave. Familia locuia pe proprietatea primăriei, și Audrey avea mari dubii în legătură cu cât de potrivită era Charlene pentru post. Dar evlavia mamei ei, legătura cu Youlgreave și absența altor candidați a înclinat balanța în favoarea ei.

Am bătut la ușa biroului, și Audrey mi-a strigat să intru. Stătea la un birou american și întorcea paginile unui caiet roșu, de exerciții. Când mă văzu, fața i se coloră. Cu o violență bruscă, închise caietul, își smulse ochelarii și împinse scaunul îndărăt.

— David... ce drăguț! Îi spun lui Charlene să aducă niște cafea.

— Nu pentru mine, te rog. Tocmai am băut una cu familia Clifford.

— Cum sunt?

— Foarte plăcuți; și mi-au spus că putem folosi padocul.

Dar Audrey voia mai mult de atât. I-am spus tot ce știam. „O să-i placă Toby, am presupus eu, în ciuda aspectului lui dubios”, dar eram mai puțin sigur cum va reacționa față de Joanna.

— Au un nume de familie foarte respectabil, remarcă ea când am terminat.

Mă întrebam dacă Audrey nu făcea legături aristocratice fanteziste în legătură cu noii locuitori de la Roth Park.

— Roth Park este din nou o locuință particulară, continuă ea. Nu-mi vine să cred. Asta va constitui ceva diferit pentru sat. În privința impresiei create de acest loc.

Cele două femei și copiii lor plecau, iar zgomotul vocilor lor se auzi din hol.

Audrey se cutremură.

— O să fie firimituri peste tot pe dușumea. Ultima oară când aceste două femei au fost aici, am găsit gem întins pe unul dintre scaune. O expresie melancolică i se așternu pe figură. Ar fi așa de plăcut să am niște clienți *drăguți*.

— Te simți mai bine acum?

Își puse mâna pe frunte.

— O ușoară migrenă. Nu cred că această căldură îmi face bine. Și apoi au fost și bădăranii de azi-noapte.

— Bădăranii?

— O întreagă șleahtă în refugiul pentru autobuz. Am putut să-i văd perfect de la fereastra camerei mele de zi. Fumând și bând. Era și o fată cu ei. Am închis geamurile, dar tot îi auzeam. Apoi… Vocea i se pierdu, iar obrajii îi erau mai roșii ca înainte. Mi-e greu și să spun. Am observat o băltoacă răspândindu-se pe pardoseală. Părea neagră la lumina felinarului. Îmbujorarea căpătă o culoare mai profundă. Și deodată mi-am dat seama că unul dintre ei probabil a urinat.

— Nu cumva au vărsat băutura?

— O, nu! Uneori, stația aceea de autobuz miroase ca un WC public. Oricum, am telefonat la poliție și, sinceră să fiu, n-au fost de prea mare ajutor. Au zis că vor trimite pe cineva, dar n-au făcut-o. Eu n-am văzut pe nimeni. Câteodată, acest loc mă duce la disperare. Pur și simplu, nu știu unde va ajunge satul.

Am mai stat cu Audrey câteva minute, încercând să o calmez. La un moment dat, am crezut că adulmec un damf de alcool din respirația ei, ceea ce m-a surprins. Știam că uneori bea un sherry înainte de prânz, dar încă nu era timpul. Am încercat să o distrag, orientându-i gândurile spre serbarea bisericii. James Vintner se oferise să prepare un grătar. Audrey era din instinct împotriva inovațiilor, dar James o convinsese să fie de acord, în principiu. Când am părăsit-o, era într-o stare de spirit mai bună.

În hol, Charlene m-a oprit.

— Credeți că se simte bine? întrebă ea.

— De ce?

Charlene m-a condus afară și a adăugat cu voce scăzută:

— Pare cam înfierbântată și necăjită, presupun. Puștii ăia de azi-noapte au supărat-o rău. Și Lord Peter n-a apărut la micul dejun, iar asta o supără întotdeauna și mai tare.

— O să fie în regulă. Pisicile cad întotdeauna în picioare.

— Nu sunt îngrijorată în privința motanului, sublinie Charlene. Sunt îngrijorată din cauza domnișoarei Oliphant.

14

Târziu după-amiază, fiica mea, Rosemary, a sosit acasă. De la terminarea trimestrului, stătuse pe insula Wight, la familia unei colege.

Vanessa era tot la muncă, dar Michael se întorsese de la familia Vintner, așa că l-am luat cu mine, să o întâmpinăm pe Rosemary. El și Brian păreau foarte încântați unul de altul – aranjaseră să meargă la cinema mâine după-amiază. Aveam vaga speranță că Michael și Rosemary se vor înțelege. Ar fi trebuit să realizez că nu existau multe în comun între o fată de șaptesprezece ani și un băiat de unsprezece. Și, în special, nu între această fată și acest băiat.

Pe drumul de întoarcere de la gară, s-a vorbit puțin. Rosemary stătea lângă mine – avea o figură gravă și frumoasă și răspundea la întrebările mele cu o serie de monosilabe. Nu era grosolană, doar că se retrăsese în sine. Știam asta, deoarece și eu eram înclinat să fac același lucru când eram stresat. Am crezut că știu motivul: rezultatele de la școală – calificativul A – erau așteptate în următoarele câteva zile.

Michael stătea pe bancheta din spate. Din când în când, îmi aruncam privirea spre el, prin oglinda retrovizoare. Tot timpul se uita afară, pe fereastră.

Rosemary se afla lângă mine, în față. Deschise geanta și scoase o oglinjoară, cu care își examină obrazul. Faptul că era atât de absorbită mă excludea – excludea pe oricine, în afară de ea. M-am uitat din nou la chipul lui Michael din oglinda retrovizoare, la fel de concentrat ca și al lui Rosemary. Pentru amândoi, eu nu eram altceva decât șoferul care conducea mașina. Fiecare dintre ei părea că este singur pe lume.

Am ajuns la Roth și am parcat pe aleea de acces spre vicariat. Mașina Vanessei nu era acolo – promisese să plece de la muncă mai devreme, în onoarea revenirii lui Rosemary, dar probabil că n-a putut să ajungă în Roth înainte de 18:30. Rosemary se strecură în casă. O clipă mai târziu, am auzit ușa de la baie închizându-se. Michael m-a ajutat să car bagajele. Băiatul părea

preocupat de cine știe ce fleacuri, așa că i-am sugerat să pună ceainicul pe foc.

Am ieșit să încui mașina. Inima mi s-a strâns când am zărit silueta aceea familiară făcându-mi semne viguroase de pe partea cealaltă a șuvoiului traficului. Audrey traversă șoseaua și se grăbi pe alee.

— I-am prins, anunță ea. Realmente, i-am prins.

— Ce anume ai prins?

— Pe bădărani, pe bădăranii ăia nenorociți. Cineva trebuia să dea startul. Dă-le doar o mică șansă și vor încerca să scape de pedeapsa pentru crimă.

Mintea mea se umplu de imaginea puțin probabilă a unuia dintre acești copii mari alergând și agitând fioros o secure.

— Dar ce au mai făcut?

— Ceea ce fac de obicei. Fața lui Audrey era acum de un roșu-aprins, aproape purpurie. Nu sunt decât niște animale. Când Queen's Head a închis pentru prânz, un întreg cârd a intrat în stația de autobuz. Știam ce intenționau să facă. Bestii murdare și degenerate!

— Audrey, de ce nu vii înăuntru, să stăm de vorbă? Tocmai intenționam să fac niște ceai.

— N-am să-ți spun ce am găsit acolo, în dimineața aceasta. Prea oribil. Nu sunt decât niște animale. Mă întrebam ce voia să spună. Anticoncepționale? Fecale? Oricum, au fost înăuntru și în după-amiaza aceasta, când s-a întâmplat să văd mașina poliției intrând pe Vicarage Drive. Aha, m-am gândit, vă vin eu de hac. Așa că m-am îndreptat spre mașină și i-am făcut pe cei doi polițiști să vină cu mine în stația de autobuz. Ar fi trebuit să vezi figurile huliganilor. Erau cinci. Doi dintre ei erau fete, poți să crezi? Am spus poliției că vreau să fie acuzați după toate rigorile legii.

— Dar ce făceau?

Audrey dădu din mână.

— Fumau. Beau. Poți să-ți dai seama unde duce asta. Genul acesta de ființe este interesat doar de un singur lucru. Chipul lui Audrey se schimbă busc, ca și cum un burete invizibil îi șterse furia și agitația. Hei, Rosemary! Ce mult mă bucur să te văd! Nu mi-am dat seama că vii astăzi acasă.

•

În seara aceea, când m-am dus să încui biserica, am dat peste o surpriză care mă aștepta acolo. Nu era târziu – puțin după ora 19. O lăsasem pe Vanessa în bucătărie, pregătind cina. Michael ședea la masă, curățând cartofi. Rosemary făcea baie și urma să dureze o vreme.

Am intrat în curtea bisericii pe poarta din grădină. Cerul era cenușiu, și o adiere răscolea iarba înaltă dintre morminte. Am ocolit pe la capătul estic al bisericii, îndreptându-mă spre ușa sudică. Înainte de a o încuia, am intrat să controlez dacă biserica este goală.

A fost bine că am făcut-o. O siluetă stătea lângă altar. Mi-am dres vocea:

— Bună seara!

S-a întors și am văzut că era Joanna Clifford. Am traversat biserica, pentru a mă apropia de ea. Brațele îi erau încrucișate pe piept, ca și cum i-ar fi fost frig. Privea în jos.

— E în regulă, murmură ea, dacă intru aici?

— Desigur. Este și biserica ta.

— Trebuie să plec. Toby se va întreba unde sunt.

Mi-am amintit ce spusese Toby despre Joanna, că e bolnavă. Am mers alături de ea spre ușă. Când o întâlnisem în această dimineață, rămăsesem cu impresia unui caracter ursuz. Acum, mă gândeam că e mai mult sfioasă decât ursuză. I-am deschis ușa și am urmat-o în portal.

— Unde ai locuit înainte?

— Aveam un apartament lângă King’s Road. Joanna mă privi cum încuiam ușa. E atâta liniște aici!

M-am întors spre ea și, pentru prima oară, i-am observat ochii. Stăteam destul de aproape unul de altul, în arcada care despărțea portalul de curtea bisericii. Pentru o clipă, ochii ei mi-au amintit de lumina soarelui reflectată în apa dintr-un bazin de piatră. Nu erau mari, dar culoarea lor era neobișnuită: un verde-căprui marmorat, vivacitatea lor fiind accentuată de pupilele mici și de un inel negru, ce separa irisul de porțiunea albă. Era mai scundă decât Vanessa, creștetul capului ei de-abia ajungându-mi deasupra umerilor.

— Trebuie să mă întorc, zise ea.

— Probabil că ai multe de făcut.

Se uită la mine cu ochii strălucind.

— Ce vrei să spui?

— Mereu ești în criză de timp, nu-i așa? Atunci când te muți în casă nouă.

— O, asta! Da. Ei bine, la revedere!

Plecă de lângă mine spre poarta mică din zidul de vest al curții bisericii, care dădea direct pe terenurile proprietății Roth Park. Am privit-o plecând. Ce copilă dificilă, am gândit eu – doar că nu era deloc o copilă: probabil că avea peste douăzeci de ani.

M-am îndreptat încet spre casă. Toată seara, amintirea Joannei Clifford a stăruit în mintea mea ca un scaiete agățat de pulpana hainei.

La sugestia Vanessei, am încercat să fac din prima masă acasă a lui Rosemary ceva asemănător cu o celebrare: am mâncat Pui-Încoronare și am băut o sticlă de Burgundy alb. Michael a căpătat o jumătate de pahar de vin și a devenit suficient de relaxat pentru a ne povesti o glumă interminabilă despre un englez, un scoțian și un irlandez.

În timpul mesei, Vanessa a spus:

— N-ai să ghicești cine m-a sunat astăzi.

Eu și Michael am privit-o curioși. Rosemary se uita în farfurie.

— Menajera lui Lady Youlgreave. Doamna Potter, nu-i așa? M-a sunat la birou, în dimineața asta. Lady Youlgreave vrea să-i fac o vizită.

— De ce? am întrebat eu.

— Să vorbim despre Francis Youlgreave. Mi-a spus ceva în legătură cu dorința ei de a cataloga hârtiile familiei. Se întreba dacă am vorbit serios când am zis că vreau să public o biografie a stră-unchiului Francis.

— Și e adevărat?

— O, da. Atâta timp cât realmente există material nou. Carnetul acela pe care ni l-a arătat părea promițător. Dacă pot găsi vreme, nu mi-ar păsa să o scriu chiar eu.

— Cine ar vrea să citească despre el? întrebă Rosemary. Majoritatea oamenilor nici n-au auzit de el. Privi provocator în jurul mesei. La urma urmei, nu e ca și cum ar fi fost un poet adevărat.

— Eu am auzit de el, interveni Michael.

L-am privit cu toți, și el a roșit.

— Ce ai auzit? întrebă Vanessa.

— Era nebun. A ținut o predică despre faptul că ar trebui ca și femeile să fie preoți. Și obișnuia să spintece animale și alte lucruri.

— Ești *bine* informat, rosti Vanessa. Cum ai aflat toate astea?

— Tata mi-a spus. Era ceva printre hârtiile despre metodiști, care au preoți femei, și tata a spus că, în curând, va fi și rândul Bisericii Anglicane. Mama a râs și a zis că ar fi exact ceea ce zicea Francis Youlgreave că se va întâmpla. Așa că eu am întrebat cine este Francis Youlgreave.

— Obișnuia să spintece animale? întrebă Rosemary. N-am știut asta. A făcut așa ceva și aici?

— În special la Rosington, am intervenit brusc. Era un om foarte bolnav. Avea manii. Problema femeilor-preoți era una dintre ele. Alta era un fel de fetiș despre sacrificiile sângeroase.

— Există multe precedente clasice, afirmă Vanessa. Și în „Vechiul Testament", de fapt.

— De ce? întrebă Michael. *Pentru ce* se făceau sacrificii de sânge?

— În zilele acelea, oamenii credeau că zeilor le place asta – erau un fel de ofrande aduse zeilor, presupun. Nu voiam să mă implic prea mult în acest subiect. Ideea era că, dacă zeilor le place darul tău, vor fi buni cu tine.

— Sau vor fi răi cu dușmanii tăi, adăugă Rosemary. Care ajunge să fie cam același lucru.

— Dar asta era în „Vechiul Testament", zise Michael. Francis Youlgreave a trăit în vremuri moderne.

— Era bolnav mintal, am spus eu. Era…

— Nebun, mă întrerupse Rosemary. Sau poate genial. În mod sigur, marile inteligențe sunt foarte aproape de nebunie, adăugă ea încrezută. John Dryden. *Absalom și Achitophel*.

Se așternu o liniște apăsătoare. Și, pe fundalul acestei liniști, telefonul începu să sune.

— O, *nu*! mi se adresă Vanessa. Aș vrea să te lase în pace. Măcar o seară.

Mi-am împins scaunul și m-am dus în birou. Poate că vinul a eliberat limba Vanessei, așa cum a făcut și cu a lui Michael. Am ridicat receptorul.

Era Audrey Oliphant și se împleticea în vorbe, ca și cum cineva o zgâlțâia în timp ce vorbea. Lord Peter încă nu venise

acasă și cineva aruncase cu o piatră în fereastra biroului ei de la Tudor Cottage.

15

În dimineața următoare, am primit o carte poștală de la Peter și June Hudson. Vizitau ruinele Cretei, mâncau măsline și înotau în fiecare zi. „Rosington, scria Peter, pare foarte departe. Ne vedem în 9 septembrie.” Aceasta era data la care eu trebuia să mă întâlnesc cu noul meu duhovnic, un călugăr anglican care locuia la Ascot („Absolut necruțător, mi-a spus Peter la telefon. Exact de ce ai tu nevoie.”).

Vanessa a aranjat să se vadă dimineață cu Lady Youlgreave. Am întrebat-o dacă ar deranja-o să mă duc și eu cu ea.

— De ce vrei să o vezi?

— Nu dintr-un motiv anume. Îmi place să trec pe la ea din când în când. Cred că ar fi frumos dacă am putea să mergem împreună.

Vanessa n-a spus nimic. Am realizat o undă bruscă de întuneric în spatele armoniei prietenești dintre noi. Probabil că Peter avusese dreptate: am profitat de vulnerabilitatea ei. Nevoia și dragostea sunt înlănțuite ciudat de curios și fără scăpare.

Când am ajuns la Old Manor House, o furgonetă de la Harrods era parcată în fața ușii. Lady Youlgreave nu făcea niciodată cumpărături de la minimarketul lui Malik. Primea de la Harrods tot ce avea nevoie, de la hârtie igienică la sherry, prin livrare săptămânală. Dacă Doris nu era acolo, șoferul intra folosindu-se de cheia ascunsă lângă ușa din spate.

Astăzi, ușa din față era deschisă. Beauty și Beast lătrau la noi, dar numai cu o jumătate de gură, poate din cauză că tipul de la Harrods îi epuizase deja. Înainte de a suna la sonerie, Doris, mama lui Charlene, ieși în hol cu comisionarul. Era o femeie scundă, cu fața amabilă și un trup supradimensionat, înfășurat într-un halat strălucitor, de nailon bleu. Venea la Old Manor House de două ori pe zi, dimineața și seara, încercând să aibă grijă de o îndărătnică bătrână, care ar fi trebuit să fie internată într-un cămin, și de o casă dărăpănată, de dimensiunile unui mic hotel.

— Bună ziua, părinte, bună, doamnă Byfield! Nu erați așteptați amândoi.

— Există vreun inconvenient? am întrebat-o eu.

— O, nu. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Vă găsiți singuri drumul? Sunt ocupată până peste cap în dimineața asta. Ar fi minunat dacă o veți ține de vorbă o vreme.

Câinii tăcuseră. Beast chiar a dat din coadă când am trecut pe lângă ea. Eu și Vanessa am mers de-a lungul coridorului, spre sufragerie. Lady Youlgreave ședea pe scaunul ei obișnuit, cu capul aplecat peste o scrisoare veche. Părea că a îmbătrânit cu mulți ani în cele câteva săptămâni de când o văzusem ultima oară.

— A, David! Dădea impresia că mă văzuse doar cu câteva minute mai înainte. Și ea cine e?

— Vanessa Byfield, rosti aceasta. Vă amintiți? I-ați cerut lui Doris să mă sune ieri, să vorbim despre Francis Youlgreave.

Degetele lui Lady Youlgreave traseră de pătura de pe picioare.

— Ce prost! Credea că învie morții. Credea că le vorbește și că ei îi vorbesc.

— Cu cine vorbea? am întrebat eu.

Nu dădu niciun semn că m-ar fi auzit.

— Uneori, îi spuneau să scrie un poem, așa cum făceau îngerii. Unul dintre ei l-a determinat să predice, ceea ce l-a făcut să-și piardă funcția – nu mortul, desigur, cel viu, deși acum sunt morți cu toții. Și el la fel. A venit înapoi aici să moară.

— Aici? întrebă Vanessa. În casa aceasta?

Lady Youlgreave dădu din cap.

— Nu. La Roth Park. Avea o cameră în vârful turnului.

— Cum a murit?

— A sărit pe fereastră. A crezut că poate să zboare. Mâna bătrânei făcu un gest slab spre cutia neagră, de metal, de lângă scaunul ei. Există ceva acolo, înăuntru despre asta. Ultimele note din jurnalul lui. Un înger a venit la el și urma să-l ducă sus, la Dumnezeu. Gura ei se strâmbă într-un rânjet. Un fel de a spune. Presupun că exact asta s-a întâmplat.

— Doar că l-a purtat în jos, nu în sus, comentă Vanessa.

Lady Youlgreave o privi fix. Apoi, sesiză gluma și chicoti. Am tras scaunele pe care le folosisem și ultima dată. Eu și Vanessa ne-am așezat. Sticluța cu medicamente era tot pe poliță

căminului. Dincolo de fereastră, două mierle ciuguleau ceva de pe măsuța păsărelelor. Ușa din față fu izbită, și mierlele își luară zborul. Încălțămintea omului care făcuse livrarea scrâșnea pe pietriș. O clipă mai târziu, furgoneta de la Harrods intră în șoseaua principală.

Vanessa se aplecă înainte.

— Tot mai vreți să mă uit peste hârtiile lui?

Bătrâna dădu din cap.

— Dacă vrei. Aș putea să le cataloghez eu, după care tu să hotărăști ce vrei să faci cu ele. Dacă există suficient material pentru o biografie, sunt sigură că am putea găsi un autor corespunzător. Lady Youlgreave răsuflă cu zgomot. Cât de mult ar fi urât socrul meu asta! O carte despre unchiul Francis! Aruncă o privire spre Sargentul de deasupra căminului. Un om atât de convențional! Nu i-ar fi păsat dacă Francis ar fi fost episcop. Dar un poet nebun – asta era cu totul altceva.

— Deci v-ar plăcea să continui?

Bătrâna se uită la măsuța păsărelelor.

— Dacă vrei.

Vanessa își umezi buzele.

— N-ar putea fi un timp mai potrivit. Se uită la mine. Sunt sigură că pe David nu-l deranjează dacă aduce mașina mai aproape. Am putea să luăm cutia cu noi chiar acum.

— O, nu! Lady Youlgreave se strânse și mai mult în scaun, ca și cum ar fi încercat să se retragă în ea însăși. Hârtiile trebuie să stea aici. Totul trebuie să rămână aici. Poate că am să doresc să mă uit prin ele. Trebuie să le citești aici. În această cameră. Unde pot să te văd.

Se lăsă tăcerea. Afară, mierlele se înapoiaseră pe măsuța păsărelelor; una dintre ele ciugulea, cealaltă scoase un tril melodios.

— Sunteți sigură că nu veți găsi asta mai curând drept un deranj? am întrebat eu. Ați putea să o lăsați pe Vanessa să ia cu ea doar unul sau două lucruri, pe rând. Sunt sigur că va avea cea mai mare grijă de ele și va putea să vă spună exact ce a găsit.

— Da, sigur că da. Vanessa se lăsă pe spate zâmbind, dar mâinile îi erau încleștate în poală. Aceasta este cea mai bună cale de rezolvare, nu-i așa?

Pe figura soției mele se întipări o privire îndurerată, o privire care îmi amintea despre sex, atât de intensă era.

— Dacă vrei să le citești, trebuie să o faci aici.

Fața zbârcită se transformase într-o mască aproape inumană. Nimic nu se mișca în camera fierbinte și neaerisită, cu mirosul ei de bătrânețe. Era ca și cum toți trei ne țineam respirația. Chiar și mierla tăcuse. Măsuța păsărelelor era goală.

— Acum, am obosit. David, vreau să-mi dai medicamentul. Este pe poliția căminului, împreună cu o linguriță.

•

Lady Youlgreave a fost de acord să o lase pe Vanessa să înceapă să se uite prin hârtii sâmbătă dimineața; Vanessa trebuia să se declare mulțumită cu asta. Curând după aceea, am plecat – Vanessa spre biroul ei din Richmond, iar eu să-mi continui activitățile.

— Presupun că-și dorește companie, zise Vanessa în timp ce ne îndreptam spre vicariat. Dar va fi extrem de neplăcut.

În după-amiaza aceea, Lord Peter se întoarse. Apăru pe pervazul camerei de zi a vicariatului. Eu nu eram acasă la ora aceea. Totuși, Rosemary era și i-a telefonat lui Audrey să-i dea vestea cea bună. Audrey a venit imediat cu cușca pisicii. Lord Peter, care fusese ademenit în camera de zi, cu ajutorul unei farfurioare cu frișcă, protestă violent când Audrey îl băgă în cușcă. Și îi lăsă și două zgârieturi paralele pe antebrațul stâng.

Am știut despre zgârieturi, deoarece Audrey mi le-a arătat. Într-un fel erau de toată lauda – poate un semn al personalității îndrăznețe a lui Lord Peter sau al dorinței lui Audrey de a îndura durerea, dacă e necesară bunăstării animalului ei de companie.

Incidentul a avut o consecință neașteptată. Audrey i-a fost dezgustător de recunoscătoare lui Rosemary. Auzind-o pe Audrey vorbind, ai fi crezut că Rosemary l-a salvat pe Lord Peter de la o soartă teribilă și cu un preț considerabil. În următoarea după-amiază, a invitat-o pe Rosemary la ceai, aparent pentru a vedea ce bine și-a revenit Lord Peter după experiența prin care trecuse. Spre surpriza mea, Rosemary a acceptat. Părea că se bucură de situație. Câteva zile mai târziu, s-a dus din nou la Tudor Cottage, la o cafea.

Eram încântat. În trecut, Rosemary o considerase enervantă pe Audrey. Dar acum, părea că între cele două se năștea un fel de prietenie. Vanessa a spus că vor fi o bună companie una

pentru alta; credea că Rosemary încearcă să obțină o independență emoțională față de mine. Una peste alta, era un semn îmbucurător. Vanessa avea o slăbiciune pentru psihologia de amatori.

Treptat, noi cei patru de la vicariat am intrat într-o rutină. Vanessa se ducea în fiecare zi la birou, dar cumva reușea să găsească timp să cumpere alimentele și să le prepare pentru cină. Eu și Rosemary organizam ceva pentru prânz – sendvișuri sau supă.

Apoi, Rosemary se retrăgea în dormitorul ei, unde lucra și asculta un fel de muzică pe care o găseam enervantă. În toamnă, trebuia să se întoarcă la școală încă un trimestru, pentru a se pregăti de examenul de admitere la Oxford. Serile, discutam uneori despre ceea ce citea, și eu o ajutam la latină. Îmi plăceau aceste ore – din punct de vedere intelectual, mințile noastre funcționau într-un mod remarcabil de asemănător.

— Aș vrea să poți să mă meditezi tu pentru Oxford, zise ea odată, când ne aflam singuri în camera de zi. Sunt sigură că ar fi mult mai bine decât la școală.

— Și eu aș vrea să pot.

— Vreau… începu ea.

Apoi, ușa se deschise, și Michael împreună cu Vanessa intrară.

— A *făcut* și aici ceva, anunță Michael.

L-am privit uluit.

— Cine a făcut?

— Francis Youlgreave.

— Tocmai i-am spus lui Michael, explică Vanessa, că Lady Youlgreave mi-a arătat o scrisoare.

— A fost vorba despre o pisică. Ca mulți alți băieței, Michael avea o plăcere deosebită pentru vărsarea de sânge. A spintecat-o! Dar nu l-au băgat la închisoare pentru asta. Probabil că, fiind doar un animal, n-a contat prea mult.

— Familia a mușamalizat totul, interveni Vanessa. S-a întâmplat chiar înainte de a muri. A avut loc în Carter’s Meadow, unde o fi asta. Îmi imaginez că, la ora actuală, e plin de case pe acolo.

— Carter’s Meadow? întrebă Rosemary, ridicându-se și adunându-și cărțile. Nu. E tot acolo. Este un teren în partea cealaltă a lui Roth Park.

— Am venit să vedem dacă vreți să jucăm cărți, interveni Vanessa.

Rosemary ridică din sprâncene.

— Cărți? Mi-e teamă că nu am timp pentru lucruri de felul acesta.

Urcă în camera ei. Eu, Vanessa și Michael am jucat „Inimile”.

Mai târziu, în dormitor, i-am șoptit Vanessei în timpul uneia dintre conferințele noastre nocturne.

— A fost înțelept să-i spui lui Michael despre pisică?

— Este ca mâncarea și băutura pentru el. Băieților le place genul acesta de lucruri. Se uită la mine. Petrece un timp surprinzător de plăcut aici, nu-i așa?

— Mulțumită lui Brian Vintner. Un prieten de vârsta lui face toate paralele.

— Și este mult mai relaxat cu noi decât înainte.

— Dar nu cu Rosemary. Și nici ea nu e prea încântată de el. Crezi că ar trebui să vorbesc cu ea?

— Nu cred.

— De ce nu?

— Rosemary trece printr-o perioadă îngrozitoare. Nu cred că ți-ai dat seama. Te-a avut pentru ea toți acești ani, și acum am apărut eu și i te-am răpit. Și, în plus, este îngrijorată în privința examenelor. Și, pe deasupra, l-am mai adus și pe Michael în casă. Este evident că îl iubești și el te iubește. Așa că a ajuns să fie tratat ca mezinul familiei, iar tu nu o mai răsfeți pe Rosemary.

— Asta n-are nicio logică…

— Nu e problemă de logică, șuieră Vanessa. Vorbim despre oameni. Tu te aștepți ca toată lumea să fie rațională.

— Îți pasă?

— Ce să-mi pese? Te aștepți ca toți ceilalți să fie raționali.

— Atâta lume în casa asta! Lipsa de intimitate.

Vanessa se uită la mine. Stătea ridicată în pat, cu părul ei castaniu-roșcat periat și lăsat pe umerii cămășii de noapte din bumbac. Era foarte atrăgătoare.

— În ce mă privește, a rostit ea în sfârșit, în prezent, nu fac decât să încerc să mențin pacea și să supraviețuiesc.

Doream să dezvolte subiectul, dar ea nu voia. În loc de asta, a spus că este obosită și a stins lumina.

•

În tot acest timp, am stat departe de Audrey, cât mai mult posibil. Nu doream să fiu atras în organizarea serbării. În afară de asta, mi-am zis eu, eram așa de ocupat, că trebuia să am mare grijă cum îmi folosesc timpul.

Spre ușurarea mea, vrajba ei cu adolescenții de pe proprietatea primăriei părea să fi murit de moarte naturală. Nu a rezultat nicio acuzație după raidul de la stația de autobuz. Poliția i-a eliberat pe tineri cu un avertisment. Audrey a înlocuit geamul spart și își așternea pe figură o expresie de martiră ori de câte ori era menționat incidentul.

Totul s-a calmat. Dar furtuna sau mai bine seria de furtuni se pregătea să dea năvală peste capetele noastre. Calmul s-a sfârșit joi, 13 august, în ziua petrecerii Vanessei.

Era petrecerea Vanessei în sensul că ideea fusese a ei. Considera că ar fi politicos să-i invităm pe cei doi Clifford, arătându-le aceeași ospitalitatea pe care ne-o arătaseră săptămâna trecută. Ar fi și o cale de a ne arăta gratitudinea pentru împrumutarea padocului. Am invitat-o și pe Audrey, pentru a putea discuta amănuntele serbării cu ei, și pe mai mulți alți enoriași, inclusiv familia Vintner. James și Mary erau implicați în organizare, și Brian ar fi fost un bun tovarăș pentru Michael.

Am întrebat-o pe Rosemary dacă nu exista cineva pe care i-ar plăcea să-l invite, dar a spus că nu. Mi-o amintesc cum își înfășura pe deget o șuviță din părul ei blond și cum a spus:

— Dar nu cunosc pe nimeni în Roth.

Vanessa avea și un alt motiv pentru care dorea să-i prezinte într-o lumină bună pe cei doi Clifford.

— Am să vreau să arunc o privire prin casă la un moment dat, mi-a spus ea în timp ce ne băgam în pat, vineri seară. Există o mulțime de referiri la ea în hârtiile lui Youlgreave. Și la terenuri. În special, mi-ar plăcea să văd camera lui Francis din turn.

— Nu este puțin cam morbid?

— Deloc.

— Dar ce ai putea să faci în camera aceea? Să te uiți la zgârieturile de pe pervazul ferestrei?

Mă privi fix, gata să se repeadă.

— Ascultă. Cu cât văd mai multe dintre aceste hârtii, cu atât vreau să scriu eu însămi biografia. Francis a fost realmente interesant. Provenea din biserica oficială și totuși a trăit la

periferia societății. A făcut toate lucrurile pe care cei din timpurile victoriene nu trebuiau să le facă. Și afacerea asta cu femeile-preot a avut răsunet chiar și în timpurile moderne. Poate că Rosemary are dreptate – poate că, într-un anumit fel, nu a fost așa de nebun cum a crezut lumea.

— Hirotonisirea femeilor este irațională din punct de vedere teologic. A fost și atunci, este și acum, indiferent ce cred metodiștii.

Ridică din umeri, ignorându-mi întreruperea.

— Dacă bătrâna mi-ar permite să iau hârtiile și să mă uit la ele în liniște!

— Când te mai duci acolo?

— Mâine după-masă. Îmi iau după-amiaza liberă, pentru petrecere. Dacă ai face unele cumpărături, după prânz, aș putea să-mi dedic o oră sau două hârtiilor. Luă în mână un creion și carnetul de notițe de pe noptieră. Mai bine aș întocmi o listă cu tot ce este nevoie.

Petrecerea Vanessei din 13 august: aceasta a fost ziua în care am depășit punctul de la care nu exista cale de întoarcere, deși atunci n-am realizat adevărul.

16

Joia a început prost.

După micul dejun, Rosemary s-a dus în birou, să telefoneze la școală. Era ziua în care trebuiau să apară rezultatele. A stat atât de mult, încât, până la urmă, am ieșit pe hol și am tras cu urechea la ușa biroului. Nu era nimic de auzit, cu excepția ticăitului ceasului de pe perete și al huruitului traficului. Am bătut și am deschis ușa.

Rosemary stătea la biroul meu, cu privirea ațintită asupra bibliotecii de pe peretele opus. Ochii ei licăriră spre mine, apoi se întoarseră la bibliotecă. Avea fața palidă.

— Te simți bine?

Ea dădu din cap.

— Ai reușit să iei legătura cu școala?

Altă aprobare.

— Au apărut rezultatele?

Își umezi buzele.

— Da.

— Și?

Nu zise nimic. I-am înconjurat umerii cu brațul. Ea s-a retras.

— Ce ai primit?

— La latină și istorie, B. A, doar la engleză.

— Dar este minunat! I-am sărutat creștetul capului. Sunt foarte mândru de tine!

Mă împinse deoparte și se ridică.

— Trebuie că e o greșeală. Trebuiau să fi fost trei A.

— Dar nu ai nevoie de asta. Rezultatele sunt excelente. Tu…

— Am vrut trei A, rosti ea. Am *meritat* trei A.

— Dar, Rosie…

— *Nu-mi* spune așa!

Ieși rapid din cameră. Se auzi ușa din față trântindu-se.

Rosemary se înapoie înainte de prânz. Spre ușurarea mea, părea că ajunsese să accepte rezultatele. I-am dat un cec drept cadou, și Vanessa i-a dat altul, la masa de prânz.

— Vă rog să nu spuneți nimănui, dacă nu întreabă, a subliniat Rosemary în timp ce mâncam. Nu vreau să se stârnească agitație.

După prânz, ne-am despărțit. Vanessa s-a dus la Old Manor House. Rosemary a urcat în camera ei. Michael s-a dus la bibliotecă, iar eu am plecat cu mașina la Staines, după cumpărături.

În prăvălia cu băuturi, am dat peste Victor Thurston; nu-l mai văzusem din seara de acum aproape un an, când am cinat împreună la cei doi Trask și am întâlnit-o pentru prima oară pe Vanessa. Datorită dragostei pentru comitete, pe care o împărțea cu soția lui, era adesea menționat în ziarul local. M-am apropiat de casa de marcat cu două sticle de sherry, una de gin și alta de limonadă și l-am găsit în curs de a comanda trei cutii de Moët & Chandon[5]. Se întoarse și mă văzu. Avea fața roșie și trăsăturile în veșnică mișcare.

— Bună, a spus el. Ne-am cunoscut, nu-i așa?

Ridică din sprâncene într-un fel combativ, ca și cum eu aș fi vrut să neg realitatea.

— Da, a fost…

— Îmi amintesc. La Ronnie și Cynthia Trask, anul trecut.

— Așa e. În septembrie.

— Și ce mai faceți, tu și Vanessa? Dacă n-aș fi purtat zgarda albă, cred că Thurston mi-ar fi dat un ghiont în coaste. S-a acomodat cu viața din casa parohială, nu-i așa? Ha, ha!

Am zâmbit supus. Am încercat, dar n-am reușit să-mi amintesc numele soției lui. Am avut o scurtă conversație chinuită despre cei doi Trask.

Apoi, Thurston spuse:

— Locuiești în Roth, nu-i așa? Îmi dau seama că există schimbări în atmosfera de acolo.

— Ce vrei să zici?

— Am vorbit cu un tip care intenționa să cumpere o casă acolo. Nimic oficial, bineînțeles. Cu doar câteva săptămâni în urmă. Un tânăr.

— Toby Clifford?

— Ăsta e! Cam prea lățos pentru gustul meu, dar, sub claia aia, părea un tânăr destul de simpatic.

[5] Una dintre cele mai renumite mărci de șampanie. (n. red.).

— El și sora lui s-au mutat la Roth Park – asta e casa cea mare din spatele bisericii.

— Deci cred că ai auzit ce planuri are, zise Thurston. Vrea să facă unele schimbări.

Am dat din cap. Thurston continuă:

— Desigur, astfel de scheme necesită o groază de bani. Dar, de la vorbă până la faptă e o cale lungă, nu? Și apoi mai este și Comitetul Cadastral. Mi-a comunicat totul doar informativ. La prima vedere, n-aș avea nicio obiecțiune. Dar funcționarii de la cadastru pot să gândească altfel și nu poți fi niciodată prea sigur pe ce cale o vor lua unii dintre membrii comitetului.

Niciunul dintre noi nu mai voia să prelungească discuția – aveam prea puține să ne spunem. Dar, în timp ce mă îndreptam spre casă, am pus cap la cap comentariile lui despre Roth Park. Toby îmi dăduse de înțeles că el și Joanna intenționau să trateze casa drept căminul lor. Nu menționa nicio altă schimbare ulterioară. Dar, din ce a spus Thurston, Toby a studiat posibilitatea unor modificări chiar înainte de a se muta. Probabil că era o problemă de viitor. Thurston mi-a dat clar de înțeles că Toby încă n-a făcut o cerere formală, pentru a obține aprobarea de la cadastru.

Când am ajuns la vicariat, Michael dădea cu aspiratorul în camera de zi. Vanessa, care își scurtase cercetările la Old Manor House, pregătea gustările pentru cocteil în bucătărie.

M-a sărutat pe obraz.

— Mi-a telefonat Mary Vintner. Se plângea că, în seara asta, James trebuie să țină locul colegului său, iar ea a răcit.

— Asta rezolvă problema lipsei de fotolii.

— Poți să verifici dacă există gheață în frigider? Și poate că ar trebui să luăm mai multă apă tonică de la Malik.

— Ce face Lady Youlgreave?

— Puțin mai confuză decât de obicei, mi-e teamă. Mă întreb cât de mult o va mai duce. Nu există niciun copil, nu-i așa?

Am umplut tava pentru gheață la chiuvetă.

— Nu.

— Deci, cine va moșteni hârtiile când ea o să moară?

— Habar n-am.

— Cam îngrijorător. Știi, astăzi am găsit o scrisoare de la Oscar Wilde. Este așa frustrant. Și eram gata să mă uit la alt

pachet de scrisori, când Lady Youlgreave a devenit îngrijorată în privința măsuței păsărelelor.

— Măsuța păsărelelor?

— Cea pe care o poate vedea de la fereastra ei. Pe ea se afla o pereche de corbi care le înspăimântau pe păsărelele mai mici, gonindu-le. A luat un binoclu de teatru, încercând să afle ce-i interesa așa de mult. Voia să mă duc să descopăr eu. Dar, când am ajuns afară, nu mai rămăsese aproape nimic. Ce se vedea arăta ca o bucată de os sau așa ceva. Destul de proaspăt – mai avea sânge pe el.

— Pe măsuța păsărelelor? Nu este cam ciudat?

Vanessa dădu din cap.

— Îmi imaginez că l-a adus unul dintre corbi. Sau poate că Doris l-a pus acolo. Necazul e că, în timp ce făceam asta, Lady Youlgreave a ajuns la limita puterilor. Biata ființă a găsit că este foarte obositor să mă aibă acolo. Tot ce voia realmente era medicamentul și puțină liniște. Asta și să nu mai aibă dureri. Se uită la mine, cu cuțitul din mână îndreptat spre o bucată de Cheddar. Aș vrea să nu trebuiască să îmbătrânim, adăugă apoi. E atât de jalnic!

Am pus tava pentru gheață în congelatorul frigiderului și am închis ușa.

— Unde este Rosemary?

— S-a dus s-o vadă pe Audrey.

— Dumnezeu știe despre ce găsesc ele să vorbească.

În acel moment, telefonul începu să sune din nou.

— Uneori, sunt tentată să tai firele, zise Vanessa. Oare oamenii nu-și dau seama că, din când în când, ai și tu nevoie de cinci minute de pace?

Era secretarul Consiliului Parohial al bisericii. Soția lui a răcit, așa că nu vor putea să vină diseară. M-am întors în bucătărie să-i comunic Vanessei.

— O, ce bine! zise ea. Într-un fel, cu cât mai puțini, cu atât mai bine. Asta ne va permite să-i cunoaștem mai bine pe cei doi Clifford.

— Audrey va veni.

— De asta sunt sigură. Se va ivi pe prag, chiar înainte de a bate șase și jumătate.

Totuși, s-a întâmplat ca Vanessa să greșească. Rosemary s-a întors acasă la ora ceaiului, cu vestea că Lord Peter lipsește

iarăși. Audrey era foarte îngrijorată și începuse un tur prin vecini, în căutarea lui. O rugase pe Rosemary să ne anunțe că s-ar putea să întârzie și să se scuze în numele ei.

Nici Vanessa, nici eu nu eram dispuși să luăm prea în serios această din urmă dispariție. Vanessa murmură că ea înțelege că motanul dorește din când în când o pauză, sătul de compania stăpânei lui.

La șapte fără un sfert, Jaguarul E-Type ce ne aducea singurii oaspeți care au răspuns până la urmă invitației trase în fața ușii principale a vicariatului. Am auzit-o pe Vanessa respirând adânc când Toby coborî din mașină. Purta niște pantaloni foarte strâmți, lăsați pe șolduri, și o cămașă albă, fără guler. Joanna coborî neîndemânatică de pe locul pasagerului, expunându-și aproape în întregime picioarele goale. Purta o rochie verde, scurtă, șifonată, care arăta ca și cum ar fi fost făcută din mătase. Am ieșit să-i întâmpinăm.

— Dacă n-aș fi știut, îi zise Toby Vanessei în timp ce-și strângeau mâinile, aș fi spus că tu și Rosemary sunteți surori.

Vârfurile urechilor Vanessei se făcură roz, așa cum se întâmpla când cineva îi făcea un compliment. Apoi, fu rândul lui Rosemary. L-am auzit întrebând-o la ce universitate va merge. Am intrat în casă. Michael ezita în hol. L-am recomandat celor doi Clifford. Ochii lui Michael se îndreptară spre E-Type, care se afla afară.

— Poți să te uiți în interior, dacă vrei, îi zise Toby, urmărind direcția privirii lui. Nu este încuiată.

— Adevărat? Mulțumesc.

— Ai putea încerca și locul șoferului. E fantastic de bine proiectat.

Aș fi vrut ca Michael să se uite la mine, nu la Toby. L-am lăsat pe băiat să cerceteze mașina și am intrat în camera de zi, unde am turnat băuturile. Toby vorbea cu Vanessa și Rosemary. Joanna se așezase pe un fotoliu și ceru un gin tonic. În timp ce i-l dădeam, se aplecă înainte, astfel că decolteul rochiei se desfăcu și mai mult. N-am putut să nu observ că nu purta sutien.

— Mulțumesc, rosti ea, ridicând ochii spre mine.

Fața ei îmi distrase atenția. Arăta slăbită și îngrijorată, iar albul ochilor era însângerat.

— Te simți bine? am murmurat destul de încet, pentru ca restul să nu audă.

— E în regulă, zise ea la fel de încet. Aici, e OK.

Ochii ei îi întâlniră pe ai mei. Eram gata să spun ceva când Toby apăru lângă Joanna.

— Ți-ai luat țigările, Jo? Eu trebuie că le-am uitat acasă.

Răscoli prin geantă – un obiect de proastă calitate, făcut din petice de piele și închisă cu fermoar – și scoase un pachet de Rothmans.

— Am dat peste Victor Thurston în după-amiaza asta, m-am adresat eu lui Toby.

Pentru o clipă, pielea de la colțul ochilor i se încreți, ca și cum îi invadase pe neașteptate o lumină orbitoare.

— O, da! Un tip simpatic. L-am întâlnit doar o dată. M-am dus să-l văd înainte de a încheia contractele pentru locul acesta. Agentul imobiliar a considerat că s-ar putea să fie o idee bună.

— Se pare că are impresia că veți aduce schimbări considerabile locului.

Toby primi afirmația perfect – relaxat, zâmbind cu o aparență de sinceritate.

— Ei bine, pe termen lung, totul este posibil. Dar trebuia să știu ce obiecțiuni ar putea să apară. Așa cum am spus, practic, agentul imobiliar m-a împins spre asta.

— Dacă faci schimbări la Roth Park, care anume ar fi?

— Mă întreb dacă nu l-am putea transforma într-un hotel. Are o mulțime de camere. Și nu este prost situat. Aeroportul Heathrow se află la numai câțiva kilometri. Și, în curând, vor exista două autostrăzi la care se va ajunge ușor. Și, desigur, Londra se află în pragul casei.

— Atât casa, cât și terenul ar putea să-i atragă pe americani, sugeră Vanessa. Le-ar alimenta fanteziile despre aristocrația engleză. Și ai putea să le oferi și cultură.

— Francis Youlgreave?

Îi zâmbi, și el îi înapoie zâmbetul; parcă mă uitam la o partidă de tenis.

— În mod evident, ai făcut investigații, zise ea.

— Am cumpărat de la domnul Malik un exemplar din *Istoria localității Roth.*

— Ca să revenim la Francis Youlgreave. În prezent, fac cercetări în legătură cu viața lui. Mă întreb dacă nu v-ar deranja să arunc o privire cândva prin casa voastră. N-am văzut-o niciodată.

Toby își depărtă mâinile.

— Când dorești. De fapt, eu și Jo ne-am gândit să organizăm o mică petrecere imediat după serbare. Credeți că este o idee bună? Ai putea să faci un tur de onoare în timp ce te afli acolo, dacă dorești. Vom fi mai mulți. În prezent, suntem doar șase sau șapte.

Conversația se mută spre serbare și petrecerea propusă. Timpul trecu repede și mi-am dat seama că băusem mai mult decât de obicei.

La opt fără un sfert, Toby se uită la ceas.

— Atât e ora? Poate că ar fi bine să plecăm.

— Michael este tot în mașina voastră, rosti Vanessa privind afară pe fereastră. Stă în spatele volanului și pare foarte serios. S-a distrat de minune, așa cred.

— Ai putea să-l iei la plimbare, Toby, sugeră brusc Joanna. Eu am să merg acasă pe jos. Nu este prea departe.

Toby o privi, apoi se uită la Vanessa și la mine.

— Aș fi încântat – dacă nu cumva vă stric planurile pentru seară.

— Sunt sigură că lui Michael i-ar plăcea teribil, zise Vanessa. Dar poți să-ți sacrifici astfel din timp?

— O, n-o să dureze prea mult. Douăzeci de minute sau cam atât. E în regulă?

În clipa aceea, am ajuns cu toții în hol. Am deschis ușa. Se apropia ceva nostim, sub forma lui Audrey care mergea foarte repede pe pietriș. Fața îi era roșie și strălucea, nu purta pălărie, iar părul îi atârna aspru pe urechea stângă.

— Bună, am rostit eu. S-a întors Lord Peter?

Ea clătină din cap.

— M-am uitat peste tot. Am găsit doar asta.

Ridică o zgardă subțire, verde, cu un mic medalion de alamă atașat de ea.

— Ce-i asta? întrebă Vanessa.

Audrey inspiră adânc. Pieptul i se ridica și cobora.

— Este zgarda lui Lord Peter, zise ea printre suspine. Se afla în stația de autobuz. Am telefonat la poliție, dar… dar nu mi-au fost de ajutor.

După aceasta, seara s-a deteriorat rapid. Vanessa și Rosemary au luat-o pe Audrey în camera de zi. Rosemary stătea cu ea, în vreme ce Vanessa îi făcea niște ceai. Între timp, Toby l-

a luat pe Michael la plimbare cu mașina, așa cum se hotărâse inițial; părea cel mai bun lucru pentru toți.

— O să fii în regulă? o întrebă Toby pe Joanna la plecare.

— Sigur că da. Sunt numai câteva sute de metri.

— Dacă o iei de-a dreptul și intri pe poarta din grădină, apoi prin curtea bisericii, am afirmat eu. Am să-ți arăt.

Motivele mele erau diverse. Pentru a fi cinstit, eram încântat de ocazia de a o lăsa pe Audrey cu Vanessa și cu Rosemary. Și politețea impunea să-i arăt drumul Joannei pe poartă. Am condus-o pe cărarea de pe o latură a casei și apoi în grădina din spate. Am traversat în tăcere peluza spre poarta din zidul curții bisericii. I-am deschis-o.

— Dacă urmezi cărarea din jurul bisericii și treci pe lângă ușa sudică, ajungi la portița padocului. Cea pe care ai folosit-o deunăzi.

Joanna se opri sub arcadă și ridică ochii spre mine. Am privit și eu în profunzimile verzi și schimbătoare ale ochilor ei și m-am gândit ce frumoși erau; o altă parte a minții mele mă felicita elegant că aprecierea mea era pur estetică.

— Pot să-ți vorbesc? întrebă ea deodată.

— Sigur că poți. De fapt, mă cam așteptasem la asta. Acesta-i rostul meu.

Pe neașteptate, chicoti.

— Un fel de unchi de serviciu?

I-am zâmbit și eu.

— Un fel.

— Ești bun să te plimbi puțin cu mine?

Am urmat-o în curtea bisericii și am închis poarta în urma noastră.

— Este ciudat aici, rosti ea. Îmi lipsește zgomotul orașului. În jurul nostru, acolo unde am locuit, au existat întotdeauna oameni – ziua și noaptea. Dar aici, în afară de șoseaua principală și de avioane, cea mai mare parte a timpului e o liniște de mormânt. Am trecut de capătul estic al bisericii și de rândul de trepte care ducea jos, în cripta de sub altar. Aici nu e nici oraș, continuă ea, nici sat. Este ceva ireal.

— Acesta e necazul cu suburbiile, am spus eu. Te simți ca în mijlocul pustietății. Dar te obișnuiești.

Îmi aruncă o privire și, pentru prima dată, i-am văzut zâmbetul. Apoi, se opri brusc. Eram lângă portalul sudic. Era

liniște, ca și cum curtea bisericii plecase din suburbii și se înapoiase în satul rămas în urmă. Îmi aduc aminte distinct că am auzit o albină în tufișul de trandafiri care creștea în unghiul de sud-vest dintre portal și biserică.

— Crezi în fantome?

Se uită la mine și apoi dincolo de mine. Deodată, ochii i se măriră. Expresia i se schimbă total, ca și cum de pe față îi căzuse o mască. Mă strânse de braț.

— Ce e?

— Privește. În portal. Pronunța cuvintele cu dificultate. Lângă ușă.

Am intrat în portal pe sub arcadă. Imediat în fața mea era ușa grea de la naosul bisericii, scânduri groase de stejar albite de ani. În stânga ei, se afla avizierul pe care îl foloseam pentru informarea enoriașilor.

Cineva îi dăduse o destinație nouă. Atârnând în fața lui se afla o bucată zdrențăroasă de blană neagră. M-am uitat la ea și am simțit cum mi se răscolește stomacul de dezgust. În afară de negru erau și pete de alb și roșu.

Mi-am amintit de Joanna. M-am răsucit. Continua să se uite la obiectul obscen din portal. I-am înlănțuit umerii cu brațul, și ea și-a pus capul pe pieptul meu. Tremura. Am strâns-o și mai tare. Încerca să spună ceva.

— Ce e?

Își ridică fruntea.

— De ce ar face cineva o treabă ca asta?

Își apăsă din nou capul pe pieptul meu. Absent, mi l-am coborât pe al meu și am inhalat mireasma părului ei. Dumnezeule mare, la un anumit nivel am simțit un fior de excitație sexuală. Era foarte mult de când eu și Vanessa nu mai făcuserăm dragoste.

Întrebarea Joannei rămase fără răspuns, dar teribil de încărcată de implicații. De ce ar fi vrut cineva să-l hăcuiască pe Lord Peter și să-i expună cadavrul la ușa bisericii mele?

17

Cel mai tânăr dintre cei doi polițiști mi s-a părut că se uita la Vanessa cu un interes mai mult decât pur profesional. Numele lui era Franklyn. Era un polițist slab, cu pielea pământie și sprâncene groase; părea că tocmai părăsise școala. Am ghicit că Vanessa era conștientă de privirea lui, deoarece s-a întors ușor pe scaun și și-a încrucișat picioarele, stânjenindu-i explorările.

— Așa, i se adresă plictisit lui Audrey sergentul Clough. Să vedem dacă am înțeles bine.

Ne aflam în camera de zi, printre rămășițele micii noastre petreceri. Cei doi polițiști sosiseră în mașina lor de patrulare, la patruzeci și cinci de minute după ce Vanessa a format pentru prima oară 999. Sergentul Clough avea o țeastă tăbăcită și noduroasă, care mă ducea cu gândul la un cartof nespălat. El a pus cele mai multe dintre întrebări, în timp ce Franklyn lua note. Audrey stătea vizavi de Clough, în fotoliul mare de lângă cămin, ghemuită ca un copil speriat, având în mână cel de-al doilea pahar cu alcool. Fața ei era albă ca varul, și părul îi stătea anapoda; se împotrivise sugestiei Vanessei de a merge sus să se odihnească.

— Ultima oară când v-ați văzut pisica a fost ieri-seară? continuă sergentul.

Fața lui Audrey se schimonosi.

— Am încercat să-l țin în casă pe timpul nopții, dar era așa de greu, mai ales vara.

Clough își drese glasul.

— Nu este nevoie să vă învinovățiți, domnișoară. Acum, spuneți-mi când l-ați văzut exact pentru ultima oară?

— A luat cina, o bucată frumoasă de pește, cam pe la șapte și jumătate. L-am văzut ațipit pe scaun, cam pe la opt și jumătate. Trebuie că s-a strecurat afară pe fereastra bucătăriei de jos. A putut să fie oricând după aceea. Ați putea să-i întrebați pe domnul și doamna Malik, desigur, să vedeți dacă ei…

— Da, domnișoară Oliphant, și v-ați dat seama că lipsea în această dimineață, când nu a venit la micul dejun?

— La început, am fost îngrijorată, dar nu prea tare. Pleca adesea de capul lui. Era un motan așa de aventuros. Am fost îngrijorată mai mult din cauza șoselei. Există întotdeauna o mulțime de mașini și dubițe, și camioane, chiar și noaptea. Am început să-l caut serios cam pe la cinci. Am umblat prin tot satul, strigându-l. Eram gata să vin la vicariat – domnul și doamna Byfield m-au invitat – când mi-a venit o idee. Stația de autobuz. Îl privi triumfătoare pe sergent, care se uita la ea. Ar fi trebuit să mă gândesc de la început la asta, continuă Audrey. Nu vedeți? Este evident. Ei mă condamnă că am chemat poliția săptămâna trecută.

— Cine vă condamnă?

— Vandalii. Mi-au aruncat și cu o piatră în fereastră. Am telefonat la secția de poliție și v-am spus tot ce s-a întâmplat. În mod sigur, vă amintiți.

— Cred că unul dintre colegii mei s-a ocupat de caz, spuse Clough. Deci v-ați uitat în refugiul de autobuz, pentru că puștii aceia se duc acolo, și ați crezut că poate ei v-au luat pisica drept răzbunare. Nu-i așa?

— Stația de autobuz era goală, îl informă Audrey, ignorând întrebarea. Beau cu toții bere, la bodegă. Dar pe pardoseală, sub bancă, am găsit asta. Cu un gest dramatic, arătă spre fâșia subțire din piele verde, aflată pe măsuța pentru cafea din fața sofalei. Dovadă clară, sergent.

Franklyn scria pe scurt în carnetul de note și o privea pe Vanessa. Clough își scărpină genunchiul stâng.

— Cum au putut să facă asta? izbucni Audrey. Lord Peter n-a supărat niciodată pe nimeni.

Clough clipi.

— Cine anume, domnișoară?

— Motanul meu, se repezi ea. Un val de sânge îi coloră obrajii. Mi se face rău.

Vanessa se aplecă și-și puse mâna pe brațul fotoliului lui Audrey.

— S-ar putea să fi murit într-un accident de mașină. Probabil că a găsit cineva cadavrul.

— Autopsia ne va spune, zise Audrey. Sper că așa s-a întâmplat. În felul acesta, nu a simțit o durere prea mare. Și nu ar fi nici așa de supărat – întotdeauna a avut încredere în oameni, vedeți voi. Se uită la Clough. Când se va face autopsia?

— O, de obicei nu facem autopsie animalelor, domnișoară Oliphant. Totuși, am să vă spun ceva. Îl vom lua noi de acolo. Apoi, veți putea să-l îngropați, frumos și decent, în grădina din spate, poate.

— Dar vreau să știu cum a murit.

Sergentul își frecă ușor degetul de genunchi, ca și cum îl mânca pielea.

— Presupun că ați putea să-i cereți unui veterinar să se uite la el.

— Dar e *evident*, sergent. S-ar putea să fie important și pentru voi să investigați cum a murit Lord Peter.

— Cred că, dacă vreți autopsie, domnișoară, veterinarul este cel mai indicat. Privi afară, pe fereastră. Ascultați, vom merge să-l dăm jos și aș sugera să o facem acum, nu mai târziu. Vreau să spun că oricine ar putea să-l vadă. Și s-ar putea să-i provoace un șoc supărător vreunei bătrâne, nu? Se ridică și se întinse. Domnule Byfield, nu se întâmplă să aveți o cutie de carton sau ceva asemănător, pe care să o folosim?

M-am dus în bucătărie. Rosemary stătea la masă, mâncând iaurt cu căpșuni și fiind aparent absorbită de *Greața* lui Sartre, în limba franceză. Când am intrat, a ridicat ochii.

— Cum merge treaba dincolo?

— Audrey încă este într-o stare îngrozitoare! E de înțeles. Vor o cutie de carton să pună pisica înăuntru.

Rosemary își împinse scaunul.

— Există câteva în garaj.

Traversă debaraua și deschise ușa de legătură cu garajul. În timp ce ea era înăuntru scotocind, Vanessa intră în bucătărie.

— Pun ceainicul pe foc. S-ar putea să avem nevoie cu toții de o ceașcă de ceai.

— Ai ceva cu care să înfășurăm trupul? am întrebat-o eu.

— Poftim?

— Să-l folosim ca pe un giulgiu.

Vanessa clipi.

— Există o față de pernă veche sub chiuvetă. Intenționam să o tai pentru cârpe de praf. Umplu ceainicul și îi puse capacul. Faci să pară ca și cum Lord Peter va avea funeralii naționale. Vocea ei șovăia. Există vreun fragment din *Cartea de rugăciuni* care să corespundă întâmplării? Rânduieli pentru îngroparea animalelor de companie ucise?

Am înconjurat-o cu brațul. S-a sprijinit de mine, dar s-a retras imediat când Rosemary a revenit cu cutia care cândva conținuse borcane cu cacao.

— Sicriul, anunță Rosemary.

Am găsit fața de pernă sub chiuvetă și am dus-o în camera de zi, împreună cu cutia. Audrey și cei doi polițiști păreau că nici nu s-au mișcat de când am plecat. Clough se ridică repede în picioare.

— Perfect. Ne ducem să-l luăm. Frankie, ai putea să duci cutia?

Franklyn se ridică și luă de la mine cutia și fața de pernă.

Clough se întoarse spre Audrey.

— Dacă aș fi în locul dumitale, m-aș duce acasă. Poate că doamna Byfield vă va conduce.

— Nu pot face asta. Nu, până când Lord Peter…

— Mi-e teamă că acum n-ați mai putea face nimic. Cel mai bun lucru este să mergeți acasă, să beți o ceașcă bună și dulce de ceai, să vă băgați în pat și să trageți un pui de somn bun. Aveți niște somnifere sau ceva asemănător?

Audrey scutură violent din cap.

— Poate că ați putea să vă sunați medicul. Sau poate doamna Byfield o s-o facă pentru dumneavoastră. Ați trecut printr-un șoc, să știți.

— Nu vreau niciun doctor. Audrey se încruntă la el și apoi își aminti bunele maniere. Mulțumesc!

— Este în întregime la latitudinea dumitale.

— Eu îi vreau prinși pe vinovați.

— Vinovați? Deci credeți că au fost mai mulți, nu numai unul.

— Bădăranii ăia umblă totdeauna în gașcă.

Clough oftă.

— Nu știm dacă au fost ei.

— Cine altcineva ar fi putut să fie?

El ridică din umeri și nu răspunse. O liniște neplăcută plutea în aer. Franklyn aruncă o privire lungă spre ușă. Vanessa intră în cameră.

— Câți suntem pentru ceai?

Franklyn și Clough refuzară. Audrey spuse că nu i-ar displăcea încă un pahar de alcool, dar fu convinsă că ar fi mai bine să încerce un ceai. Pe când ieșea, Clough întrebă dacă ar putea să discute cu mine în particular. Ne-am dus pe alee, unde Franklyn

tocmai lua din mașină o lanternă și o pereche de mănuși de cauciuc. În timp ce ocoleam mașina pentru a ajunge la poarta curții bisericii, Clough băgă în gură o pipă din lemn de trandafir și o aprinse cu o brichetă a cărei flacără ardea puternic.

— S-a mai întâmplat și înainte ceva asemănător, sir?

— Pisici mutilate?

— Nu chiar. Dar poate că, și acum, și înainte, cineva a citit prea multe romane de Dennis Wheatley.

— Satanism?

— Indiferent cum vrei să-i spui. Vrăjitorie. Fetișism. Învierea diavolului. De obicei, este doar o scuză pentru sex indecent, în costum de bal mascat. Uneori, e dezgustător totuși.

— Nu. După câte știu eu, n-a mai existat nimic asemănător înainte. Nu aici.

— Sigur?

— Destul de sigur. Cred că aș fi aflat.

— Ați văzut-o bine pe pisică?

— Nu. Nu am vrut. Suficient să văd că a fost spintecată.

— Mai mult de atât. Îi lipsește capul.

— Poftim?

— Să-mi spuneți dacă dați de el, bine? Clough aprinse din nou bricheta, și flacăra se prelinse pe cupa pipei. Încuiați biserica?

— Doar noaptea.

— S-ar putea să fie mai înțelept să o încuiați și ziua. Se pare că pe aici bântuie niște ființe bolnave.

— Întotdeauna a fost deschisă.

— N-aș lua asta ca pe ceva personal, continuă el. Probabil că orice biserică veche ar fi pățit asta. Își ciocăni capul. Alt tembel în trecere pe aici, ce spuneți? O, apropo: cine este tânăra cu care erați când ați găsit motanul?

— Numele ei e Joanna Clifford. Vreți să vorbiți cu ea? Locuiește foarte aproape.

— Unde?

— Ea și fratele ei s-au mutat la Roth Park. Știți? Casa aceea mare din spatele bisericii. Au fost la noi, la un pahar, și eu i-am arătat cum să ajungă acasă pe scurtătură, prin curtea bisericii.

— Fratele ei? Nu este vorba despre Toby Clifford?

— Exact. Îl cunoașteți?

Clough se opri să-și mai reanime pipa.

— O, cineva a menționat că există oameni noi la Roth Park.

Ne-am îndreptat spre portalul sudic. Lumina scădea rapid. Cărămizile din portal străluceau palide în amurg.

— Dă-l jos, Frankie, zise Clough. Eu țin lanterna.

— O, sergent!

— Dă-i drumul, flăcăule. Și adăugă către mine în șoaptă: Privilegiul gradatului, nu?

Franklyn îi dădu lanterna lui Clough și își puse mănușile. Raza se proiectă pe portal, o fâșie de lumină pe pardoseala de piatră, apoi alunecă în sus, spre avizierul din partea stângă a ușii. Lord Peter nu mai era acolo. Clough scoase un fuior de fum în aerul serii.

— Am lipsit doar o jumătate de oră, zise Franklyn cu glas jignit, ca și cum absența lui Lord Peter era o insultă personală.

Clough lăsă raza lanternei să cadă pe pardoseală. După care scoase un fluierat de ușurare. Într-un colț se afla o un ghem negru de blană, parțial ascuns de un stativ din fier forjat, pentru umbrele.

— O clipă, am crezut că l-am pierdut, rosti el. Aceasta ar fi făcut ca investigația să ia o altă întorsătură.

— Cazul pisicuței dispărute, sugeră Franklyn în timp ce înainta cu cutia și fața de pernă. Hopa!

— Cum a căzut? am întrebat eu.

Clough păși în portal. Raza trecu peste avizier, apoi în jos, spre motan. Franklyn se aplecă și-l ridică de coadă. O bucată de sfoară încă mai era agățată de ea.

— Foarte simplu. Clough lăsă lanterna să alunece în sus, pe perete, spre cârligul de care era agățat avizierul. Un capăt al sforii a fost legat de cârlig, celălalt de pisică. În mod evident, nu se pricep prea bine la noduri.

— Atunci, probabil că n-a fost un cercetaș, nu-i așa? comentă Franklyn.

— Intenționați să faceți o fotografie? am întrebat eu. Sau cel puțin să-l examinați.

— Am văzut tot ce era de văzut, sir, răspunse Clough. Există o limită a ceea ce putem să facem noi în astfel de cazuri. Este o problemă de resurse.

Am ridicat din umeri, știind din tonul vocii lui că l-am enervat. Ne-am uitat la Franklyn cum înghesuia cadavrul în fața de pernă, apoi îi dădu drumul în cutie motanului înfășurat în giulgiu. După care închise agitat capacul.

— Ar fi mai bine să vă uitați pe aici mâine-dimineață, sir, mi se adresă. S-ar putea să fie niște sânge pe jos sau altceva, îndrăznesc să spun că veți dori să faceți curat.

Curând după aceasta, poliția a plecat. Eu și Vanessa am dus-o pe Audrey la Tudor Cottage. Alcoolul și șocul își făcuseră efectul: a trebuit să o sprijinim, câte unul de fiecare parte. Nu a lăsat-o pe Vanessa să o bage în pat, dar a acceptat un somnifer de la mine.

— Ce ai făcut cu Lord Peter? mă întrebă ea.

— E în garaj.

— Am să-l îngrop în grădină. După autopsie.

— Nu sunt sigur că poliția…

— Am să plătesc să i se facă autopsia. Și atunci vor vedea că am dreptate. De ce sunt polițiștii așa de proști? Își duse mâinile la tâmple. Mă doare capul.

Eu și Vanessa ne-am întors la vicariat. Prin ușile deschise de la Queen's Head izvorau râsete și muzică, iar fluviul traficului își urma cursul pe șoseaua principală.

— Crezi că vorbește serios în privința autopsiei? întrebă Vanessa.

— Audrey vorbește întotdeauna serios.

O lumină strălucea la fereastra dormitorului pentru oaspeți. Michael era treaz. Am găsit-o pe Rosemary în camera de zi, citind în continuare *Greața*.

— Cum se simte?

— Audrey? întrebă Vanessa. Tot în stare de șoc. Este de înțeles.

— E oribil! Rosemary se uită la mine. Pur și simplu, nu înțeleg cum pot oamenii să facă astfel de lucruri.

I-am atins umărul.

— Nimeni dintre noi nu face așa ceva. Realmente, nu.

În timp ce Vanessa făcea ceai, am urcat să-l văd pe Michael. Era deja în pat, în pijamaua lui cu dungi albastre cu alb, cu părul periat lins și citind o carte. Își ridică privirea spre mine, dar nu spuse nimic. Am reflectat că arăta îngrijorat.

— Ce citești?

Și-a ridicat cartea cu coperte de carton verde cu alb, grafica romanelor polițiste Penguin.

— Aventurile lui Sherlock Holmes. Era în bibliotecă.

— Trebuie că totul aici pare destul de plictisitor.

Michael îmi zâmbi și clătină din cap.

— Și mi-e teamă că seara aceasta n-a fost prea veselă. Ai reușit să mănânci ceva?

— Mătușa Vanessa mi-a făcut un sendviș.

— Bine. Problema asta cu motanul – nu trebuie să-i dai voie să te întristeze.

— Nu este trist, rosti Michael. E interesant.

•

Eu și Vanessa nu am avut ocazia să vorbim între patru ochi, până când ne-am băgat în pat.

— Deci ce crezi? îmi șopti ea. E ceva personal?

— Poliția înclină să creadă că este vorba mai mult despre cineva dezechilibrat mintal. Probabil că oricărei biserici i s-ar fi putut întâmpla. Sfânta Maria Magdalena a fost probabil prima pe care a pus ochii.

— Și oricărei pisici? Este perfect posibil ca Audrey să aibă dreptate. E realmente supărată pe puștii aceia de pe proprietatea primăriei.

— Sper să greșești.

Scoase un sunet exasperat.

— Cel puțin, va trebui să iei în considerare posibilitatea că nu greșesc. Și mai sunt încă două lucruri la care trebuie să te gândești. Primul este Francis Youlgreave.

Am cules un fulg de pe plapumă.

— În mod cert, ceea ce a făcut el nu e în general cunoscut.

— Ai fi surprins. Este genul de treabă pe care oamenii și-o amintesc, chiar dacă nu-și amintesc nimic altceva despre altcineva. La urma urmei, și tu îți amintești.

— Dar asta nu limitează posibilitățile, am subliniat eu. Și nici nu cred că e suficient pentru a stabili o legătură.

— Atunci, mai există și celălalt lucru. Îți aduci aminte că ți-am vorbit despre corbii care ciuguleau ceva pe măsuța păsărelelor lui Lady Youlgreave?

Am privit-o.

— Sigur că da. Doar nu bănuiești…?

— De ce nu? Capul motanului a trebuit să ajungă undeva. Ce se întâmplă dacă l-a pus cineva pe măsuța păsărelelor? Ar fi un mod de a demonstra legătura cu Francis Youlgreave.

— Dar de ce?

— De unde să știu eu? Vanessa își luă cartea în mână. Ăsta nu este mai mult domeniul tău decât al meu?

I-am aruncat o privire, încercând să aflu dacă vorbea serios. Umorul ei putea fi așa sec! Își puse ochelarii pe nas și deschise cartea, exemplarul ei din *Ultimele patru lucruri* de Youlgreave. Îmi trecu prin minte că de-abia începeam să o descopăr pe adevărata Vanessa. Eram ca unul dintre acei exploratori din secolul al XIX-lea, care călătorea în susul unui râu, spre inima necunoscută a unui continent, și descoperea un teritoriu vast, inexistent pe hartă, din ce în ce mai misterios cu fiecare kilometru parcurs.

— N-am reușit să înțeleg, am rostit eu în cele din urmă. Care este domeniul meu?

— Diavolul, desigur. Ce ai crezut că vreau să spun?

18

Cealaltă problemă a apărut din altă parte. După-amiaza următoare lucram la birou, când sună telefonul.

— David, Ronald Trask la aparat. Vocea era sacadată, aproape grosolană. Ce este cu ceea ce mi-a spus Cynthia în legătură cu episodul de satanism de la Sfânta Maria Magdalena?

Folosise cuvântul „satanism” ca pe un ciomag. Am inspirat adânc și am încercat să mă conving că Ronald nu-și făcea decât datoria. Un arhidiacon era de obicei cunoscut ca ochiul episcopului. Aceste probleme făceau parte din preocupările lui.

— Nu știm dacă este satanism. Cred că nu e înțelept să tragem concluzii pripite. S-ar putea să fie doar o poznă de adolescent care a depășit limitele.

— O poznă? O pisică decapitată în biserica parohiei tale?

— Nu a fost decapitată în biserică. Am găsit cadavrul atârnând de un cârlig din portal.

— Nu aceasta este problema, oricum.

— Atunci, care e?

— Că ar putea deveni un dezastru pentru relațiile cu publicul. Ronald coborî vocea, ca și cum îi era teamă că ar putea să fie auzit. Nu pentru biserică. Pentru tine personal.

Interveni o pauză. Vanessa plecase deja la serviciu în acea dimineață. Probabil că a menționat întâmplările de azi-noapte Cynthiei, care n-a pierdut vremea și i-a relatat informațiile fratelui ei. M-a cuprins furia. Ronald putea să aibă dreptul să se amestece, dar nu în felul acesta grosolan.

— Nu există decât o singură șansă pentru a înăbuși totul în față, continuă el. Cred că lucrul cel mai bun este să-l sunăm pe Victor Thurston.

— Nu văd necesitatea de a-l băga și pe Thurston în treaba asta. Nu are nicio legătură cu el. În orice caz, cred că aș prefera să mă ocup eu de tot, în felul meu.

Ronald oftă, exprimându-și mai curând iritarea decât supărarea resimțită.

— Lasă-mă să detaliez puțin. Acesta este genul de poveste pe care va sări toată presa, în goană după senzațional. În primul

rând, este august, sezon mort. Sunt flămânzi după subiecte. În al doilea rând, orice urmă de lucrare a diavolului vinde bine ziarele. E regretabil. Dar este un fapt de viață. În al treilea rând, Cynthia îmi spune că problema are culoare locală din cauza poetului ăla damnat, preotul care s-a ocupat, printre altele, și de satanism. Youlgreave – cel după care e moartă Vanessa. Și, în final, odată ce mâzgălitorii de hârtie încep să sape, cerul știe peste ce ar putea să dea. Cum te-ai simți dacă ar face legătura între tine și afacerea din Rosington? Ce va simți Vanessa?

Am fost atât de surprins, încât, pentru o clipă, am uitat să respir. Apoi, am inspirat o gură bună de aer. Nici măcar nu realizasem că Ronald știe despre Rosington. Nu a menționat niciodată nimic. În aceeași clipă, peste mine năvăli certitudinea zdrobitoare a propriei mele naivități. Sigur că știa. Probabil că oricare creștin activ din această parte a diocezei știa totul. Una dintre cele mai puțin plăcute calități ale Bisericii Anglicane este că-i un fel de cuib de bârfitori.

— Ascultă-mă, David. Vocea lui era mai blândă acum, aproape rugătoare. Te vei trezi cu o armată de ziariști la ușă. Probabil, vor veni și autobuze întregi de excursioniști să cască gura la biserică. Și s-ar putea să apară și unele imitații ale acestui fapt.

N-am spus nimic. Era adevărat că lucrările diavolului puteau să fie inimaginabile. Pe larg, răul e banal, imaginația nu este o calitate de-a lui, așa că repetarea e obișnuită. În mintea mea apăru imaginea unor estuare mâloase și cenușii, străbătute de șuvițe de apă argintie și a unui cer gri, iar departe deasupra mea auzeam zgomot de aripi. Mâna care ținea receptorul era alunecoasă din cauza transpirației, iar subsuorile mă furnicau. Cauzele rele duceau la efecte rele, care deveneau ele însele cauza viitoarelor rele. Oare ai putea spera vreodată să pui capăt consecințelor sau acestea se vor extinde de-a lungul secolelor, din trecut până în viitor?

Am încercat să mă concentrez asupra lui Ronald, care era sensibil și sigur. Mi l-am imaginat stând la biroul lui lustruit, înconjurat de teancuri compacte de cărți prăfuite. Îi dădusem un vas de argint plin de boboci de trandafiri albi. Nu era nicio dezordine pe biroul lui, doar un tampon de sugativă, un carnet de notițe și probabil un dosar conținând scrisori la care trebuia să răspundă. Și acolo se afla Ronald, impecabil în costumul lui și

cu gulerul bisericesc, imaginea perfectă a unui cleric senior în așteptarea numirii ca episcop.

Nu era bine deloc. Bătaia aripilor creștea gradat în intensitate. Gura îmi era uscată.

„Peretele, m-am gândit eu, peretele din spatele biroului său. Acolo nu era niciun raft cu cărți. Doar un crucifix. Un crucifix de lemn curat. Fără Cel răstignit, doar o cruce din salcie, de la Duminica Floriilor, vârâtă în spatele crucifixului.” Mă gândeam atât de intens la acesta, încât puteam să vizualizez culoarea vopselei și structura lemnului.

— David? Încerc să *ajut*.

„Ronald este rațional, mi-am spus eu. Ronald e bun.” Chiar să recunosc asta era greu. Făcea tot ce putea mai bine, ca o datorie creștinească, în conformitate cu standardele lui. Îi furasem femeia pe care o considerase viitoarea lui soție. Avea toate motivele să nu mă placă, chiar să mă urască. Și acum era gata să-și iasă din rutină și să mă ajute pe mine sau poate pe Vanessa. S-ar putea să nu-mi facă plăcere arogarea autorității și cunoștințele lui superioare, dar aceasta era o problemă relativ minoră.

— Mai ești la telefon, David?

— Da. Mă gândeam. În primul rând, cum s-ar putea ca toate acestea să ajungă în ziare.

— Prin fițuicile locale, desigur. Acestea sunt în contact permanent cu poliția. Din fericire, Victor Thurston face parte din conducerea trustului *Courier*. Am să vorbesc cu el diseară. Acum, Ronald părea vesel, încântat că a luat frâiele în mâini. Are niște legături folositoare cu poliția, prin masonerie. Nu fi îngrijorat. Vom face ce va fi mai bine pentru a aplana scandalul.

În conversație interveni încă o pauză. Exista doar un singur lucru de spus și, până la urmă, m-am hotărât să-l rostesc:

— Mulțumesc!

•

Șmecheria cu Lady Youlgreave era să o prinzi în perioadele ei de luciditate. Trupul îi era un câmp de bătălie: vârsta înaintată, durerea, decrepitudinea, un cocteil de medicamente și o rezistență îndărătnică în fața morții, toate se luptau între ele schimbând frecvent baricadele, formând alianțe schimbătoare.

Morfina îi făcea mintea să intre în derivă. Adesea, era confuză și în privința zilei săptămânii, uneori, a anului și, cel puțin o

dată, a secolului. Timpul era o noțiune alunecoasă, un set de motive pe care le găsea din ce în ce mai greu de stăpânit.

Era în forma cea mai bună în apropierea prânzului și imediat după. Am părăsit vicariatul vineri, la ora 5 după-amiază, curând după telefonul lui Ronald Trask. Eram neliniștit, obosit de propria mea companie. Să fac orice altceva era mai bine decât să nu fac nimic.

Am strigat-o pe Rosemary, care era la etaj, dar n-am primit niciun răspuns. M-am dus în grădină. Michael făcea pasiențe pe iarbă, la umbra unui măr bătrân, care supraviețuise dorinței nestăvilite a lui Ronald de a moderniza casa și grădina. Pe pajiște exista și un șezlong, cu *Greața* pe el. După-amiaza fusese însorită, dar acum cerul începuse să se acopere de nori și în aer atârna o burniță care anunța ploaia.

— Mă duc pe afară, pentru o vreme, m-am adresat eu lui Michael. Nu mai mult de o jumătate de oră. O să fii în regulă, așa singur? Sunt sigur că familiei Vintner nu i-ar păsa dacă…

— Nu. Voi fi în regulă.

— Eu sunt la Old Manor House, dacă are cineva nevoie de mine.

— Bine.

— Rosemary e sus?

— Cred că a plecat să se plimbe. A fost aici, până acum cinci minute.

— Mătușa Vanessa trebuie să ajungă acasă, între cinci jumătate și șase.

— Bine.

Mi-a zâmbit și s-a înapoiat la pasiența lui. Am coborât pe șosea, am traversat podul și m-am îndreptat spre curtea din față de la Old Manor House. În mijlocul peluzei acoperite de tufișuri, măsuța păsărelelor era ușor înclinată. M-am îndreptat spre ea. Era o lucrare simplă: un mic platou din lemn pironit pe un stâlp, în mod evident făcută de un amator. Suprafața lemnului era crăpată și acoperită cu o pojghiță de murdărie, de la climă și trafic. Nu am găsit nici urmă de sânge sau oasele, pe care le văzuse Vanessa și care incitaseră așa de mult corbii.

M-am aplecat și m-am uitat în iarba de sub măsuță. Mă simțeam ridicol, ca un școlar căutând urme de scrum de țigară sau șuvițe de păr. Am abandonat cercetarea, m-am îndreptat

spre ușă și am sunat la sonerie. Câinii începură să latre. Doris răspunse.

— Bună ziua, domnule vicar!

— Lady Youlgreave se simte destul de bine pentru a primi musafiri?

— Va fi bucuroasă să vă vadă. Tocmai și-a luat ceaiul, și asta îi aduce întotdeauna puțină ușurare. Ceea ce înseamnă că vrea să vorbească. Și eu pur și simplu n-am timp să o ascult.

Am urmat-o în semiîntunericul holului. Beauty era legată de stâlpul scării în spirală și nici măcar nu se obosi să se ridice. Izbea cu coada în dușumea. Beast, trăgând după ea tumoarea, se împletici spre mine și îmi mirosi pantofii.

— Ar trebui să te ajute cineva, i-am spus eu lui Doris. Ori asta, ori Lady Youlgreave ar trebui să se ducă la un cămin de bătrâni.

Doris clătină din cap.

— Nu-i plac străini în casă. Și, dacă vorbești cu ea despre mersul la cămin, începe să plângă.

— Nu este cinstit față de tine.

— Dar eu sunt de acord. Doctorul Vintner vine și pleacă, iar asta mă ajută. Apoi, există și asistenta de la agenția Fishguard, în week-end-uri. Nu că ar fi de prea mare ajutor!

— Totuși…

— Vrea să moară în propria ei locuință, mă întrerupse Doris. Așa că de ce să nu lăsăm totul ca până acum?

La asta nu exista răspuns sau, mai bine zis, niciunul pe care să-l accepte Doris. Mă întrebam cu cât o plătește Lady Youlgreave.

— Am auzit că soțul tău are un serviciu nou.

Aș fi vrut să-mi amintesc numele omului.

— De ceva vreme, recunoscu ea.

Dacă ar exista o medalie olimpică de aur pentru statul pe fund în fața televizorului, Ted ar fi concurentul favorit. Lui Beast îi curseră bale pe pantoful meu. Ridică spre mine niște ochi rugători. Ce voia oare? Ca totul să fie din nou în regulă? Pentru ea și pentru Beauty, iar stăpâna lor să fie iarăși tânără?

— Atunci, duceți-vă la ea, continuă Doris, hotărând că era timpul să mă expedieze. Mă duc să-i fac patul. Puteți să găsiți singur drumul? Altfel, trebuie să vi-l arăt eu.

Când am intrat, Lady Youlgreave era ațipită cu o carte în poală. Dar ridică imediat ochii.

— David? Tu ești?

— Da. Cum te simți astăzi?

— Ca de obicei. Unde e fata? Este timpul să-mi iau medicamentul.

— În curând! Doris va fi aici în curând.

Nu eram sigur dacă m-a auzit. Închise încet cartea – un volum subțire legat în piele verde, cu litere aurite pe cotor. Apoi, spuse:

— A întârziat. Întotdeauna întârzie. Dacă nu își pune patinele, o să-i dau papucii.

Era mai bine să nu mă cert.

— Doris îți face patul.

— Ce ciudat.

— De ce?

— Paturile se fac dimineața. Oricine știe asta. E dimineață?

— Nu. M-am uitat la ceas. E cinci și un sfert după-amiază. Vineri după-amiază. Am observat că Lady Youlgreave tot se mai uita la mine în așteptare, cu o cută de îngrijorare pe chip. Vineri, 14 august. Continua să se încrunte, așa că am adăugat: 1970.

— Oho. Unde e soția ta? Astăzi, n-a venit. Ori a fost?

— Nu. Vanessa este la serviciu.

— Nu m-am gândit niciodată că o să te însori din nou. Biata Oliphant. Fac pariu că n-a mai știut ce-i cu ea. Lady Youlgreave făcu o pauză, dar buzele i se mișcară, parcă ar fi mestecat ceva. O șuviță de salivă se scurse din colțul gurii, parcă era urma unui melc mic. Și mie mi-a plăcut de tine, cândva. Proastă afacere, nu crezi?

— Ce anume?

— Sexul. Când îmbătrânești, cel mai bun lucru este că nu-ți mai pasă de sex. Ochii ei mici mă priviră, apoi se îndreptară în altă parte. Ar trebui să o oprești pe Vanessa să-și mai piardă timpul cu unchiul Francis.

— Nu pot să fac asta. Nu sunt stăpânul ei.

— Ai putea să pui piciorul în prag.

Puteam să-mi imaginez reacția Vanessei dacă aș fi încercat un lucru atât de nebunesc.

— Oricum, ce-i rău în legătură cu Francis? Am crezut că tu ai vrut ca Vanessa să se uite prin hârtii.

— Nu mi-am închipuit ce ar putea să găsească. Nu atunci. Lady Youlgreave bătu ușor cu palma peste cartea din poala ei.

Ce minte nenorocită. Și a evoluat spre mai rău. Știi de ce a început să omoare animalele alea?

N-am răspuns.

— Cred că știi. Oftă. Aceasta a fost ultima lui carte.

— Vocea îngerilor?

— Mai curând, a diavolilor. Există acolo un poem numit „Copiii lui Heracles”. Dezgustător. Numai o minte diavolească putea să scornească așa ceva.

Aș fi vrut să iau cartea și să mă uit la poem, dar degetele ei se încleștară de coperte.

— Face parte din miturile grecești.

— Deci Heracles chiar și-a ucis copiii? Chiar i-a ciopârțit?

— După câte îmi amintesc, soția lui Zeus, Hera, îl ura pe Heracles și, într-o noapte, l-a blestemat. Așa că, în somn, el și-a luat sabia și a visat că omoară niște inamici imaginari. Apoi, când s-a trezit, a descoperit că și-a ucis propriii copii.

— Și i-a ciopârțit. Lady Youlgreave scoase un sunet care ar fi putut să exprime voioșie. Și *el* a făcut la fel.

— Francis? Am zâmbit. Totuși, nu copii.

— De unde știi? Se uită la mine. Există o mulțime de lucruri pe care tu nu le știi.

Deschise cartea și păru absorbită de poem. Am așteptat un moment. Vanessa mă avertizase că aceste schimbări de dispoziție deveniseră din ce în ce mai frecvente și mai profunde.

Mi-am dres glasul.

— Vanessa mi-a vorbit despre măsuța ta pentru păsărele. Despre carnea și ceea ce a fost pe ea, ceea ce ciuguleau corbii. Presupun că nu te-ai uitat bine, nu-i așa? Cu binoclul tău de teatru?

Își înălță capul încă o dată și am realizat imediat că nu am fost nici iertat, nici uitat.

— Am spus că sunt multe lucruri pe care nu le știi, David. Chiar în propria ta familie.

— Ce vrei să zici?

— Am văzut tot. Nu sunt oarbă. Irișii ochilor ei păreau ca niște lacuri noroioase cafenii, pupilele aproape invizibile. A fost o pungă de hârtie.

— Ce anume?

— Ceea ce era acolo. Un cap micuț.

— Deci ai văzut cine l-a pus acolo?

— Ți-am spus. Nu sunt oarbă. Se smiorcăi. Ochii ei se umplură de lacrimi. Nu înțeleg. De ce nu înțeleg? E târziu? Ceasul meu a stat. Cât e ora?

Ușa se deschise și intră Doris.

— Ce părere ai despre ceva bun de băut înainte de culcare, draga mea? O delicioasă cană cu cacao?

— Medicamentele. Lady Youlgreave se lumină. E timpul să-mi iau medicamentele.

— Încă nu, draga mea. Le-am pus pe toate pe noptiera ta, ca de obicei. Poți să-l iei pe primul când te bagi în pat. Doris mă privi. Probabil că ați dori să vă duceți acasă, nu, domnule vicar. Mașina doamnei Byfield tocmai a trecut spre casă.

19

Se repezi la mine, de pe aleea de acces spre Roth Park, cu brațele întinse.

— Tată! Așteaptă!

M-am oprit. Ploaia cădea din cerul cenușiu. Rosemary se rezemă de unul dintre stâlpii porții. Avea respirația tăiată și plesnea de viață. Chiar când era îmbrăcată cu jeanși și o cămașă albă, ce cândva îmi aparținuse, reușea să arate elegantă.

— Am găsit ceva. Ar fi mai bine să vii să vezi.

— Ce anume?

Dădu din cap.

— Vino cu mine. Mă apucă de braț și mă trase ușor. Te rog!

Am acceptat să mă tragă pe drum.

— De ce tot acest mister?

— Nu este niciun mister.

M-a condus dincolo de curtea bisericii, într-un crâng de stejari. În loc să continue drumul spre casă, a cotit la dreapta, pe o cărare ce ducea la padocul pe care speram să-l folosim drept parcare cu ocazia serbării. Acum, ploua și mai tare și am sugerat să ne întoarcem după o umbrelă, dar Rosemary mă zori.

În cea mai îndepărtată parte a padocului, cărarea se bifurca – o parte continua spre un pâlc de case din nord, ale primăriei și spre Rezervorul Jubiliar, cealaltă tăia spre vest, peste un petic de teren necultivat, paralel cu aleea. Pământul respectiv făcuse parte din moșia Roth Park, și acum era proprietatea celor doi Clifford.

— Unde mergem? am întrebat eu.

Se uită înapoi, cu ochii strălucitori pe fața aprinsă.

— Carter’s Meadow[6]. Privește – există o cărare ce pătrunde acolo.

Am urmat-o până la o poartă cu cinci bare făcute din oțel tubular ruginit și care era în permanență închisă cu sârmă. Eu și Rosemary am sărit peste ea. Carter’s Meadow era pământul nimănui, aflat între vechile grădini în paragină de la Roth Park și

[6] Fâneața lui Carter (în lb. engleză, în original).

proprietățile locuite. Ca atât de multe locuri de la marginea orașelor, era în permanență plin de gunoaie: chiar și buruienile erau veștede.

Rosemary mă conduse pe lângă o mașină abandonată, până la un mic desiș, un pâlc de copaci încâlciți și puieți crescuți de capul lor. Urme de pași șerpuiau prin țărână, printre mesteceni, rugi și urzici. O luă după ele. Mă întrebam ce făcuse ea acolo. A fumat? S-a întâlnit cu un băiat? Aerul mirosea grețos, ca și cum desișul era un animal mare, ce începuse să se descompună. Am ieșit în partea cealaltă.

S-a oprit brusc, ștergându-și stropii de ploaie de pe față.

— Acolo. Arăta spre pământul din spatele unui copac bătrân și uscat de la marginea desișului. Uită-te acolo!

Am urmat direcția degetului ei. O sticlă goală era rezemată de copac. Iarba de la rădăcina lui era pătată de ceva cafeniu-ruginiu.

— *Uită-te*! repetă ea împungând aerul cu degetul. Nu vezi ce trebuie că s-a întâmplat aici?

Mi-am săltat pantalonii și m-am ghemuit la pământ. Iarba era uscată. Sticla conținuse cidru Autumn Gold. Eticheta era ca nouă. Probabil că sticla fusese lăsată acolo, ieri. Mucuri de țigări zăceau printre firele de iarbă, în diverse stadii de descompunere. Domnea mare tristețe în locul acela.

— E sânge, reluă Rosemary. Tată, e sânge, nu-i așa?

— Așa cred.

Am ridicat sticla, ținând-o între degetul mare și arătător. Sub ea era un smoc de păr negru.

— Aici este locul unde au făcut-o, zise Rosemary. Poți cumpăra cidrul acesta de la minimarketul lui Malik. Știai?

Aș fi vrut să nu fi găsit asta. Nu însemna nimic altceva decât necazuri. Nu puteam să fim siguri dacă petele erau sânge uscat, să nu mai vorbim dacă blana provenea de la Lord Peter. Însă trebuia să sun la poliție, care probabil că nici n-ar fi vrut să audă. De asemenea, trebuia să-i spun lui Audrey, iar descoperirea ar fi alimentat fanteziile ei criminalistice și, incidental, i-ar fi confirmat convingerea că tinerii de pe proprietatea primăriei erau responsabili pentru tot. De ce a trebuit ca Rosemary să găsească așa ceva?

— Ce făceai tu aici?

Vocea mea era mai tăioasă decât intenționasem.

— Am vrut să mă plimb.

— Pe aici?

— Dacă urmezi cărarea, ajungi la râu. E drăguț.

Drăguț? N-am mai fost de ani întregi pe aici. Păstram amintirea vagă a unei încâlceli de copaci pe un teren mocirlos, prin care șerpuia Rowan, doar puțin mai mare decât un pârâu. Însă adolescenții au standarde diferite de cele ale adulților în ce privește frumusețea. M-am uitat la Rosemary și deodată mi-am amintit adolescența, când găseam o satisfacție perversă să citesc poemele lui Auden printre rămășițele unei case arse; stăteam pe o grămadă de dărâmături, între răscoage și răchițică, și fumam țigări interzise.

M-am ridicat. Acum, ploaia cădea și mai deasă. Copacii ne ofereau un adăpost parțial, dar nu voiam să rămân acolo mai mult decât era necesar. Era ceva otrăvitor în acest loc și simțeam cum otrava pătrunde și în mine.

— Crezi că aici l-au sfârtecat pe Lord Peter? întrebă Rosemary.

— E posibil. Dar nu trebuie să tragem concluzii pripite.

— Aici este locul unde Francis Youlgreave a spintecat o pisică, nu-i așa?

— Așa se spune. Vino!

— Dar ne va înmuia până la piele.

Am privit-o. Ochii ei îi întâlniră pe ai mei. Fața îi era calmă și frumoasă. *Fiica mea*. Aș fi vrut să cred că adevărul este frumusețe, și frumusețea e adevăr. Dar ce se întâmpla dacă Keats a greșit, și frumusețea nu avea dimensiune morală? Ce se întâmpla dacă frumusețea mințea? În trecut, Rosemary spusese minciuni. Dar fusese prea tânără ca să știe ce este bine și ce e rău. Copiii devin treptat ființe morale. Mi-am alungat amintirile.

Am ieșit repede de la adăpostul copacilor. M-am simțit mai bine în câmp deschis. Rosemary mă urma. Oare nu simțea atmosfera locului? Se auzi bubuitul tunetului. Ploaia biciuia. Apa îmi alunecă pe ceafa și îmi pătrunse prin umerii jachetei. „Spală-mă și curăță-mă.” Putea să spele dovada și, în caz afirmativ, era o treabă bună sau îmi era frică de ceea ce ar putea dezvălui dovada?

Rosemary mă luă din nou de braț – ceva neobișnuit pentru ea, deoarece tendința ei era să nu mă atingă.

— Ești în regulă?

— Sunt în regulă. Dar mai bine ne-am duce acasă să ne uscăm.

— O să suni la poliție?

— Da.

Își vâri fața în mine, ca și cum încerca să mă facă să trec la acțiune.

— Dacă tăiem prin grădina Clifford, putem ajunge la aleea de acces. Ar fi mai rapid decât să ne întoarcem pe unde am venit.

Am urmat-o. Era mai ușor decât dacă aș fi argumentat că, în felul acesta, vom încălca o proprietate. Într-un fel, eram recunoscător că a preluat conducerea. De obicei, nu eram nehotărât. Adevărat, când intenționam să urmez altă cale, era uneori din cauza aroganței. Dar, în acest moment, nu puteam să mai fac nicio alegere, cum nu aș fi putut să cânt la o vioară cu cordele rupte. Otrava de sub copaci lucra în mine, erodându-mi voința.

Otrava avu și alte efecte. Rosemary deschidea drumul – părea că-l cunoaște, dar eu nu. Merse de-a lungul șirului de arbuști risipiți, spre un pâlc de copaci și tufișuri de un verde-închis. Ploaia îi lipise părul de țeastă și îmbrăcămintea de trup. Nu puteam să-i văd fața – doar silueta și ușoara legănare săltată a dosului, în timp ce mergea. Simțeam o excitație tulburătoare, exact ca atunci când am luat-o în brațe pe Joanna seara trecută. Dar acum era ceva mult mai rău. Rosemary este fiica mea. „Ce se întâmplă cu mine?” Sila se combina cu dorința. Mi-am plecat ochii în pământ. Era așa de mult de când eu și Vanessa nu mai făcuserăm dragoste!

— Doamne, îndură-te! am murmurat eu. Doamne, îndură-te!

Ea nu m-a auzit, dar s-a întors.

— Sunt udă până la piele, rosti încântată.

Am ajuns la un gard din sârmă ghimpată, care separa fâșia de pământ necultivat de centura de copaci și tufișuri. Sârma era ruginită, și unii dintre stâlpii de susținere lipseau sau erau căzuți.

Rosemary ridică unul, creând astfel o gaură de aproape un metru înălțime, între pământ și cel mai de jos rând de sârmă.

— O țin să treci.

M-am târât pe dedesubt. Era clar că oamenii folosiseră acest gard și înainte și suspectam că Rosemary era unul dintre ei. M-am simțit ca un caraghios: un cleric de vârstă mijlocie revenit la

adolescență. Rosemary se târî de-a bușilea după mine. Nu mai fusesem niciodată pe aici, dar mi-am dat seama că ne aflam în ceea ce fusese cândva o parte din grădina de la Roth Park. Centura de copaci era dominată de un fag mare, arămiu. Prin încâlceala de lăstari se aflau și alte plante mai bătrâne – rododendroni și lauri, rămășițele unui gard-viu de tisă și trunchiul înalt al unui brad Douglas prăbușit.

— Pe aici, mă zori Rosemary, cu apa ploii scurgându-i-se pe obraji. Zâmbea strălucitor. Ține-te după mine.

Ne-am continuat drumul prin lăstăriș și am trecut pe sub bolta formată de fagul arămiu. În ciuda protecției oferite de ramuri, ploaia continua să ne ude. Deodată, copacii se răriră și ploaia crescu în intensitate. Am zărit coșurile și ferestrele de sus ale casei. Mi-am dat seama unde suntem.

Cu câțiva pași înaintea mea, Rosemary se opri. Se întoarse spre mine. Ploaia șiroia pe ea.

— O, *nu*! Șuieră ea. Ce stânjenitor!

Terenul se povârnea. În fața noastră era ceea ce fusese odată o grădină de trandafiri, mai joasă față de rest și înconjurată de ziduri de piatră. Acum, acolo se afla un bazin de formă rotundă, din ciment, plin nu cu apă, ci cu frunze veștede. O trambulină se arcuia încă peste ceea ce fusese demult partea lui mai adâncă, cu învelișul din fibre de cocos alunecos din cauza ploii. O pardoseală din lespezi de piatră înconjura piscina. Din loc în loc, în zid se aflau bănci, iar cam la jumătatea uneia dintre laturile lungi exista o structură de lemn, cu un acoperiș în pantă și o verandă ce se întindea pe toată fațada. Și pe un scaun impozant de pe verandă se afla Toby Clifford fumând o țigară lungă și albă.

Ne văzu la câteva secunde după ce l-am văzut noi. Ne făcu semn cu mâna.

— Veniți și adăpostiți-vă de ploaie, strigă el.

Ne-am continuat drumul în jurul bazinului, spre adăpost, o combinație între o cabană pentru schimbarea hainelor și o casă de vacanță. Toby purta jeanși și un tricou de bumbac lăbărțat, cu o broderie în jurul gâtului, și avea picioarele goale: arăta mai hippy decât oricând. Își stinse țigara, deși nu era decât parțial fumată, și zvârli chiștocul în tufiș. Pe verandă se mai afla un scaun. L-a desfăcut agitat. Rosemary a fost prima care a urcat treptele. El făcu o plecăciune și-i arătă scaunul.

— Regret, am început eu. Treceam prin Carter’s Meadow și ploaia a devenit din ce în ce mai puternică.

— Așa că ați crezut că veți găsi un adăpost. O idee bună. Ia loc!

— Mi-e teamă că ți-am violat proprietatea…

— Sunteți bine-veniți. Toby se sprijini de balustradă. Fug până sus în casă, să aduc o umbrelă și vreo două prosoape.

— Nu e nevoie.

— S-ar putea să răciți.

— Mie nu mi-e frig. *Clocotesc*, rosti Rosemary.

Amândoi ne-am uitat la ea – stătea lăsată pe spate în scaunul ei și zâmbea, aproape că râdea. Era udă leoarcă, dar frumoasă ca întotdeauna, ca și cum ploaia complotase cu ea și scosese la lumină alt aspect al frumuseții ei, natura o îmbibase cu apă și o făcuse mai strălucitoare. Cămașa îi era lipită de trup, subliniind forma sutienului subțire, din care se vedeau țâșnind sfârcurile excitate. Acum, emoțiile mele deveniră de alt gen și aș fi vrut să o acopăr, să-i feresc trupul de ochii acestui străin. Pe figura lui Toby se vedea o jumătate de zâmbet.

— Nu vreau să-ți provocăm niciun deranj, am spus eu. Când va sta ploaia, ne vom relua drumul.

— Nu e niciun deranj. Este chiar plăcut că am ocazia să vă înapoiez ospitalitatea. Ce mai face domnișoara… domnișoara Oliphant, nu-i așa? Jo mi-a povestit pățania cu pisica.

— Ea o consideră…

— De aceea am ieșit astăzi, mă întrerupse Rosemary. Am dat peste niște sânge.

— Sânge? O privi fix. Unde?

— În Carter’s Meadow. Știi, terenul acela din fundul grădinii voastre. Face parte din parc, nu-i așa?

— Nu chiar… dar ce înțelegi prin „niște sânge”?

— Există un loc, sub unul dintre copaci… Părintele a găsit și blană.

Toby scoase un fluierat.

— Trebuie că acolo i-au tăiat motanului capul, continuă Rosemary cu voce afectată. Va trebui să spunem poliției.

— Puteți telefona de aici, dacă vreți. Toby vorbea cu Rosemary, nu cu mine. Nu este departe. Apoi, pot să vă conduc acasă, cu mașina.

Ea dădu din cap.

— Mulțumim.

— Crezi că poliția va face ceva în legătură cu asta?

— Nu știu. Dar cineva trebuie să încerce. Biata Audrey! Am observat de la o vreme că Rosemary încetase să o mai numească pe Audrey „domnișoara Oliphant”.

Toby se ridică.

— Rămâneți aici. Aduc o umbrelă.

— Nu e cazul, zise Rosemary. Suntem deja uzi până la piele.

Toby o privi din nou și își zâmbiră.

— Bine. Hai să fugim printre picături. Apoi, își aduse aminte. Aduc umbrela pentru tine, David.

— Nu este nevoie, mulțumesc. Și nu e nevoie să fugim. Zilele astea, am chef să mă plimb.

Amândoi o luară la goană spre casă – urcând treptele din spatele pavilionului și lăsând urme neregulate prin iarba înaltă a terenului de crichet. I-am urmat și eu până pe terasă, pentru a bea o cafea cu Toby și Joanna. Dorința sexuală mă făcuse mai sensibil față de dorințele altora. Era clar că Rosemary era atrasă de Toby și că el era atras de ea.

Cei doi intrară în casă prin una dintre ușile franțuzești ce se deschideau spre terasă.

— Jo! l-am auzit pe Toby strigând. Musafiri!

Am intrat după ei. Camera era mare, luminoasă și bine proporționată, un cub dublu, cu o lungime de cel puțin șapte metri. La fel ca și cele două perechi de uși franțuzești spre terasă, mai existau două ferestre înalte ce dădeau către alee. Pe vremea familiei Bramley, acesta fusese locul de odihnă al locatarilor.

— Mi-e teamă că e puțină dezordine, rânji Toby spre Rosemary. Oricând ai nevoie de un serviciu de menajeră, nu trebuie decât să spui.

Am ezitat în ușă, conștient că în jurul picioarelor mele se forma rapid o baltă.

— Intră, zise Toby. Puțină apă n-o să distrugă casa.

Mărimea încăperii făcea conținutul ei să pară mai mic – mobilier geometric, două fotolii, o canapea, mai multe scrinuri pentru ceai și un covor rulat. Alături de căminul gol era un pick-up – cu o serie de boxe ce păreau scumpe, legate de el prin cabluri – și mai multe cutii de carton cu discuri long-play. Urme fantomatice ale familiei Bramley mai existau – pete decolorate

marcând locul tablourilor și al mobilierului. Pe polița căminului se vedeau țigări și whisky. Sprijinită de peretele din spate era o oglindă mare, cu ramă ornamentală aurită și o crăpătură lungă ce o străbătea în diagonală. Pașii noștri sunau puternic pe dușumeaua goală și lăsau pete de apă pe scânduri.

Toby se afla în ușă.

— Hai să găsim niște prosoape, bine? Pe aici…

Ne conduse pe un coridor scurt, ce ducea spre holul central, de la ușa din față. Mai fusesem acolo destul de des pe vremea familiei Bramley, dar acum locul se simțea și arăta cu totul altfel. Talmeș-balmeșul scaunelor cu rotile dispăruse de la piciorul scării. Covoarele, tablourile și mobilierul uzat dispăruseră și ele și de asemenea mirosul de pudră, parfum, dezinfectant și bătrânețe. Eram conștient de camerele goale din jur și de deasupra, de pivnițele de sub picioare, de spațiile închise și de mirosurile de umezeală și mucegai.

În hol, spațiul gol se întindea în sus, spre lumină, ca un cort de sticlă pe acoperișul casei. Panourile de sticlă erau crăpate și pătate de murdărie de păsări. În dreapta noastră, o scară de brad împărțea în două mezaninul și urca spre un palier unde se afla o galerie.

— La naiba, zise Toby. Există o spărtură. Nu mă surprinde.

O baltă se adunase deja pe dalele negru cu alb ale pardoselii. *Pic – pic – pic*. M-am uitat la picătura argintie, ce arăta ca o cărare de la cer la pardoseală, unde se spulbera.

— Jo, strigă Toby și vocea sa urcă în sus pe scară. Jo, unde ești?

Am auzit pași bocănind de-a lungul palierului de deasupra capetelor noastre. Nu bocănind: picioarele goale lipăiau pe scândurile goale. Brusc, pașii se opriră, și fața palidă a Joannei apăru cam la șase metri mai sus de noi, atârnată peste balustradă.

— Ce este?

Suna ca și cum își pierduse suflul.

— Avem nevoie de prosoape, spuse Toby. David și Rosemary au fost prinși de furtună și eu de asemenea. Există unele curate în camera de lângă baie. În coșul albastru.

Capul dispăru. O clipă mai târziu, Joanna coborî scările cu brațul plin de prosoape. Era îmbrăcată cu un tricou bleumarin pe gât, care-i atârna pe trup, și o fustă lungă. Picioarele îi erau

murdare, iar unghiile erau vopsite cu ojă verde, cojită. Ne dădu prosoapele. Când ajunse la mine, ridică fruntea. Ochii ni se întâlniră și am văzut că pleoapele îi erau umflate.

Toby se ștergea cu energie.

— Sunt sigur că Jo poate găsi ceva pentru Rosemary, să se schimbe. În ce te privește, David, să văd ce…

— Nu e nevoie, îl întrerupse Rosemary. Mulțumesc. Îmi este chiar cald. În curând, mă voi usca.

— Și eu sunt în regulă, i-am zis lui Toby.

El rânji.

— Ca să fiu sincer, nu sunt sigur că aș avea ceva care să ți se potrivească.

— Nu ar fi mai bine să suni la poliție, tată? sugeră Rosemary.

— La poliție? Figura Joannei era împietrită ca o mască, iar ochii verzi erau de nepătruns. Ce s-a întâmplat?

— Am găsit niște blană și ceva ce s-ar putea să fie sânge pe un teren părăginit de lângă grădina voastră, am spus eu. Credem că s-ar putea să aibă legătură cu treaba aceea de aseară.

— Motanul? Își strânse brațele în jurul ei, continuând să se uite la mine și murmură: E oribil!

— Este un telefon pe aici, David, spuse Toby din partea cealaltă a holului.

I-am zâmbit Joannei, liniștitor speram eu, și l-am urmat pe Toby într-o cămăruță ce dădea spre fațada casei. Familia Bramley o folosise drept birou. Era mobilată cu o masă de sufragerie zgâriată, o pereche de scaune de bucătărie și un șir de rafturi goale, fixate pe perete. Pe masă se aflau o scrumieră și un telefon.

Toby mă lăsă singur. L-am sunat pe operator, care îmi făcu legătura cu secția de poliție. L-am cerut pe sergentul Clough și, după câteva minute, acesta a venit la telefon. I-am spus ce am descoperit.

— Ei bine, e foarte interesant. Interveni o pauză, după care un declic urmat de un zgomot șuierător: Clough își aprindea pipa. Am să fac un raport despre asta. Nicio urmă privind capul pisicii, presupun?

— Nu. Mă întrebam dacă să-i expun teoria Vanessei, dar am hotărât să mă abțin. Puteam să pun pariu că sergentul nu va fi interesat de speculații privind măsuța pentru păsările a lui Lady

Youlgreave. Intenționați să trimiteți pe cineva să se uite la locul acela?

— Într-o lume ideală, da. Dar, în prezent, suntem total depășiți, domnule Byfield, foarte depășiți. O altă pauză, alt declic, alt șuierat. Trebuie să alocăm resursele acolo unde credem că este mai bine. Mai avem unul sau două cazuri mai importante decât afacerea cu motanul. Și – dacă nu vă supărați că vorbesc deschis – nici nu putem fi siguri că descoperirea dumneavoastră și a fiicei are vreo legătură cu asta. Nu pot să nu-mi imaginez că inspectorul meu va spune că umblăm după cai verzi pe pereți. Regret, sir, dar știți cum e.

Am fost de acord că știam cum e, deși habar n-aveam. Nu-mi plăcea prea mult Clough, dar trebuia să admit, chiar dacă numai față de mine, că omul probabil că știa despre ce vorbește.

— Dar să ne comunicați orice altceva s-ar întâmpla, domnule Byfield, continuă el. Nu e niciun rău în asta și nu se știe niciodată.

Ne-am spus politicos la revedere și m-am dus să mă alătur celorlalți. Așteptau în încăperea cea mare, cu uși franțuzești. Rosemary și Toby erau îngenuncheați pe dușumea și răscoleau într-o cutie cu discuri. Joanna se afla lângă cămin, cu o țigară în mână, privind în oglindă imaginea mea reflectată, din prag.

— Vine poliția? întrebă ea.

— Nu.

Rosemary se uită la mine cu fața îmbujorată.

— Dar de ce nu vine?

— Ei nu cred că este ceva important.

Se ridică în picioare.

— E teribil! Sigur că e important. Întoarse brusc capul, pentru a se uita la Toby, și astfel părul îi săltă pe umeri. Nu-i așa?

— Polițiștii nu seamănă cu ceilalți oameni, zise el. Mințile lor sunt pline de mister.

— Dar ar putea să fie o dovadă vitală, insistă Rosemary fără să mi se adreseze mie, ci lui Toby. Știi că Audrey vrea să-l plătească pe veterinar să-i facă autopsie?

El dădu din cap.

— Ai spus că era un smoc de blană? Rosemary aprobă dând din cap. Dacă o pun la microscop, continuă el, ar putea să vadă dacă se potrivește cu părul pisicii ei. Sper că o vor face, oricum.

Ridică din sprâncene. Știința modernă este minunată. Presupun că ar fi mai bine să mergem și să aducem totul aici.

— Acum? întrebă Rosemary.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Îmi aruncă o privire și apoi îi zâmbi lui Rosemary. Altfel, ne vom usca și, după aceea, ne vom uda din nou. Și, dacă lăsăm totul așa, se poate întâmpla orice. Ploaia poate să spele locul. Sau… Făcu o pauză și-și umezi buzele. Sau persoana care a făcut-o poate să se întoarcă și să facă ordine.

— Trebuie să mergem. Așa-i corect față de Audrey. Rosemary se uită la mine. Nu ești de acord?

Înainte de a putea răspunde, Toby interveni:

— Cel puțin, nu poate să pricinuiască niciun rău, nu-i așa? Și, cine știe, poate fi realmente o treabă bună.

M-am uitat în oglindă, dar Joanna își întorsese capul, așa că n-am mai putut să-i văd fața reflectată în ea.

— Desigur, dar cel puțin așteptați până se oprește ploaia.

— Mai bine nu, zise Toby. Oricum, eu și Rosemary putem lua o umbrelă. De ce nu stai să iei o ceașcă de ceai cu Joanna?

Rosemary își dădu la o parte de pe obraz o șuviță de păr ud, ca o pisică spălându-și fața cu laba.

— Nu-i nicio nenorocire dacă ne vom uda din nou.

Cei doi erau deja la ușă. Am simțit exaltarea lui Rosemary. N-am văzut-o niciodată așa. Trupul îi era încordat și din fiecare mișcare îți dădeai seama de efectul asupra lui Toby. Acesta îi aruncă o privire surorii lui.

— O să fii în regulă?

Părea o întrebare stranie.

De ce să nu fie în regulă, în propria ei casă și în compania unui preot de vârstă mijlocie? Jo dădu din cap, aruncând mucul țigării pe grătarul gol.

— În altă ordine de idei, continuă Toby, e puțin cam târziu pentru ceai – trebuie să fie trecut de șase. De ce nu vezi dacă lui David nu i-ar plăcea ceva de băut?

Apoi, el și Rosemary plecară. Le-am auzit pașii pe coridor. Toby spunea ceva și, drept răspuns, Rosemary a râs, un râs sugrumat, rapid și înalt. O ușă se izbi în depărtare. Încăperea cea mare se umplu de liniște. Singurul sunet era cel provocat de zgomotul ploii. Joanna își privi mâinile și-și mișcă degetele.

Automat, am scotocit prin buzunar după țigări. Pachetul era ud, dar conținutul era uscat.

— Ce ți-ar plăcea să bei? întrebă Joanna fără să mă privească.

— Acum, nimic, mulțumesc.

Ridică ochii spre mine și zâmbi, ceea ce îi transfigură complet chipul, umplându-l de căldură și farmec.

— Nu te deranjează să mă supraveghezi, nu-i așa?

Am dat din cap zâmbind și am aprins o țigară. Ea aduse un pahar din bufetul de lângă cămin și își turnă un deget de whisky din sticla de pe polița acestuia. Și am supravegheat-o.

— Hai să stăm jos, sugeră ea.

Se îndreptă spre cea mai apropiată ușă franțuzească, cea pe care nu o folosisem când am intrat de pe terasă. Două fotolii se aflau unul în fața celuilalt, de fiecare parte a ei, pe dușumelele goale. Între ele, o ladă de ceai răsturnată servea drept masă. Joanna se așeză și, ținând paharul cu ambele mâini, luă o sorbitură. Fața i se coloră. Fusta i se desfăcu. Am privit deschizătura triunghiulară extinzându-se și urcând pe picioare, cam la un centimetru deasupra genunchilor. Am privit în altă parte, mi-am amintit cine eram și unde eram; mi-am amintit de Vanessa.

Am rămas fumând, privind ploaia ce cădea pe dalele de piatră ale terasei, trimițând în aer o pulbere fină, cenușie. Dincolo de terasă, iarba înaltă se legăna și se îndoia sub atacul violent al ploii, copacii grădinii foșneau și tremurau agitați.

— Aș putea să capăt o țigară? întrebă ea. Le-am terminat pe ale mele.

I-am dat un Players nr. 6. Când m-am aplecat să i-o aprind, pentru o clipă, fețele noastre se aflară foarte aproape. Ochii ei erau subliniați cu fard de ochi și se simțea un parfum slab, dar persistent, care mă făcu să mă gândesc la arome orientale. Pe obrazul ei se afla o șuviță fină și știam că, dacă aș atinge-o, ar fi cel mai moale lucru din lume. Repede, mi-am îndreptat trupul și am suflat în chibrit.

— Crezi în fantome? întrebă ea.

Joanna avea talentul să mă surprindă mereu cu garda coborâtă. Priveam fix perdeaua șuierătoare a ploii și mă întrebam dacă vorbele ei nu aveau ceva de-a face cu conversația noastră întreruptă din seara precedentă, când

făcuse o aluzie asemănătoare, exact înainte de a descoperi cadavrul lui Lord Peter.

— Nu știu nimic despre fantome, am răspuns în sfârșit, dar, în mod cert, cred că există fenomene ce nu se potrivesc cu ordinea firească a lucrurilor.

Se aplecă înainte pe scaun.

— Cum ar fi?

— Oricare preot paroh ajunge să aibă de-a face cu evenimente ciudate, care nu pot fi explicate. Oamenii tind să ne cheme pe noi când apare o urmă de supranatural.

— Ca pe instalatori? Să se ocupe de scurgerile spirituale?

— Într-un fel.

— Ai putea să le explici?

Am dat din cap.

— Nu prea. Ar fi perfect posibil să existe explicații raționale pentru orice considerăm noi că este paranormal. Dar pur și simplu n-am dat încă de ele. Între timp, biserica poate uneori să-i ajute pe oameni să se împace cu existența acestuia, deoarece teologia recunoaște existența supranaturalului. Însă cei mai mulți oameni de știință nu. Este un adevăr curios că materialismul modern e mult mai dogmatic în credințele lui decât teologia modernă…

M-am oprit, conștient că începusem să-i țin Joannei o prelegere. Adevărul era că mă făcea nervos și mă refugiam în modul meu de predare – așa cum făcusem cu fiecare femeie care mă atrăsese. Este îngrozitor de ușor să repetăm greșelile. I-am aruncat o privire, așa cum stătea vizavi de mine, aplecată peste paharul din mâini, cu o țigară arzând înăbușit între degete. Lumina crudă și cenușie scotea în evidență orice detaliu al ei, fără să o flateze; și îmi plăcea ce vedeam.

— Îți pierzi timpul cu mine, zise ea deodată. Dar nu știu cu cine altcineva să vorbesc despre asta.

— Categoric, nu-mi pierd timpul. Crezi că ai văzut o fantomă?

Joanna ridică din umeri și se înfioră puțin; trupul ei se mișcă fluid, ca unduirile apei când face valuri.

— N-am *văzut*. Dar am auzit ceva.

— Și Toby de asemenea?

Ea clătină din cap.

— A fost acum două nopți. Eu… eu nu dorm bine. Știi turnul din extremitatea casei? Camera mea se află acolo, sub cea din

vârf. Am fost gata să o aleg pe aceea, dar nu mi-a plăcut atmosfera, și Toby a crezut că miroase a vechi și a descompus. Oricum, eram întinsă în pat și am auzit un om mergând. Cel puțin, am crezut că-l aud. Un om în camera de deasupra mea. Înainte și înapoi, înainte și înapoi.

— Ce ai făcut?

— Nimic. Am încuiat ușa și mi-am tras pătura peste cap. După o vreme, zgomotul a încetat. Sau poate eu am ațipit… Consideri că sunt o lașă? Presupun că așa sunt.

— Nu este o lașitate să-ți fie frică. Dimineață, i-ai spus lui Toby?

Își stinse țigara, strivind-o în scrumieră.

— A spus că e doar imaginația mea. Își mușcă buza. Nu știu… poate că așa a fost. L-am făcut să ia cheia și am mers împreună sus, în camera din vârf. Nu era nimic acolo, desigur. Doar o cameră goală.

Am așteptat, privind ploaia.

— Nu mă crezi, izbucni ea. Ești exact ca Toby.

— Ba te cred.

Se uită serioasă la mine, ca și cum ar fi încercat să citească pe figura mea dacă să aibă încredere în mine sau nu. Apoi, rosti încet:

— Crezi că încăperile ar putea să aibă sentimente? Că ar putea fi fericite sau triste?

Mi-am amintit experiența mea neplăcută din altarul de la Sfânta Maria Magdalena, din vara trecută, în seara în care Rosemary omisese să-mi transmită mesajul Vanessei.

— Nu sunt sigur dacă locurile au o anumită atmosferă sau dacă noi ne proiectăm emoțiile asupra lor și creăm această atmosferă.

Părea dezamăgită.

— Camera era nefericită, zise ea hotărâtă. Nu știu… poate că un om fusese nefericit acolo. Toby spune că acolo obișnuia să doarmă poetul – Vanessa i-a spus. Sau poate că eu am fost de vină: poate că eu eram cea nefericită.

Am așteptat o clipă, ascultând ploaia și privind-o pe Joanna, al cărei cap era aplecat. Ceafa și umerii îi erau goi și mi-ar fi plăcut să-i mângâi, mângâierea este cel mai simplu și mai vechi mod de a liniști pe cineva.

— Joanna, am rostit încet. Te-ar ajuta dacă…

Se auzi o bătaie în geam. Amândoi ne-am uitat într-acolo. Pentru o clipă, am simțit o undă de rușine, ca și cum aș fi fost surprins într-o situație vinovată.

Stând pe terasă de partea cealaltă a geamului se aflau Toby și Rosemary, ambii lucind de apă în ciuda umbrelei pe care o purta Toby. În cealaltă mână, avea o pungă de plastic, ce conținea ceva ce semăna cu o sticlă. Rosemary, cu ochii albaștri strălucind, era și mai udă decât înainte, cu părul întunecat de apă, lipit în șuvițe pe cap. Ținea ceea ce arăta ca o cutie de tutun, pe care o lovea cu un deget și mima prin geam:

— L-am luat.

Joanna îi zâmbi lui Toby și intenționă să deschidă ușa. El clătină din cap și arătă în lungul terasei: era clar, ca și cum ar fi spus-o în cuvinte, că nu voia să intre pe ușile franțuzești, deoarece erau prea uzi. Apoi, el și Rosemary plecară și tot ce puturăm să vedem pe geam era cerul cenușiu și grădina verde, bătută de ploaie.

— Începusem să cred că s-au rătăcit, i-am zis eu Joannei.

În depărtare, o ușă se trânti și se auzi râsul lui Rosemary.

Joanna își înălță capul. Nu era nici urmă de zâmbet pe fața ei.

— *Te rog*, David, șopti ea. Trebuie să vorbesc cu tine fără să știe Toby.

20

Ploaia șfichiuia parbrizul și răpăia pe capota lungă a Jaguarului. Mașina rulă pe pietrișul aleii spre vicariat și trase în fața ușii. Unele dintre ferestre erau luminate, mai devreme decât de obicei, din cauza semiîntunericului.

— Ai timp să bei ceva? întrebă Rosemary de pe micuța banchetă din spate, părând cu zece ani mai matură decât în realitate, cu excepția tremurului care i-a însoțit ultimul cuvânt.

— Foarte amabil din partea voastră, răspunse Toby, incluzându-mă și pe mine în conversație. Sunteți siguri că nu vă deranjez?

— Deloc, am spus eu, așa cum trebuia.

Toți trei ne-am extras cu greutate din mașină. Toby scoase o umbrelă neagră și o ținu deasupra lui Rosemary și a mea în timp ce ne împleticeam spre ușa din față: era un gest de curtoazie, dar fără să reușească să pună prea mult stavilă ploii. Am descuiat ușa din față și toți trei am intrat în hol. Vanessa deschise ușa bucătăriei, Michael era în spatele ei, stând la masă, cu o farfurie în față.

— Eram gata să trimit o echipă în căutare, zise ea zâmbind. Bună, Toby! Tu i-ai salvat?

— Da, el, răspunse Rosemary, continuând să aspire la o dificilă demnitate de adult. Și acum vrem să-l răsplătim cu ceva de băut.

Ochii Vanessei îi cercetară pe ai mei și, nedescoperind nicio obiecție, zise:

— Desigur. Haideți în camera de zi. David, tu și Rosemary arătați ca și cum ați avea nevoie să vă schimbați hainele.

Rosemary începu să spună ceva, apoi se opri.

— Mă întorc într-o clipă, zise ea și, îmbujorată, galopă în sus pe scări, cu o neobișnuită lipsă de grație.

— Ar fi mai bine să ții tu asta, îmi spuse Toby, întinzându-mi sacoșa de plastic ce conținea micuța cutie de tutun și sticla goală de cidru.

— Ce este asta? întrebă Vanessa.

Toby râînji.

— Probe.

I-am dat scurte explicații Vanessei, apoi am urcat. În vreme ce mă schimbam, am auzit o adevărată Niagară curgând în baie. Am coborât și mi-am băgat capul în bucătărie. Michael se lupta cu un platou uriaș, pe care se afla o plăcintă de mere cu aluat fărâmițat.

— Totul e în regulă?

Gura băiatului era plină, așa că dădu din cap.

— Noi suntem în camera de zi. Vino și tu dacă vrei.

Michael înghiți.

— Mulțumesc.

Își umplu lingura cu încă o porție zdravănă de plăcintă. Am închis ușa bucătăriei. Oare cum trebuie să vorbești cu copiii? Michael avea ceva care te făcea să-l tratezi ca pe cineva mai mare decât era în realitate: poate calmul lui, privirea preocupată și zâmbetul vag și grav.

Am intrat în camera de zi. Vanessa râdea de ceva ce spusese Toby, sincer amuzată, neprefăcută și cu capul dat pe spate. Trecuse mult timp de când n-o mai văzusem așa de dornică să placă.

— Avem gin tonic, îmi spuse ea, așa că ți-am turnat și ție un pahar.

M-am așezat și am luat o lungă înghițitură din băutură.

— Vanessa îmi povestea despre cartea ei, zise Toby. Minunată treabă! De abia aștept exemplarul meu cu autograf.

Vanessa roși.

— Mai e cale lungă până atunci.

Se auziră pași pe scară, și Rosemary intră. În scurtul răstimp cât a stat sus, reușise să se transforme. Arăta ca și cum făcuse duș și se spălase pe cap. Se schimbase într-un fustă scurtă, tricotată, turcoaz, și un tricou strâmt, cu mâneci lungi. La mână, își pusese brățări de argint și era învăluită într-un nor de parfum puternic.

— Pot să capăt și eu un gin tonic? rosti ea cu o voce înaltă.

— Pardon… am început eu.

Vanessa era deja în picioare.

— Ti-l aduc eu, pot? întrebă ea, fără să se adreseze nimănui în mod special.

Și, în vreme ce se întoarse spre măsuța rulantă, cu băuturi, fața ei se feri de toți cei din cameră, cu excepția mea, avertizându-mă fără cuvinte să nu intervin.

— Îmi plac brățările tale, spuse Toby. Jo caută de mult așa ceva.

— E *săptămâna* marocană, explică Rosemary. Câte o brățară pentru fiecare zi a săptămânii.

În timp ce vorbea, am privit-o pe Vanessa turnând o linguriță de gin într-un pahar înalt, pe care-l umplu cu apă tonică. Îi dădu paharul lui Rosemary, care se ridică și rosti.

— Noroc!

Dacă n-aș fi știut mai bine, aș fi crezut că Rosemary era deja puțin cherchelită. Dar și oamenii te pot ameți tot așa de bine ca alcoolul.

Vanessa se așeză lângă mine, pe sofa.

— Apropo, a sosit un mesaj pentru tine, în timp ce erați plecați. A telefonat Doris.

— Dar am văzut-o chiar astăzi, la Lady Youlgreave.

— Asta s-a întâmplat după plecarea ta. Bătrâna vrea să te duci să o vezi luni dimineața.

— Sună ca un ordin, am încercat eu să glumesc, deși izbucnirile imperioase ale lui Lady Youlgreave mă iritau la culme. A spus Doris de ce?

Vanessa ezită.

— Aparent, e vorba despre măsuța păsărelelor. Lady Youlgreave vrea să-ți spună… Ăăă… cine le dădea de mâncare.

Era clar ce voia să zică Vanessa. Era o femeie discretă și plină de diplomație – în nenumărate moduri, o soție de cleric ideală – destul de ironic. Rosemary îi puse lui Toby o întrebare despre consumul de benzină al Jaguarului, fără să-i pese că niciodată nu manifestase vreun interes pentru mașini.

— I-a spus lui Doris cine a fost? am murmurat eu.

Vanessa clătină din cap.

— Doris părea cu totul în afara problemei.

— Nu am idee câtă zeamă înghite, își ridică Toby sprâncenele într-un fel pe care suspectam că femeile s-ar putea să-l găsească atractiv. Îmi place doar să conduc obiectul ăla. Ce se întâmplă sub capotă este un mister total pentru mine. Întorcându-se spre Vanessa, continuă: Vorbind despre mistere, am vrut să te întreb ceva legat de poetul nostru. Mă simt puțin

răspunzător în legătură cu el, știi... pentru că a locuit în casa noastră.

— Și a murit, sublinie Rosemary cu voce rece.

— Și a murit. Toby îi adresă un rânjet, apoi reveni la Vanessa. Jo a găsit un exemplar din poemul acela al lui – „Judecata străinilor” – într-o antologie pe care a cumpărat-o. L-am citit noaptea trecută și pur și simplu nu i-am dat nici de cap, nici de coadă. Despre ce vrea să fie vorba? Ce înseamnă titlul acela?

— Nimeni nu este prea sigur, răspunse Vanessa. Sper să aflu când Lady Youlgreave mă va lăsa să cercetez partea relevantă a jurnalelor lui. În general, este considerată scena unui proces medieval. Cu o femeie în boxă, acuzată de toate cele, de la erezie la asasinat. Și, în final, condamnată și arsă pe rug.

— Puțin cam ca *Sfânta Ioana* a lui Shaw? comentă Toby ca un student strălucit la un seminar.

— Într-un fel. Dar, amintește-ți, este mai curând un poem epic decât o piesă de teatru. Ca „Ajunul Sfintei Agnes” a lui Keats, sau „Abatele Vogler” a lui Browning. Youlgreave a sondat misticul până în străfunduri și e străbătut de o undă neplăcută de profanare. Ideea este că, atunci când judecata e prejudiciată, totul se prăbușește. Dar este greu de știut în mod sigur. Francis e intenționat aproape de neînțeles.

— Probabil că a găsit titlul în *Cartea de rugăciuni*, am spus eu.

Figura Vanessei deveni sarcastică, era un savant pasionat, un fel de terrier intelectual ce se risipea făcând pe editorul de provincie.

— Unde?

— Cred că este în slujba „Amenințarea cu pedeapsa Cerească”. Am să văd dacă pot găsi pasajul.

M-am dus în birou să iau *Cartea de rugăciuni*. Când m-am întors, puțin mai târziu, Rosemary era în picioare. Își golise paharul și îl pusese pe masă.

— Eu vă las cu povestea asta, zise ea. Mai bine mă duc să fac ceva treabă. Se strecură afară, închizând ușa în urma ei.

— Muncește foarte mult, zise Vanessa, parcă scuzând plecarea ei bruscă. Admiterea la Oxford, semestrul următor. Doar nu ai crezut că e în vacanța mare, nu-i așa?

— Iat-o: „Pedeapsa Cerului sau furia lui Dumnezeu și judecata păcătoșilor”. Există o listă de păcate. Cam precum cele Zece

Porunci. „Blestemat fie cel care prejudiciază judecata străinului, a orfanului și a văduvei.”

— De unde provine, de fapt? întrebă Vanessa.

— S-ar putea să fie de la una dintre slujbele din Miercurea Cenușii, de pe vremea Evului Mediu. Dar, în original, probabil că a provenit din „Vechiul Testament”. Pot să mă uit, dacă vrei.

— Te rog! Vanessa îi zâmbi lui Toby. Trebuie că găsești toate astea mai curând plictisitoare.

— Deloc, zise el politicos. Dar, când ai să afli, amintește-ți să-mi spui și mie ce semnificație are poemul.

— Iar eu abia aștept să văd casa – mai ales camera lui Francis Youlgreave. Cum mai merge treaba la piscină?

— S-ar putea să fie gata săptămâna viitoare. Toby își aruncă privirea pe fereastră. Nu avem nevoie decât de vreme bună.

Își termină băutura. Vanessa îi oferi alta, dar el clătină din cap.

— Categoric, trebuie să plec, mulțumesc. Nu-mi place să o las pe Joanna singură atâta vreme. În ciuda vorbelor lui, rămase pe scaun și privi de la Vanessa la mine. De fapt, există ceva ce voiam să vă spun, continuă încet. Și aceasta poate fi o bună ocazie. Vă amintiți că am menționat odată că Joanna nu se simte prea bine? De fapt, necazul a fost mai mult psihologic. Mama noastră a murit – supradoză –, și biata Jo a fost cea care i-a găsit cadavrul.

— Îmi pare rău, zise Vanessa pentru amândoi.

El îi zâmbi.

— După aceea, a avut un fel de cădere nervoasă. Ezită. Evident, nu este ceva despre care îi place să se vorbească. Dar eu am considerat că ar fi mai bine să vă spun. În caz că uneori se comportă puțin mai ciudat. Așa veți ști cauza. Se uită la ceas. Trebuie să plec.

Eu și Vanessa l-am condus. În hol, am strigat-o pe Rosemary să-i comunic că Toby pleacă, dar n-am primit niciun răspuns.

Pe la spatele lui Toby, Vanessa mimă un singur cuvânt: „îmbufnată”.

— Nu vă bateți capul, zise Toby. Nu vreau să-i deranjez concentrarea.

L-am privit mergând săltat prin ploaie, ca un dansator, spre adăpostul oferit de E-Type. Motorul Jaguarului torcea, în timp ce mașina ieșea de pe aleea noastră, Vanessa spuse:

— Nu e o mașină, nu-i așa? Este un simbol falic pe roți.

21

Pe măsură ce seara se scurgea, furtuna slăbi, ajungând să plouă constant. Era surprinzător de frig pentru luna august.

După ce Toby a plecat, m-am dus în birou și, fără să aprind lumina, am format numărul de la Tudor Cottage. Telefonul sună și sună. M-am uitat afară, la pajiștea satului. Era mai puțin trafic decât de obicei și aproape niciun pieton. Parcarea de la Queen's Head era aproape goală.

Ceainăria trebuie că se închisese demult. Audrey probabil că era plecată. Mă întrebam ce a putut să o scoată din căldura și adăpostul căminului ei, într-o noapte ca aceasta. Asta însă nu mă îngrijoră prea mult. Până la urmă, am pus receptorul jos. Comunicarea descoperirii neplăcute a lui Rosemary, din după-amiaza aceasta, putea să aștepte.

A doua zi, sâmbătă, când încă mai eram la micul dejun, soneria zbârnâi. Vanessa ridică ochii spre tavan. Rosemary își împinse scaunul și se duse să deschidă. Am auzit o voce surescitată și pași, apoi Audrey năvăli în bucătărie. Părea într-un fel mai mare și mai roșie decât oricând, ca și cum era gata să țâșnească afară din haine, ca un pui din găoace.

— Ei bine, anunță ea, oprindu-se în pragul bucătăriei, am avut dreptate.

Vanessa îmi azvârli ceea ce romancierii demodați obișnuiesc să numească o privire plină de subînțeles. Aceasta spunea tare și clar: „Nenorociții tăi de enoriași nu pot să ne lase în pace nici măcar în timpul micului dejun?"

Mi-am abandonat pâinea prăjită și m-am ridicat.

— Nu vrei să mergem în birou? Poate că o ceașcă de cafea…

Fața lui Rosemary, strălucitoare și emoționată, apăru lângă Audrey.

— Ce vrei să spui? Cu ce ai avut dreptate?

— L-am văzut pe veterinar noaptea trecută. Mi-a confirmat ce am spus mereu. Audrey trase aer pe nas. Lord Peter a fost decapitat. Noutatea cea bună este că dragul de el era… Era mort înainte de a i se întâmpla acest lucru oribil. Veterinarul a spus că i-a fost frântă coloana vertebrală, aproape sigur de

către o mașină care l-a izbit, și că aceasta l-a ucis. Probabil că nici nu și-a dat seama ce i se întâmplă. Vocea lui Audrey tremura. Măcar de s-ar fi întâmplat așa! Cred că aș putea să accept asta.

Michael o privea fascinat. Am făcut un pas spre ea sperând să o îndrept spre birou. Dar rămase neclintită.

— A fost decapitat după ce a murit, continuă Audrey cu vocea neașteptat de triumfătoare. Decapitarea n-a fost accidentală, domnul Giles este sigur de asta. Aproape sigur a fost folosit un fel de ferăstrău, în mod clar, ceva cu tăișul zimțat, ca un bomfaier. Aș vrea să știu ce s-a întâmplat cu capul.

Nici nu îndrăzneam să mă uit la Vanessa.

— Audrey…

— Apoi, a fost lăsat în așa fel, încât să-l găsim la ușa bisericii. Înghiți, și ochii i se umplură de lacrimi. Atârnat de coadă.

Michael scoase un chicotit sugrumat. Nu puteam să-l acuz. Audrey era unul dintre acei oameni nefericiți ale căror tragedii se transformă în farse.

— David, șuieră ea. Îți dai seama ce *diabolic* a fost plănuit totul? Fiecare detaliu elaborat cu atâta grijă.

Am dat din cap.

— E un fel de blasfemie, bombăni Rosemary.

— Da, dragă. Exact. Audrey îi zâmbi. Poliția se poate mulțumi să pretindă că nu s-a întâmplat nimic, dar eu nu. De ce să-i oferim asasinului așa ceva? Pur și simplu, nu sunt pregătită să-mi ascund capul în nisip. Dacă poliția nu-și face datoria, va trebui să mi-o fac eu, în locul lor.

— Ca miss Marple, sugeră Rosemary. Un fel de a spune.

— Exact. Așa mi-am spus și eu, am *unele* cunoștințe privind natura umană.

Am făcut încă o încercare să o împing pe Audrey spre birou. Dar nu se mișcă. Voia să aibă auditoriu.

— Nu crezi că o astfel de treabă este mai bine să fie lăsată în seama poliției? am sugerat eu.

— O ceată de îmbuibați. Dacă las asta pe seama lor, nu se va întâmpla nimic.

— Uneori, este mai înțelept să încerci să treci peste așa ceva.

— N-am să trec peste ce i s-a întâmplat lui Lord Peter. Nu până ce nu aflu exact cum a murit.

— Am găsit ceva ieri după-amiază, zise Rosemary. Cred că este o probă. Se afla în Carter's Meadow.

Audrey se răsuci, continuând să blocheze ușa.

— Ce?

Rosemary ținea în mână cutia de tutun Golden Virginia care petrecuse noaptea pe masa din hol. O deschise și-i arătă conținutul lui Audrey.

— Ce-i asta? întrebă ea.

— Credem că s-ar putea să fie o bucată din blana lui Lord Peter. Și chestia asta cafenie – vezi? – cred că poate fi sânge.

Audrey înhăță cutia. În timp ce-i examina conținutul, gura i se mișca involuntar.

— Toby – Toby Clifford, vreau să spun – a fost cu mine să luăm astea. De fapt, e cutia lui de tutun. Toby crede că eventual ai putea să compari blana cu cea a lui Lord Peter. Poate că veterinarul…

— Dacă asta se poate face, atunci domnul Giles o va face. Mă voi asigura de asta. Audrey își ridică fața roșie și strălucitoare. Mulțumesc, draga mea. E un început. Acum, zi-mi exact unde ai găsit-o.

Provocată de întrebările lui Audrey, Rosemary descrise ce s-a întâmplat ieri după-amiază. Când reieși că am văzut și eu blana în poziția originală, Audrey fu încântată.

— Vei fi un martor ideal, David. Oameni cred ce spune un cleric.

Asta n-a fost chiar întotdeauna adevărat.

— Mai exista alături și o sticlă goală de cidru, spuse Rosemary. Toby zice că sticla este foarte bună pentru amprente digitale, așa că am adus-o și pe asta.

— Ce fel de cidru, dragă?

— Autumn Gold.

— Îl știu. Audrey vibra de emoție. I-am văzut bând așa ceva în stația de autobuz. Lăsau acolo sticlele goale…

— E în biroul tatei, dacă ai nevoie de ea. Toby spune că ar putea fi importantă, dacă se dovedește că blana este a lui Lord Peter.

— Ce bine gândit din partea lui, zise Audrey. Pare un tânăr foarte drăguț.

— Da, spuse Rosemary și tot episodul fu cuprins în această monosilabă.

Vanessa aruncă o privire dornică spre recipientul de cafea.

— Ei bine, acum, că totul e stabilit, n-am putea…?

— Dovezile încep să iasă la iveală, anunță Audrey. Am privit cazul din altă perspectivă. Și am reușit să descopăr încă o dovadă. Făcu o pauză de o clipă, ca și cum s-ar fi așteptat la aplauze. S-a întâmplat să fiu în dimineața asta în mini-marketul lui Malik, unde era și Doris Potter. O femeie foarte cumsecade… M-a întrebat despre Lord Peter. Oamenii sunt așa de amabili! Chiar domnul Malik și-a exprimat simpatia și, fiind musulman – sau poate hindus? –, nu puteai să te aștepți să-și dea seama ce faptă teribilă a fost. Dar cel puțin a încercat. Unde eram? Doris. Da, de fapt, s-a dus la biserică joi după-amiază. Cerul știe de ce – nu era nici săptămâna ei pentru aranjarea florilor și nici rândul ei la curățenie.

Posibilitatea ca Doris să fi avut alt scop pentru a intra în biserică nu-i trecea prin minte lui Audrey.

— Era în drum spre Lady Youlgreave, continuă ea. Așa că își închipuie că trebuie să fi fost cam ora patru. Problema este că e absolut sigură că Lord Peter nu se afla atunci în portal. Își amintește că, la ieșire, s-a uitat la unul dintre anunțuri, cel despre Africa de Sud. Cam neobișnuit, nu-i așa? Dar, încet, mi-am format o imagine. Știu că tot mai am multe de aflat. Dar cel puțin știm că Lord Peter a fost adus la biserică între orele patru și șapte, joi seara. Se aplecă spre Rosemary, dezvelindu-și dinții pe care încă se mai vedeau mici pete galbene, probabil de la cereale. Și, dacă punem laolaltă informația aceasta cu ceea ce ați găsit voi, draga mea, e posibil ca acela care a făcut-o să fi intrat în curtea bisericii prin poarta dinspre Roth Park, mai curând decât dinspre șosea. Ezită din nou. Apoi, cu o lipsă devastatoare de subtilitate, adăugă: La ce oră au sosit cei doi Clifford aici, în seara aceea?

•

Restul week-end-ului a fost liniștit. Sâmbătă după-amiază, am scris o predică pe care, după ceai, am refăcut-o, deoarece, citind-o, părea confuză și pompoasă. Plănuisem să petrec o parte din seară căutând originea frazei care se presupune că i-a inspirat lui Francis Youlgreave titlul poemului. „Blestemat fie cel care prejudiciază judecata străinului, a orfanului și a văduvei.” Totuși, întâmplarea face că am petrecut cea mai mare parte a serii la căpătâiul unui om care, până la urmă, a murit curând

după miezul nopții. Nici el și nici soția lui nu erau bisericoși, treabă care a dus la o dispută fierbinte cu Rosemary, care nu putea să înțeleagă de ce și acești oameni intrau în responsabilitatea mea, la fel ca Audrey Oliphant sau Doris Potter.

Duminică, am celebrat slujba de două ori dimineața, am ațipit după prânz și am oficiat vecernia. M-am întins în pat devreme.

Privită din afară, scena era familiară și reconfortantă. Dar mintea mea era mai puțin calmă decât mi-ar fi plăcut. M-am gândit îndelung la cei doi Clifford. De unde le proveneau banii? Cine fuseseră părinții lor? Tatăl lor trăia? Am descoperit că pot să vizualizez fețele amândurora – atât a lui Toby, cât și a Joannei – cu o claritate neobișnuită – a lui Toby cu structura ei osoasă, cu buclele și nările în permanent freamăt, ceea ce avea ca efect un aspect înșelător de neîncetat dispreț. Și Joanna – ce-mi aminteam cel mai clar despre ea era partea de jos a curbei obrazului și ochii verzi, cu marginea întunecată a irisului și cu picățele verzi, ca un eleșteu sub copaci, într-o zi însorită. Cel mai mult mă minuna relația dintre ei – dacă Toby era ceea ce părea să fie și dacă aparenta frică de el a Joannei era pricinuită de un calcul, de paranoia sau reprezenta răspunsul simplu și perfect rațional la o amenințare reală. Și trebuia să o iau în considerare și pe Rosemary: părea atrasă de Toby.

Am încercat să vorbesc despre ceva din toate acestea cu Vanessa duminică seara, când ne-am dus la culcare.

— Iubițelule, răspunse ea vioaie, Rosemary este prea tânără pentru el. Nu e nimic îngrijorător – pare un tânăr perfect sensibil, așa că probabil totul va muri de moarte naturală. În ce o privește pe Joanna, din ceea ce spune Toby, a avut un fel de cădere nervoasă. Dar își va reveni. Sunt sigură, cu ajutorul lui Toby. Aș vrea să pot să fiu mai caldă cu ea, totuși. Cam surprinde în mod neplăcut, nu crezi?

Nu eram sigur ce gândeam despre Joanna Clifford. Ceea ce aveam nevoie în mod teribil era să vorbesc cu duhovnicul meu despre cei doi Clifford în general și despre Joanna în special. Dar Peter Hudson era plecat din țară și pe succesorul lui încă nu-l întâlnisem. Și, pentru ca lucrurile să fie și mai rele, nu eram sigur dacă priveam absența lui Peter ca pe o problemă sau ca pe un noroc care a dat peste mine. De fapt, nu voiam realmente să vorbesc despre cei doi Clifford cu nimeni – nici cu Peter și, în

mod sigur, nici cu un preot pe care nu-l cunoșteam bine. Întâmplarea ca Peter să fie absent în această conjunctură a fost ca și cum providența îmi permisese să rătăcesc în pragul infernului.

— Nu, cu Rosemary totul va fi în regulă, continuă Vanessa. Dar nu sunt prea sigură de Audrey.

— Afacerea cu miss Marple?

— E absurd, nu-i așa?

— Este așa de încăpățânată, că pare ceva aproape măreț.

Vanessa își plesni limba de cerul gurii.

— E o femeie matură, David. Nu este nimic măreț să ai încredere totală în înțelepciunea detectivilor din romanele Agathei Christie. Îmi aruncă o privire și pleoapele îi fluturară. Dacă mă întrebi pe mine, nu e înțelept să ai încredere în absolut *nimic*.

I-am zâmbit.

— Ești sigură?

Ea râse.

— Acum, încerci să mă faci să mă simt prost.

Așa stăteau lucrurile în dimineața de luni, 17 august. Eu și Vanessa eram în bucătărie, pregătind micul dejun și ascultând la radio știrile de la ora opt. Michael se spăla pe dinți în baie, zgomot auzit foarte distinct din bucătăria de dedesubt. Rosemary era tot în pat: recent luase obiceiul să doarmă până târziu. Telefonul sună.

— Nu cred că mai suport asta, șuieră Vanessa către mine. Fața i se înroșise. Nu te lasă în pace niciodată. Nu poți să-l lași să sune? Măcar de data aceasta.

Aveam deja mâna pe ușă.

— Nu, mi-e teamă că nu pot.

— Dar asta este o oră de-a dreptul ridicolă, se răsti ea cu voce ridicată. Spune-le că o să-i suni tu.

Mă privi fix și, Dumnezeu să mă ajute, am privit-o și eu. Apoi, am ieșit pe hol, trântind ușa puțin mai tare decât trebuia. Cuprins de o indignare copilărească, m-am repezit în birou și am ridicat receptorul. Afară, pe șoseaua principală, mașina gunoierilor trase lângă vicariat. Un gunoier aruncă zgomotos capacul pubelei noastre la pământ și o săltă în spinare.

— Vicariatul. La capătul celălalt al firului se auzi un zgomot înăbușit, pe care, după o clipă, l-am identificat ca fiind un hohot de plâns. Am încercat să-mi îmbunez vocea. Cine este, vă rog?

Mașina gunoierilor plecă. Cineva fluiera. La capătul celălalt al firului, hohotele se transformară într-un smiorcăit.

— Sunt eu, Doris.

— Ce s-a întâmplat?

— E moartă. Bătrâna lady este moartă.

Se auzi o nouă avalanșă de hohote.

— Doris, îmi pare rău.

Hohotele continuară. Nu realizasem că Doris era atât de atașată de patroana ei și nici nu puteam să spun că este o femeie isterică – din contră. Dar moartea scoate multe la suprafață.

— Îmi închipui că tocmai ai găsit-o! Nu veni niciun răspuns, cu excepția hohotelor, și am insistat: Draga mea, era o femeie bătrână. Trebuia să se întâmple. Probabil, mai curând decât mai târziu. Platitudinile obișnuite îmi ieșeau automat din gură. Avea dureri mari, nu puteai să te aștepți la nimic altceva. Platitudinile aveau remarcabilul avantaj de a fi adevărate. Și gândește-te ce mult ar fi detestat să trebuiască să meargă la un cămin de bătrâni sau la spital. Cel puțin, a murit în patul ei.

— Dar nu s-a întâmplat așa, se tângui Doris.

— A reușit să se ridice din pat azi-noapte, nu-i așa? Probabil că avea nevoie de ceva. După ce asistenta a…

— Aș putea s-o ucid.

— Pe cine?

— Pe asistentă. Nenorocita aia de femeie nu a venit. Bătrâna doamnă zace acolo de zile întregi. Vocea i se ridică într-o nouă tânguire, dar, cu toate că erau distorsionate, cuvintele fură destul de clare: și au mâncat-o câinii.

22

Lui Ronald Trask îi plăceau comitetele așa cum altor oameni le place fotbalul sau să colecționeze mașinuțe. Era în elementul lui, mai ales când se afla pe scaunul prezidențial. Avea abilitatea să-și croiască drum prin ordinea de zi, realizându-și propriile scopuri, dar păstrând totuși aparența democrației. Devenise arhidiacon cu doi ani mai înainte și, de atunci, mă invitase la mai multe întruniri decât o făcuse predecesorul lui în ultimii opt ani.

Una dintre micile ședințe ale lui Ronald fusese programată pentru ora zece și jumătate, în dimineața de luni, 17 august. Vremea era rece și înnorată. Șase dintre noi stăteam la masa rotundă din sufrageria familiei Trask. Puteam să ne vedem figurile în suprafața ei lustruită. Existau flori, o carafă cu apă, pahare, scrumiere imaculate și, în fața fiecăruia, câte o ordine de zi perfect bătută la mașină, treaba Cynthiei. Amănuntele s-au fixat în mintea mea ca un bold în pernița de ace – puternic, particule ascuțite ale realității vârâte într-un burete de nesiguranță. M-am concentrat asupra lor, deoarece lăsau mai puțin spațiu celor văzute cu o oră înainte, la Old Manor House.

— Nu suntem chiar un comitet, ne informă Ronald, ci mai mult un grup de lucru.

El și ceilalți murmurară liniștitor pe fundal. Scopul nostru era să examinăm căile de oprire a declinului participării la școala de duminică. De două ori, Ronald a încercat să mă atragă în discuție, dar fără prea mare succes. După aceea, în timp ce ceilalți plecau, m-a rugat să rămân, pentru a sta de vorbă.

— Te simți bine, David? Am avut impresia că ești puțin cam indispus la întrunire.

— Regret – mă doare capul. Nu puteam să mă hotărăsc dacă să-i spun amănuntele în legătură cu Lady Youlgreave, așa că am adăugat: Doi dintre enoriașii mei au murit în timpul week-end-ului acesta.

— Întotdeauna șochează puțin, nu-i așa? Chiar și când te aștepți la deces. Stai jos! Ronald îmi făcu semn spre un scaun

din fața biroului și continuă: Spune-mi, i-ai mai văzut pe cei doi Clifford?

— Într-un fel, suntem vecini. Ne-au împrumutat cu mare amabilitate padocul lor pentru serbarea de sâmbătă.

— Oho!

— Ce e?

— Nu-ți fie teamă, nu e nimic rău, zise el, privindu-mă curios. Se așeză în spatele biroului și atinse cu vârful degetelor coperta de piele a carnetului lui de notițe – cu tandrețe, ca și cum ar fi fost pielea unei femei. Doar ceva ca un avertisment, adăugă el.

— Ce naiba vrei să spui?

— Ieri, am luat prânzul împreună cu familia Thurston. Victor avusese un fel de întrunire masonică în noaptea precedentă și a discutat cu unul dintre prietenii lui polițiști. M-am gândit să-ți comunic ce mi-a spus. Ca un fel de prevedere, nu?

— Ce nu este în regulă cu cei doi Clifford?

— Nimic în privința copiilor – după câte știu eu, nimic sigur, totuși băiatul pare să aibă niște prieteni cam dubioși. Nu, problema e cu părinții. Ai auzit vreodată de Derek Clifford?

Am clătinat din cap.

— Nici eu, până ieri, continuă Ronald. Nu este numele cu care s-au născut, apropo – părinții lor au venit din Polonia. În aparență, a fost proprietarul unui lanț de cluburi din Londra. Cluburi mici, am auzit. Cele mai multe au avut viață scurtă. Nimic n-a fost dovedit niciodată, dar poliția este absolut sigură că acest Clifford se ocupa de ele ca paravan pentru tot felul de alte activități: jocuri de noroc, prostituție, chiar dosire de bunuri furate.

— Dar nimic n-a fost dovedit?

— Nimic care să poată să stea în picioare într-un tribunal. Dar înțeleg că nu există nicio îndoială reală în această privință.

— Tatăl trăiește?

— A murit anul trecut. Mama a murit în primăvară. A fost o anchetă. Ronald își încrucișă degetele și privi în tavan ca și cum s-ar fi rugat, și probabil că asta făcea. Biata femeie era alcoolică și, în noaptea respectivă, a luat niște pilule de dormit. S-a înecat în propria vomă. Au fost unele nedumeriri în legătură cu moartea ei – a fost sinucidere sau accident?

M-am gândit la Joanna găsind cadavrul mamei ei.

— Și apoi este problema banilor, adăugă Ronald. Nu știu cum au achitat tinerii aceștia Roth Park, dar probabil că, până la urmă, banii proveneau de la tatăl lor. Partea proastă este că nu au fost câștigați în mod cinstit.

— Nu poți să-i acuzi pe copii pentru asta.

— Depinde, nu-i așa?

— Ce vrei să spui?

Ronald se aplecă, își sprijini coatele pe birou și-mi zâmbi.

— Depinde dacă ei au fost implicați sau nu în activitățile tatălui lor. Thurston l-a rugat pe prietenul lui, polițistul, să discute cu câțiva dintre colegii lui din Londra. În caz că ar exista ceva acolo.

— Nu-mi place deloc. M-am ridicat. Regret, Ronald, dar pare ca și cum cei doi Clifford sunt condamnați din cauza unor mărturii indirecte despre ceea ce a făcut sau nu tatăl lor.

— Condamnați? Ronald se ridică și el. Categoric, nu. Greșeala mea – nu m-am făcut suficient de bine înțeles. Tot ce spun este că e înțelept să ții seama de niște precauții elementare. Mai ales în poziția ta. Nu ești de acord?

— Dacă zici tu. N-am făcut niciun efort să-mi maschez furia din voce. Mai este și altceva?

— Nu, pentru moment. M-a urmat pe hol. Te țin la curent.

Ne-am spus la revedere. Mă întrebam dacă Ronald își făcea meseria sau îi folosea pe cei doi Clifford ca mijloc pentru a-mi face viața mai neplăcută. Sau poate ambele – motivele sunt adesea amestecate. În timp ce șofam spre Roth, m-am gândit la motivele pentru care mă interesau cei doi tineri Clifford. Nu aveam dreptul să-l acuz pe Ronald sau pe oricine altcineva pentru motivele mele amestecate.

•

Vanessa era la serviciu, așa că am luat prânzul doar noi trei, în bucătăria vicariatului. Nimănui nu-i era foame. Am ronțăit niște șuncă rece și o salată veche.

După aceea, în timp ce eu spălam vasele, Rosemary zise:

— Știi de chestiunea aceea cu prejudicierea judecării străinilor – ai avut timp să afli ceva?

— Nu încă. E din *Vechiul Testament*. Sunt aproape sigur că din *Deuteronom*.

— Înseamnă cumva tulburarea străinilor? întrebă Michael deodată. Zăpăcirea vizitatorilor?

— Nu. I-am zâmbit. Erau niște dispute legale în Israel. Văduvele, orfanii și străinii erau persoanele vulnerabile ale comunității.

Asta a părut că satisface curiozitatea lui Rosemary și a lui Michael, dar a stimulat-o pe a mea și mi-am amintit că i-am promis Vanessei să caut originile frazei. După ce am terminat de spălat vasele, mi-am luat cafeaua în birou.

Am găsit versetul relevant din *Deuteronom*, capitolul 27, versetul 19. Atât versiunea autorizată, cât și cea revizuită aveau o traducere aproape aidoma cu cea din *Cartea de rugăciuni*. Mi-am scos exemplarul din Vulgate[7] pentru a controla traducerea în latină: „Maledictus qui pervertit iudicium advenae pupilli et viduae". Cea mai recentă traducere din rafturile mele era *Biblia de la Ierusalim*. „Blestem asupra celui care se atinge de drepturile străinului, ale orfanului și ale văduvei." Notele din comentariu m-au trimis la textele paralele dintr-un capitol precedent din *Deuteronom* și la mult anterior, din *Exod*, capitolul 23:

> „*Să nu vă purtați rău cu un străin și să nu-l asupriți*: *pentru că și voi ați fost străini în țara Egiptului. Să nu faceți să sufere nicio văduvă și niciun orfan. Dacă îi veți asupri în vreun fel și ei strigă către Mine, negreșit le voi auzi plânsul*; *și mânia Mea se va aprinde și vă voi nimici cu sabia, și soțiile voastre vor rămâne văduve, iar copiii voștri orfani*."

Am tras sertarul și am scos un blocnotes, gândindu-mă că ar trebui să scriu câteva însemnări pentru Vanessa. Desigur, știam că încercam să-mi iau gândul de la Lady Youlgreave și de la implicațiile morții ei. Acest gen de muncă era un lux pentru mine; studiul poate fi o capcană la fel de sigură ca și alte tentații mai tradiționale. În timp ce deșurubam capacul stiloului, mi-a trecut prin minte că nu eram singurul care căutase să gândească la altceva. De ce ar fi ridicat Rosemary la prânz problema, Judecății străinilor"? De ce niciunul dintre noi n-a adus în discuție subiectul Lady Youlgreave?

Am înlăturat întrebările și am luat notițe. Legislația *Deuteronom*-ului din secolul al VII-lea dinainte de Hristos putea

[7] Versiune latină a Bibliei, de la sfârșitul secolului al IV-lea. (n. red.).

fi comparată cu reforma și contrareforma din Europa, cu peste două mii de ani mai târziu: o încercare hotărâtă de a reforma religia națională. Redactorii cărții erau intoleranți față de cei care aveau o altă părere, dar morala susținută de ei era remarcabil de umană. Faptul că expresia „judecată prejudiciată” a fost preluată și de *Vechiul Testament* sugera că astfel de abuzuri erau o problemă veche.

M-am întors la ebraica originală și la *Septuaginta*, cea mai influentă dintre traducerile grecești ale *Vechiului Testament*. Cuvântul pe care voiam să-l verific, cuvântul crucial din pasaj, era „străinul”. În ebraică se spunea „gêr”, ceea ce însemna „străin protejat” – cu alte cuvinte, un străin care trăia sub protecția unei familii sau a unui trib căruia nu-i aparținea. (Arabii au un cuvânt similar pentru străinul protejat: „jâr”). Viața unui „gêr” poate fi grea – am notat plângerea lui Iacob privind felul în care a fost tratat de Laban, Geneza 31. Poate fi „gerim”, un întreg clan sau o întreagă familie. Aceeași distincție era rezervată și în greaca din *Septuaginta*. „Străin” nu era tradus de cuvântul evident, „xenos”, ci cu „proselutos”, care înseamnă un rezident străin acceptat. Mă întrebam dacă nu cumva se sugera că acești străini nu erau protejați, că erau prada legitimă a celor pe al cărui teritoriu stăteau?

În timp ce notam toate aceste idei pentru Vanessa, am auzit o mașină ieșind de pe șoseaua principală și intrând pe drumul de acces spre vicariat. Mi-am aruncat privirea pe fereastră și am văzut sosind un Austin Maxi. Portiera pasagerului se deschise, și sergentul Clough coborî cu pipa în gură. Franklyn se extrăgea de pe locul șoferului. Liniștea mea se evaporase. Am ajuns la ușa din față înaintea lor.

— Bună ziua, sir! Clough își frecă țeasta cheală și privi dincolo de mine, în hol. Vă deranjează dacă intrăm? Doar pentru câteva clipe.

I-am condus în birou și le-am arătat scaunele dure, din fața biroului meu.

— Doamna Byfield nu este acasă? E la lucru, nu-i așa?

Clough făcu ca întrebarea să pară ușor indecentă.

— Cum pot să vă ajut?

— De data aceasta, este vorba despre Lady Youlgreave, nu despre pisică. Ridică din sprâncene, probabil semnalul că făcuse

o glumă prietenească; restul chipului îi rămase serios. Tristă treabă!

— Într-adevăr.

Franklyn scoase carnetul de notițe și un creion.

— Nu vă deranjează că Frankie ia note, nu? Pentru aducere aminte.

— Nu sunt sigur că îmi dau seama cum aș putea să vă ajut. În realitate, nu eu am găsit cadavrul – Doris Potter a făcut-o. Și doctorul Vintner poate să vă spună mai multe despre rănile lui Lady Youlgreave – trebuie că a sosit la aproximativ cincisprezece minute după mine.

— O, trebuie să explorăm toate pistele, sir. S-ar putea să ajungem într-o fundătură, cum s-ar spune, dar trebuie să o cercetăm. Nici nu vă puteți da seama cât de mult timp petrece Frankie luând notițe care, până la urmă, se dovedesc a fi absolut nefolositoare. Dar nu se știe niciodată, nu-i așa? Nu poți lua nimic drept sigur.

Clough, în rolul lui de filosof fără har, m-a iritat.

— Ce vreți să știți exact?

— Aș vrea să știu eu, sir – într-un fel, cam asta e, ceva și nimic. În cazuri ca acesta – moartea tristă a unei bătrâne care era deja foarte bolnavă, lucru gata să se întâmple mai curând sau mai târziu, probabil mai curând –, ei bine, de obicei nu există nicio problemă. Nu în ce ne privește. Și s-ar putea să nu fie nicio problemă nici în acest caz. Dar doctorul Vintner crede că ar trebui să discute cu judecătorul de instrucție care cercetează cazurile de decese violente și mai crede că noi trebuie să vorbim cu dumneavoastră. Având în vedere circumstanțele, zice-se.

— Care circumstanțe?

— Ei bine, mai întâi: ultima persoană care a văzut-o pe bătrână pare să fie menajera ei, doamna Potter. Era cam pe la ora șapte, vineri seară. Dar cadavrul n-a fost găsit decât luni dimineața. Deci…

— O clipă, l-am întrerupt eu. De ce nu s-a dus la ea asistenta de la agenția Fishguard, în timpul week-end-ului? Doamna Potter se duce – este acolo – în timpul săptămânii, de luni până vineri. Dar asistenta agenției venea întotdeauna sâmbătă și duminică. De două ori pe zi – dimineața și seara devreme.

— Însă nu în acest week-end, domnule Byfield. Clough mă privi de aproape. Curios, nu-i așa? Aparent, Lady Youlgreave a telefonat la agenție vineri seară – trebuie să fi fost cam pe la șapte și jumătate, așa spun ei – și a zis că au venit niște rude să stea cu ea în timpul week-end-ului și vor avea grijă de ea.

— Nu știam că Lady Youlgreave are rude apropiate. Dar știu că nu-i plăcea să dea telefoane.

Clough aprinse un chibrit și-l ținu deasupra pipei. Aceasta scoase un gâlgâit.

— De ce v-ați dus să o vizitați pe bătrână vineri, sir?

N-am vrut să mă implic în explicații privind masa păsărelelor. Puteam să-mi imaginez reacția lui Clough. Lord Peter mă făcuse deja destul de ridicol în ochii poliției. Am luat calea dubioasă din punct de vedere moral a evitării întrebării, în timp ce părea că răspund la ea.

— O vizitam în mod regulat, sergent. Vizitarea bătrânilor și a infirmilor este o parte din munca mea.

Dădu din cap și am avut sentimentul neplăcut că n-am putut să-l păcălesc.

— Cum părea? În formă bună?

— Atât cât era de așteptat. Doctorul Vintner poate să vă informeze pe deplin în legătură cu starea sănătății ei, dacă n-a făcut-o deja. Dar decădea rapid. Și avea și mari dureri. Însă, sigur, am stat de vorbă și am plecat de acolo la aproximativ cinci și jumătate.

— Cât de mobilă era? În general, vreau să spun.

— Depindea mai curând de felul cum se simțea. Nu puteam să-mi dau seama încotro duceau aceste întrebări. Petrecea cea mai mare parte a timpului în pat sau pe scaunul ei. Dar putea să se miște cu ajutorul unui cadru Zimmer.

— Ați putea să ne descrieți exact ce s-a întâmplat în această dimineață? Ce ați văzut la Old Manor House?

— Tot? Nu înțeleg.

— A fost o neșansă, sir. După ce dumneavoastră și doctorul ați plecat, doamna Potter a mai rămas în casă, cam încă o oră. Fără îndoială că biata femeie era în stare de șoc. În orice caz, a început să facă ordine. A așezat-o pe bătrână pe scaunul ei. A acoperit-o. A dat cu aspiratorul. Când ne-a deschis ușa, avea în mână un pămătuf de praf.

— Poate că n-a realizat că nu trebuia să miște nimic.

— Doctorul zice că i-a spus.

— Ei bine, am reluat eu, așa cum ați spus, trebuie că era în stare de șoc. Dar de ce este atât de important? Judecătorul de instrucție crede că moartea lui Lady Youlgreave e suspectă?

— Trebuie să punem cap la cap toate țițele. Schimbă cursul întrebărilor. Vorbind de asta, cum intrau oamenii pe care îi chema la ea, când doamna Potter nu era acolo?

— Există o cheie ascunsă în spatele casei. Este acolo de ani buni.

— Cine știe de ea?

— Oricine trebuia, îmi imaginez. Cred că doamna Potter are propria ei cheie, dar există alte persoane care intrau în mod regulat, și aceștia foloseau cheia din curtea bucătăriei, dacă doamna Potter nu era acolo să le deschidă. Se află sub ghiveciul cu flori de lângă ușă. Am făcut o pauză, studiind posibilitățile. Eu știam de ea, la fel și doctorul Vintner, ca și cei de la agenția Fishguard. Apoi, există o livrare săptămânală de la Harrods și știu că uneori comisionarul intra și când doamna Potter nu era acolo. Și s-ar putea foarte bine să mai fie și alții. Credeți că Lady Youlgreave a avut un alt vizitator după ce Doris Potter a plecat vineri seară?

— Nu știu ce să cred la ora aceasta, sir. Studiez posibilitățile. Doamna Byfield știa de cheie?

— Da, știa.

Clough mă privi, așteptând urmarea.

— În ultimele câteva săptămâni, soția mea s-a ocupat de hârtiile familiei lui Lady Youlgreave. Obișnuia să stea cu dânsa în sufragerie și să lucreze acolo.

— Ce spuneți de câini? Cum reacționau față de vizitatori?

— Lătrau dacă aveau energie. Am înghițit. Prea bătrâni pentru a face orice altceva decât să mănânce și să doarmă.

— Așa că, dacă își făcea apariția un străin, ei nu i-ar fi semnalat prezența?

— Mă îndoiesc. S-ar fi putut să latre, dar nimeni din afara casei n-ar fi auzit.

Clough dădu din cap.

— Și acum, ați putea să ne spuneți ce s-a întâmplat în dimineața aceasta?

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

— Luam micul dejun în bucătărie, când a telefonat doamna Potter. Abia trecuse de ora opt. Era foarte supărată. Și am înțeles că Lady Youlgreave a murit. A spus ceva în legătură cu câinii, dar… Am înghițit un nod. Dar am crezut că șocul a făcut-o așa confuză – chiar isterică. I-am telefonat doctorului Vintner și apoi am plecat imediat spre Old Manor House. Câinii se aflau în grădina din spate. Există o poartă de fier într-o parte a casei și ei își scoteau boturile printre gratii și lătrau la gunoieri.

— Gunoierii știau ce s-a întâmplat?

— Nu, după câte mi-am dat seama. Camionul lor era parcat pe șosea. Unul dintre ei tocmai luase pubela de lângă poartă. Era un omuleț tuciuriu, care n-a vrut să se uite în ochii mei. I-am spus „Bună dimineața” în mod automat, dar el a trecut pe lângă mine ca și cum nu eram acolo; și tot timpul fluiera „Waltzing Matilda” într-un ritm potrivit mai mult pentru funeralii.

— Și unde se afla doamna Potter?

— A deschis ușa din față înainte de a suna eu. „Ochi roșii, dar fără lacrimi. Obraji palizi și ridați ca o batistă șifonată”, mi-am amintit eu. M-a condus direct în sufragerie și mi-a arătat-o pe Lady Youlgreave.

Clough își tot rotea pipa în mână.

— Nu vă grăbiți, sir. Nu vă grăbiți. Spuneți-ne exact ce ați văzut, cum era camera, unde se afla bătrâna.

Am înghițit din nou.

— Era pe covor, cu fața în jos, lângă fereastră. Cam la jumătatea distanței dintre scaunul ei și șemineu. Capul era lângă colțul paravanului. Cadrul Zimmer se afla pe carpeta din fața căminului, răsturnat pe o parte.

Am făcut o pauză și am căutat o țigară. Camera mirosea a fecale și a urină, atât umane, cât și canine. Am văzut telefonul pe masă și cutia de tablă pe podea. Socrul lui Lady Youlgreave se încrunta la noi, din locul privilegiat de deasupra șemineului.

— Era în îmbrăcămintea de noapte, am reluat. „O cămașă, șosete până la genunchi, un halat. Capul zăcea pe o parte, pe carpeta din fața căminului, ochii erau larg deschiși, parcă surprinși, și gura căscată mare, parcă voia să prindă o muscă. Gingiile roz, goale. Nu o văzusem niciodată pe Lady Youlgreave fără dinți, m-am gândit eu. Cămașa de noapte se ridicase sau poate câinii o împinseseră în sus. Până în talie. „Picioare palide și zbârcite, fără prea multă putere în ele. Pete cafenii și, în acele

părți care erau relativ mai cărnoase, se vedea carnea sfârtecată.” În mod evident, câinii erau flămânzi, am continuat încet. Presupun că de aceea James Vintner a luat legătura cu reprezentantul judecătorului de instrucție… știți cum sunt câinii când îmbătrânesc? Adesea, încep să uite tot ce au fost învățați. Tabuurile nu mai au aceeași forță. Ca și în cazul oamenilor, de altfel. Au încercat să o mănânce…

M-am oprit brusc. Clough se uita la mine prietenos, pe deasupra biroului. Franklyn scria în carnet.

— La naiba! am izbucnit eu, tot atât de surprins ca și cei doi polițiști. Ce-ați făcut cu câinii?

— Nu vă bateți capul cu asta, sir, răspunse Clough. Am avut grijă de ei, pentru moment. Acum, să ne întoarcem la dimineața aceasta: vorbiți-mi despre restul încăperii.

— Era ca de obicei. Cu excepția grămezii de excremente de câine de lângă fotoliul lui Lady Youlgreave.

— Perdelele erau trase peste ferestre?

— Nu.

— Masa de lângă scaun: era ceva pe ea?

— Cred că era o carte. Un volum subțire, legat în piele verde: *Vocea îngerilor*. Presupun că s-a sculat după ce doamna Potter a culcat-o. Dormitorul ei e în camera de lângă sufragerie. Probabil că a intrat acolo și a citit puțin. Apoi, s-a ridicat și s-a împiedicat, îmi imaginez.

— Presupun că aveți dreptate, rosti Clough. S-a ridicat. Dar de ce s-a îndreptat spre șemineu?

— Medicamentul ei era acolo.

— Aha! Medicamentul. Clough își scărpină smocul de păr de deasupra urechii drepte. Asta e interesant. Era într-o sticluță, nu-i așa? Știți cum arată?

Am aprobat din cap.

— Și ați observat-o și în această dimineață?

— Nu. Aveam alte lucruri în cap. Îmi aduc aminte de pofta lui Lady Youlgreave pentru medicamentul ei. Presupun că s-a dus să ia o doză și, în timp ce se îndrepta spre el, s-a împiedicat de ceva. De marginea carpetei, probabil. Se așternu tăcerea. Ceva nu era în regulă și nu puteam să-mi dau seama ce. Franklyn căscă. Clough se uită peste umărul meu, afară, pe fereastră, cu o figură tristă.

— Stați o clipă, am adăugat încet. Vineri, când eram acolo, Doris a spus ceva de faptul că i-a lăsat medicamentul în dormitor.

— Chiar așa a făcut. În trei pahare diferite, pentru a acoperi toată perioada până la sosirea asistentei, sâmbătă dimineața. Dar au fost vărsate.

— Deci asta ar explica de ce s-a dus în sufragerie?

Clough nu răspunse.

— Spuneți-mi, domnule Byfield, o cunoașteți pe doamna Potter de mult?

— Cam de zece ani buni.

— Este demnă de încredere, nu-i așa?

— Extrem de demnă de încredere. Vine regulat la biserică, așa că o cunosc bine. Și își dădea mare osteneală cu Lady Youlgreave.

— Sigur că era plătită pentru asta?

— Nu cred că banii au fost prea importanți. Lady Youlgreave și doamna Potter se cunoșteau de ani de zile.

M-am controlat rapid, știind că eram pe cale să devin furios. În felul lor, cele două femei fuseseră prietene, iar Doris dăduse mult mai mult decât primise. Întrebările lui Clough erau ca o daltă cinică sfărâmând bucată cu bucată bunătatea lui Doris.

— Deci doamna Potter și bătrâna se înțelegeau bine?

— Foarte bine.

Clough oftă.

— Trebuia să vă punem aceste întrebări, sir. Știu că sunt obositoare, dar asta este.

— Va avea loc o anchetă?

— Nu intră în atribuțiile mele să hotărăsc, sir. Depinde de ceea ce crede judecătorul de instrucție.

Mi-am îndreptat privirea spre notițele pe care le făcusem pentru Vanessa.

— Mai e și altceva?

— Nu, pentru moment. Clough se ridică și întinse mâna spre mine. Mulțumesc pentru timpul acordat.

Ne-am strâns mâinile și am ocolit biroul, pentru a-i conduce. Așa cum stăteam în picioare, cu coada ochiului am surprins o mișcare dincolo de fereastră. M-am uitat afară tocmai la timp pentru a-l vedea pe Michael fugind pe lângă casă. Trăsese cu

urechea? Geamul era deschis. Clough și Franklyn păreau că n-au observat nimic.

I-am urmat în hol.

— Domnule sergent?

Clough s-a întors.

— Da, sir?

— Doar două vorbe în legătură cu motanul domnișoarei Oliphant.

— Of! Cred că nu va dura mult, nu-i așa?

— Nu. Dar consider că trebuie să știți că, mai deunăzi, a existat ceva pe măsuța păsărelelor lui Lady Youlgreave. Ne-a spus mie și soției mele că își închipuie că era un cap.

— Un cap?

— Unul mic, ciugulit bine de păsări. Ne-am întrebat dacă nu s-ar putea să fie al motanului.

— Nu v-ați uitat?

— Ba da, dar nu mai era nici urmă de cap. Am făcut o pauză, apoi am adăugat: mai spunea că l-a adus acolo cineva, într-o pungă de hârtie.

Se auzi un fornăit dinspre Franklyn, care încerca din greu să-și înăbușe râsul.

— Deci cine a spus ea că l-a pus acolo? întrebă Clough.

— N-a putut sau n-a vrut să spună.

— Așa! Puse o mână pe clanța ușii. Mai e și altceva?

— Vă amintiți că v-am telefonat să vă spun că am găsit locul unde se pare că a fost ciopârțit motanul?

Clough dădu din cap.

— Se numește Carter’s Meadow. Și se zice că poetul nostru local, Francis Youlgreave, a spintecat o pisică în același loc.

O altă pauză, apoi Clough spuse:

— Mulțumesc, sir. Toate sunt niște speculații, nu vă supărați că spun asta, puțin cam vagi. Dar am să le țin minte. Deschise ușa din față. În prag, se opri totuși și se întoarse spre mine: O, apropo. Îi cunoașteți pe tinerii aceia de la Roth Park? Cei doi Clifford?

Am simțit cum mă încordez.

— Da.

— Știți dacă au întâlnit-o vreodată pe Lady Youlgreave?

— Nu, după câte știu eu. Nu locuiesc aici de prea multă vreme.

— Mulțumesc, sir.

Clough își băgă mâinile în buzunare și se îndreptă agale spre mașină, unde Franklyn descuia portiera șoferului. Franklyn continua să chicotească vesel.

— De ce? am strigat eu după el.

„Întâi Trask și acum Clough!”

— Mă întrebam doar, răspunse el peste umăr. La urma urmei, erau vecini.

23

Curând după ce poliția a plecat, m-am dus să o vizitez pe văduva unui om care a murit în timpul week-end-ului. Locuia într-una dintre casele primăriei de pe Manor Farm Lane, nu departe de familia Potter. Casa era plină de rude, și televizorul a rămas deschis tot timpul cât am stat acolo. Am făcut tot ce am putut și am plecat cât de repede mi-a permis decența; acum, omul era mort și funeraliile – aranjate, așa că nu mai eram dorit.

M-am întors de-a lungul laturii de nord a pajiștii. Trecând pe lângă stația de autobuz, am auzit o voce care mă striga. Audrey stătea aplecată pe fereastra camerei ei de zi, de la primul etaj.

— Ai o clipă liberă? Fața ei strălucea și era însuflețită. Doar una sau două idei despre serbarea noastră!

Coborî pentru a mă întâmpina în hol. Ceainăria era deja închisă, și Charlene Potter ștergea mesele. Îmi zâmbi în timp ce treceam. Am urmat-o pe Audrey sus, pe scări. Mă așeză în fotoliul cu rezemători laterale pentru cap, care fusese al tatălui ei („Este un fotoliu destinat unui bărbat, nu crezi? Eu nu mă așez niciodată în el.”) Deschise ușa bufetului și luă două pahare și o sticlă.

— O să mi te alături la un pahar de sherry, nu-i așa?

— Mulțumesc.

Turna deja sherry-ul în pahare.

— Ce noutăți teribil de triste despre Lady Youlgreave! Desigur, era foarte bătrână și presupun că putea să se întâmple oricând – locuind singură în dărăpănătura aia de casă, doar cu câinii drept companie. Îmi întinse un pahar plin ochi. Mă întreb cine o va moșteni. Am impresia că există niște veri Youlgreave undeva în Herefordshire, dar nu cred că țineau legătura. Iar unii dintre ei au emigrat în Noua Zeelandă, nu-i așa? Se așeză pe scaunul de lângă fereastră, oftă satisfăcută și ridică paharul. Noroc! Ar fi trebuit să se ducă la un cămin, cu ani în urmă. Și chiar s-ar fi dus dacă nu era Doris. I-am spus lui Charlene: „Poate că mama ta își închipuie că-i face o favoare lui Lady Youlgreave, dar biata de ea s-ar simți mult mai bine într-un

cămin adecvat, sub supraveghere medicală”. Totuși, unor oameni le vorbești degeaba.

Am sorbit din sherry.

— Poți să fumezi! Aici, suntem în Aula Libertății! Audrey sări în picioare să-mi aducă o scrumieră. Charlene mi-a spus că de fapt ai fost *acolo*.

— Doris mi-a telefonat când a găsit cadavrul.

— Trebuie să fi fost înfricoșător, rosti Audrey încântată. Desigur, poliția a tratat totul în mod greșit, ca de obicei. Tipic. Nu sunt surprinsă, după felul în care s-au ocupat de moartea lui Lord Peter.

— Ce au tratat greșit?

— Aparent, ei cred că Lady Youlgreave a încercat să ajungă la medicamentul de pe polița căminului și s-a împiedicat. Dar nu se poate să fi fost așa. Charlene este chiar supărată în legătură cu asta. Ea crede că poliția încearcă să o învinovățească pe mama ei – că a lăsat medicamentul acolo, pe poliță. Dar e un nonsens. Însăși ideea de a-l lăsa pe polița căminului pentru a-l lua Lady Youlgreave este exclusă, pentru că ea nu putea să ajungă până la el.

Uimit, am rostit:

— Dar polița nu este așa de sus.

— E clar că în ultimul timp n-ai văzut-o pe Lady Youlgreave mergând. Audrey îmi făcu în glumă semn cu degetul, drept reproș. Era îndoită aproape în două, se pare că din cauza tasării coloanei sau așa ceva. Și nu putea să-și ridice brațele mai sus de umeri. De aceea au și ales polița căminului: pentru simplul motiv că nu putea să ajungă la ea. Știi ce confuze pot deveni aceste biete bătrâne, nesigure dacă și-au luat sau nu medicamentul.

Am găsit o țigară și mă băteam cu palma peste buzunare în căutarea chibriturilor. Audrey sări din nou și-mi aduse o brichetă. În timp ce stătea în picioare, se afla chiar deasupra paharelor noastre cu sherry.

— Și apoi mai e și faptul că a anulat venirea asistentei de la agenția Fishguard: extrem de ciudat. Audrey se așeză din nou pe scaunul ei, mult mai greoaie decât înainte, și sorbi din sherry. Desigur, nu-i plăcea de asistentă. Era încântată doar cu Doris. Dar doctorul Vintner a determinat-o să o accepte, din grijă pentru Doris.

— Ai menționat ceva în legătură cu serbarea…

Audrey continuă să vorbească.

— Apoi, mai e și faptul că nu-i plăcea să dea telefoane…

Închise ochii pe jumătate și privi pe fereastră. Era o poză forțată, la fel de rigidă ca o lucrare din ceară – și, tot ca o lucrare din ceară, era atitudinea cuiva care avea o imagine în minte. Brusc am realizat că tot ceea ce vedeam era marele detectiv la treabă: replica din Roth a lui miss Marple.

— După părerea mea, există două posibilități, continuă Audrey. Ori Lady Youlgreave a anulat venirea asistentei, intenționând să se sinucidă în timpul week-end-ului, ori pur și simplu a anulat-o pentru că nu-i plăcea de ea. Trebuie să ne amintim că era foarte confuză. Cu durerile și cu morfina, greu mai putea să fie o ființă umană normală, nu-i așa?

— Cu toți vom îmbătrâni, am intervenit eu. Sau, cea mai mare parte dintre noi. Și asta oare ne va face mai puțin umani?

Deja roșie, fața lui Audrey se înroși și mai tare.

— Este un fel de a spune. Sunt tot atât de tristă ca oricine că Lady Youlgreave a murit. E sfârșitul unei epoci. Ultimul Youlgreave din Roth. A fost remarcabilă ca tânără. Atât de energică. Înainte de război, obișnuia să dea petreceri minunate… Îi spuneam lui Rosemary cum apărea ea în trecut în ochii noștri, ai copiilor – lui Rosemary de-abia îi venea să creadă.

Am strivit cu grijă țigara în scrumieră.

— Este frumos din partea ta că îi dai voie lui Rosemary să petreacă atât de mult timp cu tine.

— E o plăcere. Audrey gânguri, acceptând să fie distrasă de la subiectul Lady Youlgreave. Între noi fie vorba, cred că este destul de singuratică. Dacă Vanessa ar fi acasă în timpul săptămânii, ar fi altă poveste, dar Vanessa e o femeie activă. Chicoti. Și eu sunt: întotdeauna am fost o femeie de carieră și sunt mândră de asta. Dar, vezi tu, eu muncesc acasă și pot să-mi aleg orele care-mi convin. A fost o reală plăcere să o văd mai des în această vacanță. O fată așa drăguță! Mai vrei sherry?

— Nu, mulțumesc. M-am uitat la ceas. Realmente ar trebui să…

— Eu cred că aș putea să îmi mai pun puțin. Audrey întinse mâna după sticlă. Doctorul Vintner spune că un pahar sau două de sherry nu pot decât să ajute pe cineva după o zi de muncă. Gâtul sticlei tremură ciocnindu-se de buza paharului ei, și o

picătură de vin alunecă pe curbura paharului și a piciorului și ajunse până la bază, formând o baltă în miniatură pe suprafața lucioasă a mesei. Mi-a folosit teribil în investigațiile mele.

— Cine, Rosemary? Ce a făcut, exact?

Audrey șterse pata de sherry cu o batistă tivită cu dantelă.

— Nimic care să te îngrijoreze, îți jur. Nu, a făcut una sau două sugestii utile pentru linia de atac. A fost ideea ei să-l întreb pe domnul Malik cine cumpără cidru de la el. Îți amintești că ai găsit o sticlă de Autumn Gold împreună cu blana și sângele acela?

— Bănuiesc că duzini de oameni cumpără această anumită marcă de cidru.

— Poate. Dar am simțit că în special un nume era plin de semnificații. Coborî vocea până la un șuierat: Kevin Jones, prietenul lui Charlene.

— Eu cred că trebuie să ai mare grijă.

— O, dar chiar am. Încui totul cu grijă și iau sus, cu mine, vătraiul.

— Nu asta am vrut să spun. Nu știm dacă sticla aceea de cidru are ceva de-a face cu ceea ce i s-a întâmplat lui Lord Peter. Nu există nicio dovadă. Și, chiar dacă ar fi, nu dovedește că tânărul lui Charlene este cel care a lăsat sticla acolo. Și, chiar de-ar fi așa, asta n-ar însemna că a participat la ceea ce i s-a întâmplat lui Lord Peter.

Audrey își flutură paharul, și puținul lichid pe care-l conținea se apropie periculos de margine.

— L-am văzut în stația de autobuz. E unul din gașca aia de derbedei. Nu era acolo când am chemat poliția. Dar se putea să fi fost. Iar ceilalți sunt prietenii lui. Nu-mi face plăcere că e nevoie să spun, dar a trebuit să iau în considerare posibilitatea – coborî din nou glasul până la o șoaptă conspirativă – să existe un trădător. Lord Peter avea completă încredere în Charlene. S-ar fi dus oriunde cu ea.

— Audrey, m-am răstit eu. Trebuie să te oprești!

Se lăsă pe spătarul scaunului, retrăgându-se ca și cum aș fi lovit-o.

— Dar…

— Vorbesc serios. Pentru tine. Să spui așa ceva fără dovezi înseamnă calomnie. Dacă repeți asta în public, poți să sfârșești la tribunal. Am văzut cum îi tremură buzele și am încercat să-mi

îndulcesc tonul: Nu-l cunosc pe Kevin, dar Charlene pare ultima persoană care fie implicată într-o treabă ca asta.

— Calomnie? Presupun că ai dreptate. Își recăpătase stăpânirea de sine. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Te înfurie așa de tare diferența dintre ceea ce știi și dovezi. Dar derbedeii trebuie că au fost implicați. Zgarda lui Lord Peter se afla în stația de autobuz. Nu poți să negi asta.

M-am uitat la ceas, de data asta în mod ostentativ.

— Dragă Doamne, am mimat eu un șoc moderat. Ce trece timpul! Acum, spune-mi ce ai vrut să discuți cu mine despre serbare?

Audrey înghiți și, pentru o clipă, am crezut că va considera schimbarea subiectului drept un reproș. În loc de asta, zâmbi:

— Draga de Rosemary. Un cap înțelept pe niște umeri tineri. Nu m-aș fi gândit niciodată la așa ceva. E vorba despre parcare.

— Am crezut că am rezolvat cu asta.

— Rosemary mi-a amintit că, anul trecut, am avut câteva persoane care au parcat pe linia galbenă dublă din jurul pajiștii. Îți amintești? Poliția a fost foarte plictisitoare. Acum, fiecare Tom, Dick și Harry are propria lui mașină. Niciunul dintre ei nu mai merge pe jos niciodată, după câte pot să văd. Rosemary se întreabă dacă tinerii Clifford nu ne-ar permite să folosim și marginile aleii lor de acces, ca o parcare de rezervă, în caz că padocul se umple. Știu că, într-un an, am rugat-o și pe familia Bramley, dar au spus nu, deoarece credeau că asta îi va deranja pe rezidenții lor. (Întotdeauna invocau acest motiv când nu voiau să facă un lucru.) Dar cei doi Clifford sunt altă mâncare de pește. Rosemary zice că s-a împrietenit cu ei, așa că o să-i întrebe. Normal că am spus ce splendid ar fi – n-am vrut să-i jignesc mândria. Însă mă întreb dacă această cerere n-ar trebui să vină din partea ta.

Mi-am pus cu mare grijă paharul gol pe masă.

— Am să văd dacă pot să vorbesc cu ei.

— Asta ar fi minunat. Și poate reușești să-ți dai seama cam câte mașini ar putea să fie parcate acolo? Știu că nu poate fi decât ceva estimativ, însă ne-ar fi de ajutor. Deja am adăugat „Parcare asigurată” în anunțurile din ziarul de săptămâna viitoare.

Am promis că am să văd ce pot face. Audrey a fost întotdeauna înclinată să se agite din cauza detaliilor serbării, dar anul acesta se agita mai mult decât oricând.

M-am ridicat, hotărât să plec. M-a condus până jos, pălăvrăgind voioasă despre grătarul lui James Vintner („Sper ca asta să nu încurajeze o categorie proastă de oameni") și despre cantitatea enormă de prăjituri de casă care îi fusese promisă pentru toneta cu prăjituri. Când am ajuns în hol, ușa bucătăriei se deschise și apăru Charlene cu o geantă agățată de braț. Își scosese halatul.

— Pleci acasă? întrebă Audrey. Deja?

— E trecut de șase jumătate, rosti Charlene. Totul este curat. Șervetele de la ceai se înmoaie în chiuvetă.

— Așa!!! rosti Audrey sumbră și făcu o pauză ca și cum ar fi căutat un punct slab în toată argumentația. Bine. Ne vedem mâine. Tu și tânărul tău ieșiți diseară?

Charlene îi aruncă o privire prudentă.

— Poate.

— Ei bine, ai grijă, zise Audrey enigmatică. E tot ce-ți cer.

M-am dat la o parte, ca să o las pe Charlene să iasă prima.

Audrey își apropie capul de urechea mea. I-am simțit mirosul transpirației de pe trup și al sherry-ului din răsuflare.

— O fată așa de grosolană, șuieră ea. Și de neinstruit. Biata mea mamă s-ar răsuci în mormânt.

— Mulțumesc foarte mult pentru sherry, am spus eu. Am să-ți comunic ce aflu despre parcare, imediat ce voi putea.

Ne-am spus la revedere. Din prag, Audrey îmi făcu semne cu mâna în timp ce traversam mica grădină din față și apoi urcam treptele spre poarta din fier forjat. Numai când am ajuns pe trotuar, ușa s-a închis în sfârșit.

Charlene stătea în fața minimarketului lui Malik, aparent studiind marfa din vitrină. Când ușa s-a închis, s-a uitat la mine.

— Domnule Byfield? Aveți un minut?

I-am zâmbit.

— Desigur. Mă întrebam dacă voi mai reuși să ajung acasă în seara aceasta. Ce e?

— V-ar… v-ar deranja să veniți până aici? Îmi făcu semn spre locul unde era ea. Când ne-am aflat amândoi în fața vitrinei magazinului, a continuat: Asta pentru că domnișoara Oliphant

ne-ar putea vedea stând în fața porții ei și s-ar întreba despre ce vorbim.

— Și ar fi ceva rău?

— Mâine, mă va bate la cap toată ziua, până îi voi spune despre ce a fost vorba.

Stăteam unul lângă altul, privind sortimentul bogat de pachete cu cereale. Niciunul dintre noi n-a spus nimic, dar nu era o tăcere apăsătoare. Își deschise geanta cu o pocnitură și scoase un pachet de țigări.

— Vă deranjează?

— Nu. Am dat din cap când mi-a oferit și mie pachetul.

— Nu mă lasă să fumez în local, îmi rânji Charlene brusc plină de cruzime. Nu e demn de o lady să fumezi în public.

Am dat din cap și am așteptat.

— Să nu mă judecați greșit, se adresă Charlene pachetelor cu cereale. A fost bună cu mine, realmente. Latră, dar nu mușcă!

„Ca Beauty și Beast?”

— Problema e că mă îngrijorează. Aseară, i-am spus mamei de asta, și ea a zis că cel mai bine ar fi să am o discuție cu dumneavoastră. Charlene devie de la subiect: Biata mami. Este realmente dărâmată.

Doris era o altă persoană pe care trebuia să o văd. Într-un sens, ea era cea mai afectată de moartea lui Lady Youlgreave: îndoliata principală. Cei care au grijă de persoane care depind de ei devin ei înșiși dependenți. Iar Doris și Lady Youlgreave au fost prietene, deși poate că niciuna dintre ele nu a folosit acest cuvânt în relația lor.

— Domnișoara Oliphant a avut întotdeauna propria ei părere. Știți, mai ales în legătură cu felul cum s-au schimbat lucrurile de când era ea fetiță. Și... și lucruri de-astea. Charlene ridică ochii spre mine, să vadă cum i-am primit declarația. Dar, în ultimele câteva luni, a fost altfel. Acum, e în permanență cu susul în jos. Când într-un fel, când în altul. Și, de când a dispărut motanul, e și mai rău. Vorbește singură, dacă vreți să știți – niciodată nu s-a întâmplat asta înainte. Și, o dată sau de două ori, a strigat la mine, literalmente a zbierat. Pe de altă parte, nu cred că mănâncă suficient. Și își bagă în cap niște idei – cum ar fi că o urmăresc băieții.

— Și nu este așa?

Charlene păru uimită.

— Au alte treburi mai bune de făcut. Închipuiți-vă, nu o apreciază în mod deosebit. Dar nu e numai asta, ce mă îngrijorează este că pur și simplu își închipuie că e un fel de detectiv. Ca în cărțile alea pe care le citește. Vocea lui Charlene alunecă spre un ton înalt, un fel de imitare fandosită: „Majordomul a făcut-o în bibliotecă. Cu țeava de plumb”. Și, domnule Byfield, să nu credeți că vorbesc cu păcat, dar eu nu cred că Rosemary o ajută. Mai bine zis, o încurajează.

— Ce vrei să spui? Știam că am vorbit cu asprime, după expresia de pe fața lui Charlene. Cum?

— Știți, murmură ea. Căutând dovezi. Treburi de genul acesta.

— Dovezi despre ce i s-a întâmplat lui Lord Peter?

Charlene dădu din cap.

— Da. Am aflat ceva în legătură cu asta, am spus eu. Nu avea grijă. O să discut cu Rosemary și vom avea cu toții grijă de domnișoara Oliphant.

O clipă mai târziu, ne-am spus la revedere și am plecat acasă. Eram conștient că nu mă descurcasem prea bine cu interviul. Îmi plăcea Charlene, dar credeam că exagerează. În toate parohiile se pare că există cel puțin o doamnă necăsătorită, de vârstă mijlocie, care frecventează biserica și care, din când în când, se comportă mai ciudat. Există și bărbați din această categorie și, cu cât îmbătrânesc, cu atât tind să se comporte mai ciudat. Dar, în nouăzeci și nouă la sută din cazuri, nu este nimic altceva decât o excentricitate care nu dăunează nimănui. De ce ar fi Audrey altfel?

Mașina Vanessei era pe aleea de acces spre vicariat. Am intrat în casă. Michael se uita la televizor, în camera de zi.

— Bună. Unde e restul lumii?

— Rosemary este tot pe-afară, răspunse el. Mătușa Vanessa e sus.

Eram gata să plec, când mă reținu un gând.

— Michael?

Își mută privirea de la siluetele cenușii care clipeau pe ecran. Intenționasem să-l întreb dacă a auzit conversația mea cu Clough și Franklyn, din după-amiaza aceasta. Dar brusc n-am mai avut chef. Ar fi fost echivalentul unei acuzații. Băiatul probabil că doar se juca. Și nici n-ar fi putut să audă prea multe, chiar dacă a tras cu urechea. Eu și Clough am vorbit relativ încet.

Sună telefonul, oferindu-mi scuza de care aveam nevoie.

— Nimic!

I-am zâmbit și m-am dus în birou. Era James Vintner și părea necăjit.

— Ai auzit? întrebă el.

— Ce să aud?

— Că va avea loc o anchetă.

— Când?

— Probabil, miercuri. Se va pierde o întreagă după-amiază.

— Ai idee dacă s-ar putea să fiu chemat ca martor?

— Mă îndoiesc. Dacă voiau asta, cred că, până acum, ar fi luat legătura cu tine. Dar am crezut că este mai bine să te avertizez.

— Doar nu crezi...?

— Nu cred nimic. În circumstanțe normale, aș fi emis certificatul de deces fără nicio șovăială. Era bătrână și o văzusem în dimineața zilei în care a murit. Era bolnavă în fază terminală. Poate că a căzut și totul s-a terminat: sigur, foarte trist, dar la fel ca alte duzini de bătrâne. Nimic suspect.

— Deci circumstanțele nu sunt normale?

— Întreab-o pe doamna Potter a ta. E numai vina ei. A ei și a nenorociților ălora de câini. Ezită. Regret că a sunat așa urât. A fost o zi lungă. Și nu-mi place când îmi mor pacienții. Își drese glasul, poate conștient că, pentru prima oară, admisese deschis că îi pasă de meseria lui. Dar adăugă repede: În special, cei particulari. În zilele astea, sunt aur pentru mine.

O clipă mai târziu, ne-am luat rămas-bun. Am urcat la etaj. Vanessa se afla în camera noastră, stând pe pat și privind cruntă în spațiu.

— Era James, am informat-o eu. Va exista o anchetă în legătură cu moartea lui Lady Youlgreave.

Ea dădu din cap, dar nu răspunse.

— Ce s-a întâmplat?

Întoarse capul și mă privi.

— Nimic, cu adevărat. Presupun că este vorba despre moartea ei. Pare ciudat că n-am să pot să mai merg și să stau în sufrageria ei.

— Presupun că asta poate fi o problemă pentru carte.

— Nu e numai asta.

— Atunci ce este?

Vanessa îmi aruncă o privire, apoi rosti:

— O, Doamne! Și începu să plângă încet.

M-am așezat lângă ea, pe pat și am înconjurat-o cu brațele. S-a lipit de mine. Am strâns-o și mai tare, simțindu-i căldura. Dorința țâșni din mine și începu să crească. Ea se relaxă ușor, și lacrimile se opriră.

Am mângâiat-o pe spate, plimbându-mi degetele pe vertebrele coloanei. Oare câte săptămâni au trecut de când n-am mai făcut dragoste?

— Vanessa?

Se retrase blând de lângă mine.

— Trebuie să-mi suflu nasul, zise ea. Și apoi realmente trebuie să fac ceva în privința cinei.

24

Marți dimineață, am așteptat, până am avut toată casa la dispoziția mea.

Vanessa a plecat la muncă. O jumătate de oră mai târziu, Rosemary s-a dus să prindă autobuzul – se ducea la Londra să se vadă cu o colegă de școală. Michael plecase deja să-și petreacă ziua la familia Vintner. El și Brian aveau un proiect ambițios: să construiască o căsuță în copac, în fundul grădinii. Aveam două ore până la prima mea sarcină a zilei, o întâlnire de rutină cu inspectorul diocezan.

Când am rămas singur, m-am dus în birou, am închis ușa și am telefonat la Roth Park. Mă întrebam dacă nu am temperatură. Nu mă simțeam eu însumi – eram emoționat, parcă făceam ceva ilicit. Am lăsat telefonul să sune. Eram pe punctul de a închide când a răspuns Joanna.

M-am scuzat că am deranjat-o și am întrebat-o dacă am putea să folosim aleea lor ca parcare suplimentară pentru serbare.

— Sigur că puteți. Puteți să parcați oriunde vă place. Era aproape ora zece și părea pe jumătate adormită. În mod cert, n-o să distrugeți pajiștea sau să rupeți florile.

— Ar mai trebui să-l întreb și pe Toby dacă este în regulă cu parcarea pe alee?

— Toby nu e aici. Și, oricum, nu are nicio legătură cu el.

— Pardon?

— Este casa mea, zise Joanna cu vocea brusc distorsionată, ca și cum căsca. Terenul meu. N-are nimic de-a face cu Toby.

— Așa! Mă întreb – mi-ar fi permis să parcurg puțin aleea, pentru a aprecia câte mașini ar încăpea acolo? Audrey Oliphant consideră că este important să avem o estimare cât mai corectă.

— Acum?

— Dacă nu există vreun inconvenient.

— Știi stejarii aceia de lângă padoc? întrebă ea. Voi fi acolo în aproximativ zece minute.

Am ezitat îndelung.

— Nu este nevoie să vii și tu.

— Mi-ar face plăcere să iau puțin aer. În afară de asta, am nevoie să văd unde va fi parcarea. Doar în cazul vreunei probleme.

Ne-am spus la revedere și am pus telefonul în furcă. Mi-am analizat propriile sentimente cu o detașare aproape savantă: pe bună dreptate, făceam aranjamente pentru serbarea bisericii, dar totuși mă simțeam vinovat, ca și cum aș fi aranjat o întâlnire de taină.

Era o dimineață însorită, o situație relativ rară în acest august mohorât. Am traversat curtea bisericii și am intrat pe domeniul Roth Park. O clipă mai târziu, am ajuns la stejari. M-am rezemat de trunchiul unuia și am fumat o țigară. De unde stăteam, puteam să văd aleea brăzdată de făgașe; am urmat-o cu privirea, cum șerpuia împrejurul delușorului care ascundea casa. Totul era cuprins de pace. Astfel de momente de tihnă erau o raritate în viața mea. Singurele lucruri în mișcare erau fumul țigării și câteva urme de nori subțiri, aproape transparenți sus, pe cerul albastru. Undeva într-adevăr la țară ar fi existat păsări și nu s-ar fi auzit huruitul omniprezent al traficului. Dar, pentru moment, asta îmi făcea bine.

Apoi, am văzut-o pe Joanna, pe alee. Își ridică mâna drept salut și eu i-am făcut semne la rândul meu. Mi-am aruncat țigara și am privit-o apropiindu-se. Era îmbrăcată cu o rochie subțire, de bumbac, lungă până aproape de glezne. Părul îi era lăsat liber. Când a ajuns mai aproape, am văzut că avea picioarele goale. Și mai aproape, am văzut că nu era machiată și că ochii îi erau marcați de oboseală. Se uită în sus, la mine, cu ochii aceea verzi, tiviți cu negru și cu fragmente profunde, ce se mișcau ca un caleidoscop. Pentru moment, n-am știut ce să spun. Tot ce știam era că nu ar fi trebuit să vin. Eram în pericol. Și Joanna de asemenea.

— Aș putea să capăt o țigară?

I-am dat una și i-am aprins-o. Îmi atinse mâna aproape fără să-și dea seama, pentru a stabiliza flacăra. „E bine, mi-am spus eu, dacă ar fi fost conștientă de ce simțeam, ar fi evitat să mă atingă.”

— Trebuie să cumpăr câteva de la Malik, adăugă ea. E tipic pentru Toby. A plecat cu mașina în dimineața asta, cu ultimul pachet de țigări din casă.

— Unde s-a dus?

Ridică din umeri, apoi căscă.

— Scuză-mă. În dimineața asta, nu pot să mă opresc din căscat.

— Ai dormit bine?

Zâmbi cu viclenie.

— Am încercat să nu dorm deloc.

— De ce?

— Am vrut să aflu dacă se întoarce fantoma. Îți amintești? Pașii? Așa că am luat ceva care să mă ajute să rămân trează și am așteptat. Dar nu s-a întâmplat nimic. Cu excepția faptului că am devenit din ce în ce mai speriată. Se întoarse într-o parte, pentru a stinge țigara pe jumătate fumată de trunchiul unui copac. N-am văzut și nici n-am auzit nimic. Dar am simțit ceva. Se răsuci brusc spre mine. Ceva ce pândea. Absurd, nu-i așa?

— Frica nu este absurdă. Te îngrozește.

Ea dădu din cap.

— Dar ce spui de Toby?

— Ce să spun? După câte știu eu, a dormit toată noaptea. Am auzit mașina pornind curând după ora nouă. A plecat. Niciun bilețel, nici țigări.

— A știut că ai stat trează?

— Ar fi râs de mine. Mai ales după agitația de noaptea trecută.

Nu eram sigur dacă îi plăcea sau nu de fratele ei.

— Poate că noaptea trecută a fost vorba despre un coșmar. Uneori, poți avea astfel de vise când ești între somn și veghe.

Clătină din cap cu energie.

— David, ai putea să faci ceva în legătură cu asta? Să spui vreo rugăciune specială. Cum se numește? Exorcizare?

— Aș putea să vin să spun câteva rugăciuni, dacă vrei.

— Ai putea? Nu poate face nimic rău.

Mi-am simțit părul de pe ceafă zbârlindu-se.

— Nu poate face decât bine.

— O, Doamne, regret. N-am vrut să spun asta. Arăta așa de pocăită stând acolo, în umbra plină de pete a copacilor. Regret din suflet.

— E în regulă. Vrei să o fac chiar acum?

— Nu ai nevoie de echipament?

— Lumânare, carte, clopoțel? Am zâmbit. Păstrăm astea pentru ocazii speciale. Ca să fiu cinstit, nu știu multe despre

exorcism. Cred că dioceza ar putea să aibă un exorcist oficial, care să meargă unde îi spune episcopul. Dar exorcizările, după toate regulile artei, sunt foarte rare în zilele noastre. Și ceva mai puțin formal are adesea același efect.

Ea chicoti.

— Faci să pară totul atât de normal.

— Într-un sens, chiar așa este.

Am urcat spre casă, pe alee. Joanna evalua în treacăt numărul de mașini ce puteau să parcheze acolo.

— Cel puțin alte cincizeci dacă folosim și locul din fața ușii.

În timp ce vorbea, mi-am spus că nu-mi făceam decât datoria: datoria de preot. Am ajuns la fântâna secată ce comemora vizita reginei Adelaide. Joanna se opri și se rezemă de piatra ponosită a bazinului. Privi apoi fațada casei.

— Ce loc urât, nu-i așa?

— Atunci, de ce ai cumpărat-o?

— Toby a vrut. Se uita la mine printre genele lungi, ca și cum estima efectul cuvintelor ei. Uneori, poate fi foarte convingător. A zis că va fi o investiție bună. Că am nevoie să plec din Londra. Deodată, ridică vocea și se întoarse spre mine. Ți-a spus, nu-i așa?

— Mi-a spus că mama voastră s-a sinucis, am răspuns eu. Și că tu i-ai găsit cadavrul.

Pentru un lung moment, ne-am uitat unul la altul. Apoi, plecă ochii.

— Ți-a spus și că, după aceea, am fost bolnavă?

— Da.

— Nu este adevărat. N-am fost bolnavă. Îi place să le spună oamenilor că am avut o cădere nervoasă. Îi place să sugereze că sunt nebună. Fac pariu că asta a făcut și cu tine.

Făcu o pauză, dar eu n-am zis nimic. Apoi, continuă vorbind încet și alegându-și cuvintele:

— Dă impresia că are grijă de mine datorită inimii lui bune. Că, fără el, m-aș prăbuși. Că sunt ceva fragil, pe care el trebuie să-l trateze cu mare atenție.

— Și nu ești?

— Par fragilă? mă întrebă ea.

Am negat din cap. „Dar auzi fantome.”

— Atunci, de ce face asta?

— Ți-am spus. Așa îi place. Îl face să se simtă bine. Se înfioră. Hai să intrăm și să terminăm povestea.

Ne-am îndreptat spre ușa din față, pașii noștri răsunând zgomotos pe pietriș. Ușa se închise în urma noastră cu o bubuitură puternică, asemenea unui tunet îndepărtat. Casa era rece și tăcută.

— Aș putea să-ți ofer niște cafea sau altceva? reluă Joanna.

— Nu. Nu este o vizită de curtoazie.

Mă privi iarăși – de ce continua să se uite la mine? –, dar speram că nu poate să vadă prea departe. Nu există nebun mai nebun decât cineva de vârstă mijlocie: suficient de bătrân pentru a fi conștient că nu este cazul să o facă și destul de tânăr pentru a o face.

Am urmat-o sus, pe scări, privind rochia ce-i mângâia foșnind gleznele. La mezanin, era o fereastră și, când Joanna a trecut prin dreptul ei, cu lumina căzându-i din spate, trupul i s-a conturat prin rochie exact ca al Vanessei cu multe luni în urmă, la petrecerea familiei Trask. Istoria are obiceiul să se repete ca un desen pe un covor lucrat manual.

— Este un drum destul de lung, zise Joanna peste umăr. Sunt încântată că nu sunt menajeră. Trebuie să fie un adevărat iad.

— N-am fost niciodată sus.

Aș fi vrut să-mi retrag cuvintele. Păreau încărcate de semnificații ascunse.

Am ajuns la palierul principal. Un coridor lung, ce se întindea în inima casei, cu dușumele fără covoare, cu tencuiala crăpată și căzută de pe pereți, ca o hartă a deșertului în relief.

— Este mai puțin elegant decât jos, afirmă Joanna. Bănuiesc că familia Youlgreave își cheltuise toți banii. Am mers împreună de-a lungul coridorului, pașii noștri bubuind în liniștea din jur. Nu știu de ce au avut nevoie de o casă așa de mare. E o prostie. Mi-ar plăcea mai mult să locuiesc undeva, în ceva mai mic.

— Și atunci de ce nu o faci?

Ridică din umeri.

Aș fi vrut să întreb: „Toby are vreo modalitate de a te reține aici? De ce ai cumpărat casa asta pentru el?” Dar desigur n-am făcut-o.

— Fii atent la gaură, zise Joanna, conducându-mă pe alături. Într-o dimineață, Toby a scăpat piciorul în ea. Lemn distrus de carii.

— Intenționați să începeți curând renovarea?

— Avem nevoie de mai mulți bani. Toby vrea să găsească un investitor. Își aruncă privirea spre mine. Când tati a murit, banii ne-au fost lăsați mie și lui Toby. Mami putea să-i folosească doar cât trăia. Însă Toby a făcut un împrumut mare; avea compania aceea ce importa obiecte din India. Dar n-a funcționat. Când mami a murit, a trebuit să-și folosească partea lui de bani pentru a-și plăti datoriile.

M-am simțit mai curând stânjenit. Englezilor nu le place să vorbească despre bani. Joanna se opri la ușa din capătul coridorului.

— Acum, ne aflăm în turn.

Deschise ușa și intră într-o încăpere mare, pătrată, cu ferestre pe trei laturi. Întotdeauna, am dorit să locuiesc într-un turn. Mă conduse spre altă ușă, din colț. În spatele ei se afla o scară în spirală, cu trepte din lemn și fără covor. Scara era luminată de niște ferestre înguste, ca niște firide anacronice pentru lansat săgeți, destinate unor pitici. Eu stau la etajul de mai sus, mă informă ea. Iar în cel de deasupra mea este camera din vârf. Camera lui Francis Youlgreave.

— Cine ți-a spus asta?

— Toby. Urca deja scara și vocea ei cobora spre mine. A menționat-o din nou, chiar seara trecută.

„Pentru a o speria?”

Am ajuns la o ușă deschisă. Prima mea impresie a fost că această pustietate și lumină veneau din spatele ei. Camera era pătrată, cu câte o fereastră boltită în partea de sus, pe fiecare perete. Tapetul – lalele aurii, stilizate pe un fond albastru, decolorat, probabil tot atât de vechi ca și casa – începuse să se desprindă de pe pereți. În colțul opus ușii se afla un șemineu mare, din fontă, al cărui grătar era plin cu mucuri de țigări și cenușă. Un covor destinat unei camere de zi din suburbii acoperea cam o treime din dușumea; în rest, erau scânduri goale. Pe covor, ca pe o plută naufragiată, se aflau lucrurile Joannei – o saltea, radioul pe care-l văzusem pe terasă, un cufăr verde, o pereche de valize, un arhipelag de îmbrăcăminte lepădată, o masă de toaletă furniruită cu nuc și cu o oglindă înaltă atașată de ea. Masa de toaletă era încărcată cu cosmetice, cărți broșate și scrumiere ce dădeau pe dinafară.

Camera mirosea a parfum puternic, crud, care acoperea alt miros, dulce și aromat, ce-mi amintea de mâncarea indiană.

— Mi-e teamă că este puțin cam dată peste cap. Joanna îmi adresă un zâmbet strâmb – un colț al gurii i se ridică în sus, celălalt se lăsă în jos. Dacă aș fi știut că vii, aș fi făcut ceva cu toate astea.

— Nu contează.

Dormitorul era ca o străfulgerare în spatele unei cortine. Rosemary și Vanessa erau amândouă niște ființe ordonate. Dormitoarele lor demonstrau că nu le place dezordinea și știau cum să o controleze. Joanna oferea unui vizitator un fel de cadou ce reflecta personalitatea ei, iar eu eram mișcat. Pentru o clipă, m-am simțit tânăr și plin de elan. Pentru o clipă, m-am amuzat, imaginându-mi ce ar fi făcut Audrey Oliphant sau Cynthia Trask în situația mea.

M-am îndreptat spre fereastră și am privit aleea de jos și acoperișul baldachinului de deasupra ușii din față, cu plăcile lui alunecoase și peticele de mușchi, ca niște pustule verzi. Conștiința indiscreției mele se făcu simțită: un cleric de vârstă mijlocie singur cu o tânără atractivă, la ea în dormitor. M-am întors, nerăbdător să termin ceea ce începusem. Joanna stătea tot în pragul ușii, privindu-mă.

— Ce ai să faci? întrebă ea.

— O să spun o rugăciune.

— Bine.

Mi-am imaginat că pare dezamăgită, ca și cum se așteptase la ceva mai dramatic. Își plecă fruntea și eu m-am rugat ca încăperea să se umple de pacea lui Dumnezeu. Apoi, am invitat-o pe Joanna să spună cu mine *Tatăl Nostru*. Vocea ei se poticnea după a mea, ca un ecou îndepărtat.

Când am terminat, m-a întrebat:

— Asta e tot?

— Da. Putem să mergem sus?

Ea dădu din cap și, fără un cuvânt, s-a strecurat afară din cameră. Am urmat-o pe scara în spiralală. Pașii noștri bubuiau pe scândurile goale. Mi-am ținut ochii fixați pe gleznele Joannei, licărind palide în fața mea. În vârf se afla un palier îngust, doar de o persoană, și o ușă închisă. Mi se părea mai rece aici decât fusese la etajul de dedesubt.

Joanna apăsă clanța și deschise ușa. Camera era o copie a camerei ei – aceleași dimensiuni, aceleași ferestre cu boltă în partea de sus, același cămin din fontă. Una dintre ferestre era întredeschisă – cea care dădea spre baldachinul de jos și fântână. Și am avut gândul nebunesc că aceasta trebuie să fie cea de la care a sărit Francis Youlgreave în brațele îngerului său. Tapetul era modern – tot flori, dar niște margarete psihedelice, de culoare turcoaz și portocaliu.

M-am dus încet până în mijlocul camerei. Era goală – fără mobilier, fără covor și fără praf pe dușumele. Francis Youlgreave lăsase în urma lui un vid ce aștepta să fie umplut.

— Ei bine? Joanna stătea lângă șemineu, cu degetele mâinii drepte frământându-și antebrațul stâng. Ce crezi? Simți ceva?

— Nu.

Încăperea era un fel de cameră cam incompletă, așa cum sunt camerele nefolosite, dar nimic mai mult.

— Tu simți?

— Acum, nu știu ce mai simt.

Deodată, am vrut să fi plecat – departe de această casă și de Joanna. Cu voce energică, am repetat rugăciunea, cerând de la Dumnezeu pace. Încă o dată am rostit *Tatăl Nostru*, galopând printre cuvintele familiare, cu vocea Joannei poticnindu-se după mine. Mă întrebam dacă să mai spun o rugăciune, una specială pentru Francis Youlgreave. I-am aruncat o privire Joannei. Tot se mai strângea de braț, dar degete îi erau acum liniștite. Ochii ei îi întâlniră pe ai mei. Se uita la mine ca și cum aș fi fost un străin sau, conform situației, o fantomă.

— Ai auzit? întrebă ea.

— Ce să aud?

Făcu un pas spre mine, se opri și se uită peste umăr.

— Am crezut că aud pe cineva plângând. Un copil.

Ridică o mână și, timp de treizeci de secunde, ascultarăm în tăcere. Apoi, clătină din cap.

— S-a oprit. Mai făcu un pas spre mine și apoi altul, și altul; picioarele îi șovăiau ca și cum fiecare pas cerea o hotărâre specială și ca și cum, uneori, hotărârea nu era bine-venită. Se opri la câțiva pași de mine și ridică fruntea spre mine. Crezi că mi-am imaginat?

— Nu știu. Aș fi vrut să se uite în altă parte, nu la mine. Poate.

— Crezi că sunt nebună?

— Categoric, nu. Am făcut un pas îndărăt. Acum…

— David, mă întrerupse ea.

Am privit-o.

— Odată, cu ani în urmă, șofând târziu într-o noapte de iarnă prin Fens, spre Rosington, aproape că am dat peste un pui de bursuc care se juca în mijlocul șoselei. Mașina a derapat, dar s-a oprit la timp. Un lung moment, bursucul nu s-a mișcat: privea direct spre farurile mele. E așa de ciudat… mai șopti Joanna.

Liniștea crescu între noi și nu știam cât va mai dura. Ce era așa de ciudat? Casa? Plânsetul copilului? Francis Youlgreave? Sau chiar noi doi, singuri în această cameră?

Nu ne-am mișcat. Pe obrazul Joannei se afla o șuviță de păr și aș fi dorit cu disperare să o dau deoparte. Apoi, am auzit ori am crezut că aud o bătaie de aripi depărtată, la limita perceptibilului. În minte, am văzut bursucul revenindu-și brusc și împleticindu-se spre întunericul de pe marginea șoselei.

— Trebuie să plec. La revedere!

Fără alt cuvânt, am ieșit precipitat din cameră și aproape că am alergat pe scări.

25

Ancheta a avut loc miercuri după-amiază, 19 august, la ora 14:30. Eu n-am fost citat ca martor, dar am dus-o acolo cu mașina pe Doris Potter.

Procedura nu a durat prea mult. Judecătorul de instrucție era un doctor bătrân, cu numele Chilbert, un om tăios, care continua să-și arunce privirea spre ceas ca și cum ar fi fost nerăbdător să plece. Exista și un juriu, format din șapte bărbați și trei femei – doi dintre ei cam de douăzeci de ani, doi cam de șaizeci și ceilalți de vârste intermediare; singurul lucru pe care îl aveau în comun era o expresie de jenă atentă, dar și aceasta a dispărut pe măsură ce procedura a avansat.

Doctorul Vintner a fost primul martor chemat la bară. A depus mărturie privind identitatea lui Lady Youlgreave. Apoi, Chilbert l-a interogat despre istoricul ei medical recent. James a vorbit îndelung, deoarece boala era în fază terminală: cancer la sân. Era clar că se gândea că putea să moară oricând în următoarele câteva luni. A descris cum a încercat și nu a reușit să o convingă să se mute într-o casă de sănătate. Mintea ei devenea din ce în ce mai confuză, spunea el, din cauza morfinei. Era adevărat că osteoartrita umerilor făcea imposibil să ridice brațele. Dar se putea să fi uitat că nu putea să ajungă la sticluța de pe poliția căminului.

Alături de mine, Doris trase adânc aer în piept.

Raportul medicului legist a confirmat spusele lui James. Lady Youlgreave și-a fracturat țeasta când a căzut, probabil lovindu-se de colțul șemineului. Exista o lacerație, cu o umflătură și julitură în jur. Rănile erau în întregime pricinuite de faptul că s-a împiedicat de carpeta din fața căminului. În final, a descris pe scurt rănile provocate post-mortem de Beauty și Beast, dar totul exprimat cu un vocabular tehnic obscur, care suspectam că este destinat să-i zăpăcească pe cei doi ziariști din galeria publicului.

În timp ce James și medicul legist vorbeau, judecătorul de instrucție dădea din cap cu o regularitate monotonă. Însă încetă să mai aprobe când a chestionat-o pe Doris, următorul martor chemat la bară. Doris dârdâia și vocea îi tremura. Dar a insistat

că Lady Youlgreave, deși confuză în unele sensuri, știa perfect că nu poate ajunge la medicament. De asemenea, a menționat că patroanei ei nu-i plăcea să folosească telefonul.

Chilbert strânse din buze și interveni:

— În general, nu e nicio îndoială că aveți dreptate, doamnă Potter. Dar tocmai am aflat de la doctorul Vintner ce confuză ajunsese Lady Youlgreave. Aruncă o privire spre James, ca și cum ar fi cerut sprijinul unui coleg. Este un adevăr trist, dar oamenii în această situație se degradează constant. Așa că mi-e greu să cred că faptele ei puteau fi evaluate după standardele normalității. De fapt...

— Dar, domnule, eu...

— Aceasta este o problemă medicală, doamnă Potter și trebuie să-i lăsăm pe cei competenți să o lămurească. Chilbert ridică o sprânceană stufoasă. Nu sunteți doctor în medicină, după câte știu!

— Dar de ce să spună că au venit verii ei?

— Cine știe? Poate că a visat că au venit. Dar nu suntem aici pentru a face speculații. Acum, poate ați fi amabilă să ne spuneți de ce ați mișcat cadavrul lui Lady Youlgreave și ați curățat camera înainte de a sosi poliția?

Ea ridică din umeri.

— Pur și simplu, am făcut-o. Așa părea corect. I-ar fi plăcut să arate decent.

— Trebuia să lăsați totul așa cum era.

— Să-i las pe câini acolo, cu ea, vreți să spuneți? Să o las dezvelită, să o vadă toți bărbații? Nu i-ar fi plăcut să o vadă în halul acela.

Chilbert privi fața îmbujorată a lui Doris și – dând dovadă de mai multă înțelepciune decât cea cu care îl creditasem la început – îi spuse că poate să se retragă. Următorul cu care a vorbit a fost adolescentul care primise telefonul lui Lady Youlgreave de anulare a venirii asistentei. Mama adolescentului conducea agenția Fishguard, dar nu era acolo. Băiatul, mai mic decât Rosemary, era sigur de ora la care a primit apelul.

— Cu ce semăna vocea? întrebă Chilbert.

— Cu a unei doamne bătrâne, presupun. A spus că e Lady Youlgreave.

— Și ce ți-a spus exact?

— Că au sosit verii ei să petreacă week-end-ul acolo. Din senin. Și vor avea grijă de ea, așa că nu mai e nevoie să vină asistenta până în week-end-ul următor.

— Și atunci ce ai făcut?

— I-am telefonat asistentei și am anulat angajamentul. Impasibil ca un cârnat din seu, băiatul îl privi pe Chilbert. Știu ce trebuie să fac. Răspund adesea la telefon când nu e mama acolo. Întotdeauna există oameni care sună pentru a schimba câte ceva.

Sergentul Clough a confirmat că a fost depistat un telefon dat de la Old Manor House la numărul agenției, vineri seară, la ora respectivă. Țeasta lui chelă lucea în lumina crudă de deasupra capului. Apoi, a subliniat că n-a existat niciun semn de intrare forțată.

Judecătorul de instrucție a amintit juriului că probabil moartea a survenit vineri seară: asistenta de la agenție trebuia să sosească sâmbătă, la 7:45 dimineață, așa că – chiar dacă ar fi venit – nu putea să împiedice moartea lui Lady Youlgreave. Instruit corespunzător, juriul dădu verdictul de moarte accidentală.

După aceea, eu și Doris ne-am întors la mașină.

— Nu-mi vine să cred. Ea n-ar fi telefonat la agenție, comentă Doris.

— Trebuie că totuși a făcut-o. Au stabilit că această convorbire a avut loc.

— Oricine ar fi putut să telefoneze. Toată lumea știa unde se află cheia.

— Știu că este greu de acceptat, am zis eu, dar trebuie să spun că probabil verdictul e corect. Oamenii fac lucruri ciudate. Mai ales când sunt bătrâni și amețiți. Și nu este nimic care să sugereze altceva, nu-i așa?

Ea își strânse gura ca un copil încăpățânat, dar nu mai zise nimic.

— Știu că este înfiorător, am continuat eu, descuind portiera mașinii, și faptul că ai găsit-o așa ți-a făcut mult rău. I-am ținut portiera să urce. Nenorocite animale!

Doris urcă lipsită de eleganță, pe locul pasagerului.

— Ce se va întâmpla cu ele?

— Cu câinii? Îmi imaginez că vor fi suprimați.

— Nu! Capul lui Doris se ridică brusc și mă privi cu o figură răvășită, parcă izbită de idee. Nu trebuie să fie suprimați. N-aș putea să-i iau eu?

— Dar, Doris, ascultă, ar fi trebuit să fie eutanasiați cu ani în urmă.

— Mie îmi plac. Le va fi foarte bine cu mine.

— Sunt sigur că le va fi. Dar te-ai gândit...?

— Mă cunosc. Îmi amintesc de Beauty când era o cățelușă.

— Au nevoie de multă îngrijire. Vor exista cheltuieli cu veterinarul. Și, realmente, nu ar fi mai bine pentru ei să fie eutanasiați?

— De unde știți? O mulțime de oameni nu vor să moară chiar dacă sunt bătrâni și bolnavi. De ce ar fi altfel cu animalele?

Am privit-o și mi-am amintit tonul moralist, pe care l-am avut când Audrey a fost nu tocmai amabilă cu bătrânii.

— Trebuie să faci ce crezi tu că e mai bine. Și să-mi spui dacă există ceva pe care să-l pot face eu, pentru a te ajuta.

— Ce trebuie să fac ca să-i primesc?

— Avocatul lui Lady Youlgreave este persoana pe care trebuie să o întrebi.

— Domnul Deakin.

— El știe. Teoretic, presupun că acești câini le aparțin moștenitorilor lui Lady Youlgreave. Dar nu-mi vine să cred că vor obiecta să-i iei tu.

Doris dădu din cap.

— Mulțumesc.

Am condus înapoi la Roth. Am luat-o pe Manor Farm Lane și am oprit în fața căsuței pe care o împărțea cu soțul ei, cu Charlene și cu cei doi frați mai mici ai acesteia. Am încercat, dar n-am reușit să-mi imaginez efectul pe care ar putea să-l producă adăugarea lui Beauty și a lui Beast la menajul lor. Doris n-a coborât. Am bâjbâit după clanța de la ușa mea, intenționând să ocolesc mașina pentru a-i deschide portiera.

— Domnule vicar?

— Da?

Doris stătea dreaptă pe locul ei, cu degetele strânse pe mânerul genții.

— Mai e ceva pe care ar fi trebuit să-l spun.

— Cui să-i spui?

— Poliției. Judecătorului de instrucție.

Am privit-o, simțind cum mă cuprinde neliniștea.

— Ce vrei să spui? Ceva în legătură cu Lady Youlgreave?

— Vineri – la plecare – am dus niște lucruri la gunoi. Vezi dumneata, întotdeauna înainte de a pleca, mut pubela, o duc lângă poartă. Nu e ceva pe care să-l facă asistenta și uneori gunoierii vin luni foarte devreme, înainte de a ajunge eu.

— Și acum de ce ar fi fost altfel?

Se întoarse și mă privi.

— Erau acolo și niște lucruri din cutia de tablă. Știi dumneata, cea la care se uita doamna Byfield. Nu tot – doar câteva carnete și scrisori, și alte lucruri.

— Dar erau hârtii de familie, Doris. S-ar fi putut să fie importante.

Ea clătină din cap.

— Lady Youlgreave a spus că erau lucruri pe care nimeni nu le voia.

— Nu cred că era cel mai bun judecător în această problemă.

— Dar a vrut cu atâta îndârjire să le arunc! Zicea că sunt niște porcării. Doris era disperată. Plângea, părinte. Ca un copil. Și, la urma urmei, ce mai contează? Era așa de supărată și nu erau decât niște hârtii!

— Ai fi putut să le păstrezi, am sugerat eu, încercând să vorbesc pe un ton amabil. Și apoi poate că am fi discutat ce să facem cu…

— M-a pus să promit că am să fac ce dorește. A fost singurul mod de a o determina să înceteze a mai plânge. Doris mă privi sfidător. Eu nu-mi încalc promisiunile!

În mașină se lăsă liniștea. Mi-am aplecat capul.

— Nu, am spus eu în cele din urmă. Sigur că nu ți le încalci.

— Dar oare ar fi trebuit să spun la poliție? Sau să le spun acum?

M-am gândit o clipă.

— Nu cred. Aceasta nu va face decât să complice treburile. Informația nu ar fi afectat verdictul: din contră, ar fi confirmat starea mentală confuză a lui Lady Youlgreave. Poate că va trebui să stau de vorbă cu soția mea. Ea ar putea să zică dacă lipsește ceva semnificativ. Dacă este necesar, putem să-i menționăm avocatului cele întâmplate.

— În regulă. Doris deschise portiera. Mulțumesc că m-ați condus. Înainte de a închide, se întoarse spre mine și adăugă: A

făcut ce a știut ea mai bine, să știți. N-ar fi fost deloc plăcut pentru familia Youlgreave, mi-a spus ea, și n-a vrut să le vadă soția dumitale. Nu era *indicat*. Asta a zis, domnule vicar. Nu era *indicat*.

Doris trânti portiera. Am privit-o cum mergea încet, clătinându-se pe cărarea cimentată, spre ușa de intrare. Mă întrebam oare ce mici și meschine scandaluri ale lui Francis a vrut Lady Youlgreave să ascundă?

Am plecat acasă. Așa cum m-am așteptat, nu era nimeni la vicariat. Vanessa încă se afla la serviciu. Michael era plecat cu Brian Vintner. Rosemary anunțase la micul dejun că se duce iarăși la Londra, la aceeași colegă. Eram ușurat. Nu eram obișnuit să împart casa cu trei persoane și, pe măsură ce vara trecea, atracția solitudinii creștea.

Mi-am scos haina și cravata și le-am aruncat pe un scaun din birou. Am pus ibricul pe foc și m-am dus la toaletă. În timp ce eram în camera de baie, cineva a sunat la ușă. Am înjurat. Încheindu-mă grăbit, am ridicat mâinile spre cer și m-am dus să răspund. Era Audrey. Unii oameni au un talent genial de a fi cât se poate de inoportuni.

Roșie și fremătând, înainta spre mine, determinându-mă să fac un pas înapoi. O clipă mai târziu, se afla în hol, lângă mine. Era îmbrăcată cu o rochie dintr-un material sintetic, lucios, în tonuri violente de turcoaz și galben. Rochia se lipea de ea ca a doua piele. Am observat petele de noroi de pe ciorapi. Fălcile îi tremurau.

— Iartă-mă, David. Am venit să mă plâng.

Am clipit.

— Pentru ce?

— Băiatul ăla. Michael. Știu că e finul tău. Știu că părinții lui sunt buni prieteni cu tine. Dar pur și simplu nu mai pot să suport.

— Ce a făcut?

— Mă spionează. Mă plimbam prin parc, ieri după-amiază și hop și el. Am continuat să-l văd ițindu-se de după copaci sau din tufișuri. Ezită, fălcile i se mișcau ca și cum mestecau în continuare insulta. Și în după-amiaza aceasta a făcut același lucru.

— În Roth Park?

Roși.

— Mă plimbam după prânz. În ultima vreme, n-am dormit prea bine.

Mă întrebam dacă neobișnuita plimbare nu avea vreo legătură cu activitatea ei de detectiv.

— Căile pietonale sunt un bun public, Audrey. Poate că Michael se juca pe acolo. Nu există niciun motiv să nu fi fost acolo, tot așa ca și tine.

— Își vâră nasul peste tot. El și nesuferitul ăla de Brian Vintner. Nu mai pot să suport.

Simțeam cum mă cuprinde furia.

— Nu cred că Michael este genul de băiat care își vâră nasul.

Se uită la mine.

— Vrei să spui că am mințit?

— Categoric, nu. Am privit-o, dându-mi seama cât de aproape eram să-mi pierd răbdarea și realizând totodată ce nepotrivit era comportamentul meu. Regret, am adăugat. N-ar fi trebuit să vorbesc așa.

Mârâi. Spre groaza mea, i-am văzut ochii strălucind.

— Adevărat, am continuat eu. Tocmai m-am întors de la ancheta legată de Lady Youlgreave.

— Ancheta? Fălcile îi tremurau din nou. De fapt, am crezut că voi merge și eu. Am sperat că ai putea să mă duci tu. Dar nimeni n-a răspuns când te-am sunat.

— Am fost cu toții plecați cea mai mare parte a zilei.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— La ce te așteptai? Eram uimit de schimbarea de tactică a lui Audrey. Au hotărât că a fost un accident. Audrey trase adânc aer în piept.

În acel moment, fluierul ceainicul începu să sune tare și ascuțit.

— Eram gata să fac ceai, am mai spus eu în silă. Nu dorești o ceașcă?

Audrey acceptă să fie calmată. Mă urmă în bucătărie și vorbi fără întrerupere în vreme ce preparam ceaiul. Am promis să discut cu Michael și ea mi-a promis că nu va mai aminti despre asta. Audrey a stat o jumătate de oră. În timp ce eu încercam să nu mă gândesc la treburile pe care le aveam, ea a vorbit despre Lady Youlgreave într-un fel care sugera că aceasta fusese pentru Roth ceea ce regina-mamă fusese pentru țară. De asemenea, vorbi îndelung despre hotărârea ei de a da în

judecată pe oricine ar fi fost responsabil de mutilarea lui Lord Peter. În sfârșit, mai vorbi și despre serbare. Mi-e teamă că n-am ascultat prea atent.

Până la urmă, a plecat. M-am întors în bucătărie să spăl vesela de ceai. După aceea, tocmai traversam holul în drum spre birou, când am auzit cheia răsucindu-se în broasca ușii din față.

Rosemary năvăli în casă. Era îmbrăcată în denim, jeanși și cămașă cu capse metalice, pe care nu le văzusem înainte. La gât avea o eșarfă de mătase, tot nouă. Era verde-închis cu bronz. I s-ar fi potrivit Vanessei. Am înregistrat toate astea automat. Ceea ce vedeam în realitate era fața ei roșie și udă de lacrimi, încadrată de părul blond răvășit.

— Rosemary, ce s-a întâmplat?

Cu chipul îndurerat, se uită la mine. Apoi, fără să scoată o vorbă, alergă sus, pe scări și apoi în baie. Am auzit-o trăgând zăvorul de la ușă.

Pereții și dușumelele vicariatului sunt subțiri. O clipă mai târziu, am auzit-o vomitând.

26

Miercuri seara, fără niciun chef, m-am dus la biserica Sfânta Maria Magdalena. În ultimul an, sentimentul neplăcut se intensificase. Am fost întotdeauna tentat să antropomorfizez bisericile, să înzestrez clădirile cu personalitate: ca și la oameni, unele personalități erau mai atractive decât altele. În cea mai mare parte a timpului petrecut la Roth, mi-a plăcut de Sfânta Maria Magdalena. Dacă ar fi trebuit să-i găsesc echivalentul uman, aș fi comparat-o cu Doris Potter.

Dar, în ultimele douăsprezece luni totuși – adică de la experiența aceea ciudată, după ce am întâlnit-o pe Vanessa – nu mai simțeam același lucru ca până atunci în legătură cu acest loc. Sentimentul era aproape imposibil de calificat. Era ca o dâră slabă de igrasie, ce se întindea aproape imperceptibil pe un perete alb. Știam că este acolo. Nu puteam să văd, dar credeam că pot să simt. Aveam senzația că biserica nu mai era în întregime a mea, ca și cum ceva sau cineva încerca, cu un succes din ce în ce mai mare, să mi-o ia. La un moment dat, am știut perfect că este doar imaginația mea. Atât ca om, cât și ca preot, eram înclinat să văd umbre acolo unde nu existau.

Am ieșit înainte de cină, pentru a încuia biserica. După o zi cenușie, era o seară frumoasă, deși existau nori negri pe cea mai mare parte a cerului. Curtea bisericii era scăldată într-o lumină puternică, metalică: arăta ca o scenă de teatru. Am lăsat-o pe Vanessa pregătind cina. Michael petrecea seara la familia Vintner. Rosemary se odihnea în camera ei; îmi spusese că are un deranjament stomacal – ceva mâncat la prânz trebuie că nu i-a căzut bine. Nu știam dacă să o cred sau nu.

Înainte de a încuia, am intrat în biserică, pentru a mă asigura că totul e în regulă. Doamnele fuseseră recent aici și locul mirosea a flori și a ceară de parchet. Culorile sumbre ale picturii *Judecata de Apoi* luceau deasupra arcului altarului. M-am îndreptat încet spre locul meu din strană, cu intenția de a mă ruga. Pașii mei răsunau mai tare decât de obicei, ca și cum mergeam pe pielea unei tobe.

Când am trecut pe sub arcul altarului, o mișcare mi-a atras privirea – spre stânga și deasupra capului meu. M-am uitat în sus. Mă aflam exact sub plăcuța de marmură care îl comemora pe Francis Youlgreave. Nimic nu se mișca. „Uneori, mi-am spus eu, mișcarea propriilor gene poate să-ți dea impresia unei alte mișcări dincolo de tine.”

În mintea mea, plăcuța lui Francis se întrepătrundea cu ideea că umblam pe o tobă. Dacă aceasta era toba, atunci, în interiorul ei, locul rezonanței ei, se afla cripta de sub altar unde zăcea familia Youlgreave. Nu că acolo ar fi existat prea mulți. Nu fusesem jos de ani întregi, dar îmi aminteam camera mică, prăfuită, mai mult ca o pivniță de vinuri, cu rafturi adânci de fiecare parte, dar nu erau decât trei coșciuge, unul dintre ele aparținând probabil lui Francis Youlgreave. Era spațiu pentru cel puțin încă o duzină.

Cripta trebuie că a fost construită în alte vremuri, pentru alte familii, de la care nu mai exista nicio urmă. Primul dintre Youlgreave a dorit ca locul să le aparțină lor, și acum doar familia Youlgreave aștepta acolo cea de-a Doua Venire. Îmi imaginam că va fi nevoie să se redeschidă cripta pentru Lady Youlgreave.

Deodată, n-am mai vrut să mă rog. Mi-am spus că eram într-o stare mentală nepotrivită. M-am cutremurat în timp ce m-am întors spre ușa sudică. Nu știam de ce, dar eram înspăimântat. Mă simțeam ca un înotător epuizat și singur, nu la mare adâncime, dar prea departe de țărm.

Am părăsit biserica, încuind ușa în urma mea. Când am ieșit din portal, lumina mă izbi cu toată puterea. În dreapta, dincolo de cărarea ce ducea la poarta particulară dintre curtea bisericii și Roth Park, se afla o bancă de lemn, donată de Audrey în memoria părinților ei. O siluetă stătea întinsă pe ea. Cu brațele rezemate pe speteaza băncii, trupul se contura în lumina orbitoare a soarelui. Pentru o clipă, inima mi s-a oprit. Am crezut că e Joanna.

— Bună, David, rosti Toby. Frumoasă seară.

Am clipit în lumină. Se ridică și se mută pe bancă, pentru a-mi face loc să mă așez și eu. Arăta deosebit de androgin în seara asta, cu pantalonii lui roșii și un tricou roșu-închis, decoltat și cu mâneci lungi, ce fluturau și îi confereau un ușor aer medieval. Picioarele îi erau goale și fuma o țigară.

— Dorești ceva? am întrebat eu.

— Da și nu. Râse. De fapt, nu mi-am dat seama că erai înăuntru, dar acum, că ne-am întâlnit, ar fi ceva.

Cuprins de o bruscă și irațională teroare, m-am întrebat dacă Toby nu știe că m-am văzut cu sora lui fără ca el să știe, că m-a dus în camera ei și că mi-a vorbit despre el. Mi-am dat seama cât de vulnerabil eram. Toby vorbea, dar a trebuit să-l rog să repete.

— Cum s-a desfășurat ancheta?

— Au hotărât că moartea a fost accidentală.

Toby râse din nou, un sunet brusc și strident.

— Ceea ce toată lumea știa deja. Sistemul nostru judiciar este genial în a stabili ceea ce e evident, nu-i așa?

— Presupun că trebuiau să fie siguri.

Toby se aplecă și strivi cu grijă țigara în iarbă.

— Am vrut să discutăm ceva despre serbare. Mă întrebam dacă aveți și ghicitor.

— Nu, după câte știu eu. Nu cred să fi avut vreodată.

— Am crezut că s-ar putea să contribuie la distracție. Dacă nu ai nicio obiecție, desigur.

— Atâta timp cât este tratat cu ușurința corespunzătoare, nu cred că ar fi o problemă. N-aș vrea să-l ia cineva prea în serios.

— O, nu, rosti Toby.

— La cine te gândești?

— De fapt, am crezut că aș putea să o fac eu însumi pe ghicitorul. Am făcut-o odată, la școală. Doar ca o glumă, la un fel de spectacol pe care l-am dat. Mi-am pus o perucă și o mantie lungă și neagră, acoperită cu stele. Degetele mâinii lui stângi fluturară ca și cum ar fi mângâiat faldurile mișcătoare ale mantiei. Doar puțină distracție în plus.

M-am gândit un pic. Ideea era atractivă. De câțiva ani simțisem că, organizată de Audrey, serbarea devenise mai curând plictisitoare, cu câteva tarabe și aceleași spectacole ce se desfășurau monoton în fiecare an.

— Există un cort vechi în grajdul casei, continuă Toby. Arată destul de bine. Aș putea să-l folosesc drept chioșc.

— Ce fel de ghicitor?

Toby ridică din umeri.

— Nu sunt mofturos. Chiromanție, cărți de joc, astrologie, I Ching. Orice dorește clientul.

— Sunt sigur că oamenilor le-ar plăcea. Este foarte amabil din partea ta. Dar ar fi mai bine să discut puțin cu Audrey înainte. Ea se ocupă de cea mai mare parte a organizării.

— Va trebui să mă gândesc la un nume. Rânji la mine. Prințesa Profețiilor sau ceva de genul acesta.

M-am uitat la ceas.

— Trebuie să plec. Curând, Vanessa va pune cina pe masă.

Toby se ridică.

— Apropo, cum merg cercetările ei?

— Moartea lui Lady Youlgreave a complicat lucrurile. Suntem puțin îngrijorați în legătură cu soarta hârtiilor.

— Presupun că totul depinde de cine le moștenește. Nimic nou în legătură cu asta?

Am clătinat din cap.

— Avocatul trebuie să știe, continuă Toby, adresându-se pe jumătate sieși. Trebuie să existe un avocat.

Am acceptat dând din cap, însă n-am spus nimic. Nu-l întâlnisem niciodată pe domnul Deakin, deși Lady Youlgreave l-a menționat o dată sau de două ori. Mă întrebam dacă fusese și el la anchetă, unul dintre bărbații anonimi în costumele lor de culoare închisă.

Toby se depărtă de mine cu un pas, apoi se opri ca și cum îi trecuse ceva prin minte.

— De ce nu vine Vanessa să vadă camera lui Francis, duminică după-amiază? Știu că trebuie să așteptăm până la petrecerea de după serbare, dar ar fi mult mai bine să o facă la lumina zilei. În afară de asta, știi cum se desfășoară petrecerile. O mulțime de lucruri care să te distragă.

— Ești foarte amabil, însă…

— Nu e nicio problemă, se grăbi el. Să-ți spun ceva, de ce nu veniți cu toții? Și, dacă vreunul dintre voi dorește să înoate, puteți să vă aduceți și costumele de baie. Piscina trebuie să fie gata până atunci.

I-am mulțumit și am spus că eu sau Vanessa vom telefona mai târziu, în această seară.

— Veniți, zise el.

Apoi o luă agale spre casă – nu pe cărare, ci printre morminte. În timpul mersului, manșetele tricoului și ale pantalonilor se legănau. Arăta ca un spiriduș roșu ca sângele.

•

Mai târziu, în aceeași seară, eu și Vanessa am avut o altă conferință pe șoptite în dormitor. Era o seară caldă și stăteam în vârful patului, rezemați de perne, eu în pijama, și ea în cămașă de noapte bleumarin, cu gulerul și manșetele crem. Nu îndrăzneam să mă uit prea mult la ea, deoarece asta mă făcea să-mi doresc să fac dragoste.

— Ce naiba se întâmplă cu Rosemary? șuieră ea. A fost foarte abătută toată seara.

— Și-a stricat stomacul.

Vanessa dădu energic din cap.

— Nu cred asta nicio clipă.

— A vomitat când a venit acasă. Am auzit-o.

— Poate că a vomitat. Dar nimeni cu stomacul stricat nu mănâncă așa cum a mâncat ea la cină. Nu. Dacă mă întrebi pe mine, e altceva. Poate că a șocat-o ceva. Făcu o pauză. Cine este colega aceea misterioasă?

— Cred că i-a spus Clarissa. Sau Camilla. Ceva de genul ăsta.

— Ești sigur că există?

Uimit, m-am răsucit și am privit-o. Părul Vanessei era revărsat pe umeri. Fața îi era foarte aproape de a mea. Gulerul cămășii de noapte era deschis și am putut să-i zăresc sânul stâng. Tânjeam să fiu bătrân – să ating acea vârstă la care sexualitatea nici nu te distrăgea, nici nu te tenta.

— De ce nu ar fi reală prietena ei? am întrebat eu, agățându-mă de siguranța cuvintelor.

Vanessa luă de pe noptieră o pilă și începu să-și aranjeze unghiile.

— Poate că o nedreptățesc, rosti ea gânditoare, dar tactica este clasică: vechea colegă, mersul la cumpărături, genul acesta de treburi. Îmi zâmbi. Obișnuiam să facem asta când eram tinere. Bănuiesc că părinții mei știau perfect ce se întâmplă, dar au hotărât să închidă ochii.

— Am crezut că este interesată de Toby Clifford.

— Așa e. N-aș fi deloc surprinsă dacă el ar fi misterioasa colegă.

— Dar…

M-am oprit. Dar ce? „Dar este cu mulți ani mai în vârstă decât ea. Dar e hippy sau cel puțin așa se îmbracă. Dar am vorbit cu el numai cu câteva ore mai devreme. Dar nu-mi place să mă

gândesc că fiica mea este cu un bărbat ca acesta, de fapt cu niciun alt bărbat.”

— Mi-a trecut doar prin minte, zise Vanessa. El trebuie că a încercat totuși ceva. Și poate că asta a făcut-o să fie așa supărată.

— Așa de supărată, încât a vomitat?

— Se întâmplă.

— Ce anume?

Îmi aruncă o privire, apoi se uită în altă parte.

— O bruscă reacție fizică. Într-un anumit fel, Rosemary este foarte tânără pentru vârsta ei.

— Tu crezi realmente că el i-a făcut avansuri? Avansuri fizice?

— Nu știu, răspunse Vanessa. Spun doar că s-ar putea să se fi întâmplat așa: dacă Rosemary are capul plin de visuri romantice despre Toby, și el a interpretat greșit felul cum i-a răspuns, poate că a încercat ceva, și ea a găsit toată treaba total revoltătoare. Bărbații și femeile privesc aceste lucruri foarte diferit.

„La urma urmei, și tu, și eu privim aceste lucruri diferit.” Cuvintele atârnau în aer între noi. Nu era nevoie să le rostim cu voce tare.

— Rosemary spune că nu vrea să vină duminică, am zis eu, șovăind ca și cum nu aș fi înțeles pe deplin limba în care vorbeam.

Discutasem despre invitația lui Toby în timpul cinei.

— Exact. Ieri, nimic n-ar fi ținut-o departe de Roth Park. Totuși, poate că totul e spre bine. El este încântător, dar realmente prea mare pentru ea. Și, una peste alta, nu sunt deloc sigură că pot avea încredere în el.

Am rămas tăcuți o clipă. Traficul zumzăia pe șoseaua principală.

— Audrey a venit în după-amiaza asta să se plângă de Michael, am reluat eu.

— Hopa! Îndrăzni să-mi arunce o privire. Dacă nu ești atent, se va afla. Ce a făcut?

— Susține că el și Brian Vintner au spionat-o.

— Unde?

— Undeva în Roth Park. Eu bănuiesc că a ieșit să caute dovezi. Am vorbit cu Michael, dar el neagă. Mi-a spus totuși că au văzut-o în parc, în după-amiaza asta.

— Audrey va găsi întotdeauna ceva de care să se plângă.

— Trece printr-o perioadă grea.

— Ca noi toți, se repezi Vanessa, uitând să coboare vocea. Femeia asta este o vacă, asta-i tot. O vacă la menopauză.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar este și o victimă. Ceea ce i s-a întâmplat lui Lord Peter ar fi fost un șoc teribil pentru oricine.

Vanessa mă privi.

— Apropo, am adăugat înainte ca ea să aibă timp să răspundă, există ceva ce trebuie să discutăm. Este vorba despre hârtiile Youlgreave.

— Încerci să schimbi subiectul.

— Totuși, e nevoie să vorbim despre asta. Și nici nu sunt sigur că ar fi mai multe de spus despre Audrey.

Ridică o mână și-și examină unghiile.

— În regulă. Ce-i cu hârtiile?

— După anchetă, Doris mi-a zis ceva. Cred că trebuie să rămână între noi. Însă ție știe că am să-ți spun. Se pare că, vineri seara, Lady Youlgreave a rugat-o să arunce niște hârtii. Au fost ridicate luni dimineață, odată cu gunoiul.

Vanessa mă privi fix. Culoarea din obrajii ei păli și îi apărură niște pistrui acolo unde înainte nu observasem niciunul.

— O, Dumnezeule, cele din cutie? Care dintre ele?

I-am comunicat ce-mi spusese Doris. Vanessa a rămas cu capul în palme.

— Aș putea să o *ucid*, rosti ea încet. Dacă Doris ar fi avut bunul-simț să *pretindă* doar că le-a aruncat!

— Nu e genul acesta de ființă.

— Atunci, aș vrea să fi fost. Mă întreb ce am pierdut? Bătrâna era foarte atentă să nu mă lase să văd unele hârtii.

— Cele în legătură cu timpul petrecut de Francis în Rosington și după aceea?

— Da. Ridică din sprâncene. Cum ai ghicit?

— Aceasta pare să fie perioada cea mai controversată din viața lui.

— Nu este nicio speranță să le căpătăm înapoi, ce spui?

— Până acum, sunt deja la câțiva metri adâncime, sub mizeriile din groapa de gunoi.

— Cutia e încă în casă?

— Nu știu. Doris spune că a venit cineva din partea avocaților și a luat tot ce era de valoare și mai ușor de transportat. Apropo. Ai putea să afli ce lipsește?

Vanessa dădu din cap.

— Lady Youlgreave nu m-a lăsat să inventariez tot conținutul cutiei. Mi-a dat cu țârâita hârtiile, după cum a crezut ea de cuviință. Pe neașteptate, își puse mâna peste a mea, ce odihnea cu palma în jos pe cuvertură. Ești foarte răbdător cu mine, David. Toate astea trebuie să ți se pară lipsite de importanță.

Mi-am întors palma, încât să o pot cuprinde pe a ei.

— Dacă e important pentru tine, este important și pentru mine. Dar o parte din mine crede că Lady Youlgreave a avut dreptate. Poate că te-a lăsat să le vezi doar pe cele care-l vorbeau de bine pe Francis Youlgreave.

Își trase mâna.

— N-am știut că ai această impresie.

— Nu vreau să fiu prea dur. Dar poate că, pe termen lung, aceasta e un fel de binecuvântare deghizată.

N-a mai spus nimic. M-am întors cu fața la ea și mi-am plimbat ușor degetele mâinii drepte pe brațul ei, de la umăr până la palmă. Apoi, mi-am aplecat capul și am sărutat-o pe buze.

— David, zise ea blând. Regret. Dar nu am dispoziție pentru așa ceva.

M-am retras.

— Nu e nevoie să te scuzi. Nu contează.

— Știu că te-am dezamăgit, continuă ea, dar uneori aș vrea să putem lăsa sexul la o parte. Doar pentru o vreme. Am încercat și am tot încercat. Dar, la ora actuală, nu funcționează. Asta nu pentru că nu te-aș iubi. Dar nu vreau să mă expun în felul acesta. Nu acum. Poate mai târziu, când vom avea timp să ne obișnuim cu ideea.

— Vanessa…

— Ai fost abstinent zece ani. Trebuie că te-ai obișnuit cu asta. N-ai putea să te obișnuiești din nou? Doar pentru o scurtă perioadă. Ceea ce mi-ar plăcea mie ar fi să trăim împreună ca un fel de frate și soră. Făcu o pauză. Ca Toby și Joanna.

27

Secretara vorbea cu o tărăgănare rasată, de tipul celei care necesită generații pentru a se perfecționa. Mi-a telefonat de la Lincoln’s Inn joi dimineață, pentru a aranja o întâlnire cu avocatul lui Lady Youlgreave. Domnul Deakin, a spus ea, intenționează să fie la Old Manor House cea mai mare parte a zilei și se întreabă dacă n-ar putea să discute cu mine aranjamentele pentru funeralii. Aveam înainte o zi aglomerată, dar știam că voi fi liber la un moment dat, după-amiază devreme, așa că i-am comunicat că o să sun eu la Old Manor House, între orele două și trei.

Soarele de aseară lăsase loc unei vremi posomorâte, rece și umedă, nici cald, nici frig. Reflecta proasta mea dispoziție. Când am ajuns la Old Manor House, era cam două și un sfert. Fusesem acolo cu mai puțin de o săptămână în urmă, în ziua în care a murit Lady Youlgreave, dar casa, deja în paragină, arăta și mai părăginită.

Am sunat la sonerie. O clipă mai târziu, ușa fu deschisă de un tânăr cu față îngustă și păr roșcat, cu favoriți lungi și un costum de tweed în carouri galben-mușchi cu negru.

— Bună ziua, domnule reverend! mi s-a adresat el, întinzând mâna. Ar fi bine să intrați repede. Sunt Nick Deakin.

Ne-am strâns mâinile și m-a condus într-o cămăruță aflată dincolo de hol, care era mobilată ca un birou. Nu mai fusesem acolo niciodată. Mă așteptasem la alt tip de avocat: un avocat de familie, cu costum în dungi, un om care să se asorteze cu secretara, bine hrănit și plin de sine.

— Mi-e teamă că pe aici miroase îngrozitor, rosti Deakin. Câinii, presupun. Să ne așezăm și să ne simțim bine. Ați dori o cafea sau altceva?

— Nu, mulțumesc.

Camera era foarte murdară, fiecare suprafață orizontală – acoperită cu un strat gros de praf. Deakin deschise fereastra care dădea spre grădina răvășită din spatele casei. Mobilierul era vechi și greoi; ca și cel din sufragerie, fusese proiectat pentru camere mai mari, dintr-o casă mai mare. Existau două

fotolii lângă fereastră, tapițate cu piele cafenie, uscată și crăpată. Deakin îmi făcu semn spre cel mai apropiat.

— Le-am șters bine de praf. Rânji, dezvelindu-și incisivii proiectați în afară, care îi confereau aspectul unei veverițe roșcate și prietenoase. Biata doamnă Potter! Trebuie că a fost o treabă a dracu' să încerce să țină curată casa asta, iar bătrâna doamnă să trăiască în condiții omenești. Se așeză și îmi oferi o țigară. O cunoașteți pe doamna Potter? întrebă el.

— Foarte bine.

— Nu cred că altcuiva i-ar fi păsat de câini. Practic, ea era un cadavru viu, nu-i așa? În afară de asta, după cele întâmplate, ai zice că ar fi fost mai bine ca animalele alea să fie trimise în Marele Coteț din Cer. Totuși, nu e treaba mea. Ea știe ce face, nu-i așa? Am considerat că e mai bine să mă interesez, înainte de a lua orice hotărâre.

— O, da, am spus eu. Ei i-a păsat mai mult decât celor mai mulți dintre oameni.

Am continuat să vorbim despre aranjamentele pentru funeralii. Deakin discutase deja cu antreprenorul de pompe funebre ora posibilă și, în curând, am căzut de acord pentru luni, la orele 14.

— Înhumare sau incinerare? am întrebat eu.

Deakin a deschis servieta și a scos o foaie de hârtie.

— Incinerare… a specificat-o în testament. Mai există ceva: nu vrea să fie pusă în cripta familiei. A lăsat instrucțiuni destul de amănunțite despre piatra funerară. Dar asta nu este cazul să vă preocupe.

Ușurarea mă cuprinse, surprinzându-mă cu intensitatea ei. Nu voiesem să intru în cripta aceea de sub altarul de la Sfânta Maria Magdalena. Mă simțeam ca un condamnat grațiat. De asemenea, mă întrebam de ce Lady Youlgreave nu a vrut ca rămășițele ei pământești să aștepte Judecata de Apoi alături de cele ale lui Francis Youlgreave? Poate că știa mult prea multe despre el, pentru a se simți confortabil în compania lui, mort sau viu.

— Vor fi și rudele ei de față?

Deakin ridică din umeri.

— Aproape sigur că nu. Nu există rude apropiate. Însă am făcut un anunț în *The Times* și în *Telegraph*. Poate că va apărea vreun prieten de undeva.

— S-ar putea ca unii dintre locuitorii de aici să dorească să vină. Am să transmit informația în parohie. Dar după aceea?

— Ce anume?

— Adesea, oamenii se așteaptă la ceva. Chiar dacă numai la o ceașcă de ceai.

— O, da. Ce sugerați?

— Am putea folosi sala de festivități a bisericii. Se află pe pajiște, lângă bibliotecă. Și unul dintre epitropi are o ceainărie dacă vreți, aș putea să o rog să furnizeze ceaiul și biscuiții. Nu va costa mult.

— Mi se pare în regulă. Aici, nu vom putea să organizăm nimic, nu-i așa? Se aplecă și-și stinse țigara într-o scrumieră de aramă înnegrită, fixată în ceva ce părea un picior de elefant. Nu, doar dacă tămâiem locul înainte.

— Ce se va întâmpla cu casa?

Ezită, apoi rânji către mine.

— Nu există motive să nu știți. În termenii testamentului soțului ei, Lady Youlgreave beneficia de cea mai mare parte din avere doar pe timpul vieții. Probabil că va ajunge la una dintre rudele lui – veri de gradul al doilea, dacă vor afla; cam așa ceva. Aceștia se află acum în Africa de Sud, deci mă îndoiesc că vor ajunge la funeralii.

— Soția mea lucrează la niște hârtii ale familiei Youlgreave. Nu știu dacă ați auzit de Francis Youlgreave?

Deakin scutură din cap.

— A fost un poet neînsemnat, care a trăit la hotarul dintre cele două secole. Soția mea intenționa să-i scrie biografia – cu aprobarea lui Lady Youlgreave. Acum însă care este situația?

— Va trebui să discute cu moștenitorul. De ce nu-i sugerați să le scrie? Am putea să trimitem noi scrisoarea, dacă doriți. Mai există și unul sau două testamente privind averea personală a lui Lady Youlgreave, dar hârtiile familiei Youlgreave nu apar nicăieri.

Curând după aceea, Deakin m-a condus spre ieșire. Ne-am strâns mâinile în prag.

— A fost o bătrână de treabă, rosti el voios. Știți, într-un fel ciudat, o să-mi lipsească.

Ne-am luat la revedere. De-abia după ce am traversat podul peste Rowan, mi-a trecut prin minte întrebarea logică: Cum a cunoscut-o Nick Deakin pe Lady Youlgreave? Deakin n-a putut

să-și ia licența de prea mult timp – arăta cam de douăzeci și cinci de ani, cel mult. Trebuie că s-au întâlnit recent. Mă întrebam de ce?

În timp ce treceam de intrarea pe aleea de la Roth Park, mi-am aruncat privirea peste pajiște și am observat-o pe Audrey ieșind de la Tudor Cottage. I-am făcut cu mâna, dar se pare că nu mă văzuse. Deodată, se făcu o breșă în trafic, așa că, dintr-un impuls, am traversat șoseaua spre pajiște. Și ea traversase șoseaua în fața casei ei și acum se afla pe pajiște. Trebuia să afle de aranjamentele pentru funeraliile lui Lady Youlgreave și de ceaiul și biscuiții de după aceea. Acum era o ocazie bună să-i spun totul. „Dacă o opresc pe pajiște, am reflectat eu, sunt mai puține șanse să mă rețină prea mult.”

Audrey tot nu mă văzuse. Se îndrepta grăbită spre stația de autobuz. Am început și eu să mă grăbesc, traversând pajiștea. Am auzit-o vorbind, dar nu puteam să o văd, deoarece între noi se afla stația de autobuz. Vocea ei se ridica din ce în ce mai tare. Am înjurat în barbă și am luat-o la goană stângaci.

Stătea lângă stație, ținând un discurs persoanelor dinăuntru: trei tineri păroși, în tricouri și jeanși și o fată grasă, cu părul vopsit blond și o rochie scurtă, roz.

— Paraziților! striga Audrey. Ați distrus satul. Dacă aș putea, aș pune din nou nuiaua în funcțiune. Care dintre voi i-a făcut treaba aceea oribilă pisicii mele?

— Audrey, am chemat-o, punându-mi mâna pe umărul ei. Hai să mergem înapoi în casă.

Se răsuci. Obrajii îi tremurau – acum, bolborosea ca un curcan, scoțând niște sunete doar pe jumătate articulate. Respirația îi mirosea a sherry dulce. Am luat-o de braț, dar s-a smuls din mâna mea. S-a întors din nou spre tinerii din stația de autobuz. Înainte de a o putea opri, se îndreptă spre cel mai înalt dintre ei, un băiat voinic cu o barbă crescută de câteva zile.

— Ești o lepădătură! țipă ea și îl scuipă în față.

Am prins-o din nou de braț și am încercat să o trag de acolo. Simultan, fata în roz o pălmui peste obraz. Audrey țipă, un sunet acut, animalic.

— Tacă-ți gura, cățea bătrână! urlă fata, apropiindu-și figura de a lui Audrey. Ce mama dracului crezi că faci, bălăbănindu-te pe aici și pretinzând că ești Lady Gunoi? Nu știi că toată lumea râde de tine?

În spatele meu se auziră pași alergând. Charlene apăru pe drum, lângă mine.

— Nu poți să-ți ții gura aia mare, Judy? Charlene o luă pe Audrey de celălalt braț și o trase cu blândețe de acolo. Veniți, domnișoară Oliphant.

Judy, fata în roz, făcu un pas după Audrey, dar se opri când Charlene o privi fix.

— Kevin, i se adresă unuia dintre băieți. N-ar trebui să fii la serviciu?

El își privi șovăitor picioarele și spuse că tocmai pleca.

Eu și Charlene am ajutat-o pe Audrey să traverseze șoseaua și să intre la Tudor Cottage. Din fericire, nu erau clienți în ceainărie. Am dus-o pe Audrey sus, în camera de zi, unde căzu într-un fotoliu de lângă fereastră. Încă mai tremura, dar mai puțin violent decât înainte și chipul îi era palid acolo unde înainte fusese roșu. Mi-am aruncat privirea pe fereastră. Stația de autobuz părea goală.

— Mă duc să-i aduc o ceașcă de ceai, mi se adresă Charlene. Și una dintre pilulele acelea lăsate de doctorul Vintner. Puteți să rămâneți puțin cu ea? Nu întârzii mult.

Charlene ne lăsă singuri.

— Stai jos, rosti slab Audrey. Întotdeauna am considerat că fotoliul acela are nevoie de un bărbat. Există și o scrumieră curată acolo…

Efortul de a se comporta normal păru că o epuizează și mai tare. N-a mai spus nimic. Pe măsuța de lângă fotoliul ei, am observat un pahar gol și caietul roșu de exerciții, probabil cel pe care îl văzusem altă dată în biroul ei.

Audrey privi pe fereastră, către stația goală de autobuz.

— Stăteam aici după prânz scriind în jurnal, când i-am văzut, rosti ea liniștită, fără să se uite la mine, ci spre stație. Știam că nu se află acolo pentru vreo treabă bună. Fuseseră la bodegă. Cei trei și fata aia groaznică. Cu nimic mai bună decât ei… și râdeau, și chicoteau, și știam că râd de mine și de Lord Peter. Trebuia să le spun ceva. Nimeni altcineva n-a făcut-o. Nu e corect ca răul să nu fie pedepsit. Se uită la mine. Și, dacă nimeni altcineva nu pedepsește răul, atunci trebuie să o facem noi înșine. Ești de acord cu mine, David, nu-i așa? David?

•

Vineri seară, după vecernie, Doris Potter m-a așteptat pe banca din portalul sudic.

— Aveți o clipă liberă, domnule vicar?

M-am dus și m-am așezat lângă ea, pe bancă. O observasem în biserică, dar nu m-am gândit la nimic. Țin slujba de seară marțea și vinerea și de obicei ea încerca să vină la cel puțin una dintre ele. Nu eram deosebit de grăbit să ajung acasă. Știam că vom avea o cină rece. În afară de asta, de la conversația noastră de miercuri seară, eu și Vanessa n-am prea avut multe să ne spunem.

— L-am văzut pe avocat ieri, rosti Doris.

— Domnul Deakin?

Dădu din cap.

— M-a rugat să mai rămân în casă o vreme, să încerc să fac puțină curățenie. Se uită în jos, la mâinile ei aspre și roșii. Spune că bătrâna mi-a lăsat ceva prin testament.

— Nu mă surprinde, după tot ce ai făcut pentru ea.

Ridică nerăbdătoare din umeri.

— Probabil că existau ceva bani la îndemână, așa am crezut. Poate că mai există și altceva. A făcut modificări în testament cu câteva luni înainte de a muri. Un… un… cum se numește?

— Un codicil?

— Asta era! Îmi ceruse să-l sun pe domnul Deakin și el a venit acasă de câteva ori. Știam că e vorba despre testament, dar mie nu mi-a spus nimic. Însă domnul Deakin mi-a spus. Mi-a lăsat un teren: Carter’s Meadow. Știți, bucățica aia de pământ din Roth Park, dintre grădină și terenul pe care se află casa, de lângă rezervor. Mă privi cu ochii ei cenușii, calmi și serioși. Unde dumneata și Rosemary ați găsit sângele și blana lui Lord Peter.

— Dar nu aparține familiei Clifford?

Doris clătină din cap.

— Nu a fost vândut odată cu restul pământului. Nu era proprietatea familiei Bramley. După spusele lui Lady Youlgreave, cândva, a aparținut unei ferme mari, din nordul parohiei, din care o parte se află acum sub apă. Fusese mulți ani arendat familiei Youlgreave, dar proprietarul a refuzat să îl vândă în mod legal și chiar a încercat să anuleze arendarea. A existat un conflict sângeros între el și familie, afirmă Doris, privindu-mă cu atenție. Ceva în legătură cu Francis, credea ea.

„Pentru că Francis a ucis o pisică în Carter’s Meadow?”

— În 1930, continuă Doris, când s-a construit Rezervorul Jubiliar, Carter's Meadow a apărut în sfârșit pe piață, și Lady Youlgreave l-a cumpărat, intenționând să i-l dea cadou soțului ei. Dar vânzarea lui Roth Park, războiul și moartea soțului ei au împiedicat-o. Însă, pentru că terenul i-a aparținut direct lui Lady Youlgreave, nu a fost vândut odată cu restul moșiei. Am crezut că a uitat cu totul, până când omul acela a vorbit despre el. Vezi dumneata, voia să-l cumpere, dar ea nu i l-a dat.

— Care om?

— Toby Clifford. A încercat să o silească să i-l vândă, dar ea a rămas neclintită. Știți cum era ea – putea să fie așa încăpățânată! Apoi, el a încercat să mă bage și pe mine în afacerea asta murdară. Doris se încruntă. Nerușinatul! Ne aflam în hol și eu îi arătam drumul spre ieșire, când el și-a scos portofelul. A spus că poate am putea ajunge la o înțelegere. Răsuflă zgomotos. I-am spus că nu am nevoie nici de el, nici de banii lui.

— De ce voia terenul?

— Ceva în legătură cu planurile lui privind Roth Park. Are planuri mari tipul. Mai mari decât îl ține plapuma. Fața ei se încreți într-un zâmbet poznaș. Singura ei obiecțiune împotriva lui era că prea arăta ca o fată, cu părul ăla lung. Treaba e că acum ea a murit și mi-a lăsat mie terenul. Tânărul Clifford tot mai este interesat să-l cumpere mi-a spus domnul Deakin. Dar eu nu știu ce să fac. Ei nu i-ar fi plăcut să-i vând lui Carter's Meadow.

— Nu cred că ar trebui să te îngrijoreze asta, am spus eu. Poți să faci orice îți place cu terenul, în afară de situația în care Lady Youlgreave n-a prevăzut vreo condiție în testament.

— Deci credeți că ar trebui să i-l vând? Dacă oferă un preț corect?

M-am gândit la Toby și la Joanna trăind ca niște pribegi în casa aia dărăpănată. Și m-am gândit la aluziile pe care le-am auzit despre Toby. Și m-am gândit la lucrurile pe care Toby mi le-a spus despre Joanna și pe care Joanna mi le-a spus despre Toby.

Toby era un tânăr hotărât și, în condițiile în care Carter's Meadow era esențial pentru planurile lui privind Roth Park, atunci moartea lui Lady Youlgreave era în avantajul lui. Am aruncat o privire melodramatică asupra posibilităților: o vizită la

bătrâna vulnerabilă când nu era altcineva acasă; alt refuz printre celelalte respingeri; o voce prefăcută la telefon; luarea medicamentului din dormitor, pentru a sugera motivul pentru care Lady Youlgreave a traversat carpeta din fața căminului! Am clătinat din cap, încercând să-mi alung fanteziile. Dar o urmă de îndoială tot a rămas.

— Dacă aș fi în locul tău, m-am adresat lui Doris, aș mai păstra terenul o vreme. Să așteptăm și să vedem.

28

Duminică la prânz, Rosemary ne-a spus că nu-și poate permite să-și irosească timpul venind la Roth Park: avea de lucru. Nu am silit-o. Michael voia să meargă datorită piscinei. Vanessa voia să meargă, pentru a vedea camera lui Francis Youlgreave. Chiar dacă accesul ei la hârtiile familiei devenise cam îndoielnic, iar unele dintre hârtii fuseseră distruse, era totuși hotărâtă să-i scrie biografia – chiar mai mult decât fusese când Lady Youlgreave era în viață. Ca și cum familia Youlgreave o infectase cu un virus, și boala își urma cursul.

— Trebuie să mai existe și alte materiale, afirmă ea în timp ce mâncam. Doar pentru că nimeni nu le-a găsit încă, nu înseamnă că nu există pe undeva, dacă te uiți unde trebuie. Poate că ar trebui să mă duc la Rosington.

— Mă îndoiesc că ai să găsești prea multe acolo.

— De unde știi?

— Sunt sigur că există unele consemnări publice în legătură cu el, am spus eu cu grijă, conștient că Rosemary și Michael ne ascultau. Datele numirii lui, unde a locuit și așa mai departe.

— Da, dar când locuiai tu la Rosington, lumea nu vorbea despre el?

— Uneori. Mai ales bârfe. Dar nu așa ceva vrei tu în realitate, nu-i așa?

— Totul mi-ar fi de ajutor. Se uită la mine peste masă și am avut sentimentul că mă vedea așa cum eram, pentru prima oară după conversația noastră din seara de miercuri. Intenționez să scriu cartea asta, David. Categoric, asta intenționez.

Am terminat masa în tăcere. Voiam să merg la Roth Park, pentru că doream să o văd pe Joanna. Totodată, nu voiam să merg din același motiv. De miercuri încoace, o visam în fiecare noapte. Încercam pe cât puteam să o uit, dar imaginea ei apărea și când eram treaz.

La ora trei și jumătate, eu, Vanessa și Michael ne-am îndreptat încet spre aleea de la Roth Park. Michael își luase cu el costumul de baie și un prosop, Vanessa avea un carnet de note,

iar eu – un buchet de trandafiri din grădina vicariatului. Vanessa a insistat să luăm trandafirii.

Era o după-amiază caldă, chiar înăbușitoare și mai însorită decât fusese în ultimele câteva zile. Am zărit casa. Jaguarul E-Type era parcat lângă fântâna secată. Mă simțeam prost, ca și cum partea primitivă din mine simțea că suntem priviți, parcă am fi mers la luptă. Mi-am ridicat privirea către turnul din capătul cel mai îndepărtat al casei. Ochii descoperiră ferestrele de la camera Joannei, cea de sub odaia lui Francis Youlgreave.

— E o înălțime serioasă, nu-i așa? rosti Vanessa. Mă întreb dacă a murit pe loc. Trebuie să mă uit și prin ziarele locale. Nu se poate să nu existe ceva despre asta, în edițiile lor vechi.

— Îmi imaginez că familia Youlgreave a încercat să mușamalizeze totul.

— Da, însă totuși trebuie să fie ceva. Desigur, dar marea întrebare este ce apare sau ce a apărut în ziare. Poate că a existat un bilet care explică sinuciderea ori ceva asemănător. Strânse la piept carnetul de notițe. E atât de frustrant!

În timp ce vorbeam, Michael privea cu ochi sclipitori de la unul la celălalt. Petrecuse cea mai mare parte a verii uitându-se la noi.

— Bună! Toby se afla pe cărarea dintre arbuștii din colțul casei. Veniți pe aici. Am pus scaune lângă piscină.

Era îmbrăcat cu un șort – tăiat din niște jeanși – și nimic altceva. Chiar și picioarele îi erau goale. Părul îi flutura de fiecare parte a cărării din mijloc, două cascade gemene de bucle roșcate. Oasele umerilor și coșul pieptului ieșeau clar în evidență. Corpul îi era mai slab decât mă așteptam și aproape lipsit de pilozitate. Mi-am adus aminte ceea ce el te făcea de obicei să uiți: cât de tânăr era!

— Rosemary nu este cu voi?

— A considerat că trebuie să lucreze, răspunse Vanessa. Are o listă de cărți ce trebuie citite în vacanță, lungă cât brațul meu.

— Păcat. Toby ne conduse printre arbuști. Apropo, Joanna vă transmite scuzele ei. Stă întinsă pe pat. S-a trezit cu o durere de cap oribilă și de atunci a devenit din ce în ce mai cumplită.

„Stă întinsă în camera de sub cea a lui Francis Youlgreave.” Am fost pe cât de frustrat, pe atât de ușurat. „Mulțumesc lui Dumnezeu că nu e aici! Totuși, în vreme ce asta îmi trecea prin

minte, unghiile mi s-au înfipt în palme, deoarece voiesem așa de mult să o văd!

Am ajuns la cărarea de lângă terasă. Cineva tunsese iarba neuniform și acum arăta ca o miriște. La stânga, fațada de est a casei se ridica spre cer. Ne-am urmat drumul peste pajiștea inegală.

— Am început să cred că în sfârșit vom face altceva aici, rosti Toby. Sper că, anul viitor pe vremea asta, vom putea să jucăm crichet.

Mă îndoiam. Printre țepii ierbii existau mușuroaie de cârtițe și tulpini de ciulini. Familia Bramble îi lăsase să distrugă fostele straturi de flori de sub terasă și se răspândiseră și pe peluză. M-a izbit atunci cu reînnoită forță ce sarcină dificilă și nebunească își asumase Toby. Sigur nu era suficient de inteligent ca să-și dea seama că Roth Park avea nevoie ca un ocean de bani să se reverse peste el? Sau încrederea în propriile puteri era așa de mare, încât se lăsa purtat de fantezii. Ori pur și simplu vârsta nu-i tocise încă ambițiile, compromisurile acelea nesfârșite ce apăreau odată cu maturitatea încă nu-l copleșiseră?

— Ohoooo! rosti Michael și fluieră admirativ.

Era cu câțiva pași înaintea noastră și văzuse primul piscina. Proaspăt vopsită, apa strălucea în bazinul înconjurat de piatră. Părea mult mai mare decât atunci când era în paragină. Apa era limpede și albastră. Dalele din jurul bazinului fuseseră curățate de buruieni și măturate. Mica baracă unde te schimbai, cu veranda ei unde eu și Rosemary ne-am adăpostit de furtună într-o după-amiază, de un alb proaspăt și curat, sclipea în soare. Trambulina fusese ori înlocuită, ori reparată.

— Nu e rău, nu-i așa? întrebă Toby. Ai grijă de plăcerile deosebite și lucrurile de strictă necesitate vor avea grijă de ele însele.

Lângă baracă se afla un șir de patru șezlonguri. Lângă unul dintre ele erau radioul, o scrumieră grea de sticlă șlefuită și un roman cu coperte tari.

Eu și Vanessa am scos sunetele de admirație corespunzătoare. Toby zâmbi și-și întinse brațele deasupra capului, amintindu-mi deodată și în mod ridicol de Lord Peter după ce mânca bine și era încântat de viață.

— Cum ți-ar plăcea? o întrebă Toby pe Vanessa. Să vezi întâi camera sau să înoți puțin? Sau poate ți-ar plăcea o cană de ceai?

— Aș dori să văd camera, te rog.

Toby îi zâmbi.

— Mi-e teamă că nu sunt prea multe de văzut. În afară de cazul în care sufletul tău poate decoda vibrațiile sau orice altceva ce ar putea să facă sufletul. Se întoarse spre mine și spre Michael. Vreți să veniți și voi?

Nu mai voiam să văd camera. Nu voiam să-mi amintesc ultima mea vizită. În afară de asta, dacă urcam în camera lui Francis, exista riscul real să dau peste Joanna. Totuși, nu putem să spun că văzusem deja camera, deoarece Toby nu știa de vizita mea la Roth Park și de discuția mea cu Joanna. Și nici Vanessa. I-am aruncat o privire lui Michael: privea cu nostalgie apa, și asta îmi oferi scuza.

— Voi sta aici, cu Michael, am zis eu. Să-l privesc înotând.

Vanessa se uită aspru la mine.

— Cum dorești, rosti Toby. Există prosoape în baracă. Ești sigur că totul e în ordine?

Toby părea emoționat, grăbit să plece. Chiar mă întrebam dacă, dintr-un anumit motiv, nu voia să fie singur cu Vanessa, dar era ridicol. Cei doi se îndreptau spre casă. Michael intră în baracă să se schimbe. Am mutat unul dintre șezlonguri mai departe de bazin, într-o pată de umbră. Pe lespedea de sub șezlong era o urmă udă de picior: un picior mic și gol – prea mic pentru a fi al lui Toby, așa că în mod cert era al Joannei. Probabil că fusese aici până acum câteva minute. Oare s-a simțit deodată incapabilă să dea ochii cu noi? Sau incapabilă să mă întâlnească pe mine?

Michael ieși din baracă oarecum rușinat, într-un costum de baie negru. I-am zâmbit și s-a îndreptat spre apă. Apoi se auzi un plescăit puternic. După care îi apăru capul, cu părul lipit de țeastă.

— Cum e? am strigat eu.

— Rece ca gheața. Splendidă.

Arăta mai tânăr în apă, mai puțin în gardă, mai puțin conștient de el. Se întoarse cu spatele la mine și începu să înoate spre capătul mai puțin adânc al piscinei, într-un craul primitiv, ce făcea o groază de zgomot, fără să-l ajute prea mult

să înainteze. Privindu-l pe Michael, am făcut un pas mai aproape de marginea bazinului. Am auzit un zgomot în spatele meu, pe jumătate estompat de plescăitul apei. M-am întors.

Joanna stătea pe șezlongul pe care îl mutasem mai departe de marginea bazinului.

Timp de o secundă, n-am putut să scot o vorbă. Știam că probabil arătam ca un neghiob, stând așa cu gura căscată. Joanna era înfășurată într-un halat alb, care-i ajungea până la glezne. Era din bumbac sau poate din mătase și despicat de la subsuoară până la coapse. Pe dedesubt, avea un slip verde, încă ud, judecând după pata lăsată pe halat. Mi-a zâmbit. Era un zâmbet care parcă sugera niște secrete împărtășite.

— Toby a spus că ești în pat. Ți-a mai trecut durerea de cap?

— Nu m-a durut deloc capul. Deschise brațele larg, gest care făcu ca halatul să i se desfacă și să dea la iveală sutienul și sânii înalți și fermi. A considerat că nu eram în starea necesară pentru a primi oaspeți.

— Ei bine, sunt încântat că nu ești bolnavă.

— Vino, stai jos.

M-am uitat spre bazin. Michael ajunsese în capătul cel mai îndepărtat și acum înota spre noi. Joanna îi făcu cu mâna. „Poate că nu era niciun rău să vorbesc cu Joanna, mi-am spus eu. Michael este însoțitorul nostru.” Nu că am fi avut nevoie de așa ceva, desigur. M-am așezat alături de Joanna și am încercat să nu mă uit la ea. Vocea îi era ușor voalată, și albul ochilor era sângeriu. Mă întrebam dacă nu e drogată. Asta ar fi explicat de ce Toby n-a vrut să se vadă cu noi.

Privirea ei alunecă spre mine și apoi într-o parte.

— Deci Rosemary n-a venit?

— Mi-e teamă că are de lucru. Intrarea la Oxford se apropie și asta o preocupă foarte mult.

— Eu cred că n-a vrut să-l vadă pe Toby.

N-am comentat. Într-un fel, nu mai voiam să aud nimic de felul acesta.

— Cred că s-au certat, continuă Joanna. Se aflau amândoi aici, în casă.

Se așternu tăcerea. Apoi, mi-am umezit buzele și am întrebat:

— Când?

— Miercuri. Cu o zi înainte, a condus-o cu mașina la Londra. Dar miercuri au venit aici.

Ochii verzi se îndreptară din nou spre mine, dar, de data aceasta, rămaseră ațintiți asupra mea.

— Nu trebuia să-mi zici asta, m-am auzit rostind.

— Trebuia. Am văzut-o alergând pe alee. Plângea. Își mușcă buza. Nu știu. Încerc doar să fac ce-i mai bine. Am crezut că trebuie să știi.

Nu eram sigur dacă să o cred sau nu. Acuzațiile acestea crude puteau să fie doar un simptom al tulburărilor ei psihice. Pe de altă parte, ceea ce spusese se potrivea perfect cu ceea ce se întâmplase miercuri după-amiază și cu speculațiile Vanessei despre motivul pentru care Rosemary a fost supărată.

— Nu-i zice lui Toby că ți-am spus. Vocea Joannei devenise imperioasă. Îmi va scoate sufletul.

Câteva minute, ne-am uitat la Michael înotând în piscină spre noi. Apoi, se cățără afară și alergă către trambulină. Se întoarse să se asigure că ne uitam la el și sări cu un plescăit și mai puternic decât înainte.

— Eu nu sunt ca Rosemary.

Uluit, am privit-o pe Joanna.

— Pardon? Nu te-am urmărit.

Își plimbă unghia unui deget pe antebrațul gol. Deodată, întinse mâna și mă atinse. Ca înțepat, am tresărit, depărtându-mă de ea. Ne uitam unul la altul.

— Înțelegi ce vreau să spun, David?

M-am uitat la Michael. Înota pe sub apă. M-am întors spre ea. Nu mai făcu nicio încercare de a mă atinge, dar se aplecă puțin spre mine. Zâmbea. Aș fi vrut să-i ating fața, ceafa, sânii.

— Nu, am bolborosit eu.

Dar ea nu mă mai privea. Se uita dincolo de mine, spre casă.

Vanessa și Toby traversau peluza, venind spre noi. Vanessa râdea de ceva ce-i zisese Toby. De la distanță, păreau foarte potriviți ca vârstă. Ca pereche, ea și Toby se potriveau mult mai bine, decât ea și cu mine.

Coborau treptele peluzei. M-am ridicat. Deodată, mi-am dat seama că am putut fi văzuți de la una dintre ferestrele casei. Toby sau Vanessa s-ar fi putut să o vadă pe Joanna când mi-a atins mâna.

— Ești sigură că este înțelept ce faci? i se adresă Toby Joannei când ajunseră la baza scării care cobora de pe peluză. Soarele n-o să-i facă prea bine capului tău.

— Mă simt mult mai bine acum. Se întinse pe șezlong, gata să reziste la orice încercare de a fi urnită de pe el. Și i se adresă Vanessei: Ce părere ai despre camera lui Francis Youlgreave?

— Un loc foarte singuratic, răspunse Vanessa.

— Și o lungă cădere de la fereastră, adăugă Toby sec. Ce spuneți de niște ceai?

Am băut ceaiul din căni crăpate și am mâncat biscuiți digestivi din pachet.

Michael continua să înoate. Ne oferi ceva la care să ne uităm toți, o activitate bună să umple tăcerea. Au existat multe pauze în conversație. Nevoia de a mă uita la Joanna era aproape de nesuportat.

În sfârșit, a sosit timpul să plecăm – eu trebuia să oficiez vecernia, la care voi fi norocos dacă vor participa mai mult de trei persoane. Cei doi Clifford veniră și ei cu noi până la alee, pentru a ne vedea plecând.

— O, apropo, m-am adresat lui Toby. Am discutat cu Audrey Oliphant după slujba din dimineața aceasta. Ar fi încântată dacă ai putea să faci pe ghicitorul la serbare.

— Madam Mysterioso! Destinul tău e în mâinile ei, rânji el. Și la fel și serbarea, dacă îmi scuzi jocul de cuvinte.

Michael sesiză gluma și izbucni în râs.

— Va lua legătura cu tine săptămâna asta, în privința amănuntelor, am spus eu. Este foarte amabil din partea ta.

Joanna stătea chiar în spatele fratelui ei și n-am putut să nu-i privesc fața când am rostit cuvântul „amabil”. Ridică din sprâncene. Era ca și cum mi-ar fi șoptit la ureche: „Amabil? Probabil că glumești!”

Ne-am spus la revedere și am coborât de-a lungul aleii.

— A meritat osteneala? am întrebat-o pe Vanessa. Ai aflat ceva?

— Nimic concret. Dar e ciudat. Să fiu în camera aceea și să privesc pe fereastră… a fost ca și cum mă aflam deodată mai aproape de el. Ca și cum înainte îl cunoșteam puțin, dar acum îl cunosc mult mai bine. Știu că sună aiurea, dar așa am simțit.

— Înțeleg.

Și eu simțeam același lucru în legătură cu Joanna.

— Cum a fost apa? îl întrebă Vanessa pe Michael și tot restul drumului am discutat despre piscină.

Când am deschis ușa din față a vicariatului, primul lucru care m-a izbit a fost mirosul de alcool. Ne-am dus în camera de zi. Rosemary aținise pe sofa, cu televizorul deschis și sonorul dat la maximum. Pe masa de lângă ea se afla o sticlă de sherry dulce, aproape goală.

•

A doua zi era luni, 24 august. Funeraliile lui Lady Youlgreave aveau loc după-amiază. Doris Potter a luat parte, desigur, și Audrey Oliphant, și Nick Deakin. Se mai aflau acolo și cam o jumătate de duzină de alte persoane – toate femei, toate bătrâne, dintre care pe unele nici nu le cunoșteam. Nimic altceva nu scotea din ascunzători figuri necunoscute, ca niște funeralii. În afară de Deakin, nimeni nu reprezentă familia.

Nimeni, în afară de câini. Doris mă întrebase dacă putea să-i aducă pe Beauty și Beast la biserică. Era o întrebare bizară și, dacă ar fi pus-o altcineva, probabil că aș fi refuzat. Se întinseră pe pardoseală, în capătul de vest al bisericii, la picioarele baptiseriului. Doris stătea lângă ei. Din când în când, Beauty sforăia, dar, în afară de asta, nici n-ai fi știut că se aflau acolo. După aceea, singura urmă a prezenței lor a fost o pată mare de murdărie în locul unde zăcuseră. Soțul lui Doris i-a urcat apoi în mașina lui și i-a dus înapoi, în noul lor cămin din căsuța de pe Manor Farm Lane.

Eu, Doris și Deakin am însoțit coșciugul la crematoriu. Audrey i-a condus pe ceilalți participanți dincolo de șosea, în sala de festivități a bisericii. Mai târziu, când ne-am alăturat și noi, i-am găsit sorbind ceai și vorbind în șoaptă. Au fost unele dintre cele mai tăcute și mai triste funeralii pe care puteam să mi le amintesc.

După ce totul s-a terminat, Audrey a încercat să mi se plângă de comportamentul câinilor în biserică. Am reușit să scap de ea. Simțeam nevoia de aer, parcă m-aș fi sufocat. În drum spre casă, am întâlnit-o pe Mary Vintner. Voia să mă întrebe despre funeralii, dar am murmurat o scuză și am trecut rapid de ea.

Știam că trebuie să mă întorc la vicariat. Aveam de scris scrisori, de dat câteva telefoane și Audrey mă tot bătuse la cap în legătură cu contribuția mea la revista lunară a parohiei. Toată săptămâna trecută sau cam așa ceva. Am permis lucrărilor să se adune în teancuri. Treaba cu conducerea unei parohii părea plictisitor de insuportabilă. Dar nu era nimic nou în asta. Nouă

era neputința mea de a ignora plictiseala și de a mă apuca de treabă.

Dintr-un impuls, m-am întors spre porțile de la Roth Park. Odată ce am trecut de biserică, am cotit la dreapta, urmând drumul pe care m-a condus Rosemary în ziua în care a găsit blana și sângele de la Carter's Meadow. Aveam senzația curioasă că totul îmi scăpase din mână, că era prea târziu pentru a interveni în desfășurarea evenimentelor.

A fost aproape o ușurare când, o clipă mai târziu, am văzut-o pe Joanna venind spre mine, pe cărarea dinspre Carter's Meadow. Era îmbrăcată cu o rochie verde, pe care o mai văzusem, și cu sandale. Când m-a zărit, a fost gata să o ia la fugă. Eu mi-am depărtat mâinile, și ea mi-a căzut în brațe atât de natural de parcă ar fi făcut-o de ani întregi. Trupul îi era ferm și fierbinte. Își strecură brațele în jurul taliei mele.

Am rămas așa o vreme, fără să ne mișcăm. Un diavol din mine spunea: „E în regulă, nu este nimic sexual în asta, liniștești un prieten, un enoriaș". Dacă permiteam situației să ia amploare, da, m-aș fi îndreptat spre un păcat de moarte și nu aș mai fi putut să fiu preot. Dar asta nu se va întâmpla. Nu era nimic de care să mă îngrijorez. Sentimentele Joannei pentru mine trebuie că erau pur filiale, dorința orfanului de a-și înlocui tatăl pierdut. Ar fi fost curată vanitate din partea mea să presupun altceva. Diavolul prietenos din mine sublinie îndatoritor: „Cum ar putea să fie rău ceva atât de dulce?"

— David, uită-te la mine.

Am privit în ochii Joannei, cu irisul verde tivit cu negru. Am deschis gura să spun ceva, dar ea a scuturat din cap.

— Sărută-mă, a adăugat. *Te rog*!

Am aplecat capul și m-am supus.

29

În vara aceea, în aer a existat un fel de nebunie ce se răspândea ca o molimă, infectând la început o persoană, apoi alta până în ultimul week-end din august. Asta nu era o scuză pentru ceea ce făcusem eu. Spre deosebire de ceilalți, eu eram cel care ar fi trebuit să știe că nu era bine. Eu am fost cel care putea să prevină totul.

Prima oară când am sărutat-o pe Joanna a fost după-amiază târziu, luni. 24 august – ziua funeraliilor lui Lady Youlgreave. Serbarea bisericii urma să aibă loc sâmbăta următoare. După ce ne-am sărutat, am rămas așa cel puțin un minut, fără să ne mișcăm și fără să vorbim. Deodată, m-a împins de lângă ea. Sfârcurile îi erau întărite sub materialul subțire al rochiei. Și avusese efect și asupra trupului meu.

— Regret, mi-a scăpat mie. N-ar fi trebuit niciodată…

— Nu e asta, șopti ea. Vine cineva.

Se uita în spatele meu. M-am întors. Erau două siluete mici printre stejarii de lângă șosea. Michael și Brian Vintner stăteau cu spatele la noi. Michael părea că arata spre ceva de pe râu.

— Nu ne-au văzut, reluă Joanna. Sunt sigură.

— Trebuie să plec.

Mă privi.

— Nu vreau să pleci.

— Sunt bărbat însurat, sunt preot. Limba mi se împleticea. Nici nu se pune problema. N-ar fi trebuit niciodată să…

— De luni de zile doream să te ating. Aproape de când ne-am întâlnit. N-a fost din primul moment, atunci când ai venit la noi să ne vorbești despre serbare. Atunci, n-am știut ce să fac cu tine. A fost după aceea – îți amintești?

Îmi aminteam.

— Eram în biserică, a continuat ea. Era așa o liniște! Am crezut că o să înnebunesc. Și aveam sentimentul că mă privește cineva, cineva ostil. Și, când ai intrat tu, totul a fost în ordine.

— Dar nimic nu este în ordine. Trebuie să plec chiar acum.

— Nu vreau să faci asta. N-am întâlnit niciodată pe cineva ca tine.

— Trebuie să plec.

Dar nu mă mișcăm. Băieții s-au îndepărtat de noi, pe malul râului. O clipă mai târziu, nu se mai vedeau.

— Am nevoie de ajutorul tău, zise ea.

— De ce?

— Din cauza lui Toby. Pentru că… O, *drace*! Mai vine cineva.

Se uita în direcție opusă, spre cărarea dinspre Carter's Meadow. Rămășițele unei bariere se desfășurau de-a lungul a ceea ce fusese hotarul de est al luncii. Cineva mergea pe lângă ea – încet, cu capul aplecat, ca și cum ar fi căutat ceva. Era Audrey.

— Te rog, reluă Joanna. Trebuie să vorbesc cu tine.

Fără să mai spună ceva, se repezi spre șosea, către un loc mai apropiat de casă decât de stejari. M-am uitat din nou la Audrey. Încă nu ne văzuse sau așa speram. Am început să merg – aproape să alerg – spre poarta dintre Roth Park și curtea bisericii.

M-am furișat în biserică. Încă mai mirosea ca la înmormântare – florile și lumânările stinse de curând. M-am îndreptat spre altar și m-am așezat în strana mea. Am ridicat ochii, încercând să mă rog, dar, în loc de asta, am văzut plăcuța comemorativă a lui Francis Youlgreave. Rămășițele lui pământești zăceau undeva sub picioarele mele. Însă, pentru o clipă, mi se păru că e lângă mine, în biserică, o umbră întunecată alunecând pe lângă peretele văruit în alb. Am avut impresia că râde de mine.

— Asta nu e vina ta? m-am auzit eu întrebând.

N-am primit niciun răspuns. Cum s-ar fi putut? Eram singura persoană din biserică. Nu era nimic și nimeni sub plăcuță, nici măcar o umbră. „E vina ta?" Ecoul slab și ironic al cuvintelor încă mai plutea în aerul liniștit. Întrebarea se răsucea ca un șarpe care-și înhăța coada și, pentru o clipă, am crezut că altcineva rostise cuvintele „E vina ta?" și că întrebarea îmi fusese adresată mie.

— Nu este vina mea, am spus tare. *Francis*?

Francis Youlgreave era firul aproape invizibil care lega toate acestea. Am venit la Roth cu atâția ani în urmă, din cauza lui. Interesul inițial al Vanessei pentru mine a fost stârnit de faptul că locuiam în locul unde a murit Francis Youlgreave. Lady Youlgreave oferise combustibilul ce alimentase focul. Acum, Lady Youlgreave era moartă, devorată de animalele ei de

companie. Francis Youlgreave mutilase animale, și Lord Peter al lui Audrey fusese mutilat la rândul lui. Vanessa era din ce în ce mai hotărâtă să-i scrie biografia. Și eu – nu era cazul să încerc să mă amăgesc – eram îndrăgostit de o tânără care locuia în casa familiei lui Francis Youlgreave și care credea că i-a auzit pașii noaptea, în camera de deasupra ei.

Stând acolo, în biserica goală, am simțit o răceală ce mi se strecura în suflet. Nu exista niciun tipar sau ceva ce aș fi putut să discern. Încotro ne îndreptam? Unde se va sfârși totul? La marginea lanțului meu de viziuni, plăcuța de marmură mă privea ca o figură albă și goală.

„N-am să înnebunesc”, mi-am spus eu. Adevărat că mă aflam sub un stres considerabil. Un volum uriaș de griji. Dar n-am să înnebunesc. De ceea ce aveam nevoie era puțină pace în timpul căreia să mă rog să primesc îndrumare, să descopăr cum să rezolv situația. Am închis ochii și am încercat să mă concentrez asupra mea.

Se auzi un scrâșnet de metal pe metal, urmat de un scârțâit prelung. Cineva se afla la ușa sudică. Repede, m-am ridicat. Am luat în mână o carte de imnuri și m-am prefăcut că o răsfoiesc.

Audrey intră în biserică. Își schimbase rochia neagră, cu care fusese îmbrăcată la funeraliile lui Lady Youlgreave, și acum purta fustă și bluză. Mă văzu și înaintă spre naos.

— Mi-am închipuit că s-ar putea să te găsesc aici. Nu te-am întrerupt, sper?

Am încercat să zâmbesc. Eram terorizat de ideea că mă văzuse cu Joanna.

— Am simțit că trebuie să-ți arăt asta chiar acum, continuă ea. Mă plimbam prin parc și s-a întâmplat să ajung aproape de locul unde Rosemary a găsit blana și sângele. Și am văzut ceva într-o parte.

Îmi arătă ceea ce părea o bucată de zdreanță pătată de rugină. Am întins mâna să o iau, dar a tras-o înapoi.

— Mai bine nu. S-ar putea ca poliția să aibă nevoie să o trimită la analize.

— Ce este?

— O batistă, răspunse Audrey. Și e pătată de sânge. Pun pariu că este sângele lui Lord Peter. Veterinarul ar putea să ne spună exact. Ridică ochii spre mine și deodată i se umplură de îngrijorare. Dar, mai întâi, e ceva ce ar trebui să știi tu. Privește!

Încă o dată, îmi întinse batista. O ținea cu ambele mâini și trase de ea, pentru a netezi materialul. Petele de rugină puteau să fie foarte bine sânge. Mai erau și alte pete, poate de iarbă și noroi. Audrey plesni din limbă în timp ce trecea tivul batistei printre degete. Căuta ceva. Apoi, găsi.

Ridică spre mine batista, tot mai aproape, până ajunse la câțiva centimetri de ochii mei. Am făcut un pas înapoi, pentru a o putea focaliza. Pe tiv fusese cusută o panglică. Literele stacojii tremurară, apoi se întrupară într-un nume: M.D.H. APPLEYARD.

•

— Dacă nu vorbești tu cu Rosemary, zise Vanessa, am să vorbesc eu. Cineva trebuie să o facă.

— Nu crezi că ar trebui să o lăsăm baltă? am sugerat eu. A plătit deja prețul.

— Dacă bei mai mult de o jumătate de sticlă de sherry, sigur că o să te simți îngrozitor. Dar numai pentru câteva ore. Problema este că trebuie să discutăm cu ea, pentru a o face să înțeleagă clar că nu aprobăm acest gen de comportament.

— Trebuie că a avut un motiv.

— Sunt sigură că a avut. Probabil că a fost cearta aceea nefericită cu Toby Clifford. Sau poate rezultatele de la școală n-au fost așa de strălucite cum i-ar fi plăcut. Dar, indiferent de motiv, în orice caz, trebuie să luăm atitudine. Și tu ești tatăl ei, deci cea mai indicată persoană să o faci.

— În regulă. Ți-ai spus punctul de vedere.

Apoi, între noi se instală din nou liniștea. Eram în bucătărie, numai noi doi, spălând vasele după cină. Michael se dusese la culcare, și Rosemary se afla în dormitorul ei, lucrând. Parcă nu s-ar fi întâmplat nimic în după-amiaza de ieri, când a băut până a ameți.

Plictisit, am urcat la etaj. Michael citea în pat și ne-am făcut semn unul altuia, prin ușa deschisă a camerei. Îmi luase mai mult de o jumătate de oră să o conving pe Audrey că batista pătată de sânge nu era dovada certă a vinovăției lui. Era totuși hotărâtă să-l consulte pe veterinar, să vadă dacă poate identifica petele ca fiind sânge de pisică, compatibil cu al lui Lord Peter; în legătură cu asta, n-am putut să-i schimb hotărârea.

Totul mă enerva în această seară. Vanessa își petrecuse cea mai mare parte a cinei vorbind despre intenția ei de a-i scrie

moștenitorului lui Lady Youlgreave, să vadă dacă poate să continue studierea hârtiilor familiei. Aș fi dorit ca Doris Potter să le fi aruncat pe toate.

Tot ce voiam eu era să stau întins și să închid ochii. Nu pentru a găsi refugiu în somn: știam că nu voi vedea decât figura Joannei și că voi retrăi întâmplarea din după-amiaza aceasta, din Roth Park. „Trebuie să-mi amintesc ce s-a întâmplat, mi-am spus eu, numai și pentru a putea hotărî ce să fac în continuare.” Mă mințeam – voiam să-mi amintesc deoarece astfel îmi provocam o durere și o plăcere pe care altfel nu puteam să le simt.

Am bătut la ușa camerei lui Rosemary. N-am primit niciun răspuns.

— Rosemary? am murmurat eu, păstrându-mi vocea scăzută din cauza lui Michael. Pot să intru?

De partea cealaltă a ușii se auziră pași ce-mi spulberară speranța că poate dormea. Cheia se răsuci în broască, și ușa se deschise. Părul îi era tras de pe fața trudită spre spate și purta un halat lung.

— Ce e?

— Pot să intru? am repetat eu. Aș vrea să vorbesc cu tine. Nu putem vorbi pe palier.

Rosemary ezită o clipă, apoi deschise ușa mai larg. Camera era foarte curată și, în afară de cărți, impersonală, ca de hotel. Se așeză pe pat, cu spatele drept și cu genunchii apropiați. Am luat un scaun din fața mesei de lângă fereastră.

Aceasta era deschisă și era suficientă lumină pentru a vedea, dincolo de grădină, copacii din Roth Park. Era mult mai liniște decât în partea din față a casei, unde dormeam eu și Vanessa. M-am uitat la copaci și m-am gândit: „Dincolo de stejari e o mică ridicătură, și dincolo de ridicătura cea mică e casa, și în capătul cel mai îndepărtat al casei e turnul, și în turn e Joanna. Te iubesc”. Aș fi vrut să-i trimit gândul meu prin fereastră, ca o săgeată.

M-am întors, ca să mă uit la Rosemary. Chipul ei era tot atât de inexpresiv ca plăcuța de marmură a lui Francis Youlgreave. Nu mă privea pe mine, ci coperta unei cărți ce se afla pe pat, lângă ea. Mi se părea cunoscută și o secundă mai târziu am recunoscut-o: exemplarul Vanessei din *Ultimele patru lucruri*,

colecția de poeme care includea și „Judecata străinilor”. Mă întrebam dacă Vanessa știe că i-a împrumutat cartea.

— E vorba despre ziua de ieri, am început eu. Rosemary nu dădu niciun semn că m-ar fi auzit. Când ne-am întors de la cei doi Clifford, erai prăvălită pe sofa, cu o sticlă de sherry lângă tine. Sau ceea ce mai rămăsese din ea.

Continua să tacă.

— Presupun că ai băut o mulțime, de aceea ai adormit. Am așteptat, dar nici n-a confirmat, nici n-a negat. Nu că nouă ne-ar păsa că uneori ai bea ceva, dar…

— *Nouă*! Aș vrea să nu mai continui să spui noi.

— Vanessa e mama ta vitregă. Îi pasă foarte mult de tine, ca și mie. Nu știu dacă ai băut tot vinul acela pentru că erai nefericită, dar, ascultă-mă pe mine, alcoolul nu înlătură nefericirea.

Asta, până la urmă, a stârnit o reacție. Rosemary își înălță capul și se uită la mine cu ochi strălucitori.

— Audrey crede că da, rosti ea. Când am văzut-o ieri-seară – Rosemary făcu o pauză de efect –, era beată moartă.

M-am uitat fix la ea.

— Nu-mi place să vorbești așa despre nimeni, să nu mai zic de o prietenă ca Audrey.

— Nu este prietena voastră. Voi o urâți. Iei tot ce îți dă, tot ajutorul de la biserică, dar în realitate consideri că te incomodează.

— Nu fi proastă!

Însă exista suficient adevăr în ceea ce spusese Rosemary, pentru a mă face să mă simt și mai inconfortabil decât mă simțeam deja. Mă întrebam dacă realmente o văzuse pe Audrey beată. Îi plăcuse întotdeauna un pahar de sherry, dar recent începuse să bea mult mai mult decât de obicei.

— Tu râzi de ea, rosti Rosemary cu voce blândă. Ca și cum ar fi o glumă proastă.

— Dar e absurd! În orice caz, n-am venit aici ca să vorbesc despre Audrey. Am venit să vorbesc despre tine.

— Dar eu nu vreau să vorbești despre mine. Nu este nimic de spus.

— Iubito, știu că uneori viața pare grea. Dar, cu timpul, va deveni mai ușoară. Știu că rezultatele tale nu au fost așa de bune cum ai dorit, dar pur și simplu nu contează.

Întoarse capul în altă parte.

— Rezultatele tale sunt mai mult decât satisfăcătoare. Și, oricum, în ce privește Oxfordul, examenul de admitere contează. Acesta și interviul.

Ținea capul plecat. Cu vârful unui deget trasa o spirală invizibilă pe coperta *Ultimelor patru lucruri*.

Mă întrebam dacă să aduc vorba despre Toby. Mai bine nu – Rosemary nu mi-ar fi mulțumit că i-am invadat intimitatea. Am mai insistat câteva minute, încercând să o încurajez să-mi răspundă, dar n-am reușit. Știam că avea nevoie de ajutor, dar nu puteam găsi modul de a i-l oferi. Alt eșec, iar faptul că acest eșec o privea pe propria mea fiică făcea lucrurile și mai rele. Când am plecat, am sărutat-o pe cap. A deschis cartea și a început să citească.

Am închis ușor ușa și am traversat holul spre camera lui Michael. Eu și Rosemary ne menținuserăm în mod reflex glasurile scăzute – așa cum făcea fiecare în această casă –, dar mă întrebam dacă el nu auzise ceva. Era tot în pat.

— E bună cartea?

— Da. O arătă cu un deget. Agatha Christie. *Cei cinci purceluși*. Dar cred că știu cine e făptașul, deși sunt numai la o treime din carte.

M-am așezat pe marginea patului și, timp de câteva minute, am vorbit despre Agatha Christie.

— Apropo, am spus eu în timp ce plecam. În această după-amiază, domnișoara Oliphant a găsit una dintre batistele tale.

— Unde?

— În parc.

— Am crezut că a căzut în râu. Pe acolo mergem de obicei.

— Nu, a găsit-o în altă parte. Între grădina celor doi Clifford și proprietatea primăriei.

Michael se uită neîncrezător la mine.

— În Carter’s Meadow? Unde a găsit Rosemary blana și sângele?

Am dat afirmativ din cap.

— Ei bine, nu știu cum a ajuns acolo, adăugă el atent.

— N-avea grijă. Oricum, mă aștept ca domnișoara Oliphant să ți-o dea curând înapoi. Am încercat să găsesc un motiv să mai rămân. N-aș fi surprins dacă ar vrea să o spele mai întâi.

Michael zâmbi politicos. Arăta vulnerabil în pijamaua aceea și mai tânăr decât era. Mi-ar fi plăcut să-l îmbrățișez, așa cum obișnuiam să fac când era mai mic, dar îmi era teamă că ar putea fi jenant pentru el.

I-am spus noapte bună și am coborât, pentru a-i raporta Vanessei eșecul în legătură cu Rosemary. În drum, m-am gândit că o batistă pătată de sânge este exact genul de dovadă pe care te-ai aștepta să o găsești într-un roman de Agatha Christie. Dar, dacă ea ți-ar fi prezentat o batistă marcată cu numele suspectului, ai fi știut că probabil e o dovadă falsă. Și, de asemenea, ai fi știut că, atunci când vei da peste persoana care a lăsat dovada falsă, aproape sigur vei da peste criminal.

30

După micul dejun de marți, am traversat șoseaua pentru a cumpăra țigări de la minimarketul lui Malik. În magazin, Audrey și încă două femei discutau dând din cap, lângă tejghea. Când am intrat, în conversație a intervenit o pauză.

— David! strigă Audrey. Ce mai faci în dimineața asta strălucitoare și răcoroasă?

— Bine, mulțumesc. Am observat că femeile s-au întors să studieze un afiș ce făcea reclamă la o nouă marcă de cafea. Dar tu ce mai faci?

Audrey zâmbi vitejește.

— Atât de bine cum e de așteptat. Fă tu întâi comanda. Deschise geanta și se uită înăuntru. Eu îmi caut lista de cumpărături.

Am cerut un pachet de Players nr. 6.

— Deci doamna Potter a devenit proprietar funciar. Domnul Malik rânji în timp ce-mi dădea restul. Cu siguranță, în viitor, o voi trata foarte respectuos.

— Carter's Meadow, rosti Audrey de lângă mine. Cel puțin două pogoane. Pare cam ciudat. La urma urmei, după cele spuse și făcute, Doris nu era decât o servitoare. Dar Lady Youlgreave nu era ea însăși în ultima vreme, nu-i așa? Când mă gândesc cum era înainte de război... Evident, sunt sigură că toți suntem încântați pentru Doris, dar n-aș fi surprinsă dacă ar găsi că este un cadou cam stânjenitor.

Am zâmbit și am spus la revedere. Spre dezamăgirea mea, Audrey mă urmă afară din prăvălie.

— Ai fi crezut că va avea decența să lase ceva pentru biserică, nu-i așa? continuă ea. La urma urmei, a fost cea care făcea numirile în post.

— Voi supraviețui și fără asta.

— Și să o recompenseze pe Doris în felul acesta – foarte ciudat. Și ai auzit că i-a luat la ea pe câinii aceia îngrozitori? După tot ce i-au făcut lui Lady Youlgreave! N-am fost așa de șocată în viața mea! N-a fost un lucru prea înțelept din partea ei.

M-am uitat la ceas.

— Trebuie să mă scuzi.

Audrey își puse mâna pe mâneca mea.

— Doar o singură vorbă. Nu, spun minciuni – două. I-am telefonat veterinarului, dar din păcate e în vacanță. Așa că va trebui să așteptăm până săptămâna viitoare, când va putea face testele.

— Crezi realmente că este necesar? Am stat de vorbă cu Michael aseară și sunt sigur că nu are nimic de-a face cu Lord Peter.

Audrey se uită la mine, și privirea ei spunea: „Asta crezi tu, nu?” Apoi, se grăbi:

— Cealaltă vorbă e desigur despre serbare. În dimineața asta, m-a sunat Toby Clifford. Așa de drăguț și de prietenos! La reclama noastră din ziar, vom adăuga și un ghicitor. Și, dacă ești de acord, cred că îi vom pune cortul în spatele cărților, al prăjiturilor și gemurilor de casă. Chiar în colțul grădinii. Cred că acolo va fi suficient loc dacă mutăm obiectele de prisos puțin mai într-o parte. Poate puțin cam înghesuit, dar sunt sigură că o să fim toți de acord că Toby nu va fi o pierdere de timp.

— Sunt sigur că va fi minunat…

— Trebuie să fug. Sunt atâtea de făcut! Dacă nu sunt acolo să o supraveghez, Charlene muncește în ritm de melc.

Cu o fluturare din mână și o undă de colonie amestecată cu mirosul trupului, Audrey dispăru. M-am întors să traversez șoseaua. Am făcut-o tocmai la timp pentru a o vedea pe Joanna ieșind de pe aleea de la Roth Park.

În acel moment, un camion greu, încărcat cu pietriș cobora încet pe șoseaua principală, obturând imaginea Joannei. Am așteptat în fața minimarketului lui Malik. Gândurile îmi alergau prin cap cu o viteză care amenința să mi-l spargă în timpul scurtei perioade în care camionul mi-a blocat vederea spre ea. Poate că nu va mai fi acolo după ce acesta trece. Poate că atât de mult voiam să o văd, încât doar mi-o imaginasem. Sau am proiectat aspectul ei asupra altei tinere. Sau poate că Joanna a fost reală, dar m-a zărit și, jenată și chinuită de amintirea celor întâmplate ieri, s-a ascuns înapoi pe alee, pentru a evita să mă întâlnească și chiar să mă vadă. Și, evident, nici nu se punea problema ca eu să pot vorbi cu ea sau să am ceva de-a face cu

ea. Logica unui îndrăgostit este tot atât de fantastic elaborată ca a unui schizofrenic.

Camionul trecu peste pod. Joanna era tot acolo, în capătul aleii. Îmi făcea semne. Nu, *mă chema*!

În acel moment, se creă o breșă în trafic și ea traversă în fugă șoseaua spre pajiște. Am intrat și eu pe pajiște și am înaintat încet unul spre altul, pe iarba pitică, acoperită cu gunoaie. Părul îi sălta pe umeri de parcă ar fi avut o viață proprie. Aș fi vrut să alerg și să o iau în brațe. Când între noi mai erau doar doi sau trei metri, ne-am oprit amândoi.

— Speram să fii aici, rosti ea. Speram să te trezești devreme. Nu m-am putut opri să nu mă gândesc la tine.

— N-ar trebui, cineva ar putea să ne vadă.

— Ce e de văzut? îmi zâmbi ea. Suntem vecini. Zâmbetul i se strâmbă și dispăru. Ne *întâlnim* socializând firesc.

— Familia de la vicariat și familia din casa cea mare, am spus eu într-o doară. Exact ca într-un roman de Jane Austen.

— Vreau să te sărut din nou.

— Joanna…

— Și e necesar să vorbim.

M-am simțit ca și cum era mai în vârstă decât mine. Nu că asta ar fi contat cumva. Când ești îndrăgostit, vârsta se dovedește irelevantă.

— Sunt preocupat, am murmurat eu. Nu numai din cauza noastră. Este vorba despre Toby.

— Ce a făcut?

— Hei!

M-am întors. Audrey stătea în poarta de la Tudor Cottage. Ne făcea semne energice.

— Hei! Domnișoară Clifford! Ai o clipă disponibilă? Este vorba despre parcarea pentru serbare.

— Vin, strigă Joanna. Și, mai încet, către mine: Am să ies să mă plimb în seara asta, cam pe la opt. Nu, hai să fie nouă – atunci începe să se întunece. Voi fi pe alee sau lângă ea, sau poate în curtea bisericii. Te rog, vino dacă poți. Își ridică fața spre mine. Implorând: *David*!

Apoi, flutură cu neglijență din mână spre mine și traversă pajiștea spre Audrey. Mâinile mele tremurau.

M-am întors la vicariat, scăpând ca prin minune de coliziunea cu un Ford Capri în plină viteză, și am intrat în birou. M-am așezat și mi-am lăsat capul în palme.

Exista o ironie teribilă în toate acestea. Mă însurasem cu Vanessa pentru confortul unei prietenii și pentru sex. În special pentru sex. Dar sexul cu Vanessa devenise ca gemul din *Prin oglindă*[8], întotdeauna ieri sau mâine, dar niciodată azi. Acum se întâmpla însă ceva mult mai rău. Voiam să fac dragoste cu o femeie suficient de tânără pentru a-mi fi fiică. Într-un fel, aș fi putut să mă descurc cu asta, până la urmă, aveam o groază de practică în reprimarea nevoilor mele din ultimii zece ani.

Dar nu sexul era problema reală. Când m-am însurat cu Vanessa, în aroganța mea am considerat că dragostea e un sentiment adolescentin, ca un preludiu romantic la necesitatea biologică de a procrea, și care aparținea unei perioade a vieții mele, pe care o lăsasem în urmă, la Rosington. Dar Providența mi-o scosese în cale pe Joanna Clifford.

Providența hotărâse că trebuia să mă îndrăgostesc de ea. Și oare ce voia Providența să fac eu în acest caz?

•

— Vești minunate! Vanessa tocmai se întorcea de la treabă și s-a rezemat de tocul ușii biroului. Am fost să-l văd astăzi pe Nick Deakin. Nu putea să fie mai drăguț!

— Ați vorbit despre hârtii?

Intră în cameră și-și aruncă geanta-diplomat pe un scaun.

— Se pare că bătrânul domn Youlgreave a sunat de la Cape Town, în legătură cu ceva complet diferit. Dar Nick a menționat că am lucrat la hârtiile familiei și l-a întrebat dacă ar avea ceva împotrivă să continui. Și domnul Youlgreave – apropo, numele lui e Frank; mă întreb dacă Francis nu e nume propriu? – a spus că sunt bine-venită să mă îngrijesc de asta, dacă domnul Deakin poate garanta pentru mine, ceea ce el desigur a făcut-o, binecuvântat să fie! El – Frank Youlgreave, vreau să spun – dorește să-i trimit un scurt *catalogue raisonné* despre ceea ce există și apoi să discutăm ce vom face mai departe.

Fața Vanessei se înroșise, culoarea răspândindu-i-se până la rădăcina părului – exaltarea țâșnea aproape vizibil din ea. Fără o tristețe deosebită, m-am întrebat dacă eu aș fi fost în stare să provoc așa ceva; nu că acum ar mai fi contat.

[8] Continuarea cărții *Alice în Țara minunilor*, de Lewis Carroll (n.red.).

— De fapt, le-am adus aici, adăugă ea. Am cutia de tablă în portbagajul mașinii. Nu pot să cred! Nick spune că este puțin cam neregulamentar, dar, având în vedere că noul proprietar mi-a dat permisiunea și dat fiind faptul că sunt soția vicarului, crede că totul va fi în regulă. Așa un om drăguț!

— Acum, știi ce anume lipsește din cutie?

Clătină din cap.

— Nu am avut timp să-mi fac o idee clară. Te superi dacă mâncăm mai devreme în seara asta? Mi-ar plăcea să încep imediat după cină.

Sigur că nu mă supăram. Acesta este un alt lucru pe care îl poate face dragostea: își transformă victimele în conspiratori.

— În drumul meu spre casă, continuă ea, am trecut pe la Librăria centrală. Știai că au o colecție din *Courier*? Începând din 1886. Își privi mâinile. Am degetele murdare.

— Raportul asupra anchetei?

Dădu din cap.

— Mi-a luat o veșnicie să-l găsesc. Oficial, a fost un accident. În timpul nopții, Francis a căzut de la fereastra camerei lui. A aterizat lângă fântână.

— Deci trebuie că a fost fereastra estică?

— Așa presupun. Era o noapte foarte caldă și nu se simțise bine. O servitoare a găsit cadavrul dimineață. Judecătorul de instrucție a transmis familiei condoleanțe și a avertizat asupra pericolului atunci când te apleci prea mult pe fereastră. Nicio vorbă despre sinucidere.

„Și nicio vorbă nici despre îngeri?”

— Distinsul poet, așa îl numește *Courier*. În trecut, canonic în Rosington, până când starea sănătății l-a forțat să se retragă. Vanessa luă în mână geanta-diplomat. Cina în aproximativ o jumătate de oră!

Mă lăsă singur cu fantoma Joannei. Am fumat și am privit pe fereastră. Ronald Trask telefonase să întrebe dacă am terminat de întocmit statisticile parohiei; depășisem termenul cu câteva săptămâni. I-am spus că lucram la ele. Voia să discutăm despre modul cum intenționam să pun în aplicare ultima emanație a creierului său – Inițiativa ecumenică a diocezei –, dar am amânat discuția, făcându-l să creadă că am un vizitator. Și, într-adevăr, aveam: fantoma Joannei.

Până la urmă, Michael a venit să-mi spună că e gata cina. Toți patru am mâncat în grabă o mâncare de fasole, pâine prăjită și brânză. Se pare că îmi pierdusem pofta de mâncare. Eu și Michael am spălat vasele în timp ce Rosemary făcea cafeaua.

Toată lumea colabora să-mi ușureze existența. Vanessa dorea să examineze hârtiile lui Youlgreave. Rosemary urcă la etaj, să lucreze în dormitor. Michael întrebă dacă poate să asculte un program la Radio Luxemburg în timp ce le scria părinților.

La opt fără zece, am intrat în camera de zi. Vanessa se afla la birou, cu cutia neagră pe o măsuță de lângă scaunul ei. Se lupta cu un teanc de scrisori și lua notițe pe o hârtie.

— Mă duc să încui biserica, am spus eu, încercând ca vocea mea să sune ca de obicei. Apoi, s-ar putea să trec pe la unul sau doi enoriași.

Pixul continua să zboare pe hârtie.

— Bine.

— Nu sunt sigur cât de mult va dura.

Vanessa despături o altă foaie.

— Vezi-ți de treabă liniștit! Brusc, se uită la mine. Nu te deranjează că fac asta, nu-i așa?

— Sigur că nu, m-am forțat eu să zâmbesc. Distracție plăcută.

— Deja am găsit un poem olograf, care nu se află în niciuna dintre colecții. Se numește „Slujbă pentru morți”, este nedatat și din a doua jumătate a perioadei. Probabil, de la Rosington.

— Realmente îți face plăcere, nu-i așa? Sunt încântat.

Se întinse și-mi atinse mâna.

— Ești așa de bun cu mine! Știu că nu petrecem prea mult timp împreună. Mă simt vinovată.

— Dar nu trebuie să te simți vinovată. Te rog.

Vinovăția era prerogativa mea, nu a ei. În afară de asta, voiam ca Vanessa să fie fericită. Și, de asemenea, o voiam pe Joanna. I-am spus la revedere și am părăsit casa. Simțindu-mă ca un elev chiulangiu care se furișează din școală, am mers prin grădină și am ieșit pe poarta curții bisericii. Am urmat cărarea ce ocolea capătul ei estic. Absurd de superstițios, mi-am ferit ochii de treptele ce duceau către cripta lui Youlgreave.

„Ce ar fi ca Francis să fie acolo, privindu-mă?”

Am intrat în biserică prin ușa sudică. Am făcut un tur al interiorului clădirii, mult mai repede decât de obicei. Am descoperit că nu voiam să-mi las privirea să poposească pe

unele obiecte: pe crucea de pe altarul înalt, de exemplu, sau pe culorile afumate și formele învârtejite ale panoului pictat cu Judecata de Apoi și pe fața luminată de lună de pe plăcuța comemorativă a lui Francis Youlgreave.

Când m-am reîntors la ușa sudică, am reflectat în treacăt că nu am un comportament normal; s-ar putea foarte bine să fiu în pragul unei căderi nervoase. Trebuia să văd pe cineva în legătură cu asta, de preferat pe Peter Hudson, când se va întoarce din Creta. Totuși, nu acum; nu eram încă gata să-mi împărtășesc posibila cădere nervoasă altcuiva în afară de Joanna. Dar Joanna ar putea fi considerată cauza sau efectul acesteia?

Am încuiat ușa în urma mea și am mers încet prin curtea bisericii. M-am uitat la ceas. Era opt și zece minute. Cu cincizeci de minute mai devreme. Nu-mi păsa. Era o plăcere și să fiu singur și să mă pot gândi la ea.

Am trecut prin poarta curții bisericii, spre terenurile de la Roth Park. Era răcoare sub stejari și evident mai întuneric decât în curtea bisericii. Cerul era înnorat. M-am oprit o clipă și am așteptat, privind în jur. Acesta era, la urma urmei, un loc public. Oamenii își plimbau câinii pe cărările de aici. Copiii se jucau în acest loc. Adolescenții găseau alte plăceri. Din câte știam, Audrey alesese această seară să facă o nouă expediție detectivistică pe terenurile de la Roth Park. Nevoia de a mă strecura în taină îmi sporea plăcerea.

M-am uitat din nou la ceas. Încă patruzeci și cinci de minute, presupunând că Joanna va veni la timp. Nu știam nimic despre ea, îmi dădeam eu seama – nici măcar dacă era genul de femeie care venea de obicei mai devreme sau întârzia. M-am bătut cu palmele peste buzunarele jachetei, căutând țigările.

În acel moment, Joanna ieși din spatele unui trunchi de stejar, cam la cincizeci de metri depărtare de mine. Purta o rochie lungă, în culori pastelate, care se legăna în timp ce mergea și se contura luminos pe verdele frunzelor și al ierbii și pe cafeniul copacilor. Mă văzu și se îndreptă spre mine. Venea mai repede, tot mai repede. Am întins brațele spre ea și, după o vreme, i-am simțit degetele atingându-mă.

31

Dragostea este un fel de bântuire, iar Joanna era fantoma.

Cunoșteam pericolul teribil în care mă aflam – atât social, cât și, mult mai important, spiritual. Riscam să-i rănesc pe toți cei pe care-i iubeam. Puneam în primejdie fericirea Vanessei și a lui Rosemary. Sentimentele pe care eu și Joanna le împărtășeam erau fără viitor. Aveam foarte puține în comun.

De asemenea, mai știam că, indiferent dacă aș fi avut puterea să schimb trecutul imediat și să previn ceea ce se întâmpla acum, n-aș fi făcut-o.

Eu și Joanna ne-am apropiat foarte mult în săptămâna aceea, cu ocazia a doar câteva întâlniri.

— Ai venit devreme, îmi spuse ea marți seară, ținându-mi mâinile în ale ei.

Eram atât de fericit, că nu puteam să nu zâmbesc.

— Și tu la fel.

— Toby e plecat.

— Când se întoarce?

Își aruncă privirea în dreapta, spre alee.

— Nu știu. N-a zis. Degetele ei se strânseră peste ale mele. Cred că vine cineva.

Ne-am smucit mâinile, despărțindu-ne. Pentru o clipă, am ascultat. Am auzit traficul de pe șosea și un hohot îndepărtat de râs, poate de la unul dintre televizoarele de pe Vicarage Drive.

— Nu este nimeni, am spus eu.

— Vino în grădină!

— Dar dacă Toby…

— Vom auzi mașina pe alee. Îmi zâmbi. Ai încredere în mine.

Mă conduse printre stejari, până la aleea spre casă. Am luat-o printre tufișurile de pe peluză. Când am ajuns pe iarbă, m-a luat de mână.

— Putem să intrăm în casă dacă vrei.

Am simțit că mă înfior. Frică și dorință amestecate, fără putință de scăpare.

— Mai bine nu.

— Atunci, să mergem la piscină.

Mână în mână, am traversat repede peluza. Piscina a fost o alegere bună. Era ascunsă de copaci și mai jos decât grădina din jur. Puteam să auzim, dar să nu fim văzuți. Dacă era nevoie, dacă venea cineva din casă, puteam să ne strecurăm prin gard în Carter's Meadow. Conspiratorii își pregătesc niște planuri.

Ne-am așezat pe una dintre băncile ascunse în nișele zidului de piatră din jurul bazinului. Piatra era caldă. Soarele înserării cobora peste apele ușor unduitoare ale piscinei, creând pete mișcătoare de umbre negre pe albastrul limpede al apei. Un avion de pasageri zboară pe deasupra capetelor, iar Joanna își acoperi urechile cu mâinile și își ascunse fața în umărul meu. Încet, ridică mâna, îmi cuprinse ceafa, iar eu am mângâiat-o pe braț. Fără să scoată o vorbă, îmi luă mâna și și-o puse pe sân.

M-am retras de lângă ea. Tremuram de parcă aveam febră.

— Nu pot face asta.

Fața ei era îmbujorată și zâmbea. Brusc, mă sărută din nou. De data aceasta, limba îmi pătrunse în gură și se mișcă în dreapta și în stânga, ca o coadă de pește pe uscat. Fără voie, i-am răspuns.

După aceea, a declarat:

— Am vrut să fac asta de când te-am întâlnit în biserică.

— Stăteai acolo, când am venit să încui. Ai zis că nu poți să te obișnuiești cu liniștea de aici.

Chiar în acea clipă, alt avion trecu pe deasupra capetelor noastre. Ne-am uitat unul la altul și am izbucnit în râs.

— Îți amintești când am găsit pisica? întrebă ea. Atunci, m-ai luat în brațe.

— Îmi amintesc.

Mâinile Joannei se aflau acum sub haina mea, explorând și mângâindu-mi trupul, ca două animăluțe vii. Deodată, mâinile i se opriră. Și-a depărtat fața și s-a uitat în sus, spre chipul meu.

— Nu trebuie să-i permitem lui Toby să afle.

— Nu trebuie să permitem nimănui să afle.

— Nu, n-ai înțeles. Dacă Toby află, se va folosi de ceea ce știe.

— Cum? am încercat eu să zâmbesc. Șantaj?

Am formulat ideea doar în glumă. Dar Joanna dădu afirmativ din cap.

— N-are nicio șansă, am adăugat. Nu am bani.

— Va găsi el altceva ce ai putea să-i dai. Sau să faci pentru el.

— Dai impresia că este un monstru.

Joanna nu comentă. Îmi ocoli privirea și se uită la suprafața pătată a apei din piscină.

— Joanna! am șoptit eu.

Doar rostirea numelui ei îmi făcea o plăcere imensă, pentru că era amestecată cu durere.

— Este fratele meu. Vorbea lipită de pieptul meu, nu se uita la mine. Îl știu de o viață întreagă. Dar nu știu *de ce* este așa cum e. Tot ce știu este *ce e*. Înghiți în sec. Cum crezi că a căpătat mașina aceea? Prețiosul lui Jaguar sângeriu?

„Jucărie de băiat bogat."

— Spune-mi tu.

— E traficant. Nu de droguri, nici de barbiturice, nici măcar de amfetamine. Poate că pe astea aș fi reușit să le accept. Este traficant de heroină. Ieșea cu o fată pe nume Annabel. Biata fetiță bogată! Tatăl ei i-a dat tot ce a vrut, inclusiv Jaguarul E-Type. Toby a obișnuit-o cu heroina, sunt sigură de asta. Apoi, a început să o folosească la traficul de droguri. Ea avea un apartament în spate la Harrods. El a fost băiat deștept. Când poliția a început să caute prada, totul a dus la ea, nu la el. Au arestat-o! Ar fi putut să o învinuiască de trafic de stupefiante, dar tatăl ei și-a permis un avocat pledant foarte bun. Numele lui Toby nici n-a fost pomenit. Până la urmă, au condamnat-o pentru deținere de droguri, în loc de trafic, și acum se află într-o casă de sănătate din Elveția. Îl idolatriza pe Toby, să știi. Chiar și acum, bănuiesc. I-a spus că poate să folosească mașina cât timp e ea plecată.

— Dar tu?

Se răsuci în brațele mele și mă privi.

— Eu ce?

— Te droghezi?

— Nimic care să te îngrijoreze.

— Dar ce spui de tine și de Toby? De ce stați împreună? De ce ai cumpărat casa asta împreună cu el? Am ezitat, apoi am adăugat încă o întrebare, una care îmi trecu prin cap pe neașteptate, surprinzându-mă poate mai mult decât pe ea. De ce ți-e așa de frică de el?

Joanna nu răspunse. Buzele mele îi atinseră părul. Respira repede și superficial. O furnică mică și neagră se grăbi de-a lungul băncii de piatră și se urcă repede pe coapsa mea stângă.

Apoi, coborî până pe genunchi. Privi peste piscină, ca îndrăznețul Cortez peste Pacific. Brusc, se răsuci în loc, ca și cum își căuta tovarășii. În sfârșit, se avântă peste rotula mea și coborî pe piele, spre teritoriul necunoscut al piciorului meu, apoi spre dalele de dedesubt. Ca și mine, furnica ajunsese prea departe pentru a se mai putea întoarce.

— Joanna? De ce?

Voiam să-i spun că o iubeam atât de mult, încât aveam dreptul să știu, dar simțeam că aș forța-o în mod necinstit. Își ridică fruntea și mă privi cu ochii aceia verzi-căprui, mari și inocenți. Buzele i se despărțiră, dar, în loc să vorbească, îmi trase gura peste a ei.

În vreme ce ne sărutam, am auzit torsul misterios al motorului Jaguarului pe alee.

•

În restul săptămânii, timpul s-a comportat capricios, zburând sau târându-se, rând pe rând. Eu și Joanna am reușit să ne întâlnim în fiecare zi, de obicei seara. Miercuri, am mers la cinematograf, în Richmond. Nu pot să-mi amintesc ce film a rulat. Am cumpărat bilete separat și ne-am întâlnit în întuneric. Am stat unul lângă altul, incapabili să vorbim, explorându-ne unul pe altul cu degetele. După aceea, am plecat tot separat, înainte ca luminile să se aprindă. Parcasem pe o stradă lăturalnică, de lângă pajiște, iar Joanna mi s-a alăturat în mașină. În timp ce ne sărutam, mă gândeam ce ușor ar fi fost pentru un polițist să treacă pe lângă noi și să aprindă o lanternă, luminându-ne; ce ușor ar fi fost ca un coleg sau un enoriaș să recunoască mașina și să vină să stea de vorbă cu mine.

Joanna se trase ușor departe de mine.

— Te vreau în întregime. Te vreau în mine.

— Nu. Asta e imposibil.

— Nu sunt virgină, să știi. De când aveam șaisprezece ani.

Aș fi vrut să o întreb despre iubiții aceia fără nume, pe care îi cunoscuse înainte.

— Aș vrea să fi fost tu primul, continuă ea. N-am simțit niciodată așa ceva.

Am sărutat-o din nou. Câteva minute mai târziu, reveni asupra subiectului.

— De ce să nu facem dragoste așa cum trebuie?

„Într-adevăr, de ce?”

— Nu încă, am reușit eu să rostesc.

— Dar de ce? Doar mă dorești.

Mâna ei explora între picioarele mele și cu greu aș fi putut nega ceea ce trupul meu rostea atât de clar.

— Nu-mi pasă unde. Putem să o facem chiar și aici dacă vrei. Acum.

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că…

Știam că penetrarea ei ar fi fost ultimul pas, punctul de unde nu m-aș fi putut întoarce. Am cedat la atât de multe, dar nu eram deloc pregătit – ilogic, dar sincer – să cedez și la aceasta.

— Nu sunt pregătit. Mai dă-mi puțin timp.

— Acesta este singurul lucru pe care nu-l avem.

— Unul dintre nenumăratele lucruri pe care nu le avem de fapt.

Joanna chicoti.

— Te iubesc. Mâna ei începuse să acționeze mai energic. Doar dacă…

— Da, am spus slab. Mai sunt și alte posibilități.

Își coborî capul în poala mea. Am mângâiat-o pe păr.

Toate acestea trebuiau să fie sordide, chiar ridicole. Mulți oameni le-ar fi numit cu vorbe urâte și poate că aveau dreptate. Nu prea mai existau scuze pentru un cleric însurat și de vârstă mijlocie, care schimbă favoruri sexuale pe furiș, cu o tânără vulnerabilă, în niște situații indecente și jenante.

Îmi era sete de Joanna, așa cum altădată îmi fusese sete de Dumnezeu. Rușine, vinovăție, frica de a fi descoperit, lipsa timpului – totul hrănea emoțiile care ne legau. Nu mai era dorință, deoarece dorința este neprefăcută, iar aceasta nu era. Și dorința poate fi satisfăcută, cel puțin pentru moment, dar aceasta nu era. Obsesie? Nu, pentru că aceasta este perfect egoistă și niciunul dintre noi nu doar voia ceva de la celălalt – voiam totodată să și dăm. Ce mai rămăsese? Doar iubire, cuvântul acesta vag și foarte dăunător: dragostea care cuprindea atât dorință, cât și obsesie.

În luna aceea, am rasolit sau am neglijat total îndatoririle religioase din viața mea, îndatoriri care mă susținuseră atâta vreme. Îmi era teamă de Dumnezeu. Mă simțeam ca și cum aș fi fost în paradis, dar nu aveam dreptul să fiu acolo și, în fiecare

moment, putea să apară porunca expulzării mele. Nici nu aveam timp pentru El. Nu mai exista destul loc în viața mea.

Era foarte puțin loc pentru orice altceva în afară de Joanna. Sertarele mi se umplură de scrisori la care n-am răspuns și de facturi neplătite. Carnetul de lângă telefon se umplu de mesaje care îmi cereau să telefonez unor persoane cărora nu voiam să le telefonez.

Marți, am inventat un atac de gripă, pentru a evita o întâlnire a diocezei, o minciună care ne-a oferit cinci ore întregi după-amiază și seara devreme. Eu și Joanna ne-am dus cu mașina în Hampshire, am oprit-o în parcare și am pornit-o pe poteca din pădure. Am părăsit-o la un moment dat și am urmat cărările croite de animalele mici, până ce am ajuns la un mic luminiș dintr-o depresiune. Am întins o cuvertură luată din mașină. Atunci, am văzut-o pentru prima oară pe Joanna goală.

În ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat mai târziu, după-amiaza aceea strălucește în mintea mea. Razele soarelui se strecurau printre frunze, formând mici desene pe trupurile noastre. Nu am cunoscut niciodată o asemenea plăcere, o asemenea emoție, o asemenea fericire. Din punct de vedere moral, știam că evitarea penetrării este doar un subterfugiu – vinovăția mea era deja totală. Dar m-am agățat de acest subterfugiu ca și cum ar fi însemnat ceva, ca un om care se ține cu îndârjire de colacul de salvare în fața unui val provocat de un tsunami.

Ceea ce se întâmpla nu mi se părea sordid: era ceva inevitabil, trist, plin de vinovăție și minunat. Știam că va trebui să plătim un preț pentru asta și așa a fost. Dar niciunul dintre noi nu avea cum să știe cât de mare va fi prețul.

32

Chiar și Vanessa, la serviciu în timpul zilei și cufundată în hârtiile Youlgreave seara, observase că s-a schimbat ceva.

— Ai avut o întrunire plăcută? întrebă ea când m-am băgat în pat, joi seara.

— Genul de treburi obișnuite.

Ea îmi zâmbi.

— Cu excepția faptului că a durat mai mult decât de obicei. Totuși, pari destul de încântat.

— Am cunoscut și perioade mai rele. Eram îngrozit de ipocrizia mea instantanee, de alegerea grijulie a cuvintelor destinate să evite o minciună adevărată.

— Am uitat să-ți spun: a telefonat Mary Vintner. James dorește să instaleze grătarul pe porțiunea pavată din fața ferestrei bucătăriei noastre. E în regulă?

— Te deranjează?

— Nu, dacă nu trebuie să mă ocup eu de ceva. Ea spune că aduc ei totul, inclusiv produsele pentru grătar, și se va asigura că se va face curățenie după aceea. Trase aer pe nas. Miroși bine, adăugă ea.

— Mi-e teamă că am exagerat cu talcul. Mă îngrijora faptul că Vanessa ar putea să o adulmece pe Joanna pe trupul meu, așa că mi-am luat măsuri de precauție.

— Îmi place. Ai fost foarte ocupat săptămâna asta. De abia ne-am văzut unul pe altul.

— Așa e uneori. Viața parohiei tinde să fie imprevizibilă. Și tu ai fost destul de ocupată. Cum merge treaba?

— Cu Francis? Vanessa se așeză la măsuța de toaletă și începu să-și perieze părul; cândva, îmi plăcea să o privesc în timpul acestui ritual de seară. De fapt, destul de bine. N-am să termin niciodată să înregistrez tot ce e acolo.

— Ai citit tot?

— Nu chiar. Dar destul pentru a-mi face o idee despre conținut. Caligrafia lui este groaznică și, pe măsură ce îmbătrânea, devenea tot mai oribilă. Îți amintești poemul acela pe care l-am găsit?

— „Slujbă pentru morți”?

— Da, încă n-am fost în stare să-l descifrez în întregime. Și mai există o complicație – de obicei, se apuca să scrie când nu era complet treaz. Laudanum, brandy cu sifon, opiu – spune-le cum vrei –, toate îi plăceau. Plus că mai există și o mulțime de referiri semi-codificate, ale căror înțelesuri nu le-am deslușit.

— Ce spui de hârtiile pe care le-a aruncat Doris?

Vanessa se încruntă în oglindă.

— Cinstit, știu că e o femeie drăguță, dar uneori îmi vine să o strâng de gât. Cred că două volume din jurnalul lui au dispărut, la fel și o mulțime de scrisori și alte lucruri. După câte îmi dau seama, Lady Youlgreave a vrut să elimine tot ce avea legătură cu episodul Rosington. Teribil de frustrant!

M-am înfiorat.

— Ți-e frig? mă întrebă imaginea ei reflectată în oglindă.

— Începe să fie mai frig seara, nu crezi? Toamna se anunță deja.

— Ce deprimant! A fost o vară așa înșelătoare. Puse peria jos și se băgă în pat. Ești… ești foarte dezamăgit?

— În legătură cu ce?

— Cu mine?

— Categoric, nu.

— Ești bun cu mine. Nu cred că mulți soți ar fi așa de… așa de *îngăduitori*, nevoiți să mă împartă cu Francis.

— Pot înțelege fascinația, am răspuns eu. Oricum, e important.

— Francis?

— Să afli adevărul. Separarea faptelor de speculații. Ar fi trebuit să devii cercetătoare.

Mă mângâie pe mână, apoi degetele ei rămaseră pe ale mele.

— Dar tu?

— Ți-am spus… într-o vreme, am crezut că vreau să devin cercetător, dar, mai târziu, să fiu preot mi s-a părut mai important.

— Deci semănăm amândoi. Am vrut să fac cercetări, dar, în loc de asta, m-am căsătorit cu Charles și am devenit editor. Își schimbă poziția în pat, apropiindu-se puțin de mine. De ce n-ai putut combina meseria de preot cu cea de cercetător?

— Am încercat. Dar n-a funcționat. Am întors capul și i-am surâs. Dar e în regulă! Totul s-a desfășurat cum a fost mai bine.

„Dacă n-aș fi devenit vicar în Roth, cum aș fi putut să o întâlnesc pe Joanna?”

— Vreau să fii fericit, afirmă Vanessa. Am impresia că te neglijez.

— Nu mă neglijezi. Am bătut-o ușor pe mână, gândindu-mă la Joanna. Sunt foarte fericit.

•

Vineri, Audrey i-a delegat temporar lui Charlene conducerea ceainăriei Bătrânul Tudor și și-a stabilit cartierul general la vicariat, supraveghind pregătirile pentru serbare. Anul acesta, părea că ia totul mai în serios decât de obicei. Ocupă sufrageria, camera pe care o foloseam cel mai puțin. Rosemary acționa ca aghiotant.

Încăperea se umplu de articole mărunte pentru tombolă, iar garajul servi drept depozit pentru piesele mai mari și pentru colecția eterogenă de mese acoperite cu plastic, scaune și anunțuri făcute în casă. Toby m-a sunat și m-a întrebat dacă este în regulă ca el și Joanna să aducă în după-amiaza aceea cortul și să-l ridice deja în grădină.

— Va trebui să vii să vezi ce am făcut, mă informă Audrey când m-am dus să le duc niște cafea, ei și lui Rosemary, cam pe la mijlocul dimineții.

— Ai făcut minuni! M-am îndreptat spre ușă. Să-mi spuneți dacă e ceva ce pot să fac și eu.

— Să te rogi să fie vreme bună, rosti Audrey, privindu-mă într-un fel ce sugera că această responsabilitate îmi revenea mie. Când este soare, oamenii se bucură mai mult și cheltuiesc mai mult.

Vanessa era la lucru, iar Michael a fost recrutat să ajute la pregătiri, ca și Rosemary. Ajuta cu plăcere, încântat de schimbarea rutinei zilnice.

În timpul zilei, la vicariat a sosit un șuvoi serios de oameni. Unii au venit să ajute, alții au adus obiecte de vânzare, unii au venit pur și simplu să stea la o bârfă. Vor fi și mai mulți mâine-dimineață. Uneori, m-am gândit că importanța reală a serbării nu erau banii ce se strângeau – niciodată prea mulți în comparație cu efortul depus –, ci faptul că-i aduna pe oameni laolaltă.

Toată ziua, mi-a fost greu să mă concentrez. Nu știam când va veni Joanna. Sau dacă va veni. Pentru astăzi, nu reușiserăm

să aranjăm o întâlnire – am fost prea ocupat până seara, iar mai târziu nu se putea să ne vedem singuri. Dragostea mea pentru ea era ca o mâncărime: cu cât mă scărpinam mai mult, cu atât mă mânca mai rău.

În vreme ce ziua trecea, frustrarea și nesiguranța mă făceau să fiu din ce în ce mai nervos. Am țipat la Michael când a scăpat o furculiță, punând masa de prânz. În timpul mesei, Rosemary n-a scos nicio vorbă: stătea cu capul aplecat, astfel încât părul îi cădea peste față ca o perdea. Când am încercat să fac ceva conversație, mi-a răspuns monosilabic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am izbucnit eu până la urmă. Trebuie să fii chiar așa de mohorâtă?

Rosemary scoase un sunet ce putea să fie un suspin, își împinse scaunul și părăsi încăperea. Michael se uita în farfurie, roșu de stânjeneală. După aceea, m-am dus în camera lui Rosemary, intenționând să-mi cer scuze, dar, de-abia am început, că m-a și întrerupt:

— Nu-ți pasă de mine. Niciodată nu ți-a păsat.

— Categoric, îmi pasă. Doar ești fiica mea.

Își aplecă din nou capul, ascunzându-se după perdeaua ei de aur.

— Aș vrea să fiu oriunde, numai aici nu. Oriunde în lume.

— Draga mea…

— Totul s-a schimbat de când te-ai însurat cu Vanessa. N-ai avut niciodată timp pentru mine. Vorbești cu *Michael* mai mult decât cu mine.

M-am așezat pe pat, alături de ea, și am încercat să-i iau mâna, dar s-a ridicat brusc și s-a îndreptat spre fereastră.

— Pur și simplu, nu ai dreptate. Te iubesc foarte mult și întotdeauna te voi iubi.

— Nu te cred. Se uită spre grădină, spre copacii din Roth Park. Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu are niciun rost.

— Rosie, realmente…

— Și nu-mi mai spune Rosie!

Se auzi soneria de la ușă. Primul meu gând a fost că s-ar putea să fie Joanna și Toby.

— Du-te și răspunde, mai zise Rosemary. S-ar putea să fie cineva important.

— Vorbim mai târziu, am rostit eu, încercând să mai diminuez ceva din eșecul meu.

Ea ridică din umeri. Am coborât scările și am deschis ușa.

— Nu sunt decât eu, rosti Audrey. Ceva de pe fața mea trebuie că a alertat-o, deoarece adăugă aproape imediat: E ceva în neregulă?

— Absolut nimic, mulțumesc.

M-am retras, pentru a-i permite să intre în casă. Se strecură pe lângă mine, trăgând după ea un nor de parfum și transpirație.

— Am sentimentul, zise ea veselă, că aceasta va fi cea mai frumoasă serbare.

— Sper să ai dreptate. Acum, scuză-mă…

Se afla între mine și ușa biroului, contracarându-mi intenția vădită de a scăpa.

— Toate tonetele sunt foarte bine aprovizionate și, anul acesta, am obținut o întreagă echipă de ajutoare foarte folositoare. Iar cortul ghicitorului Toby Clifford cred că va aduce o mare schimbare. Și, de asemenea, grătarul familiei Vintner.

— Bine.

— Am vrut să te întreb… la ce oră crezi că trebuie să anunțăm rezultatul competiției „Ghicește greutatea”? Data trecută, am lăsat anunțul până la sfârșit și nu sunt sigură că a fost o idee prea bună – o mulțime de oameni plecaseră deja, inclusiv câștigătoarea. Îți amintești? A fost doamna Smiley, femeia aceea cu pudelul, care locuiește pe șoseaua Rowan.

— Fă cum crezi tu că e mai bine.

M-am îndreptat spre ușa biroului, dar Audrey nu se clinti.

— Am crezut că poate ar trebui să anunțăm câștigătorul chiar înainte de ceai, cam pe la patru fără zece. Vreau să spun, hai să fim corecți! Dacă ghicește cineva greutatea, o va face în primele două ore, nu-i așa? Doris mi-a spus că majoritatea presupunerilor se face în prima oră.

— Sunt sigur că totul va fi bine așa.

— Mai este ceva: cești și farfurioarele. Anul trecut, multe dintre ele s-au spart. Comitetul Bisericii a fost foarte supărat. Dacă tu ești de acord, am să spun de la început că vom acoperi din profiturile noastre tot ce se sparge, ca să nu existe nicio discuție în legătură cu asta.

— Audrey, am rostit eu disperat. Sunt sigur că tu vei rezolva totul minunat. Deja ai luat niște hotărâri bune. Nu ai nevoie de mine să le confirm.

Nu era ceea ce spusesem, ci felul cum am spus-o. Am văzut roșeața năvălindu-i în obraji. Am văzut cum îi tremură gura și cum strânge din ochi. Era ca și cum trăsăturile ei se dezintegrau. Și asta din vina mea!

— Regret, am adăugat. În agitația mea, i-am pus mâna pe braț. N-am vrut să te reped. Faci minuni…

Spre oroarea mea, se apropie și mai mult de mine, până când trupul i se îndesă în al meu.

— O, David, zise printre suspine. Urăsc când te porți așa!

Am încercat să mă retrag de lângă ea, dar nu am reușit decât să mă lipesc cu spatele de perete.

— Acum, n-ai de ce să fii îngrijorată. Ce-ar fi să fac un ceai?

— Totul s-a schimbat, se văită ea. Niciodată nu obișnuiai să fii astfel.

— Haide, haide! am bătut cu mâna carnea cleioasă a antebrațului ei gol. Totul e în ordine! Și, până mâine, mai sunt o mulțime de treburi de făcut.

Eram strivit ca un sendviș între Audrey și perete. Mă aflam într-o situație ridicolă. Îmi venea să dau din picior de furie, iritare și jenă. Fiecare dintre noi are în el un copil, și al meu era gata să iasă la suprafață! Eram pe cale să turbez.

— Vanessa, scânci Audrey cu vocea devenită din ce în ce mai puternică. Totul este numai din vina ei.

În acel moment, soneria răsună din nou. Ușurat de întrerupere, m-am întors spre ușă. Când am făcut-o, mi-am dat seama că eu și Audrey nu eram singuri, iar asta poate că de o bună bucată de vreme.

Rosemary stătea în capul scărilor, cu lumina de la fereastra din spate conturându-i trupul și strecurându-se prin părul ei blond. În acea clipă, era la fel de frumoasă și de neînduplecată ca un înger.

•

Cortul era format dintr-un mare sul de pânză, ce stătea vertical pe podeaua Jaguarului, în fața locului pasagerului. Partea de sus a acestuia ieșea prin trapa din acoperiș. Când l-am urmat pe Toby pe alee, lăsând-o pe Audrey în sufragerie să se potolească, Joanna își desfășura trupul de pe bancheta din spate. Disperarea și frustrarea pe care le simțisem cu o clipă înainte dispărură. În absența ei, mi-o imaginam pe Joanna atât

de intens, că realitatea era mult mai mult decât puteam să suport: era literalmente un vis devenit realitate.

Coborî din mașină prin portiera șoferului, mă salută cu nonșalanță și ocoli mașina lungă, până la ușa pasagerului din stânga.

— Joanna a fost cândva călăuză la cercetase, îmi spuse Toby, așa că va putea să ne arate cum să ridicăm cortul.

— Ești un mincinos, rosti ea peste capota mașinii. N-am fost niciodată cercetașă, cum n-ai fost nici tu.

— Totuși, este o poveste frumoasă. Și ai fi fost încântătoare în uniformă.

Joanna îl ignoră. Deschise portiera din dreptul pasagerului și încercă să ridice sulul pe banchetă. Eu și Toby ne-am dus să o ajutăm. Cu cât mă apropiam mai mult de ea, cu atât mai tulburat mă simțeam.

— Ce mai face familia? mi se adresă Toby.

— Bine, mulțumesc.

— Și cercetările Vanessei?

— Destul de bine, bănuiesc. Eram conștient, așa cum sunt îndrăgostiții, că Joanna asculta. Îi ocupă cea mai mare parte a timpului liber, totuși.

— Ciudat să te gândești la un poet mort interpunându-se între un bărbat și soția lui, rosti Toby zâmbind. Și Rosemary muncește tot așa de mult?

Am aprobat din cap.

— Probabil că ai s-o vezi. E aici. Face pe aghiotantul lui Audrey.

Toby o dădu pe Joanna al o parte. Se aplecă și ridică sulul pe locul șoferului.

— Dacă îl împing în sus, ai putea să-l ghidezi, scoțându-l prin trapă? Nu e așa de greu precum pare.

Am extras cortul din mașină și l-am cărat în grădină, cu Joanna urmându-ne. Am aruncat o privire spre fereastra lui Rosemary, dar n-am putut să văd dacă se uita la noi. Am explicat unde dorea Audrey să fie fixat cortul: în colțul grădinii, acolo unde zidul curții bisericii se întâlnea cu zidul de hotar de la Roth Park. M-am oferit să ajut, dar Toby a spus că e mai bine să facă el totul, cel puțin la început.

— Am să-ți comunic totuși când voi avea nevoie de ajutor.

— Mă duc să pun ceainicul pe foc.

— Este ceva ce pot să fac eu? întrebă Joanna privindu-mă. Pentru serbare, vreau să spun.

— Nu sunt sigur. Am ezitat. Putem să o întrebăm pe Audrey. E în sufragerie.

Sufrageria se afla în partea din spate a casei și bănuiam că Audrey supraveghea ce se întâmplă în grădină. Eu și Joanna am traversat în liniște peluza, spre ușa din spate, menținând o distanță de siguranță între noi. Am intrat în casă. Ușa dintre bucătărie și hol era închisă. Ținându-mă departe de fereastra ce se afla într-o parte, m-am întors spre Joanna. Și-a pus mâinile pe umerii mei, m-a fixat cu privirea o clipă și apoi m-a sărutat încet și blând.

— Mă simt ca o albină, am zis eu, extrăgând miere dintr-o floare. Sună prostește?

— Nu.

Dacă ar fi spus că luna este făcută din argint solid, nici asta n-ar fi sunat prostește. Mirosea a iarbă cosită și a țigară. Ne-am sărutat din nou, ținându-ne trupurile la distanță.

În sfârșit, se îndepărtă de mine.

— Ar fi mai bine să pui ceainicul pe foc. Iar eu, presupun că ar fi mai bine să mă duc să o caut pe domnișoara Oliphant.

— Nu pleca.

— Nu, nu încă. Mă privi cum umplu ceainicul și-l pun pe aragaz. David?

— Mmm?

— Nu mai pot să suport. Să nu fiu cu tine tot timpul! Și nici să nu facem dragoste cum trebuie.

— Știu.

Mă gândeam ce mi-ar putea rezerva viitorul – să părăsesc parohia, să divorțez de Vanessa, să-mi găsesc altă slujbă –, dar, în clipa aceea, toate păreau la fel de irelevante cum i s-ar fi părut unui șarpe pielea pe care o lepăda. Ce conta, atâta timp cât eu și Joanna am putea fi împreună?

— Mi-e frică, zise ea. Am prins-o de mână. Vreau totul de la tine, continuă încet. Vreau copii cu tine. De aceea trebuie să facem dragoste înainte de a fi prea târziu.

— Prea târziu?

— Știi ce vreau să spun. În caz că…

Mă jucam cu degetele ei. „Să facem dragoste acum, în caz că nu avem alt viitor?” Totuși, am putea avea un viitor. Sigur că am putea. „Doar în caz că…”

— În regulă.

Vocea mea era răgușită.

— Vrei să spui că ești de acord? Adevărat?

Mi-am dres glasul.

— Da.

— În seara asta?

— Va veni aici familia Vintner.

— Atunci, mâine?

— Mâine este serbarea. Va trebui să particip la paradă. Și după aceea va fi petrecerea voastră. Nu crezi că vei fi foarte ocupată?

Clătină din cap.

— Toby a comandat grămezi de băuturi, prăjituri crocante și alte bunătăți. A împrumutat și pahare. Și nici treabă cu curățenia nu vom avea. Așa că nu e nimic de făcut. Îi vom lăsa pe oameni să se descurce singuri.

— Va fi întuneric la vremea aceea.

Ochii ei străluciră: păreau mai verzi și mai profunzi ca niciodată.

— Și, dacă e frumos, lumea va fi și în grădină, și în casă. Sunt sigură că putem să ne furișăm de acolo. Și, dacă nu vom reuși în timpul acela, atunci vom reuși după.

Am dat din cap. O doream.

— Totuși, va trebui să fim atenți cu Toby, continuă ea. E așa de aprig, mai ales în probleme de genul acesta.

Am simțit o pală de furie: care gen? Oare sora lui a avut dese relații clandestine cu bărbați însurați?

— Poate fi foarte rău, adăugă Joanna.

— Atunci, de ce mai stai cu el?

Vocea mea devenise deodată aspră. Nu eram supărat pe ea. Eram gelos pe foștii ei iubiți, furios pe Toby că își înfricoșa sora și disperat să am mai mult din Joanna decât aveam în prezent.

Se depărtă de mine.

— Am motive. Era ca și cum o lumină se stinsese pe chipul ei. Am să-ți spun. Dar nu acum.

— De ce nu?

— Nu e momentul potrivit.

— Dar ai putea să-l părăsești, nu-i așa? Ai putea să-l lași și să vii cu mine?

Ea îmi zâmbi și-și plimbă degetele prin păr.

— Da, dacă mă mai vrei.

— E chiar așa de rău?

Nu răspunse.

— Joanna, te rog, spune-mi!

Ridică ochii spre mine și am văzut lacrimi în ei.

— Te iubesc, i-am șoptit eu.

— David…

Ușa se deschise și Audrey intră în bucătărie. În afară de ezitarea de a-mi întâlni privirea, nu trădă în niciun fel ultima conversație pe care am avut-o.

— Bună, Joanna! Ai venit să ne ajuți? Știi să scrii anunțuri? O, ce minunat! Ați pus ceainicul pe foc! Mor după o ceașcă de ceai.

33

Când m-am trezit sâmbătă dimineața, ploaia se izbea în geam. Am tras perdelele. Nori negri atârnau jos deasupra pajiștii și se răspândeau spre orizontul dinspre răsărit, amenințând Londra. Traficul împrăștia stropi fini, gonind în sus și în jos pe șoseaua principală, iar pe aleea vicariatului bălțoacele acopereau pietrișul.

La micul dejun, Vanessa a fost veselă.

— Deci, ne paște sala de festivități a bisericii, nu-i așa?

M-am uitat pe fereastră, la grădina din spate. Cortul lui Toby stătea oropsit în colțul lui îndepărtat, cu pânza udă de ploaie. Sala de festivități era alternativa lui Audrey, în caz de vreme rea. Atunci, unele dintre atracțiile noastre, cum ar fi grătarul, trebuiau abandonate. Nu va fi loc pentru multe persoane din public, chiar dacă se hotărau să traverseze pajiștea prin ploaie, de la padocul din Roth Park până la sala de festivități.

Sună telefonul. Era Audrey.

— Va trebui să ne rugăm pentru o minune, zise ea cu voce ascuțită. Pur și simplu, nu-mi vine să cred că e o vreme așa de nenorocită.

Dacă Audrey s-a rugat sau nu, miracolul totuși a avut loc la timp: pe la nouă și jumătate, ploaia s-a oprit și, pe la zece, norii negri s-au îndreptat spre Londra, în timp ce la vest se ivi cerul albastru. La zece și jumătate, vicariatul era tot așa de aglomerat ca o gară în orele de vârf.

Soarele răzbătu printre nori, și din iarbă se ridicau aburi. Standurile fură instalate pe toată peluza, conform dispozițiilor lui Audrey. După o vreme, mi-am dat seama că eram de prisos – de fapt, că prezența mea îi incomoda pe oameni, deoarece simțeau că trebuie să mă consulte sau să stea de vorbă cu mine. M-am retras în birou, unde mi-am aranjat în așa fel scaunul, încât să pot vedea afară, pe fereastră. Joanna și Toby nu trebuiau să sosească înainte de prânz, dar întotdeauna exista posibilitatea să-și schimbe hotărârea.

Camera mi se părea total străină. Joanna avea acest efect. Îmi aruncase în derivă vechea existență, mă făcuse un străin într-o

țară care fusese cândva căminul meu. M-am uitat la sutana ponosită agățată pe spatele ușii, la toate cărțile – teancuri peste teancuri de cărți teologice, la mormanul de reviste ale parohiei de pe pervazul ferestrei și, în final, la crucifixul de pe perete. Toate aceste lucruri aparțineau altei persoane, într-o altă viață – nu îmi mai erau familiare.

Spre prânz, Vanessa intră ca o furtună în birou. Am simțit o undă de vinovăție că m-a surprins nefăcând nimic. Nu că ar fi observat! Căra în brațe o cutie de tablă, și fata ei era aprinsă.

— Mă duc sus, în dormitor, mi se adresă ea. Și nu vreau să fiu deranjată pentru nimic mai puțin însemnat decât un cutremur.

— Ce se întâmplă?

— Am încercat să lucrez în camera de zi, dar oamenii continuau să intre și să mă întrebe tot felul de lucruri. Dacă nu era Audrey, era James și, dacă nu era el, era Ted Potter. S-ar putea să fiu soția ta, dar nu sunt angajata parohiei. Îmi rânji. Mă simt mai bine dacă scap de grija asta. Știi unde sunt, dacă ai nevoie de mine.

I-am ascultat pașii pe scări. Știam că persoanele precum Audrey considerau că Vanessa era o soție nepotrivită pentru un preot paroh. Atunci, ce ar fi crezut despre Joanna? Mintea mea era plină de amintirea ei de joi după-amiază: goală în pădure, lungită pe pătură, zâmbindu-mi fără motiv. Trupul meu începu să reacționeze la această amintire. Nu mi se mai întâmplase niciodată. M-am ridicat și m-am dus în bucătărie să-mi fac o cafea.

James Vintner își băgă capul pe fereastra deschisă.

— Ai niște gaz?

— Mi-e teamă că nu.

— Nu pot să aprind nenorociții ăștia de cărbuni. Nu vrei să te uiți puțin?

Am ieșit.

— Nu am folosit niciodată un grătar.

— Are nevoie să ardă bine, cam o oră înainte de a putea să prăjești ceva pe el. James adulmecă apreciativ, mintea luându-i-o înainte. Nimic nu seamănă cu carnea pe grătar, la iarbă verde. E irezistibilă.

— Poate că Audrey are niște gaz.

Își lovi palmele una de alta.

— Nu văd de ce benzina nu ar fi bună. Am un bidon în mașină.

Aduse bidonul și turnă peste cărbuni. Se auzi un sfârâit de flacără când aprinse chibritul. Pentru o clipă, limbile de foc dansară în jurul părului său.

— Fir-ar al naibii! Își frecă viguros părul cu palmele și mă privi. N-am pățit nimic.

Cel puțin, cărbunele părea că s-a aprins bine. James o rugă pe Rosemary să ducă bidonul în garaj, în caz că va mai avea nevoie de el. Audrey mă înghionti și mă trase de acolo, pentru a mă uita la toneta cu cărți – în mijlocul căreia se afla o piramidă aranjată cu grijă, formată din *Istoria localității Roth* donată de autoare.

— Am expus treizeci și șase de exemplare, zise Audrey. Crezi că vor fi suficiente? Mai am câteva sub masă.

— Sunt sigur că vor fi destule. E foarte generos din partea ta.

Audrey zâmbi afectată.

— O contribuție oricât de mică ajută. Și totul pentru o cauză bună. Privirea ei alunecă dincolo de mine, spre cortul din colțul grădinii. Niciun semn de la Toby?

— Nici că ai să vezi până după prânz. Ai nevoie de el pentru ceva?

— Aș vrea doar să am o idee despre ceea ce vrea să facă. La urma urmei, e serbarea *Bisericii*. Nimeni n-ar vrea să fie ceva *nelalocul său*.

În timp ce vorbea, se îndreptă spre cort. Ridică pânza ce reprezenta intrarea și se uită în interiorul răcoros și verde. În ciuda ploii de noaptea trecută, era perfect uscat. În mijloc, se afla o masă de pocher, acoperită cu o față de masă albastră, cu franjuri. Două scaune de bucătărie erau așezate la masă, față în față.

— Ar fi înțelept să fii tu primul client, sugeră Audrey. Dacă nu te deranjează.

— De ce?

— Ei bine, poți astfel să te asiguri că tot ce face e în ordine. Și, de asemenea, dacă te duci tu, asta îi va încuraja și pe ceilalți. Chicoti. De fapt, aproape că mi se pare că ar trebui să încerc și eu. Nu mi s-a prezis niciodată viitorul. Ridică ochii spre mine. Desigur, știu că e un nonsens total, dar este distractiv. Chicoti din nou. Deși, presupun că nu se știe niciodată.

Inițial, singura problemă a fost că n-am zărit niciun semn despre Toby Clifford sau de la Joanna.

Serbarea a început la ora două după-amiază. Soarele strălucea pe un cer fără nori. Ted Potter îndruma mașinile spre padoc și către aleea din Roth Park. Rosemary stătea la o masă aflată la poarta vicariatului, încasând taxa de intrare și oferind în schimb un zâmbet. Audrey o convinsese și pe Vanessa să accepte o sarcină specială: să vândă bilete de tombolă.

— Mai multe mâini fac munca mai ușoară, îi spusese Audrey.

Vanessa mă privi cu sprâncenele ridicate și gura contractată.

— Am crezut că prea mulți bucătari compromit ciorba.

Am reușit să nu râd.

— Audrey, cărțile astea sunt în siguranță? Oare nu s-ar putea să dărâme cineva teancul?

În primele cinci minute, doi vizitatori au cumpărat câte un exemplar din *Istoria localității Roth*. Grătarul se stabilizase la o strălucire constantă. James, a cărui față strălucea și ea, adăuga din ce în ce mai mult cărbune.

— Am putea să prăjim un porc întreg pe ăsta, mi se adresă el. Poate că ar fi trebuit să mă fac bucătar.

La două și douăzeci, eu și Mary Vintner încercam să ghicim greutatea tortului, o activitate care avea loc pe o latură a casei, cu vedere bună spre aleea de acces. Un grup de tineri tocmai plăteau taxa de intrare. Printre ei era și prietenul lui Charlene, Kevin Jones. Prânziseră la Queen’s Head, și acum se aflau într-o dispoziție veselă. În spatele lor, am zărit o femeie – cu părul negru revărsat pe umeri, cu o rochie lungă, neagră și un fel de eșarfă viu colorată.

Am auzit-o pe Rosemary spunând:

— Scuzați-mă. N-ați luat bilet.

Pentru prima oară, am văzut figura femeii, acoperită aproape în întregime de niște ochelari cu lentile reflectorizante și dată pe buze cu un ruj roșu-aprins.

— O, nu! țipă femeia. Madam Mysterioso nu plătește niciodată. Pune-mi în palmă niște arginți, iubito, și vom vedea dacă putem să-ți găsim un soț tânăr, care stă la pândă în viitorul tău.

Rosemary îl recunoscu pe Toby chiar înainte de a începe să vorbească. Stânjeneala ei era evidentă, cel puțin pentru mine. Se lăsă pe spate și îi făcu semn să intre.

— Vanessa, strigă Toby, refuzând să intre, vino și garantează pentru mine! Noi, doamnele, trebuie să ne susținem una pe alta.

Mai multe persoane râseră, inclusiv Mary. Avea darul să-i facă pe oameni să râdă când voia, chiar și atunci când nu spunea nimic prea nostim. Vanessa apăru cu teancul ei de bilete de tombolă. Zâmbind, capetele li se apropiară și amândoi porniră pe cărarea de pe o latură a casei, spre mine și spre Mary. Rosemary se uită după ei, cu fața roșie și încordată.

— Regret că am întârziat puțin, mi se adresă Toby. Tocmai pornisem să vin cu mașina, dar un idiot mi-a blocat aleea, așa că a trebuit să dau înapoi până acasă și apoi să vin pe jos. Și mersul în fustele astea e de fapt o artă pe care nu o stăpânesc pe deplin.

— Este o costumație splendidă.

Dar ceea ce aș fi vrut să spun era: „Las-o pe fiica mea în pace!” și „Unde e Joanna?”

— Pot să încep? S-a format deja coadă?

Și chiar acesta era adevărul. Când am ajuns la cort, Kevin și prietenii lui vociferau după Madam Mysterioso.

— O, strigă Toby cu vocea în falset. Iată prețul succesului. Publicul are nevoie de mine. Bună, copii! Îngăduiți-mi doar să-mi pudrez nasul.

Îi făcu cu ochiul Vanessei și intră singur în cort.

Audrey se îndreptă către mine.

— Nu ar trebui să mergi tu întâi? Șuieră ea.

În acel moment, interveni o diversiune.

— Foc! strigă Brian.

Aproape toată lumea din grădină se întoarse spre grătar. Cu fața aprinsă, James sărea în sus și-n jos, agitând un prosop de bucătărie în flăcări. Soția lui intră imediat în acțiune. Fugi în bucătărie, ridică de pe plită un cazan cu apă pentru spălat vase și se întoarse. Vărsă mai mulți litri de apă murdară și plină de clăbuci peste prosop și peste pantalonii și pantofii soțului ei. James înjură. Apoi, ridică privirea și realiză că era în centrul atenției.

— Sunt aproape gata să primesc comenzi, doamnelor și domnilor! strigă el profitând de atenția ce i se acorda. Burgeri de vită, cârnați, ceapă prăjită, chifle, muștar, ketchup – avem tot ce ați putea să doriți de mâncare. Apoi, adăugă cu voce scăzută: Fir-ar al naibii, Mary, ar trebui să-l trimiți pe Brian acasă, să-mi aducă un șort și sandale. Aș fi vrut să nu intri în așa hal în panică.

Când m-am întors la Madam Mysterioso, Kevin se afla deja în cort, râzând isteric.

Am petrecut restul după-amiezii ca amețit. Mă învârteam de colo-colo, vorbind cu oamenii. Apoi, Vanessa îmi aminti, în timpul unei pauze dintre treburi, că era petrecerea mea și lumea se aștepta să fac ceva. Vremea era minunată, participarea la fel de bună ca întotdeauna, dacă nu mai bună, și atât grătarul, cât și Madam Mysterioso făceau o treabă excelentă.

Dar nu mă putem gândi decât la Joanna. De ce nu era aici? Își schimbase hotărârea în privința mea? Descoperise ceva Toby și îi interzisese să vină? Până la urmă, n-am mai putut să suport. M-am strecurat în casă și am intrat în birou. Am format numărul de la Roth Park și am așteptat.

Telefonul continua să sune. În acest timp, m-am uitat pe fereastră, la Rosemary, care stătea la masa ei de lângă poartă, privind spre șoseaua principală și pajiștea din spate. Mă întrebam dacă Joanna n-a avut un accident, dacă nu zăcea în comă la picioarele scărilor. Ori poate că a alunecat, și-a spart capul și a căzut în piscină. Eram gata să renunț când s-a auzit un declic la celălalt capăt al firului și vocea somnoroasă a Joannei rosti: „Alo”.

— Eu sunt.

— David! Dragul meu David! Cât e ceasul?

— Cam patru fără un sfert. Nu vii la serbare? Am crezut…

Ușa biroului se deschise. Vanessa intră cu câte o ceașcă de ceai în fiecare mână.

— Nu, am rostit eu imediat. Mi-e teamă că ați greșit numărul. La revedere! Și am pus receptorul în furcă.

— Am crezut că am putea să luăm un ceai în pace și liniște, rosti Vanessa. Afară e un fel de circ roman. Cu Audrey, principalul leu. Se așează vizavi de mine și luă o țigară din pachetul de pe birou. A greșit numărul? N-am auzit telefonul sunând.

— De-abia începuse când am ridicat receptorul, am spus eu. Mulțumesc pentru ceai. Treaba asta îți face sete.

— Am fost la Madam Mysterioso, zise Vanessa. Mi-a prezis un succes extraordinar în viață. Ar trebui să te duci și tu la Toby – e realmente bun.

Mi-a fost teamă să nu mă sune Joanna. Am înghițit cu noduri ceaiul și am ieșit împreună cu Vanessa. Agitația începuse să se

potolească. James se înclină spre noi, în timp ce lua ultimii cârnați de pe grătar.

— Luați un cârnat. Vanessa? David?

Mirosul de carne prăjită ajunse la nările mele.

— „Cu carnea în flăcări, cită Vanessa. Cu stigmate incandescente.” Da, fii amabil!

— Pentru mine nu, mulțumesc, am rostit eu.

Mirosul îmi făcea greață. Îl consideram pe Francis Youlgreave pe cât de ambiguu, pe atât de dezgustător. „Ca tămâia în rai, sufletul se întoarce...” Nu mi-a trecut niciodată prin minte că un eretic arzând miroase precum carnea prăjită și că mirosul ar putea să stârnească poftă spectatorilor, mai ales a celor cu stomacurile goale. Un misionar care a vorbit cu mine, pe când eram candidat la hirotonisire, mi-a spus că și cea omenească prăjită miroase și are același gust precum carnea de porc.

— Cârnați de porc, zise James. Nu poți să le reziști. Au o aromă mult mai plăcută decât cei de vită.

Încă patru exemplare din *Istoria localității Roth* fuseseră vândute, iar la cortul lui Madam Mysterioso nu mai era coadă. Pânza de la intrare era ridicată. Toby îmi făcu semn să intru. Întinse mâna dreaptă cu palma în sus.

— Pune-mi niște arginți în palmă, strigă el cu vocea mai răgușită decât la începutul după-amiezii.

I-am pus în mână o bancnotă de zece șilingi.

— Perfect, dragul meu. Generozitatea trebuie răsplătită. Dă jos pânza de la intrare și vom putea să ne simțim bine, în intimitate.

Când aceasta fu coborâtă, cortul deveni un alt loc – răcoros, verde și umbros. Un bețișor-amuletă ardea mocnit într-un suport de alamă, umplând aerul cu un miros greu. Toby, aplecat peste masă, cu peruca neagră, cu rochia lungă, neagră și eșarfa lui, părea că nu se grăbește să înceapă. Adăugase la vestimentație o fâșie de mătase, pe care o legase în jurul capului, și un colier din strasuri. Pe masa dintre noi erau tot felul de obiecte necesare acestei îndeletniciri: cărți de tarot, un glob de cristal și *Profețiile* lui Paracelsus.

— Nu-i așa că e plăcut? mă întrebă el. Acum, ce aș putea să fac pentru tine? Să-ți citesc puțin în palmă, poate?

Îmi examină mâna cu o lupă mare și se lansă într-o prezicere distractivă a ipoteticului meu viitor. În curând, voi ajunge

episcop. Într-un an sau doi, voi avea propria mea emisiune televizată. Între timp (pentru un echilibru corect), soția mea va deveni un autor de faimă internațională.

— De obicei, termin consultându-mi globul de cristal, mă informă cu o voce care era acum redusă la un hârâit. În el întrezăresc viitorul, o imagine care conține ceea ce se va întâmpla. De obicei, însemnătatea este simbolică. Îmi place ca aceia care apelează la serviciile mele să ia cu ei această imagine și să mediteze asupra ei în viitorii ani, dacă e posibil. Îmi rânji peste masă. Uită-te direct în cristal, îmi porunci el.

Amândoi ne-am pus coatele pe masă și ne-am uitat în profunzimea globului. Tot ce am putut să văd era imaginea mea distorsionată și pânza cortului. Secundele treceau.

— Pot să văd o fetiță, rosti Toby cu vocea lui normală. Se uită la mine, cu ochii mari și surprinși. Stă pe un pat și are părul negru. Apoi, se încruntă. Și *plânge*!

34

O inscripție pe o bucată de carton uzat atașată unui băț de lemn fusese înfiptă la marginea aleii: „PETRECERE” spunea cu litere roșii, iar dedesubt se afla o săgeată arătând spre cărarea dintre tufișuri. Muzica pop pulsa neîncetat, în aerul cald al serii.

Audrey se strâmbă.

— O, Doamne! Muzica asta zdrăngănitoare! Dacă muzică poate fi cuvântul adecvat!

Venise împreună cu noi pe alee, alăturându-ni-se când am intrat pe poarta curții bisericii – sincronizarea fiind atât de perfectă, încât suspectam că ne-a pândit.

Era cu puțin înainte de ora șapte. Soarele spre apus ne bătea în ochi. Lumina pieziș fațada casei, desenând dungi negre de umbră. Roverul familiei Vintner era printre mașinile din fața casei, în umbra turnului. Brian traversă pietrișul și i se alătură lui Michael. Cei doi băieți intrară în lăstăriș.

— Bună seara, domnule vicar, mi se adresă Ted Potter, venind împreună cu Doris în urma noastră. Făcu o plecăciune către Vanessa și Rosemary și se apropie de mine. Respirația îi duhnea a bere. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că voi participa la o petrecere *aici*. Vremurile se schimbă, nu-i așa?

Toby fusese generos cu invitațiile. Un fluviu de oameni – unii pe jos, alții cu mașina – erau pe alee, îndreptându-se spre casă. Kevin și Charlene mergeau braț la braț, plini de ei, urmați de Judy, fata grasă din stația de autobuz, cea care o înjurase pe Audrey.

I-am urmat pe băieți prin lăstăriș, spre peluza neîngrijită din partea cealaltă a tufișurilor. Ușile franțuzești erau deschise. Pe terasă, oamenii stăteau de vorbă și beau, ca și pe peluză și mai jos, la piscină. Erau o mulțime de figuri pe care nu le cunoșteam.

— Mă întreb unde sunt gazdele noastre? întrebă Audrey, încrețindu-și nasul.

Se auzi un plescăit puternic din direcția piscinei. Pentru o clipă, am ezitat, simțind stângăcia celor care sosiseră la o petrecere, dar care nu fuseseră încă acceptați.

Nu era nici urmă de Joanna.

Kevin și Charlene ieșiră chicotind dintre tufișuri, urmați de Judy.

— David! Vanessa!

James Vintner ne făcea semne de pe terasă. De undeva din încăperea aflată în spatele lui se auzea bubuitul familiar al hohotelor lui Mary. Muzica încetă brusc.

— Slavă Domnului! bombăni Audrey.

— Veniți, luați-vă ceva de băut, strigă James. Toby m-a făcut barmanul-adjunct al serii.

Ne-am îndreptat spre terasă, apoi am intrat în lunga cameră de zi. Un grup de adolescenți se înghesuiau în jurul boxelor. Într-un capăt, o masă demontabilă fusese transformată într-un bar improvizat.

— Gin, whisky, votcă? James își flutura brațul înainte și înapoi, arătându-ne ce avea de oferit. Bere, cidru, vin roșu, vin alb, coca-cola, suc de portocale, sherry și, desigur, punch. Hai, David, de ce nu te lansezi la apă? Văd că ai venit în civil, așa că poți să te dezlănțui. Ce spui de un gin mare?

Toți am cerut gin, chiar și Rosemary, deoarece era cel mai ușor de preparat.

— Unde sunt frații Clifford? întrebă Vanessa în timp ce James scotocea prin găleata cu gheață.

— Toby a luat o cană cu punch și s-a dus la piscină. Nu te-aș sfătui să încerci – e absolut mortal. Cam dintr-o sticlă de brandy și cerul mai știe din ce altceva... Jo e pe undeva pe aici... am văzut-o acum un minut.

Mă cuprinse gelozia. Nu-mi plăcea ca James să-i spună „Jo”.

— Iată-vă! Ați știut unde să veniți pentru realimentare. James se uită răutăcios la Charlene și la Doris. Deci, ce aș putea să vă ofer, dragele mele?

Ne-am oprit mai întâi pe terasă, apoi pe peluză. În curând, Rosemary stătea de vorbă cu doi tineri pe care nu-i cunoșteam și cărora nu le-am fost prezentat. Toți trei ne urmau peste pajiște. Michael și Brian se zbenguiau ca niște rândunele în jurul grădinii. Audrey fu întâmpinată de bibliotecara noastră, doamna Finch, care era împreună cu soțul.

— Nu am crezut că voi vedea vreodată acest bătrân pământ ajungând astfel, rosti soțul ei cu o voce ca un nechezat

satisfăcut. Vreau să spun că, dacă nu sunt atenți, buruienile vor începe să crească și în casă.

Eu și Vanessa am plecat mai departe.

— Voi fi încântată când totul se va termina, murmură ea. N-am putea să plecăm mai devreme?

— A fost o zi lungă, am spus eu, nedorind să fac asta. Este întotdeauna o ușurare când serbarea se termină, până anul următor.

— Mor de picioare.

— Eu mai trebuie să stau o vreme. Consider că face parte din datoria mea, am adăugat cât de indiferent am putut. Dar nu e niciun motiv ca tu să nu te strecori spre casă, când dorești.

— Va trebui să fac asta. Mi-ar plăcea să mai citesc ceva în seara asta. Făcu o pauză pentru a-și sorbi băutura și se strâmbă. James prepară ginul îngrozitor de tare.

Am coborât scările până la porțiunea pavată din jurul piscinei. Mai mulți adolescenți înotau sau se stropeau unul pe altul. Toby se afla în mijlocul unui grup de oameni din fața căsuței albe, unde eu și Rosemary ne-am adăpostit de ploaie. Ne văzu și ne făcu semn. Am înconjurat bazinul, pentru a ne apropia de el. Se evidenția dintre ceilalți deoarece era îmbrăcat în alb: cu o cămașă fără guler și pantaloni strâmți, evazați.

— Arăți foarte festiv, i se adresă el Vanessei, care purta rochia pe care o avusese și la dineul celor doi Trask, acum aproximativ un an, cu ocazia primei noastre întâlniri.

Vanessa râse și spuse:

— Mă potrivesc cu tine, Toby.

Pe neașteptate, el se aplecă și o sărută pe obraz.

— Oricum, bun venit la petrecere! Dacă David n-are nimic împotrivă, ai putea să fii regina oficială a balului. Apropo. Am ceva să-ți arăt.

— Adevărat? Ce?

— E o surpriză.

Ea îl privi într-un fel care semăna a flirt. Care chiar era flirt. Brusc, mă izbi ideea că Vanessa nu avea nimic împotriva flirtului, în timp ce eu renunțasem la orice posibilitate de a avea o activitate sexuală.

Toby privi dincolo de noi.

— Și tu, Rosemary… ce mai faci?

Fiica mea stătea împreună cu cei doi tineri, la numai câțiva metri depărtare. Îl ignoră.

— De ce ești așa misterios? întrebă Vanessa.

— Îmi plac surprizele, răspunse Toby. Ție nu? Am să-ți dau un pont: are legătură cu Francis Youlgreave.

— Așa! Vocea Vanessei nu se schimbă, dar trăsăturile i se ascuțiră ca și cum pielea feței i se întinsese peste oasele de dedesubt: brusc, părea înfometată. Și când va fi dezvăluit secretul?

— Curând. Dă-mi voie o clipă. Ne zâmbi amândurora. Am nevoie să-mi adun gândurile și să mă eliberez de datoria de gazdă. Se întoarse și, cu o mișcare rapidă, ridică o farfurie ce se afla pe treapta micuței verande de lemn din spate. Luați niște brânză.

Ținea în mână un platou pentru servit diverse varietăți de mezeluri. Acum, conținea o grămadă de brânză tăiată grosolan, în cuburi. Într-o parte a platoului era un cuțit de bucătărie, ce fusese folosit la tăiatul brânzei, iar în partea opusă se afla o bucată întreagă de Cheddar.

— Ar fi trebuit să avem și niște scobitori. Dar sper că nu vă deranjează să vă folosiți degetele. Toby ridică ochii spre casă. Se adună nori dinspre vest. Cred că va ploua, așa că ar fi mai bine să ne bucurăm de grădină și de piscină cât mai putem.

Mușcând puțin din brânză, am privit cerul. Și am zărit-o pe Rosemary, tot la câțiva metri depărtare, flancată de escorta ei. Dar nu-i asculta. Ne privea pe noi. I-am zâmbit, însă părea că nu mă vede.

Toby își aruncă în gură două cuburi de brânză.

— Haideți să mergem în casă, să nu mai suferiți, rosti incert. Ați văzut-o pe Joanna?

— Nu. Vanessa îmi aruncă o privire. A fost și ea la serbare? N-am văzut-o.

— A hotărât că mai are câte ceva de făcut pentru petrecere, zise Toby. Cel puțin, ăsta a fost pretextul. Teoria mea e că nu a vrut să riște să fie numită sora lui Madam Mysterioso.

— Audrey mi-a spus că tu și grătarul ați fost atracțiile serbării, am intervenit eu.

— Ce reconfortant! Toby arătă cu mâna spre casa de cărămidă. Așa că, dacă nu reușesc să-mi fac o carieră ca

hotelier, cel puțin pot să-mi creez o nouă viață ca prezicător profesionist.

Toby luă cana cu punch și toți trei ne-am îndreptat încet spre casă, oprindu-ne ici și colo, pentru a-i permite lui Toby să-și îndeplinească datoria de gazdă. Mă întrebam ce semnifica privirea pe care mi-a aruncat-o Vanessa, oare suspecta că s-ar putea să fie ceva între mine și Joanna? Înțelegerea ulterioară adesea stimulează memoria, dar, și în acel moment, am perceput existența unor senzații ciudate, o neliniște ce afecta modul în care oamenii interacționau unii cu alții.

Din camera de zi, un bubuit de muzică rock veni în întâmpinarea noastră. Câteva perechi dansau pe terasă. În încăperea din spate, James îi explica unei splendide fete asiatice cum se fac cocteilurile de șampanie. Mary dansa cu un tânăr solid, în jachetă de piele. Masa cu băuturi era înconjurată de o mulțime de persoane care, în mod evident, hotărâseră că era mai simplu să se servească personal decât să aștepte să fie serviți de barmanul de serviciu.

Mary și partenerul ei tocmai făcură câțiva pași spre dreapta. Așa că brusc am văzut-o pe Joanna. Stătea lângă cămin, de vorbă cu Audrey.

Aceasta ne văzu la rândul ei.

— Tocmai o întrebam pe Joanna dacă n-ar putea să dea muzica puțin mai încet, strigă ea, traversând încăperea spre noi. Este absolut asurzitoare. De fapt, este atât e tare, că nu sunt sigură că pot auzi ce spun.

— O, la petreceri, muzica trebuie să fie foarte tare, afirmă Vanessa. Altfel n-ar fi o petrecere ca lumea.

Audrey o privi fix. Fusese o remarcă nu prea diplomatică, și Vanessa nu era de obicei lipsită de diplomație. „Ori a vrut să o ofenseze pe Audrey, am reflectat eu, ori mintea ei e în altă parte – la surpriza promisă de Toby, în legătură cu Francis Youlgreave.”

— Sigur că putem să o dăm mai încet, interveni Toby, zâmbindu-i lui Audrey.

Se îndreptă spre pick-up, dar era prea târziu. Audrey se năpustise asupra Vanessei. În acel moment, Toby micșoră volumul. Trebuie că a răsucit butonul prea mult, deoarece brusc muzica nu se mai auzi defel.

— M-am săturat de tine! strigă Audrey în liniștea ce se lăsase. Ești de nesuportat. De ce a trebuit să te bagi? Nu aparții acestui loc.

Aruncă o privire în jurul încăperii, la fețele indiferente care o priveau. Apoi, scoase un strigăt înalt, nearticulat și se repezi prin cea mai apropiată ușă franțuzească spre terasă. Simultan, Toby dădu din nou drumul la muzică. Audrey coborî scările, apoi străbătu peluza. O clipă mai târziu, dispăruse printre tufișurile aflate între pajiște și alee.

Am încercat să mă duc după ea. Am ajuns la ușile franțuzești. Vanessa mă urmă și îmi puse o mână pe braț, pentru a mă reține.

— Mai bine, las-o, zise ea. Va fi mai bine pentru viitor.

— Tu te simți bine?

— Sigur că da.

Zâmbi ușor, amuzată și rece.

James își abandonă frumusețea asiatică și veni spre noi. Se uită de la unul la altul.

— A scăpat de sub control, nu?

— Ai auzit ce s-a întâmplat, afirmă Vanessa, deși James se putea să nu fi auzit ce a spus ea și a declanșat ieșirea lui Audrey.

El ridică din umeri.

— Trecerea timpului! Pe unii oameni îi afectează mai mult decât pe alții. Ce e cu paharele voastre? Nu se poate să vă plimbați așa, cu paharele pe jumătate goale. E o petrecere.

Bâzâitul conversațiilor reîncepu.

— Mă simt vinovat, zise Toby, în întregime o gazdă plină de solicitudine.

— Nu puteai face nimic, sublinie James. Mai bine să uităm totul. E cel mai bun lucru. Nu lăsa ca asta să-ti strice petrecerea.

Toby se întoarse spre Vanessa.

— Ești pregătită să afli secretul?

— Unde e?

— *Era* în vechiul grajd. L-am descoperit când căutam cortul, dar nu am putut să mă uit prea bine până în seara asta.

În nerăbdarea ei, Vanessa îi puse mâna pe braț.

— Da, dar ce *este*? Ar fi bine să fie ceva bun, după toate cele petrecute.

El o privi, în mod evident întrebându-se dacă este cazul să prelungească suspansul.

— În regulă. E o ladă… o veche ladă din lemn de brad, prăfuită, plină de cărți vechi, prăfuite. Trei sau patru duzini de cărți. Nu le-am răsfoit, dar cele mai multe dintre ele arată ca niște tratate de teologie. Și cele la care m-am uitat aveau scris pe forzaț[9] „F. St. J. Youlgreave”. Le-am dus în birou.

În timp ce vorbea, el și Vanessa se îndreptară către ușa dinspre hol. Nu m-au rugat să-i însoțesc și nici nu voiam să o fac. Imediat ce au ieșit din încăpere, m-am îndreptat spre cămin. Joanna își ridică privirea spre mine. Muzica ne înconjura ca un balon de intimitate.

— Fii atent, zise ea.

Pe jumătate o auzeam, pe jumătate îi vedeam doar buzele mișcându-se. Ochii ei îmi arătară încotro să mă uit: în spatele meu, spre terasă. Am reușit să o zăresc pe Rosemary întorcându-se. În timp ce o priveam, coborî pe peluză și se alătură tinerilor care fuseseră cu ea la piscină.

— E într-o dispoziție proastă! Apoi, buzele i se mișcară neauzit: „Te iubesc!”

— Hai afară, am mimat la rândul meu.

Ea dădu din cap, luă un pahar de pe poliția căminului și mă însoți pe terasă. Era deja întuneric și mai răcoare decât fusese cu câteva minute înainte. Am coborât treptele, depărtându-ne de dansatori și de băutori. Nu era nici urmă de Rosemary sau de tinerii care o escortau.

— Mi-a fost dor de tine. De ce n-ai venit la serbare?

— Pentru că n-aș fi avut ocazia să fiu cu tine. Ce s-a întâmplat când ai încercat să telefonezi?

— A intrat Vanessa în birou.

— Vreau să fiu singură cu tine. *Trebuie*!

În acea clipă, ne-am întâlnit cu Doris și Ted Potter. M-am auzit felicitându-i pentru contribuția lor la serbare și spunându-le ce mulți bani am făcut anul acesta – un record. Și chiar i-am întrebat ce mai fac Beauty și Beast. Apoi, ca prin vis, ei nu mai erau acolo, iar eu și Joanna ne-am trezit singuri la marginea peluzei.

— E prea multă lume, șopti ea, întorcându-se pentru a vedea dacă mai vine cineva. Sunt peste tot. Unii dintre tineri nu vor

[9] Foaia goală de la începutul sau sfârșitul unei cărți (n.red.).

pleca ore întregi de acum înainte. Nu, până nu se vor îmbăta. Și Toby s-a dus în oraș după băutură. Mă privi peste marginea paharului. Încearcă să-i facă pe toți să-i semene. Ai observat?

Am ridicat din umeri. În acel moment, nu prea eram interesat de Toby.

— Vrea să-i câștige pe localnici de partea lui; în legătură cu hotelul, să știi. Brusc, reveni apoi la ceea ce discutaserăm înainte. E prea periculos afară. Am crezut că ar fi mai ușor odată ce se întunecă, dar sunt oameni peste tot.

— Atunci, ce putem face?

— Să mergem în casă. Sus, în camera mea.

— Dar… dar dacă vine cineva?

— Putem încuia ușa. Arătă spre grădină cu mâna liberă. Aici, nu putem încuia ușa. Și e un loc atât de vast, încât nimeni nu va considera ciudat dacă nu ne poate găsi.

Muream de dorința de a o atinge. Aveam atât de puține alternative! Mi-a luat doar o clipă să mă conving că, dacă voiam să fim singuri, camera ei era locul cel mai sigur.

Mă cunoștea destul de bine, ca să-mi ia tăcerea drept încuviințare.

— Ar fi mai bine să mergem separat. Îți amintești drumul?

Am dat din cap.

— Mă duc eu prima, continuă ea. Tu poți să mă urmezi după câteva minute. Folosește scările principale. Toby a pus o săgeată spre baia de pe palier. Oricine își va închipui că acolo te duci.

Îmi zâmbi și cu buzele schiță: „Te iubesc”. Apoi, plecă prin iarbă. Purta o rochie scurtă, închisă cu nasturi în față, făcută dintr-un material moale, de culoare bordo. Pe terasă se opri o clipă, pentru a spune ceva omului cu jachetă de piele, care acum dansa cu Mary Vintner. Am auzit-o râzând. După aceea, dispăru în casă. Mă simțeam bolnav de dorință, bolnav de rușine.

Cu paharul în mână, m-am îndreptat încet spre piscină.

— Unchiule David!

Uimit, am ridicat privirea. Două fețișoare albe se iteau din frunzișul roșu-închis al fagului arămiu. Michael și Brian se aflau la trei metri deasupra capului meu.

— E un copac formidabil pentru cățărat, adăugă el, dacă reușești să ajungi la prima ramură principală.

— Sunt sigur că așa este. Am vrut să adaug „dar aveți grijă”, însă am reușit să mă stăpânesc.

Îmi rânji.

— Putem să-i vedem pe toți. Dar ei nu pot să ne vadă.

— Atunci, să sperăm că toți se vor purta frumos. Pe curând!

Am ocolit piscina, la timp pentru a vedea un alt tânăr complet îmbrăcat căzând în apă, accidental sau intenționat. Mi-am privit paharul și, spre surpriza mea, am constatat că e gol. Oare sigur nu ar fi nevoie să aștept mai mult? Am plecat încet spre casă.

— Mai ia ceva de băut, strigă James când am intrat.

I-am permis să-mi dea alt pahar, deoarece era cel mai simplu lucru de făcut. Am traversat încăperea, zâmbind fețelor pe care le cunoșteam, și m-am strecurat afară, pe hol. Spre ușurarea mea, nu era nici urmă de Rosemary, de Audrey sau – mai important decât orice – de Vanessa. Am mers de-a lungul coridorului, spre holul principal, din fața casei.

Luminile nu erau aprinse. Ușa biroului era închisă, dar se zărea o rază de lumină între partea de jos a ușii și prag. Mi-am dat seama că Vanessa și Toby erau încă înăuntru, examinând cărțile ce se putea să-i fi aparținut lui Francis Youlgreave. Mă tulbură o suspiciune, dar oare nu eram și eu un conspirator? Desigur, erau înăuntru de foarte multă vreme. Mi-am privit ceasul. Părea că trecuseră ore de când Toby și Vanessa plecaseră, dar de fapt nu erau mai mult de zece sau cincisprezece minute. I-am alungat pe amândoi din minte.

Pe când urcam scările, m-am uitat în sus, în semiîntuneric, spre marele luminator din acoperiș. Era o lume monocromă, un loc al umbrelor.

Am ajuns pe palier. Câțiva metri mai departe, se zărea toaleta. Totodată, am observat lumină strecurându-se pe sub o ușă din stânga.

Renunțând la demnitate, am luat-o la goană de-a lungul palierului. Un dulap mare, înalt de la dușumea până în tavan, se afla lângă peretele coridorului. M-am ghemuit după el și m-am lipit cu spatele de zid, astfel încât dulapul se afla acum între mine, ușa toaletei și capul scărilor.

Deodată, în spatele meu ceva trosni. Erau pași pe dușumelele goale, pași ce coborau scările. Am așteptat până s-a așternut liniștea, apoi am continuat să merg de-a lungul coridorului.

Ușa camerei de sub cea a Joannei era întredeschisă. În ciuda prafului de pe geamuri, era mai multă lumină decât pe palier. Una dintre ferestrele vestice prin care se vedea cerul era întunecată din cauza norilor. Pentru o clipă, am ezitat. Am crezut că aud un foșnet slab și ritmic, ca zbaterea unor aripi îndepărtate.

„Îngerul lui Francis Youlgreave?”

Se auzi un răpăit dinspre șemineu. M-am îndreptat într-acolo și m-am uitat în jos, la funinginea ce căzuse printre gratii. Nu era nimic îngrijorător. Doar vântul prin coș.

Am traversat camera spre scara în spiralã, a cărei ușă era tot întredeschisă. Am urcat treptele neacoperite de covor cât de încet am putut. Era din nou mult mai întuneric, deoarece singura lumină din acest spațiu închis provenea de la niște mici firide pe unde se puteau trage săgeți, aflate jos, în pereți. Ușa Joannei era închisă. Dincolo de ea, scările continuau să urce spre întunericul camerei lui Francis Youlgreave. Am bătut la ușa ei.

„Dacă nu e acolo?”

De-abia am avut timp să formulez gândul când clanța se mișcă. Joanna mă privea zâmbind. A ținut ușa deschisă și eu m-am strecurat înăuntru. Apoi, m-am întors și am văzut-o închizând-o și răsucind cheia în broască. După care se întoarse spre mine și se sprijini de ușă. Am observat că tremura.

— Ce e?

— Am crezut că n-ai să vii.

Am cuprins-o în brațe. Era foarte multă liniște. Una dintre ferestre era deschisă și puteam auzi sunetul slab al muzicii, al paharelor ce se ciocneau și al râsetelor; dar zgomotele erau atât de îndepărtate, încât mai mult subliniau liniștea decât să o sfâșie. Camera era cam cum o mai văzusem – salteaua pe covor, o insulă pe marea dușumelelor goale – cu excepția faptului că era mai multă ordine.

Treptat, Joanna încetă să mai tremure. Degetele ei alergau pe șira spinării mele, în sus și în jos, în sus și în jos, parcă ar fi cântat la un instrument. Apoi, se mișcă, se trase puțin mai departe de mine și zâmbi. Încet, își descheie nasturii rochiei și o lăsă să cadă pe dușumea. Păși peste ea și îmi luă mâna.

— Toby… am început eu.

Îmi puse degetul pe buze.

— Nu acum. Numai tu. Numai eu.

Am tras-o spre mine. Ne-am sărutat. Mi-am plimbat degetele peste sânii ei. Mi-a desfăcut nodul cravatei. După care amândoi eram goi și am condus-o spre saltea.

Încet, lumina din încăpere scăzu. Amănuntele se estompară. Cele patru ferestre lunguiețe, rotunjite în partea de sus, se colorară în diferite nuanțe de cenușiu. La un moment dat, mi s-a părut că turnul se rotește încet. Am auzit vântul gemând, aproape acoperind zgomotul slab al aripilor. În mintea mea apăru imaginea cu totul nepotrivită a îngerului lui Francis Youlgreave cărându-l în sus, spre rai.

După aceea, zăceam într-o încâlceală fierbinte de mâini și picioare goale, sub un cearșaf. „Am făcut ceea ce este de neiertat”, am gândit eu, și bucuria țâșni din mine ca o fântână. Joanna stătea ghemuită, lipită de mine, cu mâna mângâindu-mi ușor pieptul. De-abia puteam să respir de fericire.

— Vreau iarăși totul, șopti ea atât de încet, încât de-abia am auzit-o; respirația ei îmi răscolea părul de pe piept.

— Iarăși, am spus eu.

— Și iarăși.

Nu era nimic nostim, dar am râs. Eu și Vanessa nu râseserăm niciodată după ce făceam dragoste. Joanna se întinse peste mine, după țigări și brichetă. Încă îmbrățișați, ne-am sprijinit de perete. Ea îmi băgă o țigară în gură și o aprinse.

— Crezi că le lipsim? întrebă ea.

— Probabil. Dar nu contează.

Se înfioră.

— Ba contează, dacă observă Toby.

— Uită de Toby.

Joanna trase din țigară, și trăsăturile ei căpătară o strălucire drăcească.

— Trebuie să coborâm!

Dar nu se mișcă. I-am atins obrazul.

— De ce stai cu el? De ce ți-e frică de el?

Nu răspunse. Fața ei era un oval palid în întuneric. Am auzit-o respirând repede și neregulat.

— Este adevărat că această casă e a ta? am insistat eu, cu vocea aspră, pentru că eram îngrijorat. Mi-ai spus adevărul?

Joanna își reținu respirația.

— Nu te-am mințit niciodată. Nu cu adevărat… Și niciodată nu o voi face. Trebuie să plecăm.

Făcu o încercare de a se târî de-a bușilea pe saltea, dar trupurile noastre erau prea înlănțuite pentru ca ea să se poată mișca fără ajutorul meu.

— Regret, continuă apoi. Nu te merit, să știi.

— Meriți tot. Te iubesc.

— Adevărat? Își strivi țigara, cu capul aplecat peste scrumieră. Nu e vorba doar despre sex?

— Nu. Totuși, nu pretind că nu este important. Dar te iubesc… vreau să mă însor cu tine. Tu vrei?

Se lăsă liniștea. Stomacul meu se resimțea, parcă aș fi fost în cădere. „Căzând de la o fereastră înaltă în brațele unui înger.”

— Nu poți. Scoase un sunet, pe jumătate chicotit, pe jumătate oftat. Ești deja însurat!

— Există și treburi ca divorțul.

— Dar nu vei putea să faci asta. Ești cleric.

— Mai sunt și alte moduri de a-ți câștiga existența.

Mă sărută. Apoi, rămase cu capul lipit de umărul meu.

— Oricum, există Toby.

— Ce are el de-a face cu asta? Nu vreau să mă însor cu *el*. O bănuială monstruoasă apăru în mintea mea. Tu și Toby… sigur nu sunteți…?

Joanna râse, un sunet ascuțit și nervos, ca scrâșnetul unor pietre pe un geam.

— Eu și Toby nu suntem iubiți, dacă asta te îngrijorează.

— Atunci ce e?

— Ți-am vorbit despre heroină. Nu te-am mințit. Dar nu ți-am spus tot.

Am așteptat. Aerul serii îmi răcorea pielea goală. Scrumul cădea din țigara mea pe cearșaf. L-am dat de-o parte și am pus mucul în scrumieră.

— Îți amintești de Annabel? Prietena lui Toby. Se retrase de lângă mine și se așeză pe saltea, înconjurându-și genunchii cu brațele. Ei bine, a folosit aceeași metodă și cu mine, cum a făcut cu ea.

— Heroină! Mâna mea alunecă pe coapsa Joannei, ca și cum simțeam nevoia de a mă asigura că încă e acolo, să-i simt carnea și sângele. Ești… ești dependentă de heroină?

— Da.

— Dar nu ești…

— Nu, nu sunt o drogată hămesită dintr-o cameră din subsolul de la Notting Hill! Nu-mi vând trupul pentru a-mi satisface viciul! Nu sunt acoperită de răni. Nu sunt subumană.

Am îmbrățișat-o.

— Nici nu trebuie să fii așa, să știi, continuă ea. Dacă te aprovizionezi în mod regulat, poți să duci o viață perfect normală.

— Dar nu se vede în niciun fel.

— Nu folosesc seringi. Fumez. Așa m-a făcut Toby să încep. Vocea ei era joasă și continuă împleticit: Obișnuiam să fumăm drogul împreună. Canabis, opiu, cum vrei să-i spui. Toată lumea făcea asta. Toți prietenii noștri. Și de ce nu? După cât puteam să văd, era perfect inofensiv. Dar Toby a început să-mi aducă și alte combinații. „Combinații speciale”, spunea el. Umerii i se înfiorară. Și, după o vreme, n-am mai putut fără. Așa că, ce puteam să fac? Nu cunoșteam pe nimeni altcineva care să-mi procure heroina. Numai pe Toby. „Să rămână în familie”, spunea el. Și, atâta timp cât făceam ce voia Toby, nu era nicio problemă.

— Există medici. Un generalist ți-ar putea da un…

— Dar îmi *place*. Și, în afară de asta, mi-e teamă.

— De ce îți este teamă?

— Pentru că, dacă încerc să nu mai iau heroină, Toby nu va mai putea să se bazeze pe mine, ca să facă tot ce vrea.

— Dar asta este tot, nu-i așa?

— Va face ceva. Va încerca să mă facă dependentă din nou. Și, dacă nu va reuși, s-ar putea să facă *orice*. E foarte ușor să iei o supradoză, așa să știi. Mai ales heroină chinezească. Și toate produsele lui sunt chinezești. Vin din Hong Kong și nu știi niciodată cât de puternice sunt sau ce au mai pus în ele. Nimic nu e pur, ca acelea pe care le obții pe cale legală. Nu că astea s-ar găsi foarte ușor. Dar, dacă un dealer se satură de vreun client, îi va da o doză de heroină pură, neobișnuită. În acest comerț există un cuvânt pentru toate astea. Se numește „doză fierbinte”. Care te ucide.

— Dar ce avantaj ar avea el din asta? Ai spus că nu are banii lui proprii. Doar nu-și va ucide găina cu ouăle de aur?

— Vrei să spui că s-ar putea face un testament? Să las tot ce am altcuiva. Nu sunt sigură că va funcționa. Când am cumpărat casa asta, m-a făcut să semnez ceva. Un fel de clauză. Ce îi dă

lui dreptul să o cumpere la suma nominală, în afară de cazul în care este de acord cu vânzarea.

Acum era aproape întuneric total, și vocea Joannei devenise o șoaptă.

— Probabil că mă va ucide oricum. Nu ar fi niciun pericol pentru el, deoarece oricine va spune că eram o drogată care a luat o supradoză. Îi place să controleze totul, vezi tu. E important pentru el.

— Dar să te ucidă?

Se răsuci în brațele mele.

— Crede-mă. Trebuie să mă crezi. E fratele meu, îl cunosc.

Întinse din nou mâna după țigări. Un timp, fumarăm în tăcere.

— Te-am făcut să mă urăști? reluă ea. Să mă disprețuiești?

— Categoric, nu. Vom merge mai departe. Pot să am grijă de tine, să te ajut cu tratamentul. Îți voi găsi și un avocat. Toby nu va putea să te găsească. Acesta este cel mai important lucru.

— Nu pot face asta. Nu pot să-ți distrug viața.

— Nu vrei să vii cu mine?

— Știi bine că vreau. Dar, dacă plecăm împreună, te voi distruge – într-un fel sau altul. Și te iubesc – deci cum aș putea să-ți fac așa un rău?

— Trebuie să mă lași pe mine să hotărăsc. Știu în ce mă bag.

— Nu prea știi; în mod sigur, nu. Nu știi cum e să trăiești cu un dependent de droguri. Nici măcar nu mă cunoști prea bine. Îmi mângâie ceafa, trecându-și mâna peste mărul lui Adam. Hai să mergem! Se vor întreba unde suntem.

— Nici nu le pasă.

— Ba da. Știi bine că le pasă.

În acea clipă, ca la un semnal, am auzit pași traversând încet dușumeaua goală a camerei de dedesubt. Am deslușit un trosnet slab.

— E ușa de la scară, șopti Joanna. Urcă.

— Ușa e încuiată.

— Da, dar cheia este în broască. Dacă se apleacă și se uită…

Ne-am înghesuit unul într-altul ca niște copii înspăimântați. Pașii erau lenți, dar grei. Puteau să aparțină unui bărbat sau unei femei. Încetiniră pe măsură ce se apropiau de ușa noastră și apoi se opriră. Joanna mă strânse de mână.

Apoi se auzi un ciocănit slab. Mi-am reținut respirația. Cineva care voia să se asigure – de ce? Nu voia să o deranjeze pe

Joanna dacă dormea? Sau îi era teamă că mai auzea și altcineva ciocănitul? Până la urmă – am pierdut noțiunea timpului –, pașii s-au auzit din nou.

— Urcă *mai sus*, murmură Joanna.

Înlănțuiți în întuneric, ascultam sunetele și încercam să le decodăm. Cu cât pașii urcau, cu atât mai înăbușiți deveneau. Brusc, se auziră mai tare și mai fermi.

Joanna se strânse lângă mine.

— E în camera de deasupra. Respirația ei îmi gâdila urechea. Nu crezi…?

— Nu. Nu e Francis Youlgreave. Poți fi sigură de asta.

Vorbind, mă întrebam dacă aveam departe. Pașii traversară dușumeaua de deasupra noastră. M-am gândit că se îndreptau spre fereastra ce dădea către alee, cea de la care Francis Youlgreave sărise pe pietrișul de jos.

Liniștea se instală din nou în jurul nostru. Când, în sfârșit, pașii se auziră iarăși, am simțit-o pe Joanna răsuflând. Un suspin de ușurare? „De data aceasta, n-a sărit.”

Pașii se opriră. Ce făcea el sau ea? Se uita afară, de la altă fereastră? Apoi, mișcarea reîncepu, rapidă acum, aproape o fugă, și mult mai zgomotoasă. Picioarele loveau dușumeaua și lipăiră în jos, pe scări, fără să se mai oprească la ușa Joannei.

Aceasta se trase departe de mine, rulă salteaua și se ridică în picioare. Trupul ei gol răspândea lumină. M-am străduit să mă ridic – mult mai greoi, pentru că picioarele mele erau mai puțin suple și nu eram obișnuit să mă ridic de pe saltele. Păși în vârful picioarelor prin cameră, spre fereastra dinspre nord. Trupul ei deveni întunecat, o siluetă pe cenușiul palid al geamului.

— David… privește!

M-am apropiat de ea. Camera era plină de curenți ce se strecurau prin ferestre, pe sub ușă, prin crăpăturile dușumelei. Căldura provenită de la dragostea pe care o făcusem dispăruse și simțeam că îmi este frig. Când am ajuns la fereastră, Joanna se rezemă de mine și îmi trase brațul peste umerii ei și apoi între sâni.

— Vezi? arătă cu mâna liberă. Acolo… în spatele piscinei, dincolo de copaci.

În partea cea mai depărtată a copacilor, chiar dincolo de limita grădinii, flăcări roșii și oranj luminau Carter’s Meadow. Se ridicau foarte sus și continuau să urce. Din cauza unui paravan

de frunze și ramuri aflat între noi și foc, flăcările nu erau decât un amestec impresionant de scântei. Fereastra era deschisă puțin în partea de sus și, pentru o clipă, m-am gândit că pot chiar auzi trosnetul focului și probabil un țipăt de durere și teroare.

„Cu carnea în flăcări, cu stigmate incandescente,
Ca tămâia în rai, sufletul se întoarce…”

35

— Cineva a făcut un foc de tabără. Calmul vocii mele m-a uimit și pe mine. Probabil că niște adolescenți. La urma urmei, e sâmbătă noaptea.

Joanna nu răspunse. Începuse să-și caute hainele în semiîntuneric. Am făcut și eu la fel. Mă simțeam greoi, murdar și ca un hoț. Joanna se îmbrăcă înaintea mea. În timp ce încă îmi mai legam șireturile, se îndreptă spre ușă.

— E cel mai nimerit moment să plecăm, zise ea. Probabil că au văzut focul. A creat o diversiune.

M-am ridicat de jos.

— Aș fi vrut să putem rămâne.

— Și eu.

— Sunt așa de multe lucruri despre care trebuie să vorbim. Viitorul.

— Eu nu aparțin viitorului tău.

— Ba da.

Veni spre mine și mă sărută.

— Aș vrea atât de mult să te cred. Brațele ei îmi înconjurară strâns gâtul. Dacă aș putea să rezolv într-un fel cu Toby, oare chiar am putea fi împreună?

— Sigur că am putea. Noi doi, în orice caz.

— Am o idee.

— Care?

— Nu vreau să ți-o spun încă. Nu știu dacă sunt destul de curajoasă să o pun în aplicare. Nu știu dacă va funcționa.

Am încercat să pun întrebări, dar mi-a acoperit gura, întâi cu degetele, apoi cu buzele. O clipă mai târziu, răsuci cheia și deschise ușa…

— Dă-mi mâna, murmură ea. Ar fi mai bine să nu aprindem lumina. Știu drumul.

— Parcă ai vorbi în parabole.

Se opri brusc, așa încât am dat peste ea, apoi se înălță și mă sărută iarăși. Fără să mai spunem nimic, mă conduse în jos, pe scări, prin camera de dedesubt și apoi de-a lungul palierului ce se desfășura pe toată lungimea casei.

Muzica încetase. În capătul scărilor, luminile erau aprinse. Lumea vorbea undeva în depărtare. Vocile lor stârneau ecouri, urcând din hol, sunete care se urmăreau unele pe altele prin casă, până la luminatorul din acoperiș. Printre voci, am crezut că le recunosc pe a lui James și poate pe a Vanessei.

Joanna mă trase într-un coridor din stânga și ne îndreptarăm spre spatele casei. Era încă destulă lumină pentru a putea să disting vag contururile și jocul de lumini și umbre, dar detaliile se estompaseră. Am urcat treptele și am traversat camerele goale ce miroseau a praf. Într-una dintre ele, am auzit un animal speriat luând-o la fugă, probabil un șoarece. Joanna se depărtă de zgomot și, pentru o clipă, se ghemui în mine.

Apoi, deschise o ușă.

— Scările din spate, șopti ea. Eu mă duc înainte, să controlez dacă nu e cineva în bucătărie.

O clipă mai târziu, m-am alăturat ei în bucătărie, o încăpere mare și neîngrijită, ce mirosea a praf și a lapte stricat și care arăta în întuneric ca și cum nimic nu se schimbase de când plecase familia Youlgreave, în 1930.

— Ar fi mai bine să ne despărțim, reluă Joanna. Dacă ieși pe ușa aceea și mergi mai departe, ajungi în hol. Ai putea să spui că ești în căutarea unei băi. Eu fac un ocol prin spate.

— Pe unde?

— Afară e curtea bucătăriei, apoi grajdul. Pot să ocolesc prin grădină, până aproape de piscină.

Mă împinse blând spre ușa holului. Ea se îndreptă în direcția opusă. Când am ajuns la ușă, m-am oprit și m-am uitat înapoi, după ea.

Și ea se uita la mine.

— Te iubesc, rosti încet, dar distinct. Indiferent ce s-ar întâmpla, să nu uiți asta.

Deschise ușa și dispăru. Tristețea mă înconjură ca o negură. Mă poticneam orbecăind prin casă.

În hol, luminile erau aprinse. M-am îndreptat spre sclipirea lor. N-am văzut pe nimeni. Ușa biroului era tot închisă. Am auzit voci în stânga, probabil provenind din camera de zi, cea cu barul. N-am putut să scot o vorbă, iar vocile nu mai erau sunete de petrecere: păreau agitate și confuze.

Mi-am trecut degetele prin păr și mi-am îndreptat nodul cravatei. Dacă aș putea să găsesc o oglindă – brusc, îmi fu

teamă că aspectul meu nu dovedea doar că o iubeam pe Joanna, ci și că am petrecut mare parte din seară făcând dragoste. M-am uitat la ceas. Era trecut de nouă. Îmi închipuisem că e mult mai târziu.

Am aruncat o privire pe coridor. Ușa camerei de zi era deschisă. Cineva lăsase pe dușumeaua holului un pahar pe jumătate plin. Dintr-un impuls, l-am ridicat. Un participant la petrecere ține în mână ceva de băut; faptul că aveam paharul mă ajuta să creez iluzia nevinovăției mele.

Camera de zi era plină de oameni. Mulți dintre ei erau adunați în jurul barului improvizat. Nu-i vedeam pe Vanessa și nici pe Toby.

Vocea lui James se ridică deasupra celorlalte.

— Încet, încet. Nu este cazul să permitem să se strice petrecerea. Mă descoperi și îmi făcu semn să vin la el. L-ai văzut pe Toby?

— Trebuie că e afară.

— A plecat undeva. Poate că te căuta pe tine.

Am dat din cap.

— Cineva a aprins un foc de tabără pe terenul acela care este proprietatea primăriei.

— Așa mi-am închipuit și eu.

— Puțină distracție, probabil.

Afară se auziră pași și deodată Vanessa intră în cameră. Fața ei era roșie și arăta foarte fericită – aproape ca și cum ar fi venit de la o întâlnire cu un iubit. Se îndreptă spre mine.

— Tocmai mă întrebam unde ești, zise ea. Ce se întâmplă?

— Un foc de tabără în Carter’s Meadow.

— Focul acela este pe pământul nostru, mă întrerupse Ted Potter, fluturând belicos o sticlă de bere. Nu era goală și puțin din conținutul ei îl stropi pe față și pe umeri. Nenorociții de braconieri, domnule vicar, dacă nu vă supărați că vorbesc așa! O să-i gonim de acolo.

— Nu este pământul tău, Ted, interveni Doris, luându-l de braț. E al meu. Și te-ai umplut de bere, peste tot pe haină.

— O, Doris, îngână el. Apoi, ridică sticla spre lumină și văzu că se golise. Se îndreptă spre bar și se aplecă spre James. E rândul meu, domnule doctor. Ce dorește fiecare?

Doris mă privi.

— Regret. Nu ajunge așa decât o dată sau de două ori pe an. În restul timpului, nu se atinge de băutură. Aș fi vrut să nu o fi făcut în public.

I-am zâmbit.

— Cel puțin, se distrează. Și astăzi, a muncit din greu.

— Cu toții am muncit. Asta nu e o scuză.

— Ce aveți acolo, domnule vicar? strigă Ted. Gin, nu-i așa?

Am acoperit paharul furat cu mâna și am clătinat din cap. Brusc, amintirea Joannei își croi drum prin mintea mea și îmi veni să râd de fericire.

— Minunat, nu-i așa? rosti Vanessa. O asemenea ocazie, ce fericire!

Câteva picături din băutura mea se vărsară.

— Scuză-mă, despre ce vorbești?

— Despre cărți. Toby spune că pot să le iau acasă.

— Deci i-au aparținut lui Francis?

— Da. Cel puțin treizeci dintre ele. În principal, teologie, dar sunt și unele ciudățenii. E un exemplar din *Limbile îngerilor* cu paginile netăiate. Și un manual de gospodărie, de la mijlocul epocii victoriene, privind prepararea cărnii.

— Privind *ce*?

Vanessa ridică ochii spre mine, cu o jumătate de zâmbet pe față. Implacabilă ca destinul, știa exact ce spune.

— Carnea. Tot ce trebuie să știe o gospodină. Cum să o cumpere, cum să o pregătească, să o gătească, să o servească, să îi prepare o garnitură, să o taie, să folosească resturile. Făcu o pauză. Cum să o tranșeze. Există și o cărticică despre anatomia umană. Unele dintre pasaje au fost subliniate.

Am sorbit din băutură, descoperind că era gin curat.

— Nu intenționez să-l judec pe Francis Youlgreave, vreau doar să știu *adevărul*.

Ted Potter se bălăbăni printre noi și se așeză greoi pe un fotoliu.

— Pentru a fi cât se poate de sincer, a trecut ora mea de culcare, i se destăinui el paharului din mână. Dădu apoi din cap, ca și cum paharul i-ar fi răspuns. Da, continuă el, mâine e o nouă zi.

Pleoapele i se închiseră. Paharul se clătină, Doris i-l luă și-și privi fix soțul. Charlene veni lângă ea. O clipă mai târziu, Ted începu să sforăie ușor.

— Kevin va trebui să ne dea o mână de ajutor, rosti Doris.

Charlene clătină din cap.

— Kevin zace pe spate. Domnișoara Oliphant a trecut peste el și nici măcar nu și-a dat seama.

— Atunci, lăsați-i unde sunt, sugeră Vanessa. De ce ar fi responsabilitatea voastră să-i cărați acasă?

— Toby! urlă James lângă umărul meu. Cum e cu Marele Foc de la Carter's Meadow?

Toby se afla lângă ușa franțuzească.

— Pare că se domolește. Nu cred să fie cineva acolo. Totuși, am să mă duc să arunc o privire. Vrea cineva să vină cu mine? Se întoarse spre mine: David?

— În curând, David îi va veni de hac! declară James și râse tare. Doar e slujitorul Bisericii!

Vanessa mă urmă pe terasă. Din acest unghi, nu puteam să vedem focul. Audrey se afla lângă scările ce coborau spre peluză.

— Rosemary e în regulă? întrebă Vanessa.

— Așa bănuiesc. N-am văzut-o recent.

— David? mă chemă Audrey din umbra de la marginea peluzei. Aș vrea să-ți vorbesc.

Puteam să spun după vocea ei că e supărată.

— Nu s-ar putea să mai așteptăm puțin? Am impresia că e o mică problemă la Carter's Meadow.

— Focul? Fac pariu pe orice că sunt nenorociții ăia de băieți.

— Cei din stația de autobuz?

— Nu, Michael și Brian Vintner. Se îndreptă încet spre noi. S-au comportat ca niște barbari toată noaptea. Regret că trebuie să-ți spun asta, dar Michael s-a izbit de mine lângă piscină și apoi a luat-o la goană fără să-și ceară scuze. El și Brian se jucau în copacii de lângă gard, făcând o zarvă teribilă. Cred că ar merita o pedeapsă severă.

— Audrey, o întrerupse Vanessa. Mulțumim că ne-ai spus, dar eu cred în mod categoric că ar trebui să-l lași pe Michael în grija noastră.

— Regret, doamnă Byfield. Audrey scuipă pur și simplu numele de familie al Vanessei ca și cum ar fi fost o înjurătură. Nu e destul.

— N-am putea să discutăm despre asta mai târziu? am întrebat eu.

— Lasă asta în seama mea, interveni Vanessa cu voce dârză. Am să vorbesc eu cu Audrey. Tu și Toby mergeți și rezolvați problema focului.

Laș cum eram, am fost încântat să aleg calea cea mai ușoară. Nu doream să mai am de-a face cu alte izbucniri ale lui Audrey. Nu că aș fi fost deosebit de amator să merg cu Toby, totuși. Ironia era că, în timp ce Audrey era mai ales enervantă, Toby – dacă spusele Joannei erau adevărate – era capabil de rele adevărate. Cu toate acestea, Toby era inteligent, avea maniere frumoase și nu făcea scene; așa că, într-un fel, era o alegere mai atractivă ca tovarăș. E așa de simplu să judeci după aparențe, chiar dacă nu ai nicio scuză pentru asta.

Eu și Toby am traversat peluza, raza lanternei lui șerpuind înaintea noastră. Acum, pe aici erau puțini oameni. O pereche de tineri se îmbrățișa pe una dintre băncile de lângă bazin. Când ne-au văzut, s-au ridicat repede, aranjându-și hainele. Era prea întuneric pentru a le recunoaște chipurile. Noi am ocolit piscina și am auzit perechea plecând grăbită în noapte, ca șoarecele speriat pe care eu și Joanna îl deranjasem.

— De aici nu poți vedea focul, am zis eu.

— L-am observat doar pentru că m-am dus sus, în turn, să văd dacă Jo e acolo. Apropo, ai văzut-o în ultimul timp?

— Nu de curând. Și nici pe Michael sau pe Rosemary.

— Michael și Brian au avut parte de distracția vieții lor. Dar mi-e teamă că Audrey nu.

— Poate că ar trebui să-i ducem pe băieți acasă.

— De ce? Este și petrecerea lor. Îmi plac petrecerile la care ai de toate, de toate vârstele.

Mă conduse spre cărarea dintre tufișuri, cea pe care eu și Rosemary am parcurs-o în direcție opusă, în după-amiaza în care Rosemary a găsit sângele și blana în Carter’s Meadow. Pe frunzele de deasupra capetelor noastre începu să se audă un răpăit.

— A început să plouă, spuse Toby. Toată seara, a încercat s-o facă.

— Cel puțin, asta va ajuta la stingerea focului.

Cărarea coti la stânga și atunci am putut vedea focul clar, în partea îndepărtată a gardului. Câteva minute mai târziu, urcam spre Carter’s Meadow. Am mers prin iarba sălbatică, spre micul crâng.

— E în același loc în care am găsit blana, zise Toby. Exact același. Ce ciudat!

L-am privit, dar întunericul îi ascundea fața.

— S-ar putea să fie o coincidență.

Am continuat să mergem spre pâlcul de copaci. Cel uscat se afla într-o parte, mai departe de ceilalți. Lemnul lui probabil că se uscase și mai mult în timpul verii. Era cuprins de flăcări, arzând cu ultima strălucire a unei vieți artificiale. Totuși, în acest moment, focul era în scădere, deși multe dintre crengi și rămurele încă mai străluceau roșii. Doi dintre copacii din apropiere aveau frunzele înnegrite, dar din fericire flăcările nu se extinseseră până la ei.

Toby lumină cu lanterna în jur. Nu era nimeni pe acolo. Nimic nu se mișca, în afară de flăcările ce mureau și de ploaia ce se întețea tot mai mult. În raza de lumină, picăturile de ploaie arătau ca niște ace căzând din cer.

— Pfui, făcu el. Poți să simți de aici căldura.

— Noroc că vântul a bătut în direcție opusă. Altfel și ceilalți copaci ar fi luat foc.

Raza lanternei alunecă peste iarbă, până la baza copacului.

— Ce-i asta?

Se zărea un dreptunghi cu o strălucire roșie deasupra. Ceva zăcea pe pământ, pe jumătate ascuns, imediat în spate – „ceva roșu”, am gândit eu, deși era greu să fii sigur, deoarece culoarea putea fi doar reflexia flăcărilor.

Toby se opri la câțiva metri depărtare de copac; fierbințeala nu îi permitea să se apropie mai mult. Plimbă fasciculul luminos pe pământ.

— Este un fel de cutie. Și, dincolo de ea, ar putea fi o canistră de benzină.

— Deci focul a fost pus?

— Probabil de cei de la TCP.

— Cum?

Toby întoarse capul spre mine, și lumina flăcărilor dansa ca niște șerpi printre șuvițele lui roșcate de păr. Tipii din Consiliul proprietarilor. Își lăsă capul pe spate și râse.

Cuvintele mă șocară – nu în special din cauza snobismului lor grotesc, ci din pricină că Toby își închipuia că îi voi împărtăși veselia. Așa îi păream eu lui?

Se întoarse spre foc.

— Se va consuma singur într-o oră sau două și nu cred că va mai face alt rău. Dar este puțin cam prea aproape de grădină pentru a fi liniștiți.

— Ar fi mai bine să raportăm poliției.

— Dacă ar fi terenul meu, primul lucru pe care l-aș face ar fi să ridic gardurile.

Îl ascultam doar pe jumătate. M-am apropiat de copac. Căldura era neplăcută, dar suportabilă. Alături de cutie, canistra de benzină zăcea pe o parte, cu capacul desfăcut.

— Ce crezi, până la urmă, doamna Potter mi-ar vinde terenul? Ar completa frumos grădina.

Am ridicat o creangă lungă, cu un capăt ars. Am folosit-o pentru a atinge partea înnegrită a cutiei. S-au ciocnit cu un *clic* slab, deci cutia era de metal.

„Dumnezeule mare – nu erau cei din TCP. Era cineva mai apropiat de casă.”

— David, ce faci? Fii atent, ramura aia este gata să cadă.

L-am ignorat. Apărându-mi fața cu brațul liber împotriva fierbințelii, am mai făcut doi pași spre cutie. Probabil că acesta era locul de unde a pornit focul. Am introdus capătul bățului. Dintre rămășițe apăru o formă rectangulară, împrăștiind în jur cenușă și scântei.

— David…?

Obiectul alunecă de pe băț și se opri pe o latură a cutiei, împrăștiind cenușă și scântei. M-am retras repede spre Toby.

— Ce e? Ce ai găsit?

Timp de câteva secunde, diverse posibilități îmi trecură prin minte. Puteam să spun că nu știam ce era. Puteam să las pe altcineva să facă legătura. Puteam să nu-i zic nimic lui Toby, ci să mă duc să o caut pe Vanessa. Sau puteam să nu le spun nimic nici lui Toby, nici Vanessei și, în loc de asta, să telefonez la poliție. Sau puteam să mă duc la vicariat și să văd dacă nu se produsese nicio stricăciune. Dar, mai mult decât orice, aș fi vrut să nu fi avut de-a face cu asta.

— Sunt aproape sigur că este cutia care a conținut hârtiile familiei Youlgreave. Era acasă la noi. Dacă am dreptate, înseamnă că ne-a spart cineva casa și a furat-o. Canistra cu benzină a fost lăsată de James în garaj, astăzi după-amiază, deci cred că și aceasta a fost furată.

Toby fluieră.

— Vanessa… oare ce va spune?

— Depinde dacă hârtiile mai erau încă în cutie.

— Nu contează dacă erau sau nu. *Ceva* tot se afla înăuntru. Ce mizerie!

Avea dreptate. Cu mai puțin de o jumătate de oră în urmă, eu și Joanna ne iubeam și totul părea așa de simplu. Nu ușor, dar simplu. Iar acum, stând lângă copacul incandescent, cu ploaia căzându-mi neîncetat pe cap și pe umeri, mă simțeam ca și cum nimic nu va mai fi vreodată simplu și demn de încredere.

— Ar fi mai bine să telefonăm la poliție.

— Vino pe aici. Toby își îndreptă raza lanternei peste teren, în cealaltă parte a gardului dintre acesta și grădină. Putem să mergem pe la grajduri. Există o posibilitate mai mică de a ne întâlni cu cineva și ne va uda și mai puțin.

Mă conduse prin grajdurile întunecate și apoi în curtea ce se afla în umbra din spatele casei. În curând, ne aflam în bucătăria unde o văzusem ultima oară pe Joanna. Mă duse de-a lungul coridorului, spre biroul de lângă ușa din față. Camera era goală. Pe masă se afla o cutie de lemn, cu capacul deschis. Am văzut înăuntru cărțile frumos aranjate. Toby închise ușa în urma noastră și puse lanterna pe masă.

— Ar fi mai bine să telefonezi tu. Îți vor da mai multă atenție.

Mi-a găsit numărul de la circa de poliție. Când am reușit să iau legătura, am vorbit cu sergentul de serviciu, care n-avea chef să creadă că a fost ceva serios, nelalocul lui. Am discutat în contradictoriu mai multe minute.

— Ascultați, zise omul până la urmă. E sâmbătă seara și suntem deja suprasolicitați. Din ceea ce mi-ați spus, pare un fel de mică distracție care a scăpat de sub control. Dar nu s-a produs nicio pagubă reală, nu-i așa? Totuși, am să mă asigur că o să dea cineva o raită dis-de-dimineață.

— Jaful și distrugerea proprietății private nu mai e ceva serios?

— Cum să nu, sir. Dispoziția polițistului părea de nezdruncinat. Am să vă spun ceva: de ce nu vă duceți acasă, să vedeți dacă există vreo dovadă a jafului? Poate că nu a fost cutia dumneavoastră, la urma urmei. Nu e rău să verificați. Dacă a fost violare de domiciliu, desigur, sunați-ne. Am să raportez apelul dumneavoastră.

Acesta a fost sfârșitul încercării mele de a chema poliția. Toby, care stătuse sprijinit de ușă fumând o țigară, își îndreptă trupul și îmi zâmbi.

— Băieții în albastru n-au fost de prea mare ajutor?

— Probabil că ai înțeles ce spunea.

— Te duc cu mașina la vicariat, dacă vrei.

— Mai curând, aș vrea să vorbesc cu Vanessa. Să o informez. Am ezitat. Poate că n-ar trebui să pomenim nimănui despre cutie până nu vorbesc cu ea.

Am părăsit biroul și am mers, de-a lungul coridorului, spre camera de zi. Puține se schimbaseră în absența noastră. Femeia Potter era tot lângă capul familiei, care continua să sforăie liniștit în fotoliu. James și Mary, cu sprijinul unui grup devotat de ajutoare, dădeau metodic iama prin ce mai rămăsese în bar. Rosemary se înapoiase și era lângă cămin, înconjurată de cei trei tineri care concurau pentru a-i atrage atenția. Joanna nu era acolo. Nici Vanessa, nici Audrey.

— Ați văzut-o pe Vanessa? întrebă Toby.

— Am crezut că s-a dus cu voi, răspunse James. L-ați prins pe piromanul nostru?

— Nici urmă de cineva. Doar un copac arzând.

— Pare ceva aparținând de domeniul tău, David. Nu este ceva în *Biblie* despre un tufiș arzând și despre îngerul Domnului?

— Exodul. Capitolul trei.

M-am îndreptat spre cea mai apropiată ușă franțuzească, Toby era în urma mea. Ploaia nu mai turna ca mai devreme, dar nici nu se oprise. Lumina ce izvora din camera de zi strălucea în băltoacele de pe terasă.

— Poate că se adăpostește lângă piscină, sugeră Toby. Să-ți aduc o umbrelă? Am una în Jaguar.

— O aduce unul dintre băieți, interveni James. Brian! Toby are o treabă pentru tine.

Brian se strecură prin mulțime. Pentru prima oară, Michael nu era cu el. Am simțit o urmă de neliniște. Dacă încă era afară, va fi udat până la piele.

Toby îi dădu lui Brian cheile mașinii.

— E exact în fața ușii, sub baldachin. Există o umbrelă pe bancheta din spate.

Băiatul o luă la fugă, încântat să aibă o misiune și dorind să-și demonstreze viteza și eficiența. Mi-am dat seama prea târziu că ar fi trebuit să-l întreb unde e Michael.

— Vanessa? am strigat eu. Vanessa?

Așteptam un răspuns. Lângă mine, Toby stătea tăcut. Se uita peste peluză, o pată palidă, cenușie în întuneric.

Deodată, Brian apăru în pragul camerei de zi.

— Afară sunt doi oameni, gâfâi el. Ți-au spart mașina.

Se lăsă o clipă de tăcere.

Apoi, Toby înjură.

— La naiba!

Trecu în fugă pe lângă Brian, împingându-l din calea lui. Noi l-am urmat, alături de cel puțin o duzină dintre ceilalți. Rosemary era chiar în spatele meu.

— Te simți bine? am întrebat-o cu voce scăzută.

Nu mi-a răspuns. Curentul mulțimii ne-a cărat umăr la umăr, pe coridor, apoi în hol. Ușa din față era deschisă. Ploaia pătrunsese în casă, și o baltă acoperea lespezile de lângă ușă. Încadrați de tocul ușii se aflau doi bărbați în trenduri, cu capetele descoperite, ude de ploaie. În spatele lor se afla mașina lui Toby, sub baldachin. Portiera șoferului atârna deschisă, și panoul ce căptușea ușa și adăpostea mecanismul geamului fusese scos.

— Domnul Clifford? întrebă cel mai înalt dintre ei, un om cu o față mare și ochii oblici la colțurile exterioare. Domnul Toby Clifford?

— Da, răspunse Toby. Cine sunteți?

— Poliția. Pentru o clipă, omul arătă ceea ce putea să fie o insignă. Sunt comisar-detectivul Field, și acesta este sergent-detectivul Ingram. Am vrea să vă punem câteva întrebări, sir.

— Ce ați făcut cu mașina mea? Ați spart-o?

— Nu era încuiată. Noi...

— E o minciună. A fost încuiată.

— Date fiind circumstanțele, ar fi mai bine să ne însoțiți la secție, sir. N-am vrea să-i supărăm pe musafirii dumneavoastră, nu-i așa?

Toby nu răspunse. Îl privea pe celălalt, care ținea în mână ceea ce părea a fi un mic pachețel cafeniu.

— Trebuie să vă spun că nu sunteți obligat să spuneți nimic, dacă nu doriți, rosti Field, dar ceea ce spuneți poate fi consemnat și poate servi drept probă.

Cineva din spate icni.

Toby se răsuci, întorcând spatele ofițerilor de poliție. Fața îi era palidă, aproape verde. Ochii cercetau micul grup de oaspeți.

— Tu! zise el arătând spre Rosemary. Tu, cățea, tu, fund umflat, tâmpito, tu, vacă frigidă și neregulată!

Se azvârli spre ea. Automat, m-am așezat în fața ei și astfel se izbi de mine. Apoi, cei doi polițiști îl apucară de brațe, pe la spate.

— Petrecerea s-a terminat, rosti Field.

Dar nu se terminase. Lui Toby i se puseră cătușe și fu condus la mașină. În timp ce Field raporta prin stație, Ingram începu să ne ia numele și adresele. Eu am fost primul. Când realiză că eram cleric, sprâncenele i se ridicară, făcându-mă să mă simt ca un copil neascultător prins cu mâța în sac.

— Ce ne puteți spune despre domnișoara Clifford? mă întrebă el. Unde se află?

— Nu știu.

Trecu la James, care era aproape treaz. Am aruncat o privire în jur, spre holul plin de lume. Aproape toți erau acolo, în afară de familia Potter, Joanna, Audrey, Vanessa și Michael.

Și, desigur, Rosemary, mi-am dat eu seama deodată: fusese acolo cu o clipă în urmă, dar acum dispăruse.

Pe sub ușa biroului se vedea lumină. Poate că Vanessa se înapoiase să studieze mai amănunțit cărțile lui Francis Youlgreave și pentru a uita toată agitația. Am deschis ușa. Nu era nimeni înăuntru. Cărțile și lanterna erau încă pe masă. La fel și telefonul.

— Domnule detectiv! l-am chemat eu pe Ingram. Vă deranjează dacă încerc să telefonez la vicariat, să văd dacă familia mea s-a întors acasă?

Ingram dădu din cap și se întoarse spre Mary Vintner, care continua să soarbă dintr-un gin mare.

Am format numărul vicariatului. Telefonul sună și sună!

— Fac pariu că toți sunt la piscină, rosti James în urechea mea. Probabil, adăpostindu-se în căbănuță. S-ar putea ca și Joanna să fie acolo.

— Mai bine ne-am duce să vedem. Dacă poliția ne lasă.

Ingram nu ridică nicio obiecție, așa că eu și James am intrat din nou în camera de zi: James a luat lanterna. Apoi, am ieșit pe terasă.

— Vanessa? am strigat eu. Audrey? Michael?

— Joanna, strigă și James la câțiva centimetri de urechea mea stângă.

Niciun răspuns. Doar zgomotul constant al ploii.

— La naiba! reluă James. Va trebui să mergem acolo și o să ne ude leoarcă.

Atunci se auzi țipătul.

Un sunet înalt și icnit, în două părți, mai apăsat în prima parte. Suna complet neomenesc, ca strigătul unui pescăruș. Apoi, țipătul se transformă într-un cuvânt, repetat iarăși și iarăși.

„David. David. David.”

Am coborât în fugă scările, spre peluză și spre sursa țipătului. James aprinse lanterna și mă urmă. Mergeam în direcția piscinei. Picioarele îmi alunecau pe iarba udă. Ploaia îmi biciuia obrajii și îmi intra în ochi. Fasciculul luminos mătura întunericul din fața noastră. M-am împiedicat și aproape am căzut peste șirul de trepte de pe pajiște.

Ploaia împestrița suprafața apei. Lumina lanternei sălta dintr-o parte în alta a bazinului. Am zărit-o pe Audrey la capătul mai puțin adânc, cu părul atârnând ud pe umeri și cu poalele rochiei plutind în jur, pe apă. Stătea cu brațele ridicate, cu gura larg deschisă și capul dat pe spate ca și cum s-ar fi adresat unei zeități pe care numai ea putea să o vadă.

„David. David. David.”

Raza lanternei continua să danseze. Și descoperi o femeie îmbrăcată în rochia Vanessei zăcând în apă pe burtă, cu părul Vanessei plutind ca niște alge negre lângă fusta umflată a lui Audrey.

Lumina lunecă mai departe. Apa nu mai era albastră: roșul și rozul creau vârtejuri ca niște nori pe cerul reflectat în apă. Suprafața acesteia era punctată de urmele nestatornice ale picăturilor de ploaie.

„David. David. David.”

Vântul suspina printre ramurile copacilor din spatele piscinei și frunzele fagului arămiu foșneau. Raza dansă revenind, ușoară ca un fulg, întâi spre Audrey, apoi spre Vanessa. În timp ce țipătul continua.

„David. David. David.”

36

Numai un singur lucru putea fi mai rău decât moartea Vanessei.

Aveam puține amintiri din ceea ce mai rămăsese din noaptea aceea, după ce am găsit-o plutind în piscină, și nu erau altceva decât o succesiune de instantanee. Chiar și această succesiune era nesigură. În mintea mea, ele se amestecau, când o luau înainte, când rămâneau în urmă, în încercarea mea de a le ordona, de a da un sens nonsensului. Coerența este o armă împotriva haosului, împotriva fricii, împotriva răului. Făceam eforturi să cred asta.

Prima dintre secvențele apărute a fost mirosul de clor ce-mi umplea nările. Apa era rece, aproape înghețată. Mă izbea și mă plesnea ca o maseuză înverșunată. Nu voia să ajung la Vanessa.

„David. David. David.”

Eram conștient de un obstacol, ceva ce se agăța de mine, împiedicându-mă să ajung la ea. Am făcut un efort și am aruncat acel ceva deoparte. L-am lovit? Nu pe el, ci pe ea. Era Audrey.

Vanessa zăcea în apă ca un buștean – un obiect, nu o ființă. M-am îndreptat spre ea, încercând să o apuc. Rochia i s-a rupt. Șuvițele de păr se încolăceau în jurul încheieturii mâinii mele. Din nou, mi-a trecut prin cap: „Vai, cum seamănă cu niște alge”. Mi-am băgat mâinile sub brațele ei și i-am ridicat partea superioară a trupului din apă. Chiar cu apa care suporta parțial greutatea părții inferioare, era totuși foarte grea. De-abia am putut să o ridic. Parcă era din fier. *Greutatea morții*.

Am tras-o în sus. Capul i se clătina pe umărul meu. Am ținut-o, strângând-o la piept așa cum, cu mai puțin de o oră înainte, o strânsesem pe Joanna. Încet, m-am îndreptat spre marginea piscinei. Parcă îmi croiam drum prin melasa rece. Se aprinse o lanternă, ca o pată de lumină pe fața mea. Un om striga, dar nu aveam energia să-i ascult cuvintele.

„David. David. David.”

Se auzi un plescăit. În bazin, apa formă un vârtej, și stropii mă izbiră în față. James se afla lângă mine.

— Dă-mi-o mie! porunci el.

Am clătinat din cap. Era povara mea!

Dar nu mă luă în seamă. Îmi eliberă unul dintre brațe – pe jumătate am cărat-o, pe jumătate am târât-o pe Vanessa între noi, spre scara din capătul mai puțin adânc al bazinului.

Puțin mai târziu, zăcea pe spate lângă piscină, și în jurul ei se lățeau pete întunecate de sânge și apă. James se ghemui deasupra ei ca un animal peste prada lui. O lovea? O săruta? Am încercat să-l opresc, dar cineva m-a tras înapoi. Mai târziu poate, James dădu dispoziții. Pături, bandaje, sticle cu apă caldă, ambulanțe. Îi trimitea pe oameni, cerea unele lucruri. „Ce ciudat, am reflectat eu, cu o clipă înainte, era beat, iar acum pare perfect treaz.”

În întunericul din jurul nostru se adunase lume. Am auzit o sirenă. Am zărit clipind o lumină de-abia vizibilă printre tufișuri.

— Nu, nu, nu, spunea cineva și nu mi-am dat seama că eram eu până când Mary Vintner nu mi-a pus o pătură pe umeri și mi-a cerut să tac. Băieții, am îngânat. Băieții nu trebuie să vadă asta. Unde sunt?

N-ai grijă, mă asigură Mary. Sunt în siguranță. Toți îi supraveghem.

— Și Rosemary?

— N-ai grijă.

Pe alee erau mașinile poliției și o ambulanță. M-au determinat să mă urc în ea. Nu puteam să văd ce făcuseră cu Vanessa. Drumul fu foarte accidentat.

— Mergeți mai atent, am spus eu. Nu trebuie să o zdruncinați.

Nimeni nu m-a auzit; nici măcar n-am fost sigur că am vorbit cu voce tare.

La spital, m-au așezat pe un scaun. Cineva mi-a dat o ceașcă de ceai. Oamenii îmi vorbeau, și eu le răspundem. Dar ceea ce îmi amintesc mai clar totuși este o plăcuță crăpată deasupra chiuvetei dintr-o cameră unde au dus-o pe Vanessa. Crăpătura era curbă. M-am uitat la ea ore întregi, întrebându-mă cu ce seamănă. Cu cât mă uitam mai mult, cu atât eram mai convins că linia crăpăturii era aidoma curbei obrazului Joannei, de la colțul ochilor până la bărbie. În mod clar, era un semn. Dar nu am putut să-i descifrez semnificația.

În fața mea, am văzut două mâini: una, cu palma în sus ținea două tablete albe, cealaltă – un pahar cu apă între degetele arătător și cel mare.

— Nu heroină, am spus eu, probabil tare. Nu heroină!

— Astea te vor ajuta să te relaxezi, rosti o voce de femeie cu o asemenea autoritate că mi-am dat seama că spunea adevărul. Înghite-le!

A mai existat și un polițist. Înainte sau după? Sau tot timpul? Era îmbrăcat în uniformă. Când vorbea, își ținea capul în mâini. Unghiile îi erau roase în întregime și avea pete portocalii strălucitoare, de nicotină, pe degete. Și o voce neplăcută. Nu am auzit ce spunea.

Trebuie că am dormit, deoarece îmi amintesc că m-am trezit. Și, când s-a întâmplat asta, a fost ca și cum m-aș fi cățărat afară dintr-un puț întunecat, într-o lume pe care nu o mai văzusem înainte, un peisaj pustiu, fără formă, ce se întindea neted ca o masă în jur, cât puteam să văd cu ochii, iar deasupra capului meu era bolta uriașă a cerului: un peisaj din Fen, precum cel care mă înconjurase când mă aflam la Rosington. Era liniște, în afară de bătaia slabă a aripilor, care s-ar fi putut să nu fie altceva decât bătăile propriei mele inimi.

„Janet – o, Janet!” Ceva era greșit, mai rău decât greșit. „Nu Janet. Loc greșit, timp greșit, femeie greșită. Vanessa? Joanna?”

Mi-am amintit pilulele din mâna femeii – barbiturice? – înainte de a-mi aminti ce s-a întâmplat cu Vanessa. Am întors capul pe pernă. Primul lucru pe care l-am văzut a fost un alt polițist în uniformă. Acesta avea o față de copil. Ochii lui speriați îi întâlniră pe ai mei. De ce îi era frică de mine? L-am privit fix.

— Cum… cum vă simțiți?

N-a așteptat răspunsul. S-a ridicat, a deschis ușa și i-a șoptit ceva unei persoane pe care nu puteam să o văd.

— Soția mea, am spus eu cu vocea slabă, nefirească. Cum se simte?

— Detectiv-inspectorul Jeevons va fi aici într-o clipă, rosti polițistul. Probabil că el va putea să vă spună.

— Tu nu știi?

— Eu? Nimeni nu-mi spune nimic.

— Dar trăiește?

— Regret, sir, zise el cu mâna pe clanță, nerăbdător să plece. Pur și simplu, nu știu.

Trecu aproape o oră înainte de a-l vedea pe inspector. Între timp, o asistentă îmi aduse ceai.

— Soția mea?

— Încă inconștientă. Dar a depășit noaptea.

În vreme ce-mi beam ceaiul, stăteam într-un fotoliu de lângă fereastră, îmbrăcat în pijama, privind afară, în parcarea spitalului, unde oameni cu fețe triste și încordate se plimbau de colo-colo. Mi-am dat seama că mi-a luat cineva hainele cu care fusesem îmbrăcat noaptea trecută, pentru a le usca și posibil pentru a le examina. Am găsit sânge închegat sub unghii și m-am spălat pe mâini, iarăși și iarăși. Am încercat să mă rog, dar nu am putut găsi cuvintele. După o vreme, pur și simplu am stat acolo și m-am uitat în parcare. Până la urmă, se auzi o bătaie în ușă.

Sergentul Clough intră sfios în cameră, după detectiv-inspectorul Jeevons. Clough era mai supus decât îl văzusem înainte. Își ținea aplecat capul cafeniu și chel și nu vorbi până ce Jeevons nu-l întrebă. Jeevons era mai tânăr – un om abia trecut de patruzeci de ani, cu o față întunecată, cadaverică, pielea aspră, părul negru și favoriți lungi, ce îi ajungeau până sub lobii urechilor.

— Soția mea. Cum se simte?

— Trăiește, sir, răspunse Jeevons. Dar e în stare foarte gravă.

— Nu-mi pot aduce aminte deloc. Ce i s-a întâmplat? Cum a fost rănită?

— A fost înjunghiată în umărul stâng și lovită în cap, probabil cu o scrumieră. Apoi, a căzut sau a fost împinsă în piscina de la Roth Park. În acel moment, probabil că era inconștientă.

„O femeie cu rochia Vanessei, zăcând pe burtă în apă, cu părul Vanessei plutind negru și șerpuitor în jurul capului…”

— Dar era cu fața în jos. Nu ar fi putut să respire, am înghițit eu în sec. Va trăi?

— Nu știu. Nici *medicii* nu știu. Regret, sir, dar asta e. Părea iritat, ca și cum nesiguranța îl enerva. L-am arestat pe atacator.

Țineam ochii deschiși, însă nu vedeam decât bazinul și petele întunecate pe apa limpede. „Nori roz pe cerul zorilor. De sunt roșii dimineață, pe cioban-l avertizează.”

— Vă simțiți suficient de înzdrăvenit pentru a avea o mică discuție?

Am dat din cap. Clough deschisese deja carnețelul de notițe.

— Am înțeles că existau animozități între soția dumneavoastră și Audrey Oliphant, de la o vreme?

— Știam că nu se înțeleg. Dar, cu siguranță, nu o s-o implicați…

— Doar vă pun câteva întrebări, sir. Regret că trebuie să vă deranjez, dar asta trebuie să o fac. Ei bine – mai mulți martori ne-au spus că doamna Byfield și domnișoara Oliphant au schimbat unele vorbe lângă piscină, chiar înainte de atac. Cuvinte pline de ură, se pare. A mai fost și alt schimb de replici, dar în casă și mult mai devreme. Când dumneavoastră și domnul Clifford v-ați dus să vedeți ce-i cu focul. Vă amintiți de incendiu?

— Înțeleg că este vorba despre copacul și tufișurile care ardeau?

El se încruntă la mine.

— De pe bucățica aceea de pământ de lângă grădină.

— Am sunat la poliție.

— Adevărat. Trebuia să vă duceți să verificați dacă nu s-a pătruns cu forța în vicariat. Vă amintiți?

— Da. Dar apoi…

— Fiica dumneavoastră spune că a văzut-o pe domnișoara Oliphant dând foc. Am înțeles că au ars niște hârtii valoroase, ce aparțineau soției dumneavoastră. Sau, mai curând, care îi fuseseră împrumutate.

— *Audrey* a făcut asta?

— Așa se pare. Doctorul Vintner mi-a spus că Audrey Oliphant a ajuns la menopauză. Femeile pot face lucruri ciudate în perioada aceasta din viața lor. Sunt pline de dușmănie. Chiar puțin dezechilibrate. Jeevons se uită pe fereastră. I-am văzut jurnalul. M-am gândit la caietul roșu de exerciții, pe care îl văzusem în camera de zi a lui Audrey. V-ați dat seama că Audrey Oliphant era îndrăgostită de dumneavoastră, sir?

— Sunteți sigur că nu folosiți un cuvânt cam tare, domnule inspector? E o ființă bisericoasă și presupun că, în calitate de preot al ei, eu…

— Nu era interesată de dumneavoastră doar ca preot, sir. Credeți-mă. Am înțeles altceva din jurnalul ei. Credea că soția dumneavoastră este vinovată de spintecarea pisicii ei.

— Dar asta este absolut ridicol.

— Așa s-ar zice, rosti el, dezvelindu-și dinții într-un zâmbet neplăcut. Dar oamenii ajung să creadă tot felul de lucruri ridicole. Asta-i natura umană. Și apoi se poartă în consecință.

— Sugerați că Audrey Oliphant mi-a atacat soția?

— Domnul Clifford ne-a zis că exista un cuțit acolo. La începutul serii, se tăiase brânza cu el, în cabănuța aceea pentru schimbatul hainelor. Am găsit cuțitul pe fundul bazinului. Mai era acolo și o scrumieră – un obiect greu, din sticlă șlefuită, cu colțuri ascuțite. După spusele domnului Clifford, aceasta se afla pe veranda cabanei. Nicio amprentă pe niciunul dintre cele două obiecte, mi-e teamă.

— Vreți să spuneți că domnișoara Oliphant a alergat-o pe soția mea cu un cuțit și o scrumieră? Cuprinsă de un fel de demență ucigașă.

— Pentru a fi drepți, cred că după aceea a încercat să o ajute pe soția dumneavoastră. Așa se pare. Credem că încerca să o scoată din apă. Îndrăznesc să spun că vor ține seama de asta.

Mintea mea se lupta cu vorbele lui.

— Cine?

— Jurații. Domnișoara Oliphant e reținută acum. Va fi acuzată în dimineața asta, mai târziu.

— Nici… nici măcar nu pare posibil.

— Niciodată nu pare, sir, până nu se întâmplă. Dar există foarte puține dubii în legătură cu asta. Vedeți, fiica dumneavoastră le-a văzut luptându-se pe marginea piscinei. A văzut-o pe domnișoara Oliphant cu cuțitul în mână. Și apoi luând ceva de pe verandă.

Camera era liniștită. În parcarea de jos, mașinile își ambalau motoarele.

— Unde e fiica mea?

Jeevons aruncă o privire pe carnetul lui de notițe.

— E cu prietenii ei, domnul și doamna Potter. Am discutat cu ea în dimineața aceasta, mai devreme.

— Și Michael? Finul meu… ce s-a întâmplat cu el?

— A petrecut noaptea la familia doctorului Vintner. Cu el nu am vorbit încă. Mi s-a spus că întreba de dumneavoastră.

— Trebuie să o văd pe Vanessa! Am rostit numele ei, dar în mintea mea vedeam chipul Joannei. Era ca și cum pe un ecran se derulau amintiri: Joanna îmi amintea de Toby, de atacul lui

asupra lui Rosemary și de cei doi oameni uzi din ușa de la Roth Park. Cu drogurile ce s-a întâmplat?

Jeevons se uită la mine, în lungul nasului său lung.

— Ce vreți să spuneți, mai exact?

— În casă au fost doi polițiști în uniforme, am continuat eu, încercând să-mi stăpânesc enervarea. Au găsit ceva – droguri? – în mașina lui Toby Clifford. Și l-au arestat.

— E o anchetă separată, zise Jeevons cu vocea devenită brusc oficială și precisă, ca și cum se afla în boxa martorilor. Ofițerii făceau parte din Brigada narcotice. Au descoperit o cantitate considerabilă de heroină ascunsă în mașina domnului Clifford și niște canabis în casă.

— Cineva trebuie că le-a spus unde să caute.

Jeevons nu comentă.

— Toby a acuzat-o pe Rosemary, fiica mea.

— Așa am înțeles și eu, sir.

Era tipic pentru Toby să păstreze heroina în Jaguar, tipic pentru el să-i permită lui Michael să se joace în mașină. Dar faptul că Toby a acuzat-o pe Rosemary însemna că ea cunoștea locul ascunzătorii. Oare a încercat să o inițieze și pe ea în consumul de heroină, așa cum i-a inițiat pe alții? Îmi aminteam ziua în care Rosemary a urcat scările în fugă, până la baie.

— Heroina poate să te facă să-ți vină rău? Adică, să vomiți, vreau să spun?

Jeevons se încruntă.

— De ce întrebați?

— Deoarece, odată, Rosemary a venit acasă într-o astfel de stare, după ce s-a văzut cu Toby. Se comporta foarte ciudat. Îi era rău.

— Celor care o folosesc pentru prima oară li se face rău adesea.

— Deci așa a aflat ea unde își tine el marfa! M-am uitat la Jeevons și deodată am știut că nu aveam dreptate decât parțial. Dar nu Rosemary a fost cea care v-a prevenit, nu-i așa? A fost Joanna Clifford?

— Mi-e teamă că nu pot să comentez.

Nu era nevoie să comenteze. Chipul lui îmi confirmă ceea ce gândeam. Joanna trebuie că a telefonat la poliție, imediat după ce ne-am despărțit. Probabil că tot ea a descuiat mașina, pentru a ușura munca polițiștilor. Bucuria m-a învăluit pentru o clipă și

m-am cutremurat de durere: durerea de a ști că a avut grijă de mine, că era pregătită să lupte împotriva dependenței de droguri și să-i țină piept fratelui ei, durerea de a ști că ea credea că am putea avea un viitor împreună.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Cu Joanna, vreau să spun?

Jeevons mă privi și mi-am dat seama că era uimit.

— Domnișoara Clifford? A plecat la Londra, să stea la mătușa ei. Am condus-o noi acolo, azi-noapte. De ce?

— Sunt… sunt încântat că este alături de familia ei. Trebuie să fie o perioadă teribilă pentru ea.

Continua să se uite la mine.

— Cam așa.

— Trebuie să o văd pe soția mea. Și apoi trebuie să-i văd pe copii.

— E în regulă, sir. Va trebui să vorbim din nou, mai târziu. Avem în mașină o valiză cu niște îmbrăcăminte. Fiica dumneavoastră a împachetat-o.

— Fiica mea… am repetat eu.

Jeevons se ridică în picioare.

— Voi avea grijă să vă fie adusă valiza. Apoi, puteți să o vedeți pe soția dumneavoastră și să vă duceți acasă. Vă vom conduce noi înapoi, în Roth.

M-am ridicat și eu. „Nu vreau să o văd pe soția mea, nu vreau să merg acasă. Nu o vreau decât pe Joanna, prostule.” Dar, cu voce tare, am spus:

— Mulțumesc, domnule inspector.

37

Când am părăsit spitalul, după-amiază devreme, Vanessa era tot inconștientă. Înainte de asta, am văzut-o și am avut o discuție cu medicul care o îngrijea.

— Încă este în comă, mi-a spus el. Dar nu e deloc surprinzător. Nu trebuie să uitați că soția dumneavoastră a supraviețuit înecului, și asta este mult mai mult decât pot face mulți oameni.

— Sigur n-ar fi trebuit să iasă din comă până acum?

— E încă devreme. Sperăm că se va trezi în curând. Se poate întâmpla oricând.

— Dar, dacă se va trezi, creierul nu-i va fi fost afectat?

Mă privi, cu fața profesional atentă.

— Mi-e teamă că nu putem să spunem. Nu în acest moment. Când mașina trase pe aleea vicariatului, ușa din față se deschise, și Rosemary ieși în fugă. Am sărutat-o, și ea s-a agățat de mine așa cum nu o mai făcuse de când era fetiță.

— Michael cum se simte?

Se retrase de lângă mine.

— E tot la familia Vintner. A petrecut noaptea la ei.

— Mi s-a spus.

— Eu am stat la familia Potter. Doamna Potter e acum aici.

Am privit dincolo de Rosemary. Doris stătea în ușă. Pe chip, avea o expresie pe care nu o văzusem niciodată. Îngrijorare? Șoc? Tristețe? Nimic din toate acestea. Când m-am îndreptat spre ea, deodată mi-am dat seama: Doris era îngrozită.

•

După-amiază târziu, m-am dus să-l iau pe Michael de la familia Vintner. James era la lucru. Mary ne invită să rămânem la cină, dar am refuzat. Brian și Michael jucau Monopoly în camera de zi și de-abia au observat sosirea mea.

— Poate să mai rămână dacă dorește, murmură Mary. Nu ne deranjează.

Se pare că Michael a auzit. Ridică ochii spre mine.

— Mergem?

— Poți să mai stai cu familia Vintner dacă vrei. Au fost foarte amabili să te invite.

S-a ridicat în picioare și și-a tras în sus jeanșii ce alunecaseră pe coapsele lui înguste.

— Vin cu tine, dacă ești de acord. O privi pe Mary, cu fața serioasă. Mulțumesc că m-ai găzduit.

Când ne îndreptam încet spre vicariat, am încercat să vorbesc cu el, dar răspundea monosilabic. Am traversat șoseaua principală și am ajuns la poarta curții bisericii. Câțiva metri mai departe, se afla vicariatul.

— Unchiule David?

M-am oprit.

— Ce e?

Michael ridică privirea spre mine și începu să vorbească, în acel moment, trei camioane trecură pe lângă noi, unul în spatele celuilalt, cu motoarele atât de zgomotoase, că nu am auzit ce spune. L-am luat de braț și l-am condus în curtea bisericii. Am ocolit banca de lângă portalul sudic. M-am așezat pe ea, și Michael m-a urmat. De-abia atunci mi-am amintit că Audrey dăruise bisericii această bancă, în memoria părinților ei. Am vrut să mă ridic și să fug de-acolo, dar n-am făcut-o, de dragul lui Michael.

— Nu le-am spus polițiștilor, rosti el cu voce joasă.

De-abia auzeam.

— M-am gândit că ar trebui să-ți zic ție mai întâi.

— Ce să-mi spui?

— Mă jucam lângă gardul grădinii. Gardul de lângă Carter’s Meadow. Brian se dusese la baie… Am văzut-o când a aprins chibritul și l-a aruncat în cutie. S-a ridicat o flacără uriașă… I-am văzut fața.

— Fața cui?

Se uită în sus, la mine, și am văzut lacrimi în ochii lui.

— A lui Rosemary. N-am spus nimic. Lacrimile i se rostogoleau de-a lungul obrajilor, și buzele îi tremurau. I-am înconjurat cu brațul umerii ce păreau foarte mici și fragili. Te-am căutat, continuă el. Dar nu erai acolo.

„Eram cu Joanna.” I-am atins lui Michael mâna încleștată de marginea băncii.

— Îmi pare rău.

— Dar mai e ceva. Și mai groaznic.

— Spune-mi.

Se cutremură.

— N-am văzut ce i s-a întâmplat mătușii Vanessa. Dar am auzit. Am auzit-o căzând în bazin.

Încetase să mai plângă, dar tot trupul îi tremura. Am simțit un val de furie pură – împotriva mea, împotriva lui Dumnezeu – pentru că Michael a trebuit să fie martor la toate astea.

— Unde erai? am întrebat eu.

— Lângă piscină, în spatele căbănuței. Vezi tu, ne jucam de-a detectivii! Spionându-i pe oameni. Brian vă urmărea pe tine și pe Toby. Eu o filam pe domnișoara Oliphant.

— Domnișoara Oliphant. Unde era?

— Sub fagul arămiu. Ploua. Cred că toți ceilalți erau înăuntru. Ea… ea scotea un fel de fornăit.

— Plângea?

— Nu știu. Ezită. Ideea că adulții plâng îl făcea să se simtă prost, într-un fel în care incendierea și atacul nu îl făcuseră. Poate, continuă el. N-am îndrăznit să mă mișc sau poate că m-a văzut. Apoi, mătușa Vanessa a ieșit din casă cu o umbrelă. A coborât spre piscină și a început să o strige pe Audrey. Domnișoara Oliphant a rămas liniștită. Am crezut că mătușa Vanessa a intrat în căbănuță să o caute. Nu am putut să văd. Dar, după aceea, Rosemary a traversat în fugă peluza și a coborât treptele spre piscină.

I-am dat batista mea. Și-a suflat nasul.

— Michael? Vocea mea se auzi ca o șoaptă. Ce s-a întâmplat în continuare? Ai văzut?

— Nu. Am auzit.

Pentru o clipă, rămase tăcut. Nu voiam să continue. Ceasul bisericii începu să bată. Era ora șase.

— Se auzeau voci lângă piscină, continuă încet Michael. Nu, doar una singură. A mătușii Vanessa. „Nu, nu fi proastă!” a zis ea. Apoi, a fost un fel de suspin și un plescăit.

— Dar Audrey…

— *Ți-am spus*… *era* sub copac. Nu puteam să o văd bine, dar știu că era ea. Și apoi a început să alerge *spre* piscină.

— După plescăit? După ce ai auzit vocile de lângă piscină? Ești sigur?

— Da.

— Și tu?

— Eu… eu am plecat. Fața îi era albă ca varul, cu excepția ochilor, mari și înconjurați de roșu. Ea a început să țipe… Eu… eu am crezut că trebuie să te caut. M-am dus la Carter’s Meadow, dar nu erai acolo.

— Eu și Toby ne-am întors acasă pe alt drum.

— Și apoi… Ea continua să țipe. Și ați venit tu și tatăl lui Brian.

— Ai făcut bine.

Cu brațul cu care îi înconjurasem micul trup, l-am tras blând spre mine, și el și-a pus capul pe pieptul meu. Și a început să plângă din nou.

Nu pentru multă vreme, totuși. Un timp, am stat acolo unul lângă altul, pe bancă, fără să ne mișcăm, fără să vorbim; și eu mă uitam la portal, spre avizierul din stânga ușii, unde Rosemary atârnase cadavrul mutilat al lui Lord Peter.

Epilog

În noaptea în care Vanessa a murit, lumea a devenit albă dincolo de fereastra spitalului. Am stat și m-am rugat până când a fost suficientă lumină, pentru a putea vedea peluza întinsă și încâlceala neagră a copacilor de-a lungul șoselei principale. M-am uitat pe fereastră la peisajul pe care Vanessa nu apucase să-l vadă: o imagine de basm. Eram încă acolo când Peter Hudson a venit să mă ia.

Asistenta a înțeles gradul ierarhic și s-a bucurat să aibă un episcop în salon. Se agită în jurul lui, încercând să-i anticipeze dorințele care nici măcar nu existau. Când în sfârșit a plecat și ne-a lăsat singuri cu Vanessa, Peter m-a bătut ușor pe umăr. Ametistul din inelul lui episcopal captă lumina: o rană ca un foc purpuriu.

— Cum te simți?

— Nu știu.

— Pneumonie?

Am dat afirmativ din cap.

— Acesta este întotdeauna pericolul. Dacă ești în comă, nu poți să tușești, vezi tu, nu poți să scapi de flegmă. Aparent, asta e ceea ce îi răpește de obicei. Bronhopneumonia.

Totul era lipsit de semnificație. Doar vorbe pentru a respinge duhurile rele. Cum aș fi putut să-i spun lui Peter ceea ce conta în realitate? Că respirația Vanessei răsunase zgomotos, că horcăise. Că sunase ca un dispozitiv mecanic, fără nimic omenesc; ca o jucărie cu mecanism de ceasornic oprindu-se aproape imperceptibil.

— Asistenta mi-a spus că ai stat aici aproape patruzeci și opt de ore.

— A rezistat mai mult decât credea oricine. Ochii mi se umplură de lacrimi și, spre rușinea mea, plângeam pentru mine. Știi, am crezut că poate se va trezi înainte de a muri. Să spună ceva. Sau măcar să se miște. Dar n-a făcut-o, desigur. Doar a încetat să respire.

Brusc, m-a copleșit șocul tăcerii. Mașinăria s-a oprit. Ceea ce conta mai mult decât orice era singurătatea: senzația plecării. În

timp ce Vanessa fusese în comă, mă gândeam că e ca moartă, dar acum știam că atunci greșisem.

Peter se întoarse și privi silueta de pe pat. Buzele lui se mișcară. Niciunul n-a mai spus nimic o vreme. Pielea ei era palidă, ca de ceară. Gura era deschisă. Speram cu disperare că o parte din ea, undeva, în vreun fel, încă mai trăiește.

— Vino! zise el. E timpul să pleci. Spune-i la revedere.

M-am oprit și mi-am sărutat soția pe frunte.

•

Hotelul era un conac în stil Tudor, lângă Egham. La capătul micii sale grădini, terenul se ridica într-o pantă acoperită de zăpadă. În spatele pantei se afla autostrada, cea care trecea prin fosta mea parohie, aflată câțiva kilometri mai la est.

În sufragerie, aveam o masă lângă fereastra ce dădea spre grădină. Datorită zăpezii, camera era scăldată într-o lumină clară, atât de rece, că era aproape albastră. Peter a comandat pentru amândoi câte un mic dejun gătit.

— Nu mi-e foame, am spus eu când chelnerița a plecat.

— Mie da. Cafea?

Când a sosit mâncarea, am înghițit-o ca un hămesit. Nu mă mai hrănisem cu mâncare gătită de două zile. N-am vorbit. După aceea, chelnerița a strâns masa și a mai adus cafea.

— Și acum ce urmează?

— Funeraliile. Trebuie să particip la funeralii. Ea…

— După funeralii. Ce vei face?

— Nu pot să mă gândesc la asta acum.

— Eu cred că poți. E timpul să începi să lași totul în urmă. Se lăsă liniștea. Peter aprinse un chibrit și-l ținu deasupra pipei sale. În lumina reflectată de zăpadă, flacăra era lipsită de culoare, aproape invizibilă. Niciun secret nu putea fi ascuns în lumina aceasta. Nu era loc de întuneric.

— Când ea murea, am spus eu, nu m-am putut opri să nu mă gândesc la Joanna. Peter puse chibritul în scrumieră. Pare necinstit față de Vanessa. Ca și cum n-aș putea să o plâng așa cum se cuvine.

— Plângi după ea de aproximativ optsprezece luni.

— Nu, nu-i adevărat. În tot acest timp, parcă nu era o ființă reală. Ca și cum o înșelam chiar și atunci.

— Ai făcut ce ai putut.

— Nu a fost suficient. La urma urmei, ceea ce s-a întâmplat a fost din vina mea.

Clătină din cap.

— Un gând cam confuz. Nu ți se potrivește. Nu tu ai atacat-o pe Vanessa și nu ai băgat-o în comă. Rosemary a făcut-o. Așa cum a spintecat și biata pisică și cum a ucis-o pe Lady Youlgreave pentru a-i închide gura. Așa cum a încercat să-i acuze pe Michael și pe adolescenți pentru ce i s-a întâmplat pisicii și pe Audrey pentru ce i-a făcut Vanessei. *Rosemary*. Nu tu.

— Dar Rosemary e creația mea.

— Nu fi așa încrezut, zise Peter. A demonstrat tendințe de sociopată de când era de-o șchioapă. Amândoi știm asta. N-a fost vina ta că împrejurările au conspirat să o aducă dincolo de limită. Ridică mâna și sublinie unul câte unul punctele pe care le susținea, cu degetele lui plinuțe: în primul rând, era furioasă pentru că Vanessa a îndepărtat de ea o parte din tine. Apoi, a fost geloasă pe Michael și pe faptul că în mod evident îți plăcea de el. După care, rezultatele de la examen nu s-au ridicat la standardele pe care și le propusese, ridicol de înalte – acesta a fost catalizatorul care a determinat-o să-i facă amărâtului ăla de motan ceea ce i-a făcut. Apoi, s-a îndrăgostit de Toby Clifford, iar el i-a răspuns violând-o. Și, în final, Toby a răsucit cuțitul în rană prefăcându-se că flirtează cu Vanessa.

Se lăsă tăcerea. Nu era ușor să le permiți celorlalți să împărtășească responsabilitățile cu tine. Voiam să le reții pe toate pentru mine.

— Apoi, desigur, continuă Peter, a fost și Francis Youlgreave.

Am ridicat din umeri.

— Nu poți să-l excluzi. Sorbi din cafea și adăugă: Așa cum ai dori. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru că i-a dat lui Rosemary exemplul de care avea nevoie.

— Toate acestea sunt foarte bune, dar nu schimbă cu nimic realitatea. Adevărul e că, dacă nu aș fi fost cu Joanna…

— S-ar fi întâmplat exact același lucru. Într-un fel, Joanna nu are nimic de-a face cu asta. Ți-a trecut prin cap că de fapt te ascunzi în spatele vinovăției tale? Și asta înseamnă că nu mai vrei să te integrezi din nou în lume. Alături de oameni. Alături de Dumnezeu.

— Prostii.

— Nu-i așa? Învăluit în fumul pipei, îmi studia fața. Vanessa e moartă. Un capitol încheiat.

M-am uitat la el.

— Dar Rosemary este vie. Și Michael, de asemenea, și Audrey, și Toby. Să nu mai vorbesc despre Joanna.

— Există o limită în ceea ce poți face tu pentru ei. Pe Toby nu-l vor elibera din închisoare decât cel mai devreme în 1980. Iar pe Audrey ai fost sfătuit să nu o mai revezi. Știi ce s-a întâmplat ultima oară.

O vizitasem pe Audrey în căminul pe care James Vintner l-a deschis pentru ea. Deși puternic sedată, s-a repezit la mine și mi-a acoperit fața cu sărutări umede, implorându-mă să o iau acasă cu mine. Avea iluzia că este soția mea.

— Dar Michael? Mărturia lui Michael a fost cea care a rezolvat cazul și a făcut ca Rosemary să fie pusă sub acuzare, și amândoi știu asta. Stresul întregii afaceri și apoi modul în care Rosemary l-a tratat...

Amintirea serii aceleia de vară era vie, ca și amintirea feței neînsuflețite a Vanessei din aceeași dimineață. Încercasem să vorbesc cu Rosemary în timp ce îl așteptam pe inspectorul Jeevons în biroul vicariatului. Dar nu poți vorbi cu cineva care se dezintegrează înaintea ochilor tăi. Era ca și cum altă persoană locuia acum în trupul fiicei mele, se uita la mine prin ochii ei și-mi vorbea prin gura ei.

„Cum ai putut să-mi faci asta? Te urăsc, te urăsc, te urăsc! Și Dumnezeu să-l pedepsească pe Michael, să-l trimită în infern. Îl voi pedepsi, chiar dacă asta îmi va lua toată viața. Așteaptă și ai să vezi... El a distrus totul, micul nenorocit. Dar va suferi pentru asta, tată, jur pe Dumnezeu că va suferi, și tu la fel...”

Când vocea ei groasă, de nerecunoscut se bâlbâia amenințând, am ridicat ochii și l-am văzut pe Michael în ușă. Gura îi era căscată, dar nu spunea nimic. Prin fereastra deschisă se auzea sunetul îndepărtat al aripilor. Am auzit aripi la Roth și le aud și acum, în sufrageria acestui hotel, aproape un an și jumătate mai târziu. Încă o dată, disperarea năvăli asupra mea, cenușie și inexorabilă ca o maree într-un estuar, la flux.

— David? Încetează. Acum! O mână se încleștă de brațul meu. Am deschis ochii și am clipit spre Peter aflat vizavi de mine. Acum, ascultă-mă, continuă el. Știu că ești obosit, dar nu trebuie să lași garda jos.

— Dar Michael a auzit…

— Michael are părinții lui care să aibă grijă de el, tot așa cum ai face-o tu. Este tânăr. Va reuși să depășească totul foarte bine și fără ca tu să faci atâta caz.

Peter dădu drumul brațului meu, se așeză înapoi pe scaun și începu să scoată conținutul pipei cu un chibrit stins. Tensiunea mă părăsi. De data aceasta, valul mă aruncase la țărm, epuizat, dar viu.

— Iar în ce o privește pe Joanna, adăugă el cu vocea mai blândă, am primit o scrisoare de la ea săptămâna trecută. Este însărcinată.

Altă tăcere se așternu între noi. Nu o văzusem pe Joanna de aproape un an și jumătate. Peter a insistat în legătură cu acest lucru. În vara aceea, când a venit înapoi din Creta, a redevenit duhovnicul meu și mi-a impus mai multe condiții. Una dintre ele a fost că nu mai trebuie să o văd pe Joanna. Peter a fost cel care i-a aranjat să meargă la un centru de tratament și tot el s-a asigurat că rămâne internată. Și acolo a întâlnit un student la Medicină, în ultimul an. După ce el și-a luat diploma, s-au căsătorit și s-au mutat în Northumberland, unde i s-a oferit un parteneriat.

Peter mi-a spus că Joanna se gândea să se înscrie la un curs de asistente. Dar acum îmi trecu prin minte că acest copil care urma să vină probabil că o va determina să-și amâne proiectul. Îmi era greu să mi-o închipui căsătorită cu alt bărbat, să mă gândesc la ea purtând copilul altui bărbat.

— Ai nevoie de o schimbare, reluă Peter necruțător. Te-ai gândit să te apuci din nou de predat?

— Dar funcția mea…

— Nu-ți poți petrece tot restul vieții ca ajutor de paroh pe lângă altcineva din nord-vestul Londrei. Ai realiza ceva mult mai bun ca profesor. Am clătinat din cap. Apare un moment când a te pedepsi singur devine un exercițiu de pură autocompătimire. Problema reală este cum ai putea să-ți folosești mai bine talentele. Hai să acceptăm, acestea nu te duc în direcția preoției. Ești profesor, poate chiar un cercetător. Ultima dată când te-am văzut botezând un copil, îl țineai de parcă era gata să explodeze.

M-am uitat la el și i-am văzut urma unui zâmbet pe chip.

— Într-un fel, eu explodam.

— Zilele trecute, am aflat de un post de profesor în America. La un colegiu teologic episcopal din Midwest. Tipul care îl conduce s-a pregătit la Pusey House. Îl cunoșteam destul de bine, când eram și eu la Oxford. Dacă vrei, pot să-ți pun o vorbă bună. Nu este nevoie să te hotărăști acum. Dar gândește-te la asta.

— Nu știu. Pur și simplu, nu știu.

— Ai avut destule gânduri negre. Îți va face bine să ieși din țară.

— Mai este Rosemary!

— Am să o supraveghez. O să o vizitez și o să am grijă ca și alții s-o facă.

— Și ea a fost o victimă. Pentru numele lui Dumnezeu, Toby i-a dat heroină și a *violat-o*... A fost așa de șocată și de rușinată, că nici măcar nu a putut să ne spună ce s-a întâmplat. Și, pentru a face lucrurile și mai rele, el a reușit să scape de această acuzație.

— Se știe că violul este dificil de dovedit. Sunt conștient că Rosemary a suferit și încă mai suferă. Dar, în niciun caz, nu trebuie să o transformi într-o altă nuia cu care să te autoflagelezi.

— Nu pot să fug și să o părăsesc.

— Poți, și, în circumstanțele date, cred că trebuie. Peter își așează coatele pe masă și se aplecă spre mine. Te folosești de Rosemary doar ca altă scuză pentru a nu lua totul de la capăt. În afară de asta, dacă preiei funcția aceasta, vei avea un salariu decent și o mulțime de ocazii să iei avionul și să vii să o vezi. Dacă e posibil.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Știi foarte bine că nu vrea să te vadă. Va trebui să accepți asta.

L-am privit. Oamenii foarte buni pot fi tot atât de neîndurători ca și cei foarte răi.

— Haide, David, continuă el încet. Nu mai poți continua să te lași în voia sorții. Trebuie să lași totul în urmă. Tragi după tine trecutul ca pe un balast.

M-am lăsat pe spătarul scaunului și am privit pe fereastră. Ningea din nou. Fulgii erau aproape invizibili pe cenușiul alburiu al cerului. M-am gândit la fetița pe care Toby a văzut-o plângând

în globul de cristal. N-am crezut că doar și-a închipuit. Părea atât de surprins de ceea ce vedea? De faptul că o vedea?

Când Joanna m-a dus sus, în camera lui Francis Youlgreave din turn, și ea a auzit un copil plângând. Același? Oare nu era mai curând produsul unei imaginații de om drogat? În acest caz, Toby de ce a văzut-o? Oare asta însemna că acest copil e undeva în trecut sau în viitor, sau într-o altă dimensiune a prezentului?

— Există atât de multe lucruri pe care nu le înțeleg, am rostit eu. Necazul este că nu știu dacă ar fi posibil un nou început. Nu știu dacă toate acestea s-au sfârșit.

— Întotdeauna e posibil să o luăm de la început. Și, chiar dacă n-ar fi, trebuie să încercăm.

M-am ridicat și i-am zâmbit lui Peter, omulețul rotofei ce semăna cu Moș Crăciun fără barbă.

— M-aș mira, am spus eu. M-aș mira.

virtual-project.eu